

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ήταν ένας ψηλός άντρας, με άρρεμάνια μουστάκι, με σκληρό βλέμμα, με κάπως ξέθωρα ξανθά μαλλιά ο βαρώνος Ντέ Βωδλ. Είχε ζήσει τη ζωή έντατικά και ήταν γνωστός στο Παρίσι για τη μεγάλη περιουσία του και τις κατακτήσεις του. Και η τελευταία του κατάκτηση, η κυρία Άρσερ, δεν ήταν ασφαλώς η λιγώτερο σημαντική. Άλλα με τα χρόνια έδωκε πώς μια μέρα θαμπαινε στο περιβόριο και μισούσε τη νεολαία του καιρού του, γιατί δεν συμμεριζόταν ούτε τα γούστα της, ούτε τις ιδέες της.

Βρισκόταν στην Τρουβίλ. Όταν αργότερα, το απόγευμα κατέβηκε απ' το ξενοδοχείο του και διευδύνθηκε στην πλάξ συνάντησε εκεί με άλλες νεαρές, την κυρία Άρσερ, τη γλυκεία και λυγερή Φλορ, Άρσερ, που την περιστοιχίζαν ένα σωρό νέοι και της έκαναν κόρτε. Ο βαρώνος Ντέ Βωδλ ταράχτηκε λίγο, μ' σαν ανθράκωτος του κόσμου δεν έδειξε την ταραχή του. Πρό πάντων του έκανε εντύπωση ένας ψηλός, συμπαθητικός νέος, που έσφιγγε και φιλούσε με διαχτυκτικότητα τ' άσπρα χέρια της Φλορ. Σε λίγο όμως ο νέος έφυγε.

— Ποιος είναι αυτός ο νεαρός; ρώτησε ο Ντέ Βωδλ.

— Είναι ο κόμης ντε... Δέ θυμάμαι καλά τ' όνομά του. Είναι πολύ καλός πρέπει.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Νυμφίος

Βαρύνθη, φέυ!, ο δύστυχος τας τόσας άσωτειάς και εκ του λόγου γάρ αυτού και ταύτης της αίτιας θέσας εις χρυσίν παραιντα το παλαιόν τροπάριον έσκέφθη ουν να συζευχθώ και να γινώ... ζευγάριον! Και ούτω πλέον έγγαμος εν πλήρη ήσυχία θα διηρχόμεν την ζωήν... Ω! Ζευ!—εν ευτυχία κι' εκτός βεβαίως της σαφούς συζυγικής στοργής θα είχομεν και... αύξησιν του πληθυσμού της γης! Έφ' ω έκλέξας νεαράν δεκά οκτώ Μαίαν, προβλέπων δε ανθόσπαρτον τόν μέλλοντα τόν βίον—Δέξου τόν γάμον μας, ω μίς, της είπον παιχινιδία- (ρικα,

πρός τόν σκοπόν να κάμωμεν πέντ-έξη μβακανιάρικα. Κάκείνη ουν την πρότασιν πλήρως αποδεχθείσα, προς δε εκ της σαγήνης μου σφοδρώς συγκινηθείσα προσέφερεν την χείραν της δίκην Ιουλιέττας και προίκαν εν έφάπλωμα και δώδεκα... πετσέτας. Κατόπιν τούτου θέσαντες μακρόθεν πάσαν σκέψιν

έκάκομεν τόν γάμον μας ή άλλως πώς (την στέψιν έχοντες δε άμφοτέροι ποίαν τινα ζα- (λάδα είσήλθομεν περιχαρείς εις νυμφικήν πα- (στάδα.

Πλήν, ω άλλοι! ο δουκαρεύς! Βαβαί! Παπαί!, ο τάλας! Παρ' έλλην την σαγήνην μου, και τας θερμάς άγκάλας, όποιον εξαγόμενον! Τι τρομερόν καθή- (κον!...

Ήγουν, τουτέστιν, δηλαδή... μηδέν (εις το πηλίκον!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

σεχδόν τόν έφτασε και τόν σταμάτησε:

— Κύριε! — Τι τρέχει; ρώτησε ο νέος και στάθηκε.

— Κύριε, είμαι ο βαρώνος ντε Βωδλ. Για λόγους που δεν είμαι υποχρεωμένος να σας εξηγήσω, δεν μου άρέσει να πλησιάζετε την κυρία Άρσερ. Σας είδα σήμερα τόν πρώτ' μαζί της και σας βλέπω κι' άποψε τη νύχτα να τη συνοδεύετε. Σας τή απαγορεύω και σας διατάσσω να φύγτεε μάστιτα απ' την Τρουβίλ.

— Είναι εν τάξει τόν μυαλό σας, κύριε; είπε ο νέος μ' αναιδεια.

— Απολύτως.

— Τότε, κύριε, θα εξηγηθώμε αύριο. Να τόν επισκεπτήριό μου.

— Να και τόν δικό μου, είπε ο βαρώνος.

— Ποιος είναι αυτός; άναρωτήθηκε ο ντε Βωδλ.

Και κάτω απ' τόν φως ενός φαναριού, διάβασε: «Κόμης Άρμάνδος ντε Πυγκελέν».

Τ' όνομα αυτό έξηπνεσε τις αναμνήσεις του. Πυγκελέν! Μα ναι, τώρα, θυμόταν, ξανάβλεπε μπροστά του τόν γαλάζιο σαλόνι και τήν έξαισία, τήν αξιολάτρευτη κόμησσα Άρμάνδη ντε Πυγκελέν, τή φίλη του, που τού είχε δώσει την πιο μεγάλη χαρά: Ένα άγόρι!

Όταν ή κόμησσα πέθανε, έχασε τή ίχνη της οικογενείας Πυγκελέν. Και δεν μπόρεσε να ξαναβρή τόν μικρό του άγόρι.

Μα τώρα αυτό τόν όνομα τόν έκανε ν' ανατριχιάσει. Ναι, αυτός ήταν, ο Άρμάνδος, ο γιός του! Ο γιός του που τόν είχε αφήσει παιδάκι, που τόν ξανάβλεπε σήμερα, μέσ' στη νύχτα, και που τόν μισούσε δίχως να τόν θέλη γιατί τούκλεβε τόν μέλλον, τόν χρήμα, τόν έρωτα, γιατί τούκλεβε τήν Φλορ, Άρσερ. Θα μονομαχούσε λοιπόν με τόν γιό του για τήν ίδια γυναίκα; Η συγκίνηση τόν έπιανε. Πατέρας και γιός! «Θά τόν τραυματίσω» σκέφθηκε, «έλαφρά στο μπράτσο, έπειτα θα τού γυρέσω συγγνώμη και θα γίνουμε καλοί φίλοι. Θα κολακευθώ αν τόν υποστηρίξω. Αργότερα θα με κληρονομήσει. Όσο για τή Φλορ, τόν είδύλλιό του δεν θα βαστάξει πολύ μ' αυτή κι' ούτε είναι γυναίκα που κάνει στο παιδί μου».

Τήν άλλη μέρα, τόν μεσημέρι, οι δυο άντίπαλοι συναντήθηκαν στο δάσος της Τρουβίλ με τούς μάρτυρες.

Ο κ. ντε Βωδλ ήταν ήρεμος. Ο κ. ντε Πυγκελέν έδειχνε κάποιαν νευρικήτητα.

— Είμαι... είπε ένας μάρτυς. Έν, δυο, τρία.

Δυο ήρωοί κρότοι περιστρόφου άκούστηκαν. Ο κόμης ντε Πυγκελέν στριφογύρισε μιά στιγμή κι' έπεσε με τόν μέτωπο στο έδαφος.

Όταν ο γιατρός τόν πλησίωσε, διαπίστωσε, άλλοιμονο, πώς ήταν νεκρός!...

Τό χέρι τού πατέρα του τρεμούλιασε τήν τελευταία στιγμή κι' ή σφαίρα βρήκε τόν άμοιρο νέο στην καρδιά!

Μα ή καρδιά τού τραγικού πατέρα είχε κομματιαστεί για πάντα!...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΥΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνιο

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Τό θέατρον «Όλύμπια», άνακαινίστηκε ριζικά κι' έγινε πραγματικά άγνωριστό, χωρίς τήν πολυτελή του εμφάνισι καί τόν νέο τεχνικό όπλισμό του. Άνάμεσα στις άλλες άνακαινίσεις που έγιναν, στο κέντρο του άμφιθέατρου πρόσθεσαν κι' ένα πολυτελέστατο θεωρείο για τούς βασιλείς. Οί παραστάσεις της Λυρικής Σκηνής άρχισαν από χθες με τήν όπερα τού Βέρντι «Μπαλλό ιν μάσκερα», που περιλαμβάνει καί θεαματικά μπαλέτα με έντελώς καινούργια κοστούμια.

Στό «Μπαλλό ιν μάσκερα» έκαμε για πρώτη φορά τήν εμφάνισι τού ενός έξαιρετικός Έλλην τεχνός, ο Λύσανδρος Ιωαννίδης, που έλειπε από τήν Άθήνα 15 χρόνια, θριαλεύοντας στο έξωτερικό.

Μετά τόν Ιωαννίδη, θα κάμη τήν εμφάνισι της στην Λυρική Σκηνή με τήν «Κάρμεν» καί μία άλλη Έλληνισ καλλιτέχνης, ή Πόπη Ευστρατιάδου, που τιμά κι' αυτή τόν έλληνικό όνομα στο έξωτερικό.

Για άργότερα επίσης καταβάλλεται προσπάθεια από τήν νέα διεύθυνσι της Λυρικής, να εμφανισθώ έκτακτη παράστασι καί ο Μπενζαμίν Τζέλλι, που είναι ένας απ' τούς μεγαλύτερους τεχνόρους τού κόσμου.

Ο κ. Τίμος Μωραϊτίνης, που επέστρεψε από τήν Αμερική, ύστερα από άπουσία δέ-έτών, γράφει μία νέα κωμωδία για τόν θίασο τού Λογοθετίδη που είναι έμπνευσμένη από τή ζωή τού Νέου Κόσμου.

Τό χορευτικό ρεσιτάλ της χορογράφου της Λυρικής Σκηνής Τατιάνας Βαρούτη, στην Κωνσταντινούπολι που έσημείωσε έξαιρετική έπιτυχία, είχε πλαισιωθώ καί με επίδειξεις μαθητάρων της τουρκικής σχολής μπαλέτου.

Η Τατιάνα, εκτός από τήν «Μαζούρκα» τού Σοπέν, τήν «Πόλκα» τού Φράιμπεργ, τόν «Μενουέτο» τού Μότσαρτ, καί τόν «Πρελούντιο» τού Κολμοίρη, έχορφε καί ένα... «Ζεμπέκικο» έπάνω σε μία άνατολίτικη συνθέσι που έγραψε ειδικά ο Τούρκος άρχιμουσικός Τζεμάλ Ρεσντ.

Κατά τήν διάρκεια τού ρεσιτάλ, τούς χορούς έπξηγούσε έλληνικά ή ήθοποιός της πρόσας Άννα Λώρη καί τουρκικά ο Τούρκος ήθοποιός Νετζέτ Μπαχαρ.

Στό μουσικό θίασο τών αδελφών Καλουτά που κάνει χρυσές δουλειές στην Πόλι καί όπως φαίνεται θα παρατείνη εκεί τήν παραμονή του, προσεληφθώ καί ή τραγουδίστρια Μελνίνα (Βέλλα) που είχε εκεί μεγάλη εξέλιξι.

Στό Αΐγιο, συνέδω τις τελευταίες μέρες με τόν θίασο τού κομικού Μίμη Κοκκίνη που πέρασε από κεί ένα πολύ περίεργο περιστατικό:

Στήν άποκαιρετιστήρια παράστασι τού θιάσου, οι θεαταί, έσηκώθηκαν όρθιοι καί άρχισαν να φωνάζουν: «Να μη φύγετε — να μείνετε ακόμα!».

Έτσι, ο θίασος Κοκκίνη άναγκάστηκε να λύση τά μπαούλα του, που είχε έτοιμάσει στο μεταξυ καί να δώση ακόμα τρεις παραστάσεις!

Στήν πρωτότυπη «επιθεώρησι πίστεας» που παίζεται στο κέντρο «Ερμιτάς» κατά τόν παριζιάνικο σύστημα, με πικάντικα νούμερα, ή Μαρ. Νέζερ εμφανίζεται ως «νταντά» τών πολιτικών μας καί ο Τσαγανέας ως... ντιέρ!

Η Τουρκάλα τραγουδίστρια Σεδίντε Χανούμ, που εμφανίζεται με έπιτυχία από προχθές στη Θεσσαλονίκη, περιλαμβάνει στο ρεπερτόριό της καί τρία γνωστά έλληνικά τραγούδια: «Θά σε πάρω να φύγουμε» (Σπατακού), «Χιλιάδες βράδυα» (Θεοφανίδη) καί «Από τότε που σ' έχασα» (Βέλλα).

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Γυναικεία ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ

Α πλάσματα τά θηλυκά, γυναίκες ή κορίτσια, έχουνε πάντα, ως γνωστόν, προσωπικά καπρίτσια, μικρούλες λόξες δηλαδή, που φαίνονται άπλές, άλλ' απ' αυτές άφορητες είναι οι πιο πολλές!

Εν έρω αν λεπτομερώς τις έχετε προσέξει, μα τώρα θα τις πάρουμε απ' τήν άρχή μιά-μιά. Τά νύερα! Που τις πιάνουνε κοντά τις έξη καί που μπορούν να κάνουνε μιά φοβερή ζημιά! Αυτά τά νύερα, φίλοι μου, τά φέρνει λέν ή ώρα, τού σούρουπου, τού δειλινού, — καί γαλλιστι «έρ-υπλέ», Έκείνη γίνετ' έξαλλή, ξεσπάει μεγάλη μπόρα, κι' εκεί που σου έτοιμάζε τόν τσάι τόν κομπλέ, άρχίζει γκρίνια τρομερή, καί μπήζει τις φωνές! Χωρίς λόγο ακολουθούν, δραματικές σκηνές! Ο άντρας πρέπει στις στιγμές αυτές να μείνη, κι' από τις έξη ως τις όχτώ σιωπηλός να μείνη. Οί συμβουλές μου οι άπλές, θα δώ πως είναι χρήσιμες, σε κάποιες μέρες τού μηνός που είναι λίαν κρίσιμες καί χρήματ ζητάει πολλά ή κάθε μιά γυναίκα.

Αυτά είναι τά γενικά, τά θηλυκά καπρίτσια, μα έχομε καί τ' άφθονα προσωπικά τους βίτσια! Τό πρώτο: Είναι τó Χαρτί! Πινάκλ καί μπριτζ καί πόκα! Έκείνη, παίζει όλονυχτίς, τήν παίρνει τόν πρώτ, καί νοσταλγεί τόν άργαλειό, τή γραφική τή ρόκα Κι' άλλοιμονο αν έχασε, αν είχε άποψε γκίνια! Πέφτει έσύ να κοιμηθής κι' αυτή γυρνά σά σθούρα καί άρχινάει σιγά-σιγά, ψιθυριστά τή γκρίνια. Τότε της κόβεις τά λεφτά καί φράγκο δεν της δίνεις μ' άντί να της επιβληθής, Μενέλαος θα γίνης.

Ποδόσφαιρο! Λόξα γερή, στις νέες ειδικώς! Έχεις με κάποιαν ραντεβού καί σούρχεται κλαμμένη γιατί έχασε — «δυο-μυδέν» — ο «Όλυμπιακός» καί φυσικά ο έρωσ σου μπουκόλα άποψε μένει! Τήν πιάς σ' έρωτική φωνή, δεν βρίσκει καμμία χαρά, άλλ' έξαφνα ηλεκτρίζεται καί σε τραβάει στο χυλ. Βουτάει από τόν καναπέ τόν πρώτο μαξιλάρι καί σου άναπαριστά τόν «μάτε» τά «φάουλ» καί τά «γκώλ»! Έτσι σου σπαταλάει γραμμή τά νειάτα σου τά έρμα, τώπου της δίνεις μιά κλωστή καί της φωνάξεις: — Τέρμα!

Γότα! Παναγία μου! Στή γάτα έχει έηλο! Κι' έγκαταλείπει άθωρε καί σούβγο καί φίλο! Αλλά υπάρχει καί κακό, χειρότερο ακόμα: Φιλάει τή γάτα σαν τρελλή καί σε φιλεί στο στόμα! Κι' αν θέλεις καί μιά συμβουλή — Παντρέψου με τή γάτα!

Ποίησις! Η Άτιμη! Μάλλον σπανία λοξα, αντί να θέλουν άγκαλιές κι' άντί φιλιά να θέλουν όλο σε βρίσκουνε πεισό καί στίχους άπαγγέλλουν! Καί τότε συ άναγκάζεις καί κόβεις τήν προσποίησι καί βλαστημιάς άνευλαβώς καί Παλαμα καί Ποίησι!

Αι τώρα, Η Πολιτική! Είναι σ' αυτή άρχάρια, μα τρέχει μέσ' τά κόμματα καί βγαίνει βιβλιοθήρια, του καθενός πολιτικού γίνεται συνοδός του καί άγκαλιάζει τόν Κοτζιά... γιατί είναι όπαδός του!

Α γυναικα, κύριοι! Μα τρέχομε κοντά της!... Αγάπα λείε τή φίλη σου με τά έλαττώματά της!

Εμμερσφαι...
Am. T. V. ...

Το συμπέρασμα ήταν ότι πέρασα δυό νύχτες σ' ένα γραφείο της Αστυνομικής Διεύθυνσης...

ΟΙ ΝΟΜΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ των μη νομικών...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Δεν μπορώ να πω ότι δεν είχα ποτέ μπλεξίματα με τη Δικαιοσύνη. Όσο κι αν είνε κανείς νομοτάγης πολίτης, όσο κι αν φροντίζει να σέβεται τους νόμους, πάντα θα του πύχη μία αναποδιά που θα τον βγάλει, χωρίς να το θέλη ο ίδιος, από την κανονική γραμμή. Το ποινικό μου μητρώο είνε λευκό. Έν τούτοις κάποτε — πριν από μερικά χρόνια — ήταν κατάμαυρο από τυπικές παραβάσεις του περί τύπου νόμου. Έπειδή έτυχε να είμαι αρχισυντάκτης εφημερίδων, φορτώνομαι στη ράχη μου — σύμφωνα με τον τότε ισχύοντα νόμο — τις εύθυνες όλων όσα εγράφοντο από άλλους και που έπλευσαν πολλές φορές τη μνήμη θυγομένων προσώπων. Έτσι έφτανα ως το έδωλο του κατηγορουμένου και συχνά καταδικαζόμενου «έπί δυσφημίας», χωρίς να έχω προηγουμένα με κανέναν από τους μηνυτές.

Έν τούτοις οι υποθέσεις αυτές δεν είχαν ποτέ σοβαρή συνέπεια. Κατά το νόμο παρεγγράφοντο μετά ένα εξάμηνο αν δεν γινόταν εν τω μεταξύ τελεσίδικες και, φυσικά, φρόντιζα στο διάστημα αυτό να κάνω χρήσι τών διαδικαστικών μέσων — ανακοπές κτλ. — ώστε να φαγωθώ το εξάμηνο και να κηρυχθώ «παρεγγραμμένον» το αδίκημα.

Έτσι έφθασε μία εποχή που το ποινικό μου μητρώο ήταν κοσμημένο με δυό ντουζίνες καταδίκες — για τις οποίες ήμουν τυπικά ένοχος, αλλά ουσιαστικά άυπατος — αλλά χάρις στην παραγραφή τώρα είνε λευκό. Έχω στην τσέπη μου ένα αντίγραφο για... παρηγοριά.

Από όλες αυτές τις περιπτώσεις, ή μιά μονάχα μου βγήκε λίγο ξυνη και μ' έστειλε και κρατούμενο για δυό ει-κοσιτέτρωρα. Είχε γραφή στην εφημερίδα κάτι εις βάρος του μακαρίτη Γ. Κονδύλη, ύπουργου τότε των Στρατιωτικών. Και κάτι άλλο που έθιγε τον στενό φίλο του Δημοσθένη Άναγνωστόπουλο. Ο Κονδύλης φουρκιζόταν πολύ με τις δημοσιογραφικές επικρίσεις έναντιόν του, αλλά δεν κατέφευγε ποτέ στα δικαστήρια. Ξεθύμαινε εύκολα και δεν άργούσε να συμφιλιωθώ μ' αυτούς που τον έπικραίναν.

Ο Άναγνωστόπουλος — με τον οποίο

κατά σύμπτωση δεν είχα προσωπική γνωριμία — ήταν φοβερά εύθικτος. Άν τύχαινε να τον πειράξει καμμία εφημερίδα έστελνε έκτενέστατες άνασκευές με την έντολή να δημοσιευθούν «δυνάμει του περί τύπου νόμου εις την αήτην θέσιν και με τα αυτά στοιχεία». Έτσι και στην ειδική αυτή περίπτωση έστειλε μία άνασκευή, γραμμένη με μεγάλη όζύτητα και με τη δήλωσι ότι ανεξάρτητα από τη δημοσίευσί της, ο ίδιος θα υπέβαλλε μήνυσι «έπί συκοφαντική δυσφημίσει».

Κανονικά και ή μήνις και ή μήνυσις του έπρεπε να στραφούν κατά του μακαρίτη ιδιοκτήτου της «Πατρίδος» Σ. Σίμου. Άλλά ήταν στη μέση ή βουλευτική άσυλία του τελευταίου κι' έτσι έπρεπε να ύποστώ έγώ κατ' ανάγκην τη δίωξι. Φυσικά έθεώρησα περιττό να δημοσιεύσω την άνασκευή, άφου' έτσι κι' άλλοιώς ή ύπόθεσις θα κατέληγε στη δικαιοσύνη.

Δέν παρουσιάσθηκα στη δίκη. Καταδικάσθηκα έρήμην σέ φυλάκισι 4 μηνών, νομίζω, και 5 χιλιάδων δραχμών πρόστιμο. Χωριστά 3 ή 4 χιλιάδες για ψυχική δδύνη. Άλλά μόνο για άπλη δυσφήμιση.

Άφηκα να περάσει ή προθεσμία που όρίζει ο νόμος κι' έκανα άνακοπή. Σκοπός μου ήταν να κάνω χρήσι όλων των ένδίκων μέσων, ώστε να περάσει το εξάμηνο και να παραγραφή το αδίκημα. Η άνακοπή έγινε δεκτή γιατί είχα σοβαρό και άσθεντικό δικαιολογητικό. Δέν θυμούμαι τι είδους άλλες διαδικασίες χρειάζονταν για να εξαντληθώ ή προθεσμία, αλλά θυμούμαι ότι την ή-μέρα της νέας δίκης έλειπα σέ ταξίδι κι' όταν επέστρεψα λησμόνησα να πάρω τά μέτρα μου. Το δεύτερο δικαστήριο επέκύρωσε την άπόφασί του πρώτου. Και δέν είχε περάσει το εξάμηνο. Και έπειδή δέν είχα κάνει τίποτε για να προλάβω τις συνέπειες, ή άπόφασις έγινε τελεσίδικη.

Δέν περιγράφεται ή στενωγρία μου όταν έφθασε στα χέρια μου ένα χαρτί που έλεγε πολλά και διάφορα πράγματα και κατέληγε μ' ένα φοβερό «Διά

ΕΝΑ ΝΕΟ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΟΥ-ΚΑΟΥΣ-ΚΛΑΝ

Στο Μέικον, της πολιτείας της Γεωργίας, έγινε πρό ήμερών ή τελετή της έγγραφης 300 νέων μελών στην περίφημη όργανωσι «Κού-Κλουξ-Κλάν». Μεταξύ των νεοεγγραφέντων βρισκόταν και το νεότερο μέλος που εγγράφη ποτέ στην Κ. Κ. Κ.: Ένα μικρό κοριτσάκι 7 χρονών. Η «κοκούκλα» της μικρής δέν της σκεπάζει το πρόσωπο, όπως το ά-παιτούν οι κανονισμοί, γιατί ή φωτογραφία πάρθηκε πρό της άρκωμοσίας. (Φωτογραφία Keystone)

ταυτα το δικαστήριο κτλ. κηρύσσει τον κατηγορούμενον ένοχον και επιβάλλει την ποινήν φυλακίσεως τεσσάρων μηνών... Πρόστιμον... Ψυχικήν δδύνην κτλ. κτλ.».

Ύπηρχε κάποια διαδικασία άκόμη, αλλά σ' αυτό το μεταξύ έπρεπε να προφυλαχτώ, γιατί αν με συνελάμβαναν έπρεπε να μ' όδηγήσουν κατ' ευθείαν στη φυλακή. Έτσι λέγει ο νόμος.

Ένας φίλος και συνάδελφος, όχι δικηγόρος... δυστυχώς, με βεβαίωσε ότι «κατά τον νόμο άπαγορεύονται αι συλλήψεις από της δύσεως μέχρι της ανατολής του ήλίου». Αυτό ήταν πολύ εύχρηστο και κανόνισα να προφυλάγωμαι την ήμέρα — όσο να δώ πως θα ξεμπλέξω από την περιπέτεια — και να έμφανίζωμαι στο γραφείο «μετά την δύσιν του ήλίου». Την πρώτη μέρα τά πράγματα πήγαν καλά. Τη δεύτερη όχι μόνο πήγα στο γραφείο, αλλά κατά τις 7 έκανα με μία παρέα κι' έναν περίπατο ως του Ζαχαράτου. Τους έλεγα μάλιστα ότι χάρις σ' αυτόν τον θαυμάσιο νόμο, κανείς δέν μπορούσε να με πειράξει ως τις 6 το πρωί που θα έκανε την έμφανισί του ο ήλιος.

Άν δέν ήμουν τόσο σίγουρος για την ασφάλειά μου θα πρόσεχα έναν λίγο βλοσυρό αλλά συμπαθέστατο κατά τά άλλα νέο, με πολιτικά, που έρχόταν βήμα προς βήμα πίσω μας από τη στιγμή που βγήκαμε από το γραφείο και ο όποιος έκανε διακριτικές βόλτες πίσω από το τραπέζακι που καθήσασε στο πεζοδρόμιο του Ζαχαράτου.

Έφαγα ένα μπακλαβά κι' έτοιμαζόμουν να πλέξω τον πανηγυρικό του όταν ο βλοσυρός νέος πλησίασε, έσκυψε σ' ατί μου και μου είπε με μεγάλη λεπτότητα:

—Με συγχωρήτε, αλλά πρέπει ναρθήτε μαζί μου. Έχω έταγμα συλλήψεως. Έν όνόματι του Νόμου κτλ.

Δέν ταραχθηκα γιατί ήμουν βέβαιος ότι ο άστυνομικός δέν ήξερε καλά το νόμο που άπαγορεύει τις συλλήψεις από τη δύσι ως την ανατολή του ήλίου. Μου άπήντησε — με μεγάλη λεπτότητα πάντοτε — ότι γνωρίζει πάρα πολύ καλά το νόμο που άπαγορεύει σέ όρισμένες περιπτώσεις τη νυκτερινή παραβίασι του οικογενειακού άσύλου! Άλλά δέν άπαγορεύει καθόλου τη σύλληψι ενός ανθρώπου που έχει μία καταδίκη στη ράχι του και τρώγει άμέριμνα τον μπακλαβά του στού Ζαχαράτου...

Άποχαιρέτησα την παρέα μου με τη βεβαίωσι ότι ο άστυνομικός «δέν ξέρει τί του γίνεται» κι' ότι «θα επιστρέψω σέ λίγο». Άλλά ο άστυνομικός ήξερε πολύ καλά τη δουλειά του. Κάθησα εκείνη τη νύχτα και την έπομένη στη διεύθυνσι της άστυνομίας. Κοιμήθηκα πάνω σ' ένα γραφείο όσο μπορεί να κοιμηθώ κανείς άναπαυτικά σέ άμεση έπαφή με τά ξύλα. Ύστερα έγινε ή προέπουσα διαδικασία και ή ιστορία τακτοποιήθηκε με έξαγορά της ποινής.

Πάντως αν — δ μη γένοιτο — σάς τύχη καμμία σχετική περίπτωση δέν ύπάρχει λόγος να έμπιστευθώ στις «θετικές πληροφορίες» των μη νομικών φίλων σας.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Φέρνουν γρουσουζιά

Το άγγλικό Ναυαρχείο άποφάσισε να δώση στα πλοία του στόλου που φέρουν όνόματα έρπετων (καϊμάν, κόμπρα, έχινδα, κροκόδειλος, χαμαιλέον, κτλ.) όνόματα άνθρώπων. Διάφορα περιστατικά όδήγησαν τους λóρδους του Ναυαρχείου στο συμπέρασμα ότι αυτά τά πλοία φέρνουν γρουσουζιά

Ολβια με Κάβι Ναντ
Ολβια με Κάβι Ναντ

X. K. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ανάστατος ο συγγραφέας ειδοποιεί το Σταθμό Πρώτων Βοηθειών. Η Λίτσα μεταφέρεται εκεί και κατόπιν στο νοσοκομείο όπου της γίνεται μετάγγιση αίματος. Αιμοδότης ο Βενέτης. Σε λίγο φτάνει κι' ο Μαρρόγλου για να μάθει νεότερα για την εφημερίδα του κι' ο Άγγελιδης εξαιρετικά ανήσυχος. Η Λίτσα συνέρχεται για μία στιγμή και τον καλεί με τ' όνομά του. Ο Βενέτης υποφέρει φρικτά. Γίνεται και δεύτερη μετάγγιση και προσφέρεται ως αιμοδότης ο Άγγελιδης. Η κατάσταση της Λίτσας είναι πολύ σοβαρή.

Ο καθηγητής Μπαλάνης χαιρέτησε μ' ένα κουνημα του κεφαλιού του το συγγραφέα, και προχώρησε στις άλλες επισκέψεις του. Κι' ο συγγραφέας έμεινε εκεί, χωρίς μιλή, χωρίς πνοή, με την καρδιά του σφιγμένη από την αγωνία...

Το πρωί πέρασε Έτσι. Κατά το μεσημέρι, η Λίτσα έκανε μία φοβερή αιμόπτυση. Ο Βενέτης που καθόταν δίπλα της εκείνη τη στιγμή, είδε με τρόμο, με φρίκη, όσο είχε μείνει απ' αυτό το πολύτιμο αίμα να σταπαλιέται στο παρκέτο του δωματίου... Ο γιατρός πούρθε άμέσως, της έκανε μία αιμοστακτική ένεση.

Ο πνευμοθώραξ θα τ'α σταματήσει δλ'αυτά... είπε στο Βενέτη. Ο συγγραφέας γαντζώθηκε άπάνω σ'αυτή την έλπίδα: Ο πνευμοθώραξ θα σταματούσε την αιμορραγία!...

Πραγματικά, ως το βραδάκι, η Λίτσα πέρασε κάπως πιο ήσυχα. Και, να τώρα το καινούργιο χτύπημα της «Εσπέρας»!... Ο Βενέτης ένοιωσε πως δεν είχε τη δύναμη να τιμωρήσει όπως έπρεπε κι' όπως του είχε υποσχεθεί αυτό το μεγάλο δημοσιογραφικό... Αλλά, τότε, τώρα δλ'αυτά που γραφόντουσαν ή μπορούσαν να γραφτούν, ήτανε δευτερεύοντα, επουσιώδη. Το πρώτο, το μόνο, ήτανε να σωθεί η Λίτσα!...

Στο διάστημα της ημέρας, τα τηλέφωνα του νοσοκομείου δεν είχανε σταματήσει να χτυπάνε: γνωστοί και άγνωστοι ζητούσαν πληροφορίες για τη μικρή «αυτόχειρα», που, ξαφνικά, είχε γίνει τόσο τραγικά δημοφιλής σ'όλοκληρη την Αθήνα... Ο Βενέτης συλλογιζότανε μελαγχολικά ότι τώρα, αν σωζόταν η Λίτσα, είχε εξασφαλισμένη πια την επιτυχία της κι' από την τραγική της διαφήμιση πούχε γίνει χωρίς να πληρωθεί με το στίχο, στις πρώτες σελίδες των εφημερίδων... Ο Πάλμας είχε τηλεφωνήσει το πρωί, κι' είχε πεί: «στο νοσοκομείο το μεσημέρι. Άγωνιούσε — έτσι έλεγε τουλάχιστον — για τη μικρή του πρωταγωνίστρια. Μάλλον όμως άγωνιούσε για την έμπορική του επιτυχία που του ξέφυγε μέσ' από τα χέρια, η τουλάχιστον που αναβόλλετανε γι' αργότερα...»

Ο Άγγελιδης δεν είχε ξαναφανεί. Διακοιτικά, χωρίς να πη τίποτα, είχε φύγει ύστερα από τη βίαιη σκηνή του με το συγγραφέα. Κι' ούτε είχε τηλεφωνήσει. Ο Βενέτης μάντευε την αγωνία του, κι' αναγνώριζε χωρίς να το θέλη το μεγαλείο της θυσίας του... Κατά τα μεσάνυχτα, η νοσοκόμα της νυκτός μπήκε στο γραφείο. Νικημένος από τη φοβερή του κουρασσι, εξαντλημένος, με τα νύερα του σπασμένα, ο Βενέτης είχε γύρει το κεφάλι στο στήθος του κι' είχε κοιμηθεί. Μ'έναν ύπνο βαρύ, σά λήθαργο. Η νοσοκόμα τον κτύπησε λίγη ώρα γεμάτη συμπόνοια, χωρίς ν'αποφασίσει να τον ξυπνήσει. Στο τέλος, το αποφάσισε, και τον χτύπησε σιγά στον ώμο. Ο συγγραφέας άμέσως πεταχτηκε:

— Τί είναι;... Τί τρέχει;...
— Κύριε Βενέτη... του είπε σιγά, γλυκά η νοσοκόμα. Σας ζητάει...
— Ποιός;... Η Λίτσα;...
— Ναί...!

Μ'ένα πήδημα, ο συγγραφέας βγήκε σαν άστραπη από το γραφείο, πέρασε σαν τρελλός το διάδρομο και μπήκε στο δωμάτιο της μικρής πληγωμένης. Εκεί στάθηκε τρέμοντας: η Λίτσα τον κτύπησε με τα μάτια της μισκλειστά...
— Λίτσα!...

Το δωμάτιο της αντίχρησε μέσ' στη νυχτερινή ήσυχια σ'α σπαραχτική κραυγή. Η νοσοκόμα ψιθύρισε από πίσω σ'αυτή του Βενέτη:

— Πιό σιγά...
Προχώρησε ένα βήμα ο συγγραφέας, κι' έκατσε σ'ε μιά καρέκλα δίπλα στη λατρευτή του άρρωστη:
— Λίτσα... της ψιθύρισε. Συνήλθε;... Είσαι καλά;...

Κάτι προσπάθησε εκείνη να μουρμουρίσει, τα χείλη της όμως κουνήθηκαν χωρίς να βγυ από μέσα τους κανένας φθόγγος. Ο Βενέτης έσκυψε άπάνω της:

— Λίτσα. Κάτι θες να μου πής;... Σίγανό, σ'άν ναρόχταν από μακριά, από τον άλλο κόσμο, τ'όνομά του γλύστρησε από τα χείλια της:
— Άλκη!...

— Λέγε, άγαπούλα... της είπε αυτός, Σ'ακούω... Διακριτικά, η νοσοκόμα είχε βγυ από το δωμάτιο.

— Άλκη... ξαναψιθύρισε πάλι η Λίτσα. Θά πεθάνω, καλέ μου Άλκη...
— Όχι!... Θά ζήσης!... της άπάντησε αυτός, με μιά άγρια πεποίθησι.

— Καί δεν συλλογιέμαι παρά σ'ένα... συνέχισε εκείνη. Πώς θά μωρέσης να υποφέρης ύστερα τ'ζωή;...
— Δεν υπάρχει κανένας λόγος να την

— Τί νέα;... ρώτησε ο Βενέτης.
— Απ' την άρρωστή μας;... Τίποτα καινούργιο... Κατάστασις η ίδια, πυρετός ο ίδιος...
Ο συγγραφέας κτύπησε καλά - καλά το γιαντρί. Σ'άν κάτι να τούκρυβε... Μ'ένα φοβερό σφίξιμο στην καρδιά του, τον ρώτησε με φωνή πούτρεμε:

— Γιατρέ... Τί συμβαίνει;...
Ο γιατρός απόφυγε το βλέμμα του:
— Τί να συμβαίνει;... άπάντησε μασσημένα. Τίποτα...
Ο Βενέτης του άρπαξε το χέρι:
— Κάτι μου κρύβετε, γιατρέ... Η Λίτσα!...

Ξαφνικά, αφίνοντας το χέρι του γιατρού, χύμηξε στο δωμάτιο της άγαπημένης του. Έσπρωξε την πόρτα, και μπήκε. Η Λίτσα, με τα μάτια κλειστά, κοιμότανε βραδεία. Η αναπνοή της ήτανε γρήγορη. Ζύγωσε πίο πολύ το κρεβάτι της, και της έπιασε το χέρι. Έκαίγε, δηλαδή, τίποτα καλύτερο, τίποτα χειρότερο: «Κατάστασις η ίδια, πυρετός ο ίδιος» — όπως είχε πη κι' ο Δελής...

Πατώντας στις μύτες των ποδιών του, ο Βενέτης βγήκε από το δωμάτιο της πληγωμένης, κλείνοντας πίσω του την πόρτα μαλακά. Έμεινε να βρη το Δελή: δεν τον βρήκε. Πήγε στο γραφείο, ο Δελής δεν ήταν ούτε κεί. Ο Βενέτης διαίσταθηκε πως ο γιατρός τον απόφυγε. Γιατί;...

Άπάνω στο γραφείο ήταν άνοιγμένη μιά απογεματινή εφημερίδα. Μηχανικά ο συγγραφέας την πήρε και διάβασε μηχανικά τους τίτλους. Ξαφνικά, σταμάτησε σ'έναν τίτλο της πρώτης σελίδας: «Νεώτεροι λεπτομέρειαι δια τήν άπόπειραν ατόκτονας τής νεαρής ήθοποιου Λίτσας Μαρίνης».

Ο Βενέτης διάβασε κάτω από τούς χτυπητούς αυτούς τίτλους:
«Η υπόθεσις της άποπειρας ατόκτονας τής νεαρής ήθοποιου Λίτσας Μαρίνης, ύποφέρω! της άπάντησε με άγρια αποφασιστικότητα ο Βενέτης.

— Φτωχέ μου άγαπημένε... μουρμούρισε η Λίτσα. Θέλω να ζήσω, γιά να μη σου δώσω τόσο άδάσταχτη λύπη γιά το θάνατό μου...
— Θά ζήσης, Λίτσα!... Θά ζήσης, θά ξεχαστούν όλα, θά βγής στο θέατρο, θά χειροκροτηθής, θά μεσουρανήσης...
— Εκλείψει κείνη τ'α μάτια της μ'ένα μελαγχολικό χαμόγελο. Ύστερα, τ'α ξανάνοιξε δακρυρμένα:

— Μιά φορά, ό,τι και να γίνη, του είπε πολύ σιγά, δεν θέλω να πιστεύης ότι είχα τίποτε με τόν... με τόν Άγγελιδή...
— Όχι, Λίτσα... της άπάντησε χαμογελώντας με πίκρα ο Βενέτης. Δεν πιστεύω τίποτα... Ξέρω πως είσαι άγνη και στήν ψυχή και σ'α αίσθησιν...
— Ικανοποιημένη, μ'α κατάκοτη από τη φοβερή προσπάθεια πούχε κάνει γιά να πη τόσα πολλά, η Λίτσα έκλεισε τα μάτια της... Κι' ο Βενέτης έμεινε δίπλα της, κυττάζοντάς τη καλά - καλά, κυττάζοντάς την άπληστα, διψασμένα...
... ..

Πέρασε κι' η δεύτερη νύχτα. Το άλλο πρωί, ο καθηγητής Μπαλάνης στήν έπισκεψή του δεν την ηύρε τη Λίτσα ούτε καλύτερα, ούτε χειρότερα. Συστήσε ήσυχια άπόλυτη, καρδιοτόνωση, κι' έφυγε. Σήμερα ο Βενέτης ένοιωσε πως η νευρική του υπερέντασι είχε γονατίσει. Θέλησε να ξαναπαρη λίγες δυνάμεις, και παρακάλεσε να του δώσουνε κάτι, γιά να μωρέση να ξεπλώσει γιά καμμία ώρα... Μιά νοσοκόμα τον ώδηγησε προθυμότητα στο δωμάτιό της. Τον ήξερε, και στο εύχριστώ του άπάντησε:

— Είσαστε, κύριε Βενέτη, ο άγαπημένος συγγραφέας μου... Πώς θέλετε να μη σας άγαπώ;...
Κι' έτσι, ο Βενέτης ξάπλωσε στο κρεβάτι της ευγενικής νοσοκόμας, παραδοθηκε σ'ένα βαρύ ύπνο χωρίς όνειρα, και έυπνησε κατά τις έξη το άπόγεμα. Ένοιωσε τώρα κάτω ξεκούραστο το ταλαιπωρημένο του κορμί. Μπαρούσε τώρα να συνεχίσει το ξενύχτι του στο προσκέφαλο της Λίτσας.

Την ώρα πούδβαινε από το δωμάτιο της νοσοκόμας, έπεσε άπάνω στο γιαντρί Δελή. Έκείνος τον χαιρέτησε λιγάκι μωδιασμένα.
— Τί νέα;... ρώτησε ο Βενέτης.
— Απ' την άρρωστή μας;... Τίποτα καινούργιο... Κατάστασις η ίδια, πυρετός ο ίδιος...
Ο συγγραφέας κτύπησε καλά - καλά το γιαντρί. Σ'άν κάτι να τούκρυβε... Μ'ένα φοβερό σφίξιμο στην καρδιά του, τον ρώτησε με φωνή πούτρεμε:

— Γιατρέ... Τί συμβαίνει;...
Ο γιατρός απόφυγε το βλέμμα του:
— Τί να συμβαίνει;... άπάντησε μασσημένα. Τίποτα...
Ο Βενέτης του άρπαξε το χέρι:
— Κάτι μου κρύβετε, γιατρέ... Η Λίτσα!...

Ξαφνικά, αφίνοντας το χέρι του γιατρού, χύμηξε στο δωμάτιο της άγαπημένης του. Έσπρωξε την πόρτα, και μπήκε. Η Λίτσα, με τα μάτια κλειστά, κοιμότανε βραδεία. Η αναπνοή της ήτανε γρήγορη. Ζύγωσε πίο πολύ το κρεβάτι της, και της έπιασε το χέρι. Έκαίγε, δηλαδή, τίποτα καλύτερο, τίποτα χειρότερο: «Κατάστασις η ίδια, πυρετός ο ίδιος» — όπως είχε πη κι' ο Δελής...

Πατώντας στις μύτες των ποδιών του, ο Βενέτης βγήκε από το δωμάτιο της πληγωμένης, κλείνοντας πίσω του την πόρτα μαλακά. Έμεινε να βρη το Δελή: δεν τον βρήκε. Πήγε στο γραφείο, ο Δελής δεν ήταν ούτε κεί. Ο Βενέτης διαίσταθηκε πως ο γιατρός τον απόφυγε. Γιατί;...
Άπάνω στο γραφείο ήταν άνοιγμένη μιά απογεματινή εφημερίδα. Μηχανικά ο συγγραφέας την πήρε και διάβασε μηχανικά τους τίτλους. Ξαφνικά, σταμάτησε σ'έναν τίτλο της πρώτης σελίδας: «Νεώτεροι λεπτομέρειαι δια τήν άπόπειραν ατόκτονας τής νεαρής ήθοποιου Λίτσας Μαρίνης».

Ύποφέρω! της άπάντησε με άγρια αποφασιστικότητα ο Βενέτης.

— Φτωχέ μου άγαπημένε... μουρμούρισε η Λίτσα. Θέλω να ζήσω, γιά να μη σου δώσω τόσο άδάσταχτη λύπη γιά το θάνατό μου...
— Θά ζήσης, Λίτσα!... Θά ζήσης, θά ξεχαστούν όλα, θά βγής στο θέατρο, θά χειροκροτηθής, θά μεσουρανήσης...
— Εκλείψει κείνη τ'α μάτια της μ'ένα μελαγχολικό χαμόγελο. Ύστερα, τ'α ξανάνοιξε δακρυρμένα:

— Μιά φορά, ό,τι και να γίνη, του είπε πολύ σιγά, δεν θέλω να πιστεύης ότι είχα τίποτε με τόν... με τόν Άγγελιδή...
— Όχι, Λίτσα... της άπάντησε χαμογελώντας με πίκρα ο Βενέτης. Δεν πιστεύω τίποτα... Ξέρω πως είσαι άγνη και στήν ψυχή και σ'α αίσθησιν...
— Ικανοποιημένη, μ'α κατάκοτη από τη φοβερή προσπάθεια πούχε κάνει γιά να πη τόσα πολλά, η Λίτσα έκλεισε τα μάτια της... Κι' ο Βενέτης έμεινε δίπλα της, κυττάζοντάς τη καλά - καλά, κυττάζοντάς την άπληστα, διψασμένα...
... ..

Πέρασε κι' η δεύτερη νύχτα. Το άλλο πρωί, ο καθηγητής Μπαλάνης στήν έπισκεψή του δεν την ηύρε τη Λίτσα ούτε καλύτερα, ούτε χειρότερα. Συστήσε ήσυχια άπόλυτη, καρδιοτόνωση, κι' έφυγε. Σήμερα ο Βενέτης ένοιωσε πως η νευρική του υπερέντασι είχε γονατίσει. Θέλησε να ξαναπαρη λίγες δυνάμεις, και παρακάλεσε να του δώσουνε κάτι, γιά να μωρέση να ξεπλώσει γιά καμμία ώρα... Μιά νοσοκόμα τον ώδηγησε προθυμότητα στο δωμάτιό της. Τον ήξερε, και στο εύχριστώ του άπάντησε:

— Είσαστε, κύριε Βενέτη, ο άγαπημένος συγγραφέας μου... Πώς θέλετε να μη σας άγαπώ;...
Κι' έτσι, ο Βενέτης ξάπλωσε στο κρεβάτι της ευγενικής νοσοκόμας, παραδοθηκε σ'ένα βαρύ ύπνο χωρίς όνειρα, και έυπνησε κατά τις έξη το άπόγεμα. Ένοιωσε τώρα κάτω ξεκούραστο το ταλαιπωρημένο του κορμί. Μπαρούσε τώρα να συνεχίσει το ξενύχτι του στο προσκέφαλο της Λίτσας.

Την ώρα πούδβαινε από το δωμάτιο της νοσοκόμας, έπεσε άπάνω στο γιαντρί Δελή. Έκείνος τον χαιρέτησε λιγάκι μωδιασμένα.
— Τί νέα;... ρώτησε ο Βενέτης.
— Απ' την άρρωστή μας;... Τίποτα καινούργιο... Κατάστασις η ίδια, πυρετός ο ίδιος...
Ο συγγραφέας κτύπησε καλά - καλά το γιαντρί. Σ'άν κάτι να τούκρυβε... Μ'ένα φοβερό σφίξιμο στην καρδιά του, τον ρώτησε με φωνή πούτρεμε:

— Γιατρέ... Τί συμβαίνει;...
Ο γιατρός απόφυγε το βλέμμα του:
— Τί να συμβαίνει;... άπάντησε μασσημένα. Τίποτα...
Ο Βενέτης του άρπαξε το χέρι:
— Κάτι μου κρύβετε, γιατρέ... Η Λίτσα!...

Ξαφνικά, αφίνοντας το χέρι του γιατρού, χύμηξε στο δωμάτιο της άγαπημένης του. Έσπρωξε την πόρτα, και μπήκε. Η Λίτσα, με τα μάτια κλειστά, κοιμότανε βραδεία. Η αναπνοή της ήτανε γρήγορη. Ζύγωσε πίο πολύ το κρεβάτι της, και της έπιασε το χέρι. Έκαίγε, δηλαδή, τίποτα καλύτερο, τίποτα χειρότερο: «Κατάστασις η ίδια, πυρετός ο ίδιος» — όπως είχε πη κι' ο Δελής...

Πατώντας στις μύτες των ποδιών του, ο Βενέτης βγήκε από το δωμάτιο της πληγωμένης, κλείνοντας πίσω του την πόρτα μαλακά. Έμεινε να βρη το Δελή: δεν τον βρήκε. Πήγε στο γραφείο, ο Δελής δεν ήταν ούτε κεί. Ο Βενέτης διαίσταθηκε πως ο γιατρός τον απόφυγε. Γιατί;...
Άπάνω στο γραφείο ήταν άνοιγμένη μιά απογεματινή εφημερίδα. Μηχανικά ο συγγραφέας την πήρε και διάβασε μηχανικά τους τίτλους. Ξαφνικά, σταμάτησε σ'έναν τίτλο της πρώτης σελίδας: «Νεώτεροι λεπτομέρειαι δια τήν άπόπειραν ατόκτονας τής νεαρής ήθοποιου Λίτσας Μαρίνης».

Ο Βενέτης διάβασε κάτω από τούς χτυπητούς αυτούς τίτλους:
«Η υπόθεσις της άποπειρας ατόκτονας τής νεαρής ήθοποιου Λίτσας Μαρίνης, ύποφέρω! της άπάντησε με άγρια αποφασιστικότητα ο Βενέτης.

— Φτωχέ μου άγαπημένε... μουρμούρισε η Λίτσα. Θέλω να ζήσω, γιά να μη σου δώσω τόσο άδάσταχτη λύπη γιά το θάνατό μου...
— Θά ζήσης, Λίτσα!... Θά ζήσης, θά ξεχαστούν όλα, θά βγής στο θέατρο, θά χειροκροτηθής, θά μεσουρανήσης...
— Εκλείψει κείνη τ'α μάτια της μ'ένα μελαγχολικό χαμόγελο. Ύστερα, τ'α ξανάνοιξε δακρυρμένα:

— Μιά φορά, ό,τι και να γίνη, του είπε πολύ σιγά, δεν θέλω να πιστεύης ότι είχα τίποτε με τόν... με τόν Άγγελιδή...
— Όχι, Λίτσα... της άπάντησε χαμογελώντας με πίκρα ο Βενέτης. Δεν πιστεύω τίποτα... Ξέρω πως είσαι άγνη και στήν ψυχή και σ'α αίσθησιν...
— Ικανοποιημένη, μ'α κατάκοτη από τη φοβερή προσπάθεια πούχε κάνει γιά να πη τόσα πολλά, η Λίτσα έκλεισε τα μάτια της... Κι' ο Βενέτης έμεινε δίπλα της, κυττάζοντάς τη καλά - καλά, κυττάζοντάς την άπληστα, διψασμένα...
... ..

Πέρασε κι' η δεύτερη νύχτα. Το άλλο πρωί, ο καθηγητής Μπαλάνης στήν έπισκεψή του δεν την ηύρε τη Λίτσα ούτε καλύτερα, ούτε χειρότερα. Συστήσε ήσυχια άπόλυτη, καρδιοτόνωση, κι' έφυγε. Σήμερα ο Βενέτης ένοιωσε πως η νευρική του υπερέντασι είχε γονατίσει. Θέλησε να ξαναπαρη λίγες δυνάμεις, και παρακάλεσε να του δώσουνε κάτι, γιά να μωρέση να ξεπλώσει γιά καμμία ώρα... Μιά νοσοκόμα τον ώδηγησε προθυμότητα στο δωμάτιό της. Τον ήξερε, και στο εύχριστώ του άπάντησε:

— Είσαστε, κύριε Βενέτη, ο άγαπημένος συγγραφέας μου... Πώς θέλετε να μη σας άγαπώ;...
Κι' έτσι, ο Βενέτης ξάπλωσε στο κρεβάτι της ευγενικής νοσοκόμας, παραδοθηκε σ'ένα βαρύ ύπνο χωρίς όνειρα, και έυπνησε κατά τις έξη το άπόγεμα. Ένοιωσε τώρα κάτω ξεκούραστο το ταλαιπωρημένο του κορμί. Μπαρούσε τώρα να συνεχίσει το ξενύχτι του στο προσκέφαλο της Λίτσας.

Την ώρα πούδβαινε από το δωμάτιο της νοσοκόμας, έπεσε άπάνω στο γιαντρί Δελή. Έκείνος τον χαιρέτησε λιγάκι μωδιασμένα.
— Τί νέα;... ρώτησε ο Βενέτης.
— Απ' την άρρωστή μας;... Τίποτα καινούργιο... Κατάστασις η ίδια, πυρετός ο ίδιος...
Ο συγγραφέας κτύπησε καλά - καλά το γιαντρί. Σ'άν κάτι να τούκρυβε... Μ'ένα φοβερό σφίξιμο στην καρδιά του, τον ρώτησε με φωνή πούτρεμε:

— Γιατρέ... Τί συμβαίνει;...
Ο γιατρός απόφυγε το βλέμμα του:
— Τί να συμβαίνει;... άπάντησε μασσημένα. Τίποτα...
Ο Βενέτης του άρπαξε το χέρι:
— Κάτι μου κρύβετε, γιατρέ... Η Λίτσα!...

Ξαφνικά, αφίνοντας το χέρι του γιατρού, χύμηξε στο δωμάτιο της άγαπημένης του. Έσπρωξε την πόρτα, και μπήκε. Η Λίτσα, με τα μάτια κλειστά, κοιμότανε βραδεία. Η αναπνοή της ήτανε γρήγορη. Ζύγωσε πίο πολύ το κρεβάτι της, και της έπιασε το χέρι. Έκαίγε, δηλαδή, τίποτα καλύτερο, τίποτα χειρότερο: «Κατάστασις η ίδια, πυρετός ο ίδιος» — όπως είχε πη κι' ο Δελής...

Πατώντας στις μύτες των ποδιών του, ο Βενέτης βγήκε από το δωμάτιο της πληγωμένης, κλείνοντας πίσω του την πόρτα μαλακά. Έμεινε να βρη το Δελή: δεν τον βρήκε. Πήγε στο γραφείο, ο Δελής δεν ήταν ούτε κεί. Ο Βενέτης διαίσταθηκε πως ο γιατρός τον απόφυγε. Γιατί;...
Άπάνω στο γραφείο ήταν άνοιγμένη μιά απογεματινή εφημερίδα. Μηχανικά ο συγγραφέας την πήρε και διάβασε μηχανικά τους τίτλους. Ξαφνικά, σταμάτησε σ'έναν τίτλο της πρώτης σελίδας: «Νεώτεροι λεπτομέρειαι δια τήν άπόπειραν ατόκτονας τής νεαρής ήθοποιου Λίτσας Μαρίνης».

Ο Βενέτης διάβασε κάτω από τούς χτυπητούς αυτούς τίτλους:
«Η υπόθεσις της άποπειρας ατόκτονας τής νεαρής ήθοποιου Λίτσας Μαρίνης, ύποφέρω! της άπάντησε με άγρια αποφασιστικότητα ο Βενέτης.

— Φτωχέ μου άγαπημένε... μουρμούρισε η Λίτσα. Θέλω να ζήσω, γιά να μη σου δώσω τόσο άδάσταχτη λύπη γιά το θάνατό μου...
— Θά ζήσης, Λίτσα!... Θά ζήσης, θά ξεχαστούν όλα, θά βγής στο θέατρο, θά χειροκροτηθής, θά μεσουρανήσης...
— Εκλείψει κείνη τ'α μάτια της μ'ένα μελαγχολικό χαμόγελο. Ύστερα, τ'α ξανάνοιξε δακρυρμένα:

— Μιά φορά, ό,τι και να γίνη, του είπε πολύ σιγά, δεν θέλω να πιστεύης ότι είχα τίποτε με τόν... με τόν Άγγελιδή...
— Όχι, Λίτσα... της άπάντησε χαμογελώντας με πίκρα ο Βενέτης. Δεν πιστεύω τίποτα... Ξέρω πως είσαι άγνη και στήν ψυχή και σ'α αίσθησιν...
— Ικανοποιημένη, μ'α κατάκοτη από τη φοβερή προσπάθεια πούχε κάνει γιά να πη τόσα πολλά, η Λίτσα έκλεισε τα μάτια της... Κι' ο Βενέτης έμεινε δίπλα της, κυττάζοντάς τη καλά - καλά, κυττάζοντάς την άπληστα, διψασμένα...
... ..

Πέρασε κι' η δεύτερη νύχτα. Το άλλο πρωί, ο καθηγητής Μπαλάνης στήν έπισκεψή του δεν την ηύρε τη Λίτσα ούτε καλύτερα, ούτε χειρότερα. Συστήσε ήσυχια άπόλυτη, καρδιοτόνωση, κι' έφυγε. Σήμερα ο Βενέτης ένοιωσε πως η νευρική του υπερέντασι είχε γονατίσει. Θέλησε να ξαναπαρη λίγες δυνάμεις, και παρακάλεσε να του δώσουνε κάτι, γιά να μωρέση να ξεπλώσει γιά καμμία ώρα... Μιά νοσοκόμα τον ώδηγησε προθυμότητα στο δωμάτιό της. Τον ήξερε, και στο εύχριστώ του άπάντησε:

— Είσαστε, κύριε Βενέτη, ο άγαπημένος συγγραφέας μου... Πώς θέλετε να μη σας άγαπώ;...
Κι' έτσι, ο Βενέτης ξάπλωσε στο κρεβάτι της ευγενικής νοσοκόμας, παραδοθηκε σ'ένα βαρύ ύπνο χωρίς όνειρα, και έυπνησε κατά τις έξη το άπόγεμα. Ένοιωσε τώρα κάτω ξεκούραστο το ταλαιπωρημένο του κορμί. Μπαρούσε τώρα να συνεχίσει το ξενύχτι του στο προσκέφαλο της Λίτσας.

Την ώρα πούδβαινε από το δωμάτιο της νοσοκόμας, έπεσε άπάνω στο γιαντρί Δελή. Έκείνος τον χαιρέτησε λιγάκι μωδιασμένα.
— Τί νέα;... ρώτησε ο Βενέτης.
— Απ' την άρρωστή μας;... Τίποτα καινούργιο... Κατάστασις η ίδια, πυρετός ο ίδιος...
Ο συγγραφέας κτύπησε καλά - καλά το γιαντρί. Σ'άν κάτι να τούκρυβε... Μ'ένα φοβερό σφίξιμο στην καρδιά του, τον ρώτησε με φωνή πούτρεμε:

Ξαφνικά, η πόρτα του γραφείου άνοιξε, και μπήκε ο Δελής. Πίσω του μπήκανε δυο σκοτεινοί άνθρωποι με πολιτικά.

Ο Βενέτης σκηώθηκε.
— Κύριε Βενέτη... είπε ψυχρά ο γιατρός. Οί κύριοι σας ζητούν...
Ο συγγραφέας κτύπησε τούς δυο ανθρώπους.
— Είσαστε ο συγγραφέας Άλκης Βενέτης;... ρώτησε ο ένας απ'αυτούς.
— Μάλιστα, κύριοι... τούς άπάντησε εκείνος.

— Άστυνομικοί... έκανε τότε μονολεκτικά ο άνθρωπος πούχε μιλήσει.
— Σας παρακαλούμε να μ'ας άκολουθήσετε... συμπλήρωσε ο δεύτερος.

Άδιαφορος, αμήλτος, ο συγγραφέας βγήκε άνάμεσα στους δυο άστυνομικούς.
ΚΑ'.

Ο άνακριτής φάνηκε άνθρωπος με κατανόησι. Δέχτηκε το Βενέτη σαν άνθρωπο με αξία, που η δικαιοσύνη χρειαζότανε τη βοήθειά του γιά το ξεκαθάρισμα μιάς σκοτεινής ύποθεσεως. Του πρόφερε τσιγάρο, τον έβαλε να κάτση απέναντί του, κι' ύστερα τον ρώτησε:

— Κύριε Βενέτη, έλπίζω να θελήσετε να μ'ας βοηθήσετε να ρίξουμε κάποιο φώς στην ύποθεσι αυτής της ατόκτονας...
— Τί φώς, κύριε άνακριτά; Η ύποθεσις είναι, δυστυχώς, καθαρή και έάστερη: Η Μαρίνη έβλεπε να σκοτωθώ!...

Ο άνακριτής έκανε λίγες στιγμές γιά ν'απαντήσει.
— Διαβάσατε την «Εσπέρα»;... ρώτησε ξαφνικά.

Χλωμός, ο Βενέτης σήκωσε το κεφάλι του:
— Ναί, τη διάβασα, κύριε άνακριτά... άπάντησε ψυχρά.

— Καί τί λέτε γιά όλα αυτά;...
Ο Βενέτης σήκωσε τούς ώμους του:
— Τί να πώ;... Το άτομο πούγραφε δλ'αυτά, δεν νομίζω πως έχει την παραμικρή σοβαρότητα, το παραμικρό κύρος...
— Έτσι;...

— Είναι γνωστό σ' όλους τούς ανθρώπους του θεάτρου το ποίον του υποκειμένου αυτού, που προσποιείται το δημοσιογράφο...
Ο άνακριτής άνοιξε ένα φάκελλο πούχε μπροστά του. Πάνω - πάνω από τ'α χαρτιά, βρισκόταν ένα φύλλο της «Εσπέρας».

— Δυστυχώς, είπε ξεφυλλίζοντας κάτι πυκνογραμμένες κόλλες, εδω έχουμε μιά κατηγορία συγκεκριμένη... Κι' αυτή μ'ας

Βεβαιότητα δεν έχουμε περί αυτού: ούτε καν ένδειξεις. Υπόνοιαν μόνον απλήν έκφράζομεν. Καί ύπόνοιαν όχι ιδιήν μας, αλλά πολλών είνε τον κόσμον του θεάτρου, μεταξύ των οποίων η έκδοχή του έγκλήματος αρχίζει να συζητήται ως λογικώτερα της ατόκτονας. Είς την άνακρίσιν έναπόκειται να έξακριδίστη την αλήθειαν.

Ο Βενέτης ζαλιζότανε. Η εφημερίδα πούφυγε από τα χέρια. Αυτό το καινούργιο χτύπημα δεν μπορούσε να το προδέλψη... Ήτανε φανερό πως ο Μαρρόγλου, ξεβαρμένος από την άτιμωρησία του ύστερα από την είδησεογραφία του της πρώτης μέρας, είχε γίνει πίο θρασύς. Τώρα πιά έπαιρνε την έκδικήσι του: Το έβλο πούχε φάει από τον Άγγελιδή, το ξεπλήρωνε και στου τρεις — και στή Λίτσα, και στον Άγγελιδή και στο Βενέτη...

Και τώρα;... Τί θά γινόταν;... «Όστι γι' αυτό τον άπόφυγε πριν ο γιατρός Δελής;... Άποκαρδιωμένος, άδιασμένος, τσακισμένος από τα άπανωτά χτυπήματα, ο Βενέτης έπεσε σ'ε μιά πολυθρόνα. Δεν μπορούσε να συγκεντρώση τη σκέψι του. Δεν μπορούσε να συλλογιστή τί έκόλουθουσε...

Ξαφνικά, η πόρτα του γραφείου άνοιξε, και μπήκε ο Δελής. Πίσω του μπήκανε δυο σκοτεινοί άνθρωποι με πολιτικά.

Ο Βενέτης σκηώθηκε.
— Κύριε Βενέτη... είπε ψυχρά ο γιατρός. Οί κύριοι σας ζητούν...
Ο συγγραφέας κτύπησε τούς δυο ανθρώπους.
— Είσαστε ο συγγραφέας Άλκης Βενέτης;... ρώτησε ο ένας απ'αυτούς.
— Μάλιστα, κύριοι... τούς άπάντησε εκείνος.

— Άστυνομικοί... έκανε τότε μονολεκτικά ο άνθρωπος πούχε μιλήσει.
— Σας παρακαλούμε να μ'ας άκολουθήσετε... συμπλήρωσε ο δεύτερος.

Άδιαφορος, αμήλτος, ο συγγραφέας βγήκε άνάμεσα στους δυο άστυνομικούς.
ΚΑ'.

Ο άνακριτής φάνηκε άνθρωπος με κατανόησι. Δέχτηκε το Βενέτη σαν άνθρωπο με αξία, που η δικαιοσύνη χρειαζότανε τη βοήθειά του γιά το ξεκαθάρισμα μιάς σκοτεινής ύποθεσεως. Του πρόφερε τσιγάρο, τον έβαλε να κάτση απέναντί του, κι' ύστερα τον ρώτησε:

— Κύριε Βενέτη, έλπίζω να θελήσετε να μ'ας βοηθήσετε να ρίξουμε κάποιο φώς στην ύποθεσι αυτής της ατόκτονας...
— Τί φώς, κύριε άνακριτά; Η ύποθεσις είναι, δυστυχώς, καθαρή και έάστερη: Η Μαρίνη έβλεπε να σκοτωθώ!...

Ο άνακριτής έκανε λίγες στιγμές γιά ν'απαντήσει.
— Διαβάσατε την «Εσπέρα»;... ρώτησε ξαφνικά.

— Συγκεκριμένα, όχι, δεν μπορεί να πη
βέβαια ότι βρισκόταν μπροστά στη σκη
νή του δράματος... Πιστεύει όμως ότι
πρόκειται για δολοφονία, κι όχι για ατύ
χημα...

Βραχνός, πιγμένος από τη συγκίνηση,
ο Βενέτης ρώτησε τον άνακριτή:

— Ωστε, λοιπόν, εγώ θέλω να σκοτώ
σω τη Λίτσα Μαρίνη...

— Αυτό, τουλάχιστον, υπογραμμίζει ο
δημοσιογράφος Μαρόγλου στην κατάθεσή
του...

Εθάρξε ο Βενέτης:

— Κι' αρκεί η κατάθεση ενός πασίγνω
στου καθάρματος για να συλληφθεί ένας
άνθρωπος θέλω να πιστεύω όχι ο τελευταί
ος στην κοινωνία... Για να κλειστεί
στη φυλακή σαν κοινός δολοφόνος...

— Σιγά, κύριε Βενέτη... Μην εξαπτε
στε... Έκανε ευγενικά ο άνακριτής. Πρώ
τα - πρώτα, για να κλειστεί στη φυλακή,
πρέπει να πειστούνε για την ένοχη σας...

— Μ' άφου με συλλάβατε...

— Σας τό ξαναλέω, σας συλλάβαμε για
να ματαιώσουμε ενδεχομένη σας απόδραση
και πιθανή εξαφάνιση των πειστηρίων του
έγκληματος...

Ο Βενέτης σήκωσε τα μάτια του και
κύτταξε λυπημένος τον άνακριτή:

— Δεν θέλω να πεθάνω, κύριε άνακριτά...

Δεν ήταν δυνατό ποτέ να φύγω, όσο είχε
την ανάγκη μου ή μικρή αυτή πληγωμένη
που χαροπαλεύει τώρα απάνω σ' ένα κρεβ
βάτι νοσοκομείου... Θάχατε πάντα τρό
πο να με βρείτε δίπλα στο προσκέφαλό
της...

Σώπασε για λίγο, κι' ύστερα συνέχισε
πιό σιγα, με και πιο απειλητικά:

— Κι' αυτό ακριβώς κάνει την κακοήθεια
του Μαρόγλου πραγματικό έγκλημα!...
Αυτή τη στιγμή, η Μαρίνη μ' έχει ανάγκη...
Χρειάζεται τη στήριξη μου δίπλα της...
Από στιγμή σε στιγμή μπορεί να πεθάνει,
κύριε άνακριτά, και να μην υπάρχει δίπλα
της κανένας άνθρωπος για να της κλείσει
τα μάτια!...

— Ησυχάστε, κύριε Βενέτη... Δεν πρό
κειται, ελπίζω, να σας στερηθεί για πολύ
ή μικρή σας άρρωστη... Απαντήστε μου,
όμως, σε μερικά πράγματα...

— Περιμένω να με ρωτήσετε...

— Αφού η κατάστασι της Μαρίνης δεν
επέτρεψε ως τώρα να ληφθεί κατάθεσής της,
πρέπει η δικαστική αρχή να προσπαθήσει
να φάξη άλλο για την αλήθεια... Είπα
τε ότι η Μαρίνη θέλησε ν' αυτοκτονήσει...

— Μάλιστα, κύριε άνακριτά...

— Γιατί... Για ποιο λόγο...

Ο Βενέτης έμεινε σιωπηλός.

— Τι λόγο είχε να προσπαθήσει να
σταματήσει τόσο σκληρά, τόσο αναίτια,
την ώρα της ζωής, γεμάτη όνειρα κι' ελ
πίδες καλλιτεχνικές... Νέα ήταν, όμορ
φη, αψιανή μεγάλη ήθοιός... Τι της
έλειπε... Δεν αυτοκτονούν ποτέ γυναίκες
τόσο εύχισμένες...

Ο Βενέτης χαμήλωσε τα μάτια του:

— Μπορεί να μην ήταν τόσο εύχισμέ
νη κοντά μου... είπε με δισταγμό.

— Γιατί... ρώτησε πιστικός, έπιμο
νος ο άνακριτής.

Ο συγγραφέας έμεινε σιωπηλός. Ο ά
νακριτής άνοιξε την «Εσπέρα».

— Εδώ, ο Μαρόγλου μάς πληροφορεί
για ένα είδωλλο που είχε αρχίσει να δίνει
τη Μαρίνη με τον πρωταγωνιστή του έργου
σας, το Νίκο Άγγελιδή... Με συγχωρείτε
που επαναλαμβάνω πράγματα δυσάρεστα,
ίσως οδυνηρά για σας... Αλλά, δυστυχώς
απάνω σ' αυτά στηρίζεται όλη η κατηγο
ρία εναντίον σας...

— Δηλαδή, ο Μαρόγλου πιστεύει ότι
εγώ πήγα να σκοτώσω τη Λίτσα από ζή
λεια, έπειδή... εκείνη αγαπούσε τον Άγ
γελιδή...

— Έτσι γράφει στην εφημερίδα του, έ
τσι ξαναγράφει και στην κατάθεσή του...

— Κύριε άνακριτά, όλ' αυτά είναι ψεύ
ματα... Κακοήθη ψεύματα!... Η Λίτσα
ήταν άγνη, κι' έμεινε άγνη...

— Δεν θέλω να τη θίξω... έπαι με λε
πτότητα ο άνακριτής. Κι' αυτή άκόμα ή
απόπειρα της αυτοκτονίας της την εξαγνί
ζει πιο πολύ...

— Αν είναι βέβαια, απόπειρα αυτοκτο
νίας... συμπλήρωσε με σφιγμένα δόντια
ο συγγραφέας.

— Για πείτε μου, λοιπόν... Τι σχέ

σεις είχε η Μαρίνη με τον Άγγελιδή...

— Σχέσεις άυστηρά αδελφικές... Παί
ζανε και οι δύο τους τους πρώτους ρόλους
στο έργο μου... τίποτ' άλλο.

Ο άνακριτής ξερόλλισε πάλι τα χαρτιά
του:

— Εδώ πέρα, ο Μαρόγλου μάς λέει ότι
ο ίδιος είχε συναντήσει πολλές φορές τον
Άγγελιδή και τη Μαρίνη σε αίσθηματικά
ραντεβού... τα έζήτησε αυτά έσείς...

— Τα διάβασα... Δεν τα πίστεψα ό
μως... Σας ξαναλέω: ο Μαρόγλου είν' έ
νας έλεινός σουκοφάντης!

— Πάρα κάτω, στην κατάθεσή του, ο
Μαρόγλου μάς έξιστορεί ένα έπεισόδιό του
με τον Άγγελιδή, που εξαγριώθηκε όταν
ο δημοσιογράφος έγραψε κάτι σχετικό στην
«Εσπέρα»...

— Λοιπόν;

— Γιατί να εξαγριωθεί ο Άγγελιδής...
Ποιο λόγο είχε να υπερασπισθεί με τόσο
φανατισμό την υπόληψή της συναδέλφου
του... Τέτοιους υπερφυσικούς ήπιτοι
σμούς, όμολογώ, ότι δεν συναντούμε συ
χνά στη ζωή, και, ιδιαίτερα, στο θέατρο,
κύριε Βενέτη...

— Λοιπόν; Τι θέλετε να πείτε...

— Εγώ, δεν λέω τίποτε... άφήνω το Μα
ρόγλου να μιλήσει...

— Και τι λέει...

— Να σας τό πώ με λίγα λόγια: Η
Μαρίνη, έρωτευμένη με τον Άγγελιδή, άρ
χισε να σας δίνει να καταλάβετε ότι ή ί
στορία της μαζί σας προχωρούσε γρήγορα
και σταθερά προς το τέλος της... Έσεις
προσπαθήσατε ν' αντιδράσετε με κάθε τρό
πο... την αγαπούσατε, τρελλά τη Μαρί
νη, με φανατισμό, με πάθος, με ειδωλο
τρεία!

— Τα λέει όλ' αυτά ο Μαρόγλου... ρώ
τησε με πικρή ειρωνεία ο Βενέτης.

— Είναι τα ίδια του τα λόγια...

— Λοιπόν; Τι λέει πάρα κάτω...

— Η Μαρίνη εξακολούθησε να παρασύ
ρεται κάθε μέρα και πιο πολύ από τον
Άγγελιδή... Άνάμεσα σ' αυτήν και σε
σας, άρχισαν καθημερινές σκηνές ζήλειας...
Τη ζήλευατε τρομερά!

— Λοιπόν; Ξανάκανε σκοτεινός ο Βε
νέτης.

— Λοιπόν, εκείνη δεν μπορούσε πια να
παίξει ούτε θέατρο... αυτή που είχε τό
σο ταλέντο για θεατρίνα... και δεν εί
χε την ικανότητα της υποκρισίας, που δια
θέτουν οι περισσότερες γυναίκες... Κάθε
μέρα σας δείχνονταν και πιο πολύ έρω
τευμένη με τον Άγγελιδή... κι' άρχισε
να μην παίρνει πια καμιά προφύλαξη στις
συναντήσεις της μαζί του... Τόσοι άν
θρωποι τους είδαν σε απόμερα μέρη και
τους δύο...

— Τόσοι άνθρωποι... ρώτησε σιγά ο
συγγραφέας, μ' ένα φοβερό σάϊζιμο στην
καρδιά του.

— Ναί... Άνθρωποι του θεάτρου...

— Μας τους αναφέρει όνομαστικά... Έκτός
αυτού, μάς αναφέρει και το γκαρσόνι ενός
μικρού καφενείου, που έκεί βλέπονταν
τις πιο πολλές φορές, τα πιο πολλά με
σημέρια, οι δύο έρωτευμένοι...

— Λοιπόν; Έκανε πάλι για τρίτη
φορά ο Βενέτης, άπληστος να μάθει.

— Με συγχωρείτε, αλλά νοιζώ ότι το
θέμα της έρωτικής σχέσεως Μαρίνη - Άγ
γελιδή δεν έπιδέχεται καμιά άμφισβήτηση.

— Δεν ήταν σχέσις, κύριε άνακριτά!...
φώναξε με πεισθισι ο Βενέτης. Η Λίτσα
είναι, σας ξαναλέω, άγνη... Έπικαλούμαι
τη μαρτυρία του ίδιου του Άγγελιδή...

— Θα τον άνακρίνω κι' αυτόν, μετά
από σας... Άς μη μεταχειριστούμε, λοι
πόν, τη λέξη «σχέσις» που σας πειράζει τό
σο πολύ, κι' άς προτιμήσουμε τη λέξη «έ
ρως»... Οι δύο αυτοί νέοι ήθοποιό ήταν
έρωτευμένοι...

Ο Βενέτης έκλεισε τα μάτια του.

— Με συγχωρείτε, πού σας πληγώνω...
είπε πάλι ευγενικά, με συμπονοία, ο άνα
κριτής. Ποέπει όμως να βρούμε την αλή
θεια... Φυσικά, τα έλαφρυντικά σας είνε
πολλά και ισχυρά...

— Τα έλαφρυντικά μου για ποιά ζητή
μα;... Για... την απόπειρά μου να σκο
τώσω τη Λίτσα!

— Ελάτε... Όμολογήστε το... Είσα
στε άπόλυτα δικαιολογημένος, σας λέω...

— Στα μάτια σας, μπορεί, κύριε άνα
κριτά... φώναξε με δύναμη, με πυρετό ο
συγγραφέας. Στα μάτια τό δικά μου, ό
μως...

Κι' ύστερα, πιο σιγά, πιο μαλακά, πιο
τρυφερά, συνέχισε:

— Θάνατε ποτέ δυνατό εγώ να χώσω
στο στήθος της ένα σουδλερό κομμάτι σί
δερο... Δεν έξερετε τι είναι μία μένα ή
Λίτσα, κύριε άνακριτά... Να τη σκοτώσω,
εγώ;... Θα προτιμούσα χίλιες φορές να
της δώσω ο ίδιος την εύτυχία στο πλευρό
ένος άλλου άντρα, παρά να τη δεχτώ άψυ
χη, πεθαμένη, στην άγκαλιά μου...

Ο άνακριτής έπαίξε με το στυλό του.

— Όλ' αυτά είναι πολύ ώραια... έπαι.
Αισθάνοστε σαν καλλιτέχνες και μιλάτε
όπως γράφετε... Δυστυχώς όμως, ή πραγ
ματικότητα στην προκειμένη περίπτωση εί
ναι άλλη...

— Μπορείτε να μου πείτε ποιά... έ
κανε ο Βενέτης, πούχε άρχισει να θυμώνει.

— Αποπειραθήκατε να σκοτώσετε τη
Λίτσα Μαρίνη!... του είπε δυνατά ο άνα
κριτής, κυττάζοντας τον στα μάτια.

— Άνίσχυρος ν' άμυνθώ, κεραυνοβολημένος
από τη φοβερή κατηγορία που την άκουγε
τόσο ώμα από τα χείλια του άνακριτή, ο
συγγραφέας κατέβασε τα μάτια του.

— Είναι φοβερό!... μουρμούρισε.

Ο άνακριτής τον πλησίασε.

— Η πράξι σας είν' άπόλυτα δικαιολο
γημένη... του ξανάει σιγά. Ο μεγάλος
σας έρωτας σας θέλωσε το μυαλό, και σας
έκανε να χτυπήσετε το πλάσμα που λατρεύ
ετε...

Ο Βενέτης πετάχτηκε όρθός:

— Δεν τη χτύπησα, σας λέω!... Όλ'
αυτά είναι φανταστικά, άνυστάστα!...

Τα δημιούργησε ο Μαρόγλου για να ή
έκδικηθώ, έπειδή τον άπειλωνα... Έπειδή
τον έδειρε ο Άγγελιδής...

— Πολύ καλά... Άς πούμε ότι ο Μα
ρόγλου σας έχθρευεται... Αυτά που γρά
φει όμως, ό έρωτας της Μαρίνη με τον
Άγγελιδή, τα ραντεβού τους, ή τόσο φυ
σιολογική ζήλεια σας, είναι όλα πραγμα
τικά...

— Ναί, αλλά δεν την χτύπησα... Δεν
θα μπορούσα ποτέ, σ' όποια ψυχική κατά
στασι κι' άν βρισκόμουν, να κάνω τέτοιο
πράμα...

Ο άνακριτής σήκωσε τους ώμους του,
κι' άναψε άλλο ένα τσιγάρο:

— Δεν θέλετε να όμολογήσετε... Πάει
καλά... Λοιπόν, πείτε μας, πώς άνακα
λύψατε την αυτοκτονία;

— Τη νύχτα, όταν γύρισα... Τό από
γεμα είχαμε ψυχρανή λιγανά για όλ' αυ
τά... Όταν γύρισα, άργά, νόμισα πως
κοιμότανε... Προσπαθήσα να μην κάνω
θόρυβο και την έφυγα... Ξαφνικά, είδα
ένα αλύακι αίμα να βγαίνει απ' το γρα
φείο... Έτρεξα, και τη βρήκα χτυπημένη
στο στήθος με τό χαρτοκοπίτη...

— Έτσι... Όμολογείτε, λοιπόν, ότι τό
μεσημέρι είχε προηγηθεί λογομαχία ανά
μεσα σας... Είχατε ψυχρανή, λέτε...

— Ναί...

— Για ποιά ζήτημα;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — Μ α ρ ί α ν α (Έντα
δα): Ευχαριστώ για τα γεμάτα ένθουσιασμό λό
για σας για τό καινούργιο μυθιστόρημα. Ησυχά
στε! δεν θα κάνω τό Βενέτη να ύποπτε, όπως φο
βάσαστε. Εύα (Έκκλη): Έχω πάψει να κάνω
πια τό σύμβουλο πανεμένον ψυχών... Γράψτε στις
εκλεκτές συνεντεύξεις του «Ερωτικού Γραμματο
κιδωτίου». Μ α ρ ί α Γ κ έ ρ υ (Θεσσαλονίκη):
Και σας ευχαριστώ θερμά για τον ένθουσιασμό
σας που σας προκάλεσε τό «Ένα κορίτσι με
στη βροχή». Τα θερμά σας λόγια είνε ή πιο μεγά
λη ικανοποίησις για μένα... Κ ω ν σ τ α ν τ ί
ν ο ν Κ α π. (Πειραιά): Μου γράφετε, άνάμεσα
στ' άλλα καλοκαίρια σας λόγια: «Ός ο Βενέτης
άνώψασε τη Λίτσα στο «Ένα κορίτσι με
στη βροχή», έτσι και σεις άνώψαστε μένα...». Θα προσ
παθήσω. Τα δύο πεζά που μου στείλατε, ως προ
τάλεια, άρκετά καλά έχουν άνθρωπιτά, ζωντανά
στο ύφος, ώραια λαϊκή γλώσσα. Διαβάστε πεί
γράφους. Κάποτε θα γράφετε καλά. Γ ε ω ρ γ ι ο ν
Γ α ξ. Σαντόριον. Αδελτοχούρι. Θεσσαλονί
κη: Μοιράζομαι τον πόνο σας και σας εύχομαι
μ' όλη την καρδιά μου περσινικά... Δυστυχώς, τό
μυθιστόρημά μου δεν έχουν έκδοθί σε βιβλία.
Γράψτε μου τί άλλο μπορώ να σας στείλω να δια
βάσετε. «Μ α ρ ί α ν α μ ε ν ο ν γ α ρ ο φ α λ λ ο ς»,
«Δ υ σ τ υ χ ή σ ι μ ε ν ο ν σ δ η τ ή ζ ω η ρ»,
«Σ.Τ.Γ. 812», «Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ο λ ο υ λ ο υ
δ ι»: Τα γράμματά σας παρεδόθησαν στη συνη
γορία του «Ερωτικού Γραμματοκιδωτίου».

X. v. X.

Ένα αμερικανικό μιούζικ - χόλλ, μιά όμορφη
κοπέλλα, ή Βιρτζίνια Τζόνς, έκτελούσε ένα εύ
θυμο χορευτικό νόμμο. Χόρευε δηλαδή γύρω από
ένα ψεύτικο άλγο, που παρακολουθούσε μ' ένδιαφέ
ρον όλες τις κινήσεις της και... τη χειροκροτούσε στο
τέλος μ' ένθουσιασμό, χτυπώντας τις όπλές του!

Σιγά - σιγά όμως, σκέφθηκε ότι
θα μπορούσε να επιτύχη κάτι καλ
λίτερο, να διακριθί δηλαδή σαν
πραγματική χορεύτρια, δίχως τέτοια
κωμικά «τρυκ». Η γνώμη της αυτή
ένισχυθηκε, όταν είδε ένα φίλμ της
Τζίντζερ Ρότζερς. Γιατί δεν θα μπο
ρούσε ν' άνελθί κι' αυτή με τη χο
ρευτική τέχνη της, όπως ή Τζίντζερ;

Πραγματικά, επέτυχε αυτό που ήθελε στο μιού
ζικ - χόλλ. Έπειτα, μιά νύχτα, ο Σάμ Γκόλντμουν
την είδε να χορεύει - χωρίς τό άλγο... και την
προσέλαβε στο μπαλέτο ενός νέου φίλμ με τον
Ντάνιμ Κεύς, του «Ο ήρωας της Μπακούνας». Κατό
πιν έμφανίστηκε στο φίλμ «Πριγκίπισσα και πεισα
τίς», με τό Μπόμπ Χάπ, ως χορεύτρια και πάλι.
Κι' από τότε έγινε πασίγνωστη στον κινηματογρά
φοκό κόσμο, με τό όνομα Βιρτζίνια Μάγιο.

Δεν ήταν ώστόσο ή μόνη, που μεταγείριστηκε τό
χορό, για ν' άνελθί τά σκαλοπάτια της έπιτυχίας.
Τό ίδιο έκανε κι' ή Τζι ο υ ν Ά λ λ υ σ ο ν.

Ήταν 9 ετών μικρούλα, όταν της συνέβη ένα
δυστύχημα: Ένα μεγάλο κλαδί δέντρου έσπασε
από ένα κεραυνό, έπεσε πάνω της και τη χτύπησε
άσχημα, καθώς περνούσε από κάτω με τό ποδή
λατάκι της. Έμεινε επί πολλούς μήνες άνάπηρη.
Στό διάστημα αυτό, περνούσε την ώρα της πηγαί
νοντας στον κινηματογράφο. Έτσι, της δόθηκε ή
ευκαιρία να θαυμάση τις χορεύτριες των φίλμ και
ν' άποφασίση να τις μιμηθί.

Έξασκήθηκε στο σπιτί της, χωρίς δάσκαλο. Πή
γε όμως να δει 18 φορές την Τζίντζερ Ρότζερς και

Τα πρώτα τους βήματα

τό Φρέντ Άσταρ στο φίλμ «Εύθυμη ζωτοχήρα», για να διδα
χθί απ' την τέχνη τους.

Όταν τελείωσε τό σχολείο, κατάφερε να της άναβέσουν
μερικούς χορευτικούς ρόλους σε μουσικά φίλμ. Κουράστηκε
άκομη πολύ, πάλεψε, άλλά άνταμείφθηκε στο
τέλος πλουσιοπάροχα.

Η Τούλα Έλιν Φινκλεά έδειξε τό χορευ
τικό της ταλέντο από μωρό... κουνών
τας ρυθμικά τα ποδαρικά της μέσα
στην κούνια της! Αυτή τουλάχιστον τη
γνώμη είχε ο πατέρας της, που άποφά
σισε να τη βάλλη να μάθι χορό μόλις έ
γινε 8 ετών. Διαρρήθμισε μάλιστα για

Η Μπέττυ Γκραϊνμπλ.

γινε μαθήτρια του περιφημου Νικ Τσάρις. Δυό χρό
νια άργότερα, ο δάσκαλος της έκρινε πως ήταν πια
ώριμη για μεγαλύτερα πράγματα. Έπέτυχε λοι
πόν την πρόσληψή της στο «Ρωσικό Μπαλέτο»
του συνταγματάρχου ντε Μπαζίλ, που έπαίξε τότε
στο Λός Άντζελες.

Η Τούλα έπρόκειτο να φύ
γι ή αυτό τό θίασο για την
Ευρώπη, όταν ειδοποιήθηκε ότι
πέθανε ο πατέρας της. Άναγ
κάστηκε τότε να ματαιώσθι τό
ταξείδι της. Τό επόμενο έτος,
προσλήφθηκε και πάλι στο «Ρω
σικό Μπαλέτο», που είχε ξα
ναγυρίσει στο Λός Άντζελες.

Παντρεύτηκε τον Τσάρις κι' απέκτησε μαζί του
ένα υιό. Χώρισε όμως σε τρία χρόνια

Ένα μήνα μετά τη γέννησι του παιδιού της, είχε
έπιτύχει τον πρώτο της ρόλο στον κινηματογράφο.
Στό θέατρο είχε πάρεϊ τα ψευδώνυμα Φελίσια Σιν
τάροβα και Μαρία Έσταμάνο. Η κινηματογραφική
εταιρεία την έδόξασι στην άρχή Λίλυ Νόργουντ.
Έπειτα όμως έφαξε να της βρή κάποιο άλλο, πιο
άσυνήθιστο όνομα και διάλεξε τό Σύντ Τσάρις
(Σύντ ήταν ένα παιδικό παρατσούκλι της και Τσά
ρις τό πρώην συζυγικό της έπίθετο).

Φαίνεται δε ότι τό ψευδώνυμο αυτό της έφερε
τύχη, γιατί σημείωσε από τότε μιά σειρά από
θριάμβους σε διάφορα φίλμ. Στό μεταξύ, παντρεύ
τηκε με τον τραγουδιστή Τόνυ Μάρτιν.

Φιλοδοξεί να διακριθί όχι μόνον ως χορεύτρια,
άλλά κι' ως ήθοποιός. Γι' αυτό, δέχθηκε με μεγάλο
ένθουσιασμό τό ρόλο της γιαγιάς της Μάργκαρετ
Ο' Μπράιεν στο φίλμ «Τρείς φρόνιμοι τρελλοί».

Η Ρίτα Χαίγγουορθ, ή Άννα Νήγκλ κι' ή Μπε
λίτα βρήκαν επίσης τό δρόμο τους προς την έπι
τυχία χωρίς τό χορό, με τον όποιο άσχολήθηκαν
από πολύ νωρίς.

Η Μπέττυ Γκραϊνμπλ άρχισε να χορεύει
στις μύτες των ποδιών απ' τα 5 χρόνια της κι' έμα
θε άκροβατικούς χορούς και κλακέτες όταν έγινε 10 ετών. Τρία
χρόνια άργότερα, έδωσε ψεύτικη ηλικία, για να καταφέρει να
την πάρουν στο μπαλέτο των σπουτίο της Τουέντιθ Τσέντσου
ρυ - Φόξ για ένα μουσικό φίλμ.

Γύρισε κατόπιν από ένα σε άλλο σπουτίο. Στην άρχή, δεν
την πρόσεξε κανείς. Μιά μέρα, όμως, ή εταιρεία Τουέντιθ Τσέν
τσουρυ - Φόξ ζήτησε μιά ξανθή κοπέλλα, που να συνδυάζι ήθο
ποιία, χορό και τραγούδι, για ν' αντικαταστήσθι την Άλις Φαίη
που είχε κάμει έγχείρησι σκληροκοιτίδους μόλις είχε άρχισι
τό γύρισμα του φίλμ «Μιά νύχτα στο Ρίο». Και διάλεξε τη
Μπέττυ.

Οι ώραιές της γά
μες είναι σήμερα πε
ρισσότερο φωτογρα
φημένες κι' απ'
της Μαρλένε Ντή
τριχ, και την έχουν
κάνει μιά απ' τις
πλουσιότερες γυ
ναίκες του κόσμου.

Η Σύντ Τσάρις.

Στόν Νέο Κόσμο μιά ιδιοφυία δεν χά
νεται. Υπάρχουν τα λαγυνικά των Κινη
ματογραφικών Έταιρειών που ταξεί
δουν παντού, παρακολουθούν, άνι
χνεύουν και άνακαλύπτουν τα γνήσια ταλέν
τα. Οι περισσότερες απ' τις άναφερόμενες
παραπάνω χορεύτριες άρχισαν να χορεύουν
έξέ άπαλών άνύχων. Τό ταλέντο τους έκδη
λώθηκε πρώιμα. Ήσαν τα πρώτα βήματα. Κι' έπακολούθησε
ραγδαίος ο θρίαμβος, ή δόξα, ο πλούτος.

ΟΟΟ

Κράτησε τ' όνομά της

Η Άντα Λουπίνο διατήρησε τό άληθινό της όνομα. Η πε
ρίφημη Ιταλίδα Βενέττα συγκαταλέγεται μεταξύ των έλαχίστων
ήθοποιών του κινηματογράφου που δεν πήραν ψευδώνυμα.

Το θλιβερό ρομάντσο της Λίζας

«Ο αφηγητής της, παρέας αυτό το βράδυ ήταν ένας διευθυντής νυκτερινού κέντρου άλλωστε, ο Άλεκος Μακρίδης.

— Στο κέντρο μου, άρχισε να διηγείται δούλευε άλλοτε και μία κοπέλλα πολύ παράξενη, η Λίζα.

«Η νέα αυτή είχε τη μανία να διηγείται την ιστορία της σε κάθε πελάτη που κατέβαινε εκεί. Και, φυσικά, όλοι θεωρούσαν την ιστορία της ψεύτικη.

«Κάθε πελάτης του καμπαρέ που κατέβαινε τα μαρμαρίνα σκαλιά του κομψού υπόγειου για να θαύσει τον πόνο, ή την ανία του ή ακόμα για να βρή λίγη άγροασμένη χαρά στην ψευτιά της πρόσκαιρης λήθης, έπρεπε ν' ακούσει την ιστορία της Λίζας.

«Γιατί κάθε πελάτης θυσίαζε πρόθυμα μία, δυο ή περισσότερες πουκαλίες σαμπάνια για νάχη την πολύτιμη παρέα της μελαχροινής μικρής γόσσας, πάντα με την έλπιδα «να τη συνοδέψω» κι' ως το σπίτι, όταν άργα τη νύχτα θάκλεινε το καμπαρέ.

«Είχε βαθειά μαύρα μάτια η Λίζα, μελαγχολικά, που ώρες - ώρες έκρυβαν μέσα στη λάμψη τους μία παράξενη πονεμένη σκληράδα, κάτι σα μίσος για την κακία της ζωής, για την αδικία και τη βρωμιά των ανθρώπων. Το γέλιο της ήταν παγερό και το κέφι της σπασμωδικό, ξαλλο, σαν να μη γλένταγε, μα σαν να χέι πάθει μία έντονη νευρική κρίση. «Εσπάζε τα λεπτά κρυστάλλινα ποτήρια όχι για γούστο, αλλά σαν νακανε μία συμβολική πράξη πουκρυβε την εκδίκηση, τη μανία να καταστρέψη κι' αυτή, όπως την κατέστρεψαν, να τσακίση και να συντρίψη, όπως της τσάκισαν και της συντρίψαν την ψυχή...

«Τέτοια ήταν η έντυπωσι πουκανε σ' ένα έμπειρο ψυχολογικό μάτι. Μα στα λαίμαργα βλέμματα του μεθυμένου εφήμερου καβαλιέρου, ήταν μόνο ένα εκλεκτό, ζωντανό είδος πολυτελείας... Και τίποτ' άλλο.

«Το καλλίγραμμο γλυπτικό σώμα της δεν τώδετε παρά σαν μία ατέλειωτη πρόκληση, στα όμα έντοτικά των ανθρώπων. Λες και δεν είχε μέσα του καρδιά, αυτό το σώμα...

★

«Ισως γι' αυτό ένοιωθε την ανάγκη να λή με σαδιστική επιμονή την ιστορία της. «Ήθελε μ' αυτό τον τρόπο, να τους υποχρεώσει να την υπολογίσουν κι' αυτήν σαν άνθρωπο. Κι' όταν τελειωνε την κοινή δραματική της αφήγηση, ξεσπούσε σ' ένα παράξενο ύστερικό κλάμμα.

«Όποιος την είχε ακούσει, έλεγε πως ήταν άτεχνα σκηνοθετημένη στο μυαλό της η ψεύτικη ιστορία. Μα τί σημασία είχε για

τη Λίζα; Αυτή ένοιωθε χαρά κι' Ικανοποίηση. Με την κοινή της ιστορία, είχε κι' αυτή το δράμα της! Ήταν άνθρωπος! Δεν ήταν μία γυναίκα, που πουλούσε τόν έρωτά της. Ήταν θύμα της ζωής! Κι' αυτό της άρεσε.

«Κείνο το βράδυ που κατέβηκε ο Τάκης στο καμπαρέ, η Λίζα τελειώνει το νούμερό της. «Η πρόβελι του ήταν να πη ένα - δυο ούισκυ για να ξεκουράση λίγο τη σκέψη του. Μέρα και νύχτα δούλευε στο αρχιτεκτονικό του γραφείο για ένα μεγάλο έργο που θα τον έκανε ακόμα πιο γνωστό. Κι' η μόνη του ανάπαυση, τον τελευταίο καιρό, ήταν να κάνει μία μικρή διακοπή το βράδυ και να πάρη ένα ποτό σε κανένα κοντινό μπαρ. «Απόψε όμως είχε άργήσει. Τα μπαρ ήταν κλειστά. Κι' έτσι τυχαία περνώντας έξω απ' το κομψό υπόγειο της αγοράίας χαράς, κατέβηκε τα σκαλοπάτια.

«Βλέποντας τη Λίζα, κάρφωσε τα μάτια του ασυναίσθητα στα δικά της. Ήταν μία σωστή συλφίδα, γεμάτη χάρι και γοητεία. Κείνη τη στιγμή κάποιος γνωστός του πλησίασε με το ποτήρι στο χέρι.

«— Ωμορφη, έ; του ψιθύρισε.

«— Ναι, συμφώνησε εκείνος.

«— Δεν είναι δύσκολο να τη γνωρίσης. Μόνο που έχει έναν παράξενο... έλαφροκοσμικό ονομασμο! Θέλει να διηγείται μία ψεύτικη δραματική ιστορία για να σε πείσει πως είνε τάχα... θύμα της ζωής! «Ετσι, φαντάζεται πως διατηρεί κάποια... κοινωνική αξιοπρέπεια!...

«— Μπορεί να είναι κι' έμπορικό κόλπο, είπε ο Τάκης. «Ο έξωραϊσμός της προστυχιάς, άρεσει στους ρωμαντικούς πελάτες.

«— Ισως... έπ' ο άλλος.

«Κι' απομακρύνθηκε. Είχε τελειώσει το πρώτο ούισκυ του ο Τάκης κι' έτοιμαζόταν να παραγγείλη το δεύτερο, τη στιγμή που πέρασε από μπροστά του η Λίζα. Τόν κύταξε προκλητικά, κι' έπειδή αυτός, πάντ' αδέξιος σε κάτι τέτοια, δεν είπε τίποτα, τόν ρώτησε κάπως απότομα:

«— Μόνος είστε;

«— Μάλιστα, ψιθύρισε δειλά. Θέλετε να καθήσετε;

«— Μερσί.

«Παραγγείλε ένα βερμούτ. Τό γκαρσόνι την κύταξε περιεργα.

«— Φέρε σαμπάνια, έπ' ο Τάκης. Γαλλική, την καλλίτερη μάρκα.

«Κι' όταν ο σερβιτόρος έφυγε, τη ρώτησε:

«— Γιατί δεν παραγγέλλετε σαμπάνια;

«— Δεν ήθελα να σας κοστίσω, τού είπε στεγνά.

«Η γνωριμία του με μία γυναίκα του καμπαρέ, άρχισε μ' ένα τρόπο πουμοιαζε πολύ με φλέτ. Αυτό και τ' άρεσε και τόν στενοχωρούσε.

«Η Λίζα μόλις ήπια το πρώτο ποτήρι, μπήκε στο θέμα της.

«— Κατεβήκατε να γλεντήσετε; τού είπε. Κι' όμως εδω μέσα θα κάνετε παρέα με τραγούδια. Νά... Έγω, παραδειγματός χαρίν... εμ' ένα δράμα ζωντανό!

«Ο Τάκης που περίμενε την άφηγηση, την άκουγε μ' ευγενική αδιαφορία.

«Η Λίζα συνέχισε:

«— «Ήμουνα έν' αγνό, ήθικό κορίτσι, όταν πριν τέσσερα χρόνια μπήκε στη ζωή μου αυτός. «Αυτός», ξέρετε; Ο «Πρώτος» που λέμε... «Ο αιώνας «Πρώτος»!... Τόν αγάπησα πραγματικά, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Δεν ήταν «Ελληνας».

«Ήταν ξένος. «Αρραβωνιαστήκαμε και φυσικά όλοι οι γνωστοί και συγγενείς μάθανε το δεσμό μας... Μα δεν ήταν ένας δεσμός που δεν είχε προχωρήσει... Τού είχα τόση έμπιστοσύνη!... Σας κουράζει;

«— Όχι, παρακαλώ.

«— «Ας φανεί μία μέρα έφυγε αφήνοντας μέσα στο κορμί μου μία ζωντανή ανάμνηση... μία άθωα υπαρέι που δεν έφταγε καθόλου για την ατιμία του... Δεν θέλησα να σκοτώσω το παιδί μου... Τό γέννησα. «Ο πατέρας μου, ένας φτωχός, τίμιος υπάλληλος, δεν άνθεσε στο χτύπημα της ντροπής και στην κατακραυγή της κοινωνίας. «Έπαθε συμφόρηση κι' άνοια... και τώρα είναι κατάκοιτος, μισοπαράλυτος... Χωρίς να μπορεί να σκεφτεί, να θυμηθεί, να μιλήσει... Ένα ζωντανό πτώμα... Είναι φρίκη να σας διηγούμαι το δράμα μου, έ;

«— Κάθε άλλο...

«— «Η μητέρα μου νομίζει πως θ' αράξωαι τίμια, κι' ότι ζω στη Θεσσαλονίκη. Κάθε μέρα, δίνω ένα γράμμα σε μία

σπάλληλο της αεροπορικής 'Εταιρείας για να το ταχυδρομήσω στη Θεσσαλονίκη. Κι' εκεί, πάλι, μία γνωστή μου παίρνει τα γράμματα της μαννούλας μου και μου τα στέλνει εδω... «Ετσι μαθαίνω τι κάνει το μικρό μου... Κανείς απ' τους δικούς μου δεν γνωρίζει τη Λίζα Χρυσού... Αυτοί ξέρουν την 'Ελένη Μαρτάκη, πουφύγε μακριά, για να δουλέψη τίμια, για να ζήση το σπίτι της και να ξεχάση τη ντροπή της... Μα τα τίμια λεπτά, δε θ' άρκούσαν για να τούς ζήσω...

«— «Ολ' οι παλαιοί πελάτες που ήξεραν την «Ιστορία», παρακολουθούσαν με εύθυμα σχόλια τη σκηνή αυτή.

«— «Ας φανεί, η Λίζα σήκωσε τα δακρυσμένα της μάτια. Κι' έκανε μία κατάπληκτη γκριμάτσα:

«— Κλαίτε; είπε στον Τάκη.

«— Ναι, έπ' εκείνος σοβαρά.

«— Σας συγκίνησα, λοιπόν;

«— Κούνησε το κεφάλι του.

«— «Αν η ιστορία σας είναι ψεύτικη, της είπε, τότε είσαστε ήθοποιός πολύ καλή...

«Η Λίζα σηκώθηκε ταραγμένη, σαν ναχε τύχει.

«— Με περιμένετε να φύγουμε μαζί; τού είπε.

«— Ευχαρίστως.

«Σε λίγο έβγαينه στο δρόμο άδαφτη, μ' ένα γκρι παλτό και μία βαλίτσα στο χέρι.

«— Παίρνεις τα ρούχα σου, Λίζα; τη ρώτησε κάποιος.

«— Ναι, θ' αλλάξω αύριο τουαλέττες...

«Πήδησαν σ' ένα ταξί. Εκείνη έδωσε τη διεύθυνσή της... Στο δρόμο δεν μιλούσαν καθόλου. Μία φράση τού είπε μόνο. «Ένοιωθε την ανάγκη να την πη.

«— Ξέρετε, ψιθύρισε. Είμαι μόνο χορεύτρια, που δέχεται να κάνει κονσομασιόν. «Ως αυτή τη στιγμή δεν έχω κάνει άλλη πα ρ α χ ω ρ η σ η !...

«Ξαφνικά, στάθηκαν μπροστά σε μία μικρή, φτωχική πορτούλα.

«Η Λίζα χτύπησε... «Εκαναν τώρα ν' ανοίξουν... Κάποιο φως άναψε... Κι' έπειτα η πόρτα υποχώρησε και φάνηκε μία γρηούλα, που δέχτηκε με λαχτάρα τη Λίζα στην άγκαλιά της:

«— «Ελενίτσα μου! Παιδί μου! Πως ήταν αυτό;

«— Γύρισε απόψε! έπ' εκείνη με τρελά δάκρυα χαράς.

«Μπήκαν μέσα στο δωμάτιο. Ένα μικρό ξανθόμαλλο αγοράκι κοιμόταν άμέριμνο. Κι' απ' την άλλη κάμερα ήρθε το βογγητό του ανιάτου άρρώστου, του πατέρα.

«— Μητέρα! Νά σου συστήσω τόν άραβωνιαστικό μου! έπρε ξαφνικά η Λίζα.

«Κι' είχε πραγματικά εκείνη την ώρα την έξαρση της τραγικής ηρώδους... «Ηρωίδος της θυσίας!... Τούγεννε έλαφρά πως το κάνει για να δώση μία ψεύτικη χαρά στη πονεμένη μανία... «Ο Τάκης μόλις κρατώντας τα δάκρυα δέχτηκε τα συγκινημένα χάρδια της άνυποπτης γρηάς.

«— «Ηρθε βιαστικά να σε δούμε για τι αύριο το πρωί ξαναφεύγουμε! πρόφτασε να πη άμέσως η Λίζα.

«Και τότε... — άπίθανη και στις χαρές και στα δράματα, η Ζωή! — ο Τάκης, δίχως σκέψη, δίχως επέμβαση της λογικής, πούνε πάντα σκληρή κι' άμείλικτη, άφησε την ψυχή του να μιλήσει:

«— «Οχι! Δεν φεύγουμε αύριο! έπρε. Θά μείνουμε! Οι δουλειές γίνονται κι' από δώ!

«Γύρισε και τόν κύταζε έντρομη! Τί είχε ξεστομίσει; Τί έλεγε;

«— Καταλαβαίνω τι εύθυνη παίρνω, έπ' εκείνος. «Αλλά μη σε νοιάζει! Έγώ θά τα χ τ ο π ο ι ή σ ω τ ι ε δ ο υ λ ε ι ε ς !...

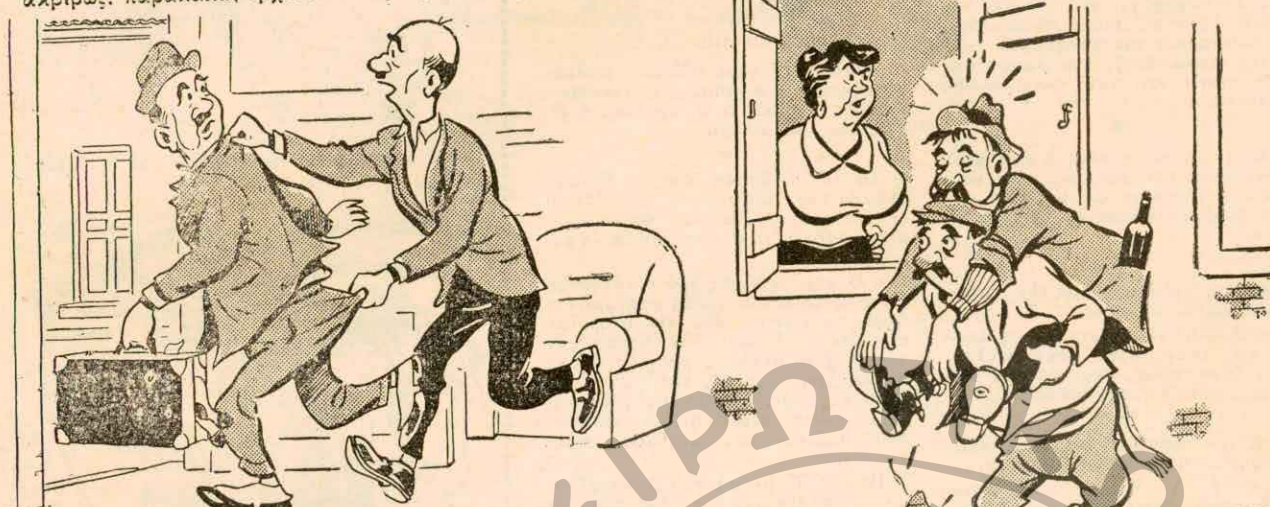
«Της φάνηκε ξαφνα, σά ναχε ψηλώσει, σά ναχε γίνει τεράστιος, άθαστος, ήμίθεος!...

«Ευτυχισμένο σήμερα, το ζευγάρι αυτό, φίλοι μου, ζή άμέριμνο, κι' έχει ξεχάσει έντελώς την υπαρέι κάποιας άρτίστας της νυχτερινής ζωής που την έλεγαν «Λίζα».

Μόνο που η «Ελενίτσα», δεν θέλει ποτέ να πάνε σε καμπαρέ. Κι' οι κοσμικοί φίλοι του ζευγαριού δεν καταλαβαίνουν αυτή της τής ιδιοτροπίας...

«Ο «αγοράσας επί κατοχής»: Ποιές ώρες ακριβώς, παρακαλώ, έρχεται ο κύριος Ύπουργός;

— Νά με συγχωρήτε, κύριε Εύαγγελε. πού σας βγάξω έτσι από το σπίτι μου. αλλά ο Νόμος, βλέπετε, είναι... «να γκαρσόνις!...

— Είναι το σπίτι, κύριε πόλιςμαν, που πουλήσαμε στην Κατοχή και περιμένουμε να υπογραφή το διάταγμα για νά... μπουκάρουμε!...

— Έλεος, κύρ Γιώργη μου. Άσε μου λίγο ακόμα το σπίτι μέχρι να καταφέρω το γαμπρό να πάρη την κορη μου και μετά το παίρνεις αουτουού!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ του Καραϊσκάκη

Απ' τη γεννησία κι' άλλη γλώσσα του και τις ηρωικές του πράξεις

Να μερικά παράξενα και περίεργα του Γ. Καραϊσκάκη, από άστεια του κάθε λογιή, και από λόγια του πατριωτάρη, Απ' αυτά ο αναγνώστης πάντα κάτι έχει να μάθει ή να θυμάται μόνο. Γιατί σ' αυτά κι' ο στρατιωτικός θα βρει το πρότυπο της παλληκαρίας που πλάθει με το νου του, κι' ο δάσκαλος ύλη για τα παιδιά του, κι' ο κληρικός παράδειγμα στο κήρυμά του, κι' ο πολιτικός μάθημα... που του χρειάζεται...

— Έλεγε, λοιπόν, ο Καραϊσκάκης: — Όποιος θέλει να κυβερνήσει τους Έλληνες πρέπει να βαστάει ένα δισάκι με τρία πράγματα μέσα: μπροστά το Χρίστο, πίσω τους διαόλους και στη μέση το χρυσάφι.

Για τον αξιο στρατιωτικό έλεγε: — Ο καλός ο πολέμαρχος πρέπει να έχει του πετεινού το φρονήμα (για να διατάξει), του σκύλου την καρδιά (για να είναι αγαπητός), του λιονταριού την παληκαριά (για να τον φοβούνται), του λαγού την περπατησιά και την πονηριά της γυναίκας.

Για τη σκόπιμη ψευτιά είχε πη: — Καθώς στη φαγαύρα του κορμιού εινε γλυκό το ζύσιμο, έτσι και στον πολεμιστή λαό το τεχνικό το ψέμμα.

Κάποτε μιλώντας για την κληρονομική αρχοντιά ειπε: — Ο αληθινός αφέντης εινε εκείνος που έκανε στην αρχή δούλος. Αλλοιμονο, όμως, στον αφέντη που ξεπεφτει και γίνεται δούλος.

Για την προσευχή του Καραϊσκάκη σωζέται η παρακάτω μαρτυρία: «Το 1827 ο Καραϊσκάκης άγων την ηρωικήν αυτού στρατιάν, την κατατροπώσαν τους Τούρκους εις Τουρκοχώριον και Δίστομον και επενεγκούσαν εις αυτούς την περιάλητον πανωλεθρίαν της Αραχώδης, έπορεύετο προς Αθήνας και διά της Βοιωτίας προχωρών έφθασεν εις την Μονήν του Αγίου Σερραφείμ, του έξαιρετικώς εις την Ρούμελην τιμωμένου Αγίου. Κοντά εις τόν τάφον όπου αναπαύεται το σептόν λείψανον του Αγίου, εγονάτισε και άσκεπής προσευχήθηκε ούτω:

— Βοήθησέ μας, άγιε Σερραφείμ, βοήθησέ μας να διώξουμε τόν Κιουταγία (Κιουταχή) απ' την Αθήνα, να γλυτώσουμε τους κλεισμένους χριστιανούς και να κάνουμε στους Τούρκους εκεί δεύτερη Αραχώδα. Και να σου φέρω χρυσό καντηλί στον τάφο σου και λαμπάδες εκατό ισά με το κορμί μου και να στολίσω σαν παλάτι το μοναστήρι σου».

Η μακρά φάλαγγ των στρατιωτών του Καραϊσκάκη γονυκλινής και αυτή και άσπεκτης με τα δάκρυα εις τα μάτια επανελάμβανε λέξιν προς λέξιν την προσευχήν του Αρχηγού...

Στις μάχες τραβούσε μπροστινός, για να παρακινή τα παλληκάρια του να τόν προσπερνάνε. Κι' αυτούς που τραβούσαν μπροστά τους στάλιζε με τ' άρματα του τα λαμπρά και φορούσε ο ίδιος τότε άλλα φτωχικά ώσπου ν' άποκτήση καλύτερα.

— «Περίβόλι του διαβόλου». Έτσι έλεγε ο Καραϊσκάκης το Βάλτο, την έπαρχία αυτή της Ρούμελης, γιατί του έδωσε παλληκαρία διαλεχτά, μά πολύ άτακτα κι' άρπακτικά.

Για την καταστροφή των Τουρκαλβανών στην Αραχώδα από τον Καραϊσκάκη, έκλαψε ολη ή Αρδανιτιά.

Υπάρχει ακόμα το τραγούδι: «Ω Μουσταμπεύ, ω ταλαμάνε άδων τά Ραχώδα, σούμα καπετάνε».

Στη μάχη της Αραχώδας εκινδύνευσε να σκοτωθή από έναν Αρδανίτη, που του ριχτηκε ξαφνικά με το σπαθί. Τόν γλύτωσε όμως τον Καραϊσκάκη ένα παλληκάρι από το Κομπότι—τ' όνομά του Μάραθος—σκοτώνοντας τόν Αρδανίτη.

Πρίν κινήσουν τα στρατεύματά του από την Έλευσίνα για τα Τρόπαια της Ρούμελης τα έβαλε και ωρκίστηκαν όρκον ιερό.

Ο Καραϊσκάκης είχε ίπποκόμο (σειζή) έναν άραπη Τουρκο πολύ πιστό. Αυτόν τόν αναφέρει και το τραγούδι που μιλάει για το θάνατο του Καραϊσκάκη στο Φάληρο:

— Άράπη τράβα τ' άλογο, δώσε μου το σπαθί μου. Σήμερα θα πεθάνουμε...

Πολλοί απ' τους παλούς όπλαρχηγούς είχαν άραπηδες ή Τούρκους σείζηδες, καθώς ο Θ. Γρίδας, ο Κ. Ίσαβέλας κι' άλλοι.

Το 1829—ύστερ' απ' το θάνατο (1827) του Καραϊσκάκη—έγραφε το «Γενικόν Στρατιωτικόν Φροντιστήριον» στον τότε στρατάρχη Δ. Ψηλάντη:

«Ο σημαιοφόρος του άιμνήστου Στρατηγού Καραϊσκάκη μαρτυρείται παρά πάντων υπερβόλικης άνδρείας και ότι ακολουθούν τόν Στρατηγόν τούτον δια πολλούς χρόνους έφάνη πολλά χρήσιμος εις τας κατά τών έθρων μάχας. Εις δείγμα της αληθείας ταύτης φέρεται επί του φωματός του δώδεκα και επέκεινα πληγάς...».

Ποιός; Τ' όνομα του άσύγκριτου αυτού παλληκαριού του Καραϊσκάκη δεν αναφέρεται πουθενά. Κακόμοιρε τσολιά! Ούτε το όνομά σου δεν έμεινε να μνημονεύεται...

Τους δειλούς τους έδριζε «σπατιοκοιλίες» και «παλιογλάδες». Έτσι έλεγε ακόμα και όπλαρχηγούς και στρατηγούς! Όταν αυτοί θυμώναν τους έλεγε:

—Τι θυμώνετε, ώρέ! Κι' εγώ τι είμαι;... Είμαι ο γυιός της Καλόγρης!

Ο Καραϊσκάκης ήταν νόθος.

Ο Έλληνογάλλος ποιητής Ίω. Παπαδιαμαντόπουλος (Ζάν Μορεάς) θυμόταν ή έλεγε ένα στίχο από λαϊκό τραγούδι:

Ένας μικρός μικρούτσικος, της καλογρης' ο μούλος.

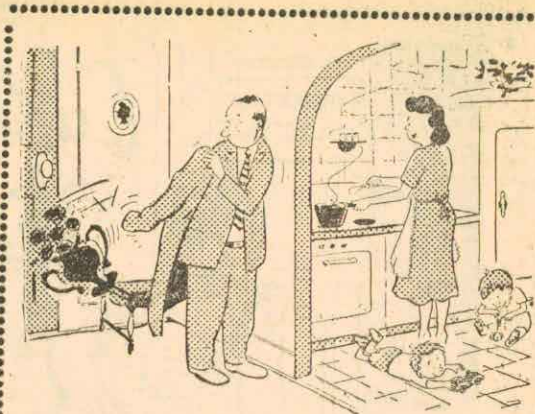
Το άνάστημα του Καραϊσκάκη ήταν μέτριο.

Στο Παρίσι είχαν όνομάσει ένα δρόμο με το όνομα του Καραϊσκάκη.

Ένας άνορθωτός Παρισινός είχε δώσει το όνομα του Καραϊσκάκη σ' ένα νέο είδος ρόδου.

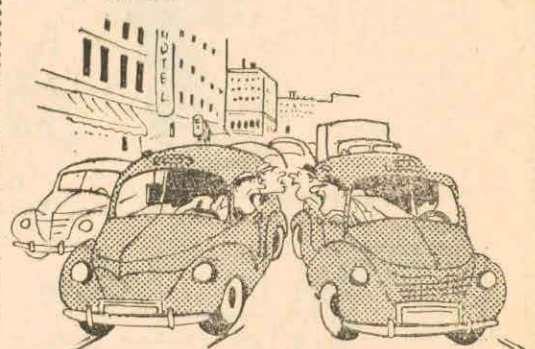
Ο Καραϊσκάκης ήταν άπλως σε όλα του άλλα και προσεκτικός στις πράξεις του.

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΑΝΣ

ΚΑΛΟ... ΗΤΑΝ!

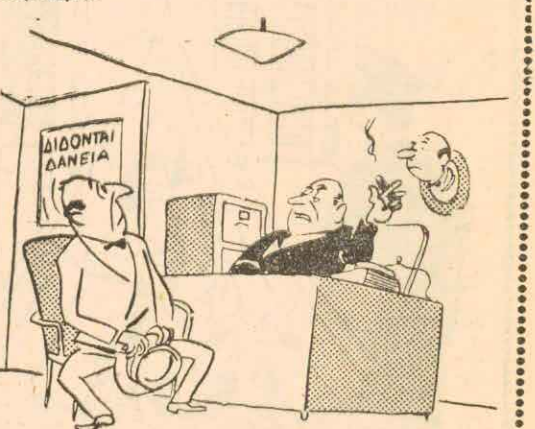
— Σ' άρέσει, αγάπη μου, το βάζο που αγόρασα το πρωί;...

Ο πελάτης με τόν πελάτη και ό σωφέρ με τό σωφέρ.

— Ξέρετε, ή ταινία που παίζουμε εινε πολύ συγκινητική!...

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

— Απ' τόν μόνο που δεν πήραμε πίσω τα λεφτά μας, εινε αυτός εκεί... Άλλά του πήραμε τό κεφάλι!...

«Ρrrrrρίκη! Τί τύποι εινε αυτοί! Τί άνθρωποι εινε αυτοί! Τί άγένοις, τί πρωτόγονοι, τί άπολίτιστοι, τί βάρβαροι! Στο Παρίσι ποτέ δεν σπρώχνουν μέσα στο λεωφορείο έναν κύριο καθώς πρέπει! Παρά υποκλίνονται από δω, υποκλίνονται από κεί και τού λένε:

— Παρντόν, μισιέ!

Τί άπαίσια άτμόσφαιρα εδώ στην Έλλάδα! Τί άναίδεια, τί θρασύτης, τί μικρότης, τί άπρέπεια! Στο Παρίσι, ποτέ ένας εισπράκτορας λεωφορείου δεν φέρνεται άγενής σ' έναν έπιβάτη. Παρά τού δίνει το εισιτήριο και τού λέει:

— Μερσί, μισιέ!

Κι' ό έπιβάτης λέει:

— Μερσί, μισιέ!

Κι' ό εισπράκτορας ξαναλέει:

— Ξαναμερσί, μισιέ!

Και τό πάνε από μερσί σε μερσί και καταλαβαίνεις ότι ζης σε μία άνώτερη άτμόσφαιρα πολιτισμού, ευγενείας, άδροτητας κι' ευχαριστιέται και χαιρείται ή ψυχή σου περιβάλλον, άνθρώπους, τρόπους, συμπεριφορά. Ένώ εδώ στην Έλλάδα είμαστε Κάφροι! Να φύγω, να φύγω! Να πάω στο Παρίσι, ν' αναπνεύσω τόν άέρα τού Σηκουάνα και νά εύφρανθή ή ψυχή μου. Να ρίξω μαύρη πέτρα πίσω μου, ώ, άσημαντοί, ώ ούτιδανοί, μικροί και τιποτένιοι πρωτόγονοι και άπολίτιστοι, Κάφροι της Αθήνας!

Τό κεφάλι ψηλά. Καί ή τσιμπούκα του προτεταμένη. Ποιος μιλά; Ζάν ό Βλαμένος. Δεν μιλά με τό στόμα, δηλαδή, κι' ούτε ακούεται. Άλλά μιλά με τό ύφος, με τά μάτια, με τά φρύδια, με τά χείλια, με την πίπα, με τό τσιμπάκι και τις άστραπές της περιφρονησεως που βγαίνουν απ' τά έγκατα της ψυχής του κι' εκτοξεύονται απ' τά βαρύθυμα μάτια του, καθώς τόν σπρώχνουν μέσα στο λεωφορείο κι' εινε έτοιμος νά έκραγη. Νομίζεις ότι εινε ό λόκληρος μία μπόμπη βραδυφλεγής που από στιγμή σε στιγμή θα σκάσει.

Φrrrrrrrrρίκη!

Σάν ντερέκι ύψώνεται στη μέση του λεωφορείου και τό καρδύι παίζει στο λαιμό του καθώς ξερεκαταπίνει την άγανακτήσι του. Τό μάτι του βαθύ. Τό φρύδι του βαρύ. Φοράει ένα σακκάκι ένα σακκάκι πράσινο, σπρό, κομένο στις δυό άκρες από πίσω. Η γραβάτα χτυπητή. Δαγκώνει σφιχτά την πίπα με τ' άριστερό μέρος τών δοντιών κι' έχει μισάνοιχτα τά χείλη προς τά δεξιά, σε ύφος έσχατης περιφρονησεως και άηδίας. Κρατάει κάτω απ' τη μασχάλη χαρτοφύλακα και βγάζει απ' τό τσιμπάκι του γιλέκου τό μονόκλ. Μέσα στο χαρτοφύλακα έχει μιση ντουζίνα σώδρακα που ψώνισε πρό όλίγου και τά κρατάει σάν ύπουργό— τών Οικονομικών τόν προύπολογισμό τού κράτους. Η μπαρμπέτα κοντεύει νά κατεβή μέχρι τά σαγόνια

Φωνή τού εισπράκτορα: — Προχωρήτε κύριοι! Τό λεωφορείο εινε αξιοθρήνητο, ένα απ' τά άπομεινάρια της συγκοινωνιακής μας τραγωδίας που ψυχορραγούν στους δρόμους της Αθήνας. Μήκε μέσα ό Ζάν άφηρημένος κι' όταν είδε γύρω του τόν κόσμο και τό σκελετό τού λεωφορείου νά τριξη ζίγκι-ζίγκι-ζίγκι και τά τζάμια του μισοσπασμένα και τις πόρτες ξεχαρβαλωμένες και πρόσζε τό σωφέρ που ένωνε δυό συμπτάκια για νά προκαλέση κορνάρισμα βαθύ, όμοιο με ξεψυχισμένη φωνή πειναλέου γαϊδάρου ένινε θηρίο. Κι' άπάνω απ' όλα αυτά τόν έκαιε θηρίο ό εισπράκτορας άκούρευτος, αξύριστος, θρασύτατος με την τσάντα περασμένη στο λαιμό και τό καλκαμπούρι έτοιμο στο στόμα. Αφού ειπε τά συνηθισμένα άστεία του, έβαλε φωνή:

— Ο κύριος με την τρελλή μπαρμπέτα και τό μουστακάκι αλά Ντούγκλας, ένα βήμα μπρός.

Αναταράχτηκε ό Ζάν. Και βαρύδουπος γυρίζει:

— Έμμέν' λές;

— Έσένα, μάλιστα.

Φουρτουναίει ό Ζάν:

— Είπες «ό κύριος με την τρελλή μπαρμπέτα»;

Κι' ό εισπράκτορας άπαθής:

— Τέλος πάντων, τρελλή ή γνωστική ή μπαρμπέτα σου, με τό μπαρδόν άν την έβίξαμε. Κάθε ένα βήμα μπρός. Μού καρφώθηκες έκει σάν τό ντερέκι και δεν άρνείεις νά κάνουμε τή δουλειά μας. Άντε μασέ τό τζαμάκι και την πίπα και τρώδα λίγο πέρα!

Αμάν!

Τόση άναίδεια δεν μπορούσε ποτέ νά φαντασθή ό Ζάν Βλαμένος. Έδγαλε τό μονόκλ του, κτύπησε τόν εισπράκτορα κι' έκσφενδόνισε μία λέξι:

— Κάφρε!

Μπαρδόν, μισισιού;

— Κάφρε!

Πως ειπατε; Κάφρος; Είπατε τό ξανά, περικαλώ, καθ' ότι είμαι όλίγον τι περιφρανος στ' αυτιά!

Ο εισπράκτορας, όπως είπαμε, ήταν τύπος σχολαράκιας, αξιοθρήνητος, αλλά εύθυμος, άπολύτως άσπρι με τό λεωφορείο. Εφερε τό χέρι του στο αυτί, τό μόζεψε και τό έτεινε προς τόν Ζάν Βλαμένο μισοκλείνοντας τό ματι στους άλλους έπιβάτες κι' επαναλαμβάνοντας:

— Είπατε τό! Είπατε τό!

Βάρβαρε κι' άπολίτιστε Κάφρε της Αφρικής! Ούρλιασε έξαλλος ό Ζάν, βράζοντας απ' τό κακό του. Άλλά Ρωμψός δεν είσαι! Έτσι είσατε όλοι οι Ρωμψοί. Αναίδεια, θρασύς και άπολίτιστοι! Τέτοια λεωφορεία, τέτοιοι άνθρωποι!

Οι έπιβάτες έμειναν για μία στιγμή κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτή την έκρηξη. Άλλά ό εισπράκτορας, άπαθής κι' ακαταμάχητος, τόν κτύπησε για μία στιγμή κι' ύστερα έστάσε σε γέλια πανηγυρικά, φωνάζοντας:

— Ού, ρε ψώνιο με λοφίο!

Τά γέλια μεταδόθηκαν στους άλλους έπιβάτες, ενώ ό εισπράκτορας φώναζε στη στάσι:

— Ίσα μία θέσι και φεύγουμε για τό Δρομοκάτειο.

Τώρα σείστηκε τό λεωφορείο απ' τούς

Μονομαχία

πέττα και τό μουστακάκι αλά Ντούγκλας, ένα βήμα μπρός.

Αναταράχτηκε ό Ζάν. Και βαρύδουπος γυρίζει:

— Έμμέν' λές;

— Έσένα, μάλιστα.

Φουρτουναίει ό Ζάν:

— Είπες «ό κύριος με την τρελλή μπαρμπέτα»;

Κι' ό εισπράκτορας άπαθής:

— Τέλος πάντων, τρελλή ή γνωστική ή μπαρμπέτα σου, με τό μπαρδόν άν την έβίξαμε. Κάθε ένα βήμα μπρός. Μού καρφώθηκες έκει σάν τό ντερέκι και δεν άρνείεις νά κάνουμε τή δουλειά μας. Άντε μασέ τό τζαμάκι και την πίπα και τρώδα λίγο πέρα!

Αμάν!

Τόση άναίδεια δεν μπορούσε ποτέ νά φαντασθή ό Ζάν Βλαμένος. Έδγαλε τό μονόκλ του, κτύπησε τόν εισπράκτορα κι' έκσφενδόνισε μία λέξι:

— Κάφρε!

Μπαρδόν, μισισιού;

— Κάφρε!

Πως ειπατε; Κάφρος; Είπατε τό ξανά, περικαλώ, καθ' ότι είμαι όλίγον τι περιφρανος στ' αυτιά!

Ο εισπράκτορας, όπως είπαμε, ήταν τύπος σχολαράκιας, αξιοθρήνητος, αλλά εύθυμος, άπολύτως άσπρι με τό λεωφορείο. Εφερε τό χέρι του στο αυτί, τό μόζεψε και τό έτεινε προς τόν Ζάν Βλαμένο μισοκλείνοντας τό ματι στους άλλους έπιβάτες κι' επαναλαμβάνοντας:

— Είπατε τό! Είπατε τό!

Βάρβαρε κι' άπολίτιστε Κάφρε της Αφρικής! Ούρλιασε έξαλλος ό Ζάν, βράζοντας απ' τό κακό του. Άλλά Ρωμψός δεν είσαι! Έτσι είσατε όλοι οι Ρωμψοί. Αναίδεια, θρασύς και άπολίτιστοι! Τέτοια λεωφορεία, τέτοιοι άνθρωποι!

Οι έπιβάτες έμειναν για μία στιγμή κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτή την έκρηξη. Άλλά ό εισπράκτορας, άπαθής κι' ακαταμάχητος, τόν κτύπησε για μία στιγμή κι' ύστερα έστάσε σε γέλια πανηγυρικά, φωνάζοντας:

— Ού, ρε ψώνιο με λοφίο!

Τά γέλια μεταδόθηκαν στους άλλους έπιβάτες, ενώ ό εισπράκτορας φώναζε στη στάσι:

— Ίσα μία θέσι και φεύγουμε για τό Δρομοκάτειο.

Τώρα σείστηκε τό λεωφορείο απ' τούς

καγχασμούς. Η μονομαχία αυτή μεταξύ τού έπιβλητικού Ζάν Βλαμένου και τού κακοφτιαγμένου εισπράκτορα ήταν απ' τά διασκεδαστικώτερα πράγματα που μπορούσε νά δη κανείς. Θηρίο τώρα ό Ζάν κατά τών άλλων έπιβατών έδγαλε την πίπα του και ειπε καταγανακτισμένος:

— Τί γελάτε, κύριοι; Τί τό άστείο δρίσκετε σ' αυτή την άθλια θρασύτητα; Στο Παρίσι ποτέ δεν συμβαίνουν τέτοια άθλια έπεισόδια, που δεν μαρτυρούν τίποτ' άλλο παρά τό μέτρο και τό χαμηλό επίπεδο τού πολιτισμού ενός λαού. Έδώ, όμως, εινε μία χώρα Κάφρων! Γι' αυτό και ένας άθλιος ρακοςυλλέκτης, όπως ό ρυπαρός αυτός εισπράκτωρ, τολμά νά προσβάλη έναν κύριο. Και τό νά γελάτε έσεις δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά ότι είσατε όμοιοι του, Κάφροι!

Ούρλιασε πάλι ό εισπράκτορας με καγχασμούς:

— Ω, ρε Βαγγελίστρα μου, φωνάρα με λοφίο!

Γέλασαν πάλι οι άλλοι έπιβάτες κι' ένινε Τούρκος ό Ζάν:

— Ρακοςυλλέκτης!

Τότε πήρε τό λόγο ένας άλλος κύριος:

— Μά γιατί θυμώνετε, κύριε, και μάς δριζέτε όλους; Δεν σας ειπε τίποτα τό σοδαρό. Σας ειπε μόνον ψώνιο.

— Με ειπε ψώνιο με λοφίο!

— Α! Είπε και λοφίο;

— Και όχι μόνον αυτό,

— Άλλά;

— Με ειπε κάτι περισσότερο: Ψωνάρα!

— Ε, τί ψώνιο, τί ψωνάρα;

— Κύριε, φώναξε κατακόκκινος απ' την όργη ό Ζάν, με ειπε ψωνάρα με λοφίο!...

Ο άνθρωπος τότε πήρε τάχα ύφος σοδαρό!

— Α, σας ειπε ψωνάρα με λοφίο; Παρντόν. Τότε τό πράγμα εινε σοδαρώτερο. Δεν μού λές, εισπράκτορα, είπες τόν κύριο σκέτο ψώνιο ή ψωνάρα με λοφίο.

Κι' ό εισπράκτορας:

— Δεν άφίνεις τό δούλεμα, κύριος; Στο Παρίσι ποτέ ένας κύριος εν τάξει δεν δουλεύει έναν άλλο κύριο. Άλλά εδώ στην Ψωροκόσταινα, γλέπετε, είμαστε όλοι Κάφροι της Καφρικής και στενοχωρούμε τόν κύριο Κακό με την τσιμπούκα και τις τριχές!

— Ε, αυτό πια παραήταν. Έξαλλος ό Ζάν σηκώνει τό χαρτοφύλακα, χτυπάει τόν εισπράκτορα, ανοίγει ό χαρτοφύλακας και πεταγονται γύρω— τριγύρω τά σώδρακα που είχε ψωνίσει λίγο πρίν. Ο εισπράκτορας έπηγε νά θυμώσει αλλά όταν είδε τά σώδρακα έστάσε:

— Τρέξε, κόσμε! Έδώ τά άρπια σώδρακα τών Παρισινών!

Κατακίτρινος ένινε ό Ζάν, μόζεψε τά σώδρακα, τράκισε από χαρτοφύλακα κι' έσπευσε νά κατέβη στην πρώτη στάσι ενά από πίσω φώναζε ό εισπράκτορας:

— Έεεεε! Κύριε Κάφρε! Στο Παρίσι ποτέ δεν δάλουν τά σώδρακα μέσα στο χαρτοφύλακα!

Και πρόσθεσε με τους καγχασμούς τών έπιβατών:

— Ίσα μία θέσι για τό Δρομοκάτειο και φεύγουμε!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Φάρμακο για τους κάλους!

Η πελάτης: Θά ήθελα νά μου δώσετε ένα καλό φάρμακο για τους κάλους.

Ο φαρμακοποιός: Μόνον καλό, κυρία μου! Άλλή ή άλοιφή μας εινε άσυμπαγώστη... τί λέω;... ελάνθαστη...

Μία φορά μόνο νά την βάλετε πάνω στον κάλο και θα εξαφανιστή στη στιγμή...

Είδατε εκείνο τόν κύριο που έφυγε πρό όλίγου κουτσάινοντας; Χρησιμοποίηε από δεκαπέντε χρόνια την ελάνθαστη άλοιφή μας!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Φάρμακο για τους κάλους!

Η πελάτης: Θά ήθελα νά μου δώσετε ένα καλό φάρμακο για τους κάλους.

Ο φαρμακοποιός: Μόνον καλό, κυρία μου! Άλλή ή άλοιφή μας εινε άσυμπαγώστη... τί λέω;... ελάνθαστη...

Μία φορά μόνο νά την βάλετε πάνω στον κάλο και θα εξαφανιστή στη στιγμή...

Είδατε εκείνο τόν κύριο που έφυγε πρό όλίγου κουτσάινοντας; Χρησιμοποίηε από δεκαπέντε χρόνια την ελάνθαστη άλοιφή μας!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Φάρμακο για τους κάλους!

Η πελάτης: Θά ήθελα νά μου δώσετε ένα καλό φάρμακο για τους κάλους.

Ο φαρμακοποιός: Μόνον καλό, κυρία μου! Άλλή ή άλοιφή μας εινε άσυμπαγώστη... τί λέω;... ελάνθαστη...

Μία φορά μόνο νά την βάλετε πάνω στον κάλο και θα εξαφανιστή στη στιγμή...

Είδατε εκείνο τόν κύριο που έφυγε πρό όλίγου κουτσάινοντας; Χρησιμοποίηε από δεκαπέντε χρόνια την ελάνθαστη άλοιφή μας!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Φάρμακο για τους κάλους!

Η πελάτης: Θά ήθελα νά μου δώσετε ένα καλό φάρμακο για τους κάλους.

Ο φαρμακοποιός: Μόνον καλό, κυρία μου! Άλλή ή άλοιφή μας εινε άσυμπαγώστη... τί λέω;... ελάνθαστη...

Μία φορά μόνο νά την βάλετε πάνω στον κάλο και θα εξαφανιστή στη στιγμή...

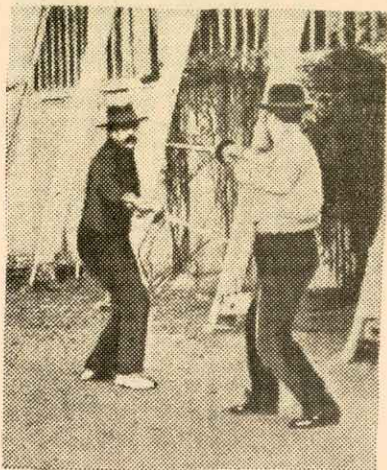
Είδατε εκείνο τόν κύριο που έφυγε πρό όλίγου κουτσάινοντας; Χρησιμοποίηε από δεκαπέντε χρόνια την ελάνθαστη άλοιφή μας!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Φάρμακο για τους κάλους!

Η πελάτης: Θά ήθελα νά μου δώσετε ένα καλό φάρμακο για τους κάλους.

Ο φαρμακοποιός: Μόνον καλό, κυρία μου! Άλλή ή άλοιφή μας εινε άσυμπαγώστη... τί λέω;... ελάνθαστη...

Μία φωτογραφία από την μονομαχία Λεόν Μπλουμ - Πιέρ Βεμπέρ.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μερικές αξιολογήσεις συ-
ναντησεις

Η μονομαχία ξαναγίνει της μό-
δας. Ο Γάλλος τόν τελευταίο και-
ρό. Οι άνθρωποι καταφεύγουν και
πάλι στο έμφος ή το πιστόλι, όπως
και σε παλαιότερες εποχές, για να
λύσουν τις διαφορές τους.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι γαλλι-
κοί νόμοι δεν απαγορεύουν τη μονο-
μαχία. Μόνο αν καταλήξει σε θά-
νατο του ενός από τους δυο αντι-
πάλους επεμβαίνει η δικαιοσύνη. Ο
έπιζών παραπέμπεται τότε στο Κα-
κούροδικείο. Άλλω ός σήμερα δεν
έχει σημειωθεί καμμία καταδική. Οι
ένοχοι είναι συνήθως έπιεικείς σε
παρόμοιες περιπτώσεις.

Σύμφωνα με την παράδοση, η μο-
νομαχία ως θεσμός χρονολογείται
από την εποχή του Αγίου Λουδοβί-
κου και του Φίλιππου του Ήραιο.
Πολύ αργότερα, κατά το 1800, ο
Σατοβιγιάρ συνέταξε ένα κώδικα
της μονομαχίας, που ίσχυσε ως το
τέλος του περασμένου αιώνα. Σήμε-
ρα, ο έν ισχύι κώδις είναι του Μπρι-
νιό ντε Λαμπρι, που έχει τον τίτλο
«Ο νόμος της μονομαχίας».

Σύμφωνα μ' αυτόν τον κώδικα, τα
όπλα που θα χρησιμοποιηθούν πρέ-
πει να είναι «παρθένα», να μην έχουν
χρησιμοποιηθεί, δηλαδή, άλλη φορά.
Ο κώδις όρίζει, έξ άλλου, ότι τα
πιστόλια πρέπει να είναι έμπροσθο-
γεμιά και οι σφαίρες στρογγυλές και
από μολύβι. Οι δυο αντίπαλοι πρέ-
πει ν' άγνοούν με τί είδους πιστόλια
πρόκειται να μονομαχήσουν. Το πα-
ράγγελλμα του πυρός δίδεται συνή-
θως από ένα των μαρτύρων.

Οι δυο αντίπαλοι τοποθετούνται
σε απόσταση 15 - 30 μέτρων, με το
όπλο προς τα κάτω.

Είσαστε έτοιμοι, κύριοι; ρω-
τάει ο μάρτυς που δίνει τα παραγ-
γέλλματα.

Κι' όταν πάρη τις καταφατικές
άπαντήσεις και των δυο αντιπάλων,
φωνάζει:

— 1... 2... 3!... Πύρ!

Οι δυο αντίπαλοι έχουν το δικαί-
ωμα να πυροβολήσουν μεταξύ του
αριθμού 3 και της λέξεως «Πύρ».
Στο διάστημα αυτό, μπορούν συνή-
θως ν' ανταλλάξουν το πολύ δυο
σφαίρες.

Ο κώδις απαγορεύει την ανταλ-
λαγή πυροβολισμών έπειτα από
σκόπευσι.

Προκειμένου για τη μονομαχία με
έμφος, καθορίζεται στους δυο αντι-
πάλους μία περιοχή διαμέτρου 10 -
15 μέτρων. Απ' αυτήν μπορούν να

βγούν μόνο μία φορά. Αν συμβή να
ξαναβγούν, αυτό θεωρείται σαν έγ-
κατάλειψις του άγώνος.

Περίφημη στά ιστορικά χρονικά
έχει άπομεινεί η μονομαχία μεταξύ
του βουλευτού Βαρνάβα και του Κα-
ζαλίσ, που έγινε στις 12 Αυγούστου
1790. Ο Καζαλίσ είχε μία φίλη,
την Καρολίνα, που ήταν χορεύτρια
στην Όπερα και άνακάλυψε, ξαφνι-
κά, ότι δεν ήταν ο μόνος που άπο-
λάμβανε την εύνοιά της. Ένας από
τους άλλους «ευνουμένους» της ή-
ταν κι' ο Βαρνάβας. Ο Καζαλίσ τον
προσκάλεσε τότε σε μονομαχία κι'
η συνάντησι τους έγινε σ' έναν κή-
πο του προαστίου Σαιν - Ζερμάν.
Κατά τη συνάντησι αυτή, ο Βαρνά-
βας τραυματίστηκε αρκετά σοβαρά.
Και ο Μιραμπώ έπίσης είχε μο-
νομαχήσει δυο φορές για ζητήματα
έρωτικής αντίζηλίας.

Κατά την ίδια περίπου εποχή, έ-
μονομάχησαν δυο κληρικοί, ο άδβας
νωρύ και ο άδβας Φωσέ. Ο λόγος
που τους έσπρωξε στη μονομαχία
ήταν και στην περίπτωση τους η έ-
ρωτική αντίζηλία.

Περίφημος έφομάχος ήταν κατά
τη νεότητά του ο αρχηγός των Γάλ-
λων σοσιαλιστών και άλλου πρωθ-
πουργός Λεόν Μπλουμ. Μία από
τις μονομαχίες του, όπου είχε για
αντίπαλο το δραματικό συγγραφέα
Πιέρ Βεμπέρ, είχε προκαλέσει άλ-
λοτε μεγάλο θόρυβο στο Παρίσι.

Δεινός έφομάχος ήταν κι' ο Γάλ-
λος συγγραφέας Ήρελιέν Σόλ.

Ένας από τους αντίπαλούς του,
σε μία από τις πολλές μονομαχίες
του, είχε τρομοκρατηθή τόσο πολύ,
που ήταν έτοιμος να το βάλη στα
πόδια. Ο Σόλ κατέβασε το έμφος
του και τον ρώτησε, μ' ένα ειρωνικό
χαμόγελο:

— Μας αφήνετε τόσο ωρίς, ά-
γαπητέ κύριε;

Οι μάρτυρες έσκασαν στα γέλια
και έκήρυξαν το τέλος της μονομα-
χίας.

Περίφημη, έξ άλλου, έχει άπομει-
νει και η μονομαχία του Γάλλου συγ-
γραφέως Κατουλ Μαντές με το δη-
μοσιογράφο και κριτικό Ζωρζ Βα-
νδρ.

Κατά τη διάρκεια της πρώτης πα-
ραστάσεως του «Αμλέτου», ο Βα-
νδρ έσκυψε προς το μέρος του Μαν-
τές και του έπτε:

— Η Σάρα Μπερνάρ είναι άδυ-
νατη. Έχει δικηο ο Ήρελιέν Σόλ,
όταν λήη πως θα μπορούσε να την
χρησιμοποίησι κανείς για χαρτο-
κόπη.

Κάνετε λάθος, διαμαρτυρήθη-
κε ο Κατουλ Μαντές, που βρισκόταν,
την εποχή εκείνη, σε πολύ στενές
σχέσεις με την ήθοποιό. Είναι «φως-
μάιγκρ».

Κι' εγώ σας λέω πως είναι
ίσχυη σαν στέκα του μπιλιάρδου, έ-
πέμεινε ο Βανδρ.

— Πώς το ξέρετε; φώναξε θυμω-
μένος ο Κατουλ Μαντές.

Η συζήτησι τους πήρε πολύ γρή-
γορα άσχημη τροπή και αντάλλαξαν
βαρύτατες φράσεις. Την άλλη μέρα,
οι δυο αντίπαλοι, συναντήθηκαν στον
κήπο ενός φιλικού σπιτιού και έμο-
νομάχησαν με έμφος. Σ' αυτή τη μο-
νομαχία, ο Κατουλ Μαντές πληγω-
θηκε αρκετά σοβαρά στο στήθος.

☉☉

Τα ξαναπουλούν στο θύμα τους...

Οι Άμερικανοί γκάνγκστερ άλ-
λαξαν από κάμποσον καιρό σύστη-
μα. Άφου ληστέψουν ένα σπίτι, τη-
λεφωνούν κατόπιν στον ιδιοκτήτη ή-
τι μπορούν να του δώσουν τα αντί-
κείμενα που του έκλειψαν στο ήμισυ
της αξίας των και ό,τι, σε περίπτω-
σι που θα θελήσει να είδοποίησι την
άστυνομία, οι άρες του είνε μετρο-
μένες. Το θύμα δέχεται συνήθως.
Κι' όλοι μόνον εύχαριστιμένοι!...

Χιούμορ

Τι θα γινέταν!

Ο είσπρακτωρ: Πόσο χρονών είναι το
παιδάκι σας, κυρία;

Η κυρία: Τεσσάρων.

Ο είσπρακτωρ: Πόσο χρονών είσαι, μι-
κρέ;

Ο μικρός: Τεσσάρων.

Ο είσπρακτωρ: Καλά. Δεν θα πληρώ-
ση είσιτήριο αυτή τη φορά. Ξέρω όμως τι θα γίνη
όταν μεγαλώση ο μικρός σας.

Η κυρία: Τι θα γίνη;

Ο είσπρακτωρ: Ή ψεύτης ή γίγας!

★

Ένας διακεκριμένος έπιστήμων που οι διάφοροι
γνωστοί του ζητούσαν την συμβουλή του όπου κι
άν τον συναντούσαν, βρήκε επί τελους τη θερα-
πεία του κακου. Μία φορά, σε μια δεξίωσι, μία
κυρία τον στριμώξε σε μια γωνία και άφου του πε-
ριεγραψε τα συμπτώματα που αίσθανόταν ζήτησε
τη συμβουλή του, άωρεαν φυσικά.

— Γδύθητε τελείως, άπάντησε ο γιατρός, για
να σας εξετάσω.

— Έδώ μπροστά στον κόσμο, γιατρέ; ρώτησε η
κυρία.

— Βεβαίως, άπάντησε ήρεμα ο γιατρός. Έδώ
δεν με ρωτήσατε;

★

Ο γιατρός της περιφέρειας, τρομερά άφηρημέ-
νος, χρησιμοποιούσε ποδήλατο για τις μετακινή-
σεις του.

Μία μέρα πήγε στο ταχυδρομείο για να στείλι
μερικές έπιστολές όταν όμως γύρισε σπίτι διαπι-
στώσε ότι το ποδήλατο με το όποιο είχε κάνει τη
διαδρομή δεν ήταν το δικό του. Τότε θυμήθηκε ότι
το δικό του το είχε πάει για έπισκευή! Θυμήθηκε
έπίσης ότι είχε πάει με τα πόδια στο ταχυδρομείο
κι' άφηρημένος, όπως συνήθως, είχε πάρει ένα από
τα ποδήλατα των ταχυδρομικών διανομών.

Γύρισε τότε όλοταχώς στο ταχυδρομείο και ζή-
τησε συγγνώμη από τον διευθυντή. Έπειτα βγήκε
από το κτίριο καβάλλοντας στο ίδιο ποδήλατο και
γύρισε στο σπίτι του με τη συνείδησι άναπαυμένη!...

★

— Έγώ κι' ο άντρας μου έχουμε κοινό λογαρια-
σμό στην Τράπεζα...

— Και δεν συνέδη να μαλώσετε ποτέ μεταξύ
σας για χρηματική διαφορά;

— Ποτέ! Εκείνος καταθέτει τα λεφτά κι' εγώ...
τά άποσύρω!

★

Ο δικαστής: Ώστε δεν κάνεις καμμία
δουλειά, κατηγορούμενε;

Ο κατηγορούμενος: Δεν φταίω εγώ
γι' αυτό, κύριε πρόεδρε. Θέλω να δουλέψω, αλλά δεν
μπορώ... Βρίσκομαι διαρκώς στη φυλακή!

★

Ο πελάτης: Είναι άδύνατον να μείνω στο
δωμάτιο που μου δώσατε. Οι τοίχοι τρέχουν νερό
άπ' την ύγρασία!

Ο ξενοδόχος: Μά δεν μου ζητήσατε ένα
δωμάτιο «με νερό τρεχούμενο»;

★

Ένας δικηγόρος παρουσιάζεται ως μάρτυς στο
δικαστήριο. Κι' ο πρόεδρος του λέει:

— Κύριε δικηγόρε, πρέπει τώρα να ξεχάσει για
λίγο το έπάγγελμά σας...

— Τι έννοείτε μ' αυτό, κύριε πρόεδρε;

— Ότι πρέπει να μάς πητε την αλήθειαν, και
μόνον την αλήθειαν!...

★

Η σκηνή σ' ένα πλοίο, την ώρα της τρικυμίας.
Μία κυρία, που είναι σε κακά χάλια απ' τη ναυτία
και τα έπακόλουθα της, ρωτάει τον πλοίαρχο:

— Τι πρέπει, καπετάνιε, να τρώη κανείς όταν
τον πειράζει η θάλασσα;

Κι' εκείνος της άπαντάει:

— Πάντως, φτηνά πράγματα, κυρία μου. Όσο
το δυνατόν πιο φτηνά... Χαμένα θα πάνε!...

★

Μεταξύ φίλων:

— Δάνεισέ μου, σε παρακαλώ, ένα είκοσαχι-
λιαρο...

— Μωρέ τί μου λές! Για να μη μου το δώσης
ποτέ πίσω;

— Όχι! Σου όρκίζομαι πως θα σου το έπι-
στρέψω... σε έτήσιες δόσεις!

★

— Έγώ έχω σε μία μαντρα πάνω από διακόσια
κερασφορα...

— Μωρέ μπράβο! Βώδια δηλαδή;

— Όχι. Σαλιγκάρια!...

Η Ρίτα Χαίηγουωρθ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ από το Χόλλυγουντ

635 ΦΙΛΙΑ

Ένώ ο Άλφ Χάν περιμένει
από την Ρίτα Χαίηγουωρθ το
πρώτο τους παιδί, η Εύρωπη
σχολιάζει τα 635 φίλια που δό-
θηκαν στη Ρίτα κατά το γύρι-
σμα του τελευταίου της φιλμ
«Οι έρωτες της Κάρμεν».

Η Κάρμεν του 1949, η ενά-
τη κατά σειράν που μάς πα-
ρουσιάζει ο κινηματογράφος,
είναι κοκκινομάλλα. Για να γίνη
η διαλογή των διαφόρων πα-
τεναιρ της: Δόν Χοσέ, Άντρές,
Γκάρθια, κλπ. η Ρίτα Χαίηγου-
ωρθ ύποχρεώθηκε να φιλήση 635
φορές από διαφόρους ήθοποι-
ούς.

Η έπιτροπή, μπροστά
στην όποια δόθηκαν όλα αυτά
τα φίλια δήλωσε πως τα πιο
φλογερά και πιο τέλεια δόθη-
καν στη Ρίτα από τον Γκλέν
Φόρντ στον όποιο και τελικά
ανέβησαν το ρόλο του Δόν Χο-
σέ. Πάντως η πρωτότυπη αυτή
δοκιμή έγινε άφορμη να έπονο-
μαστή η Ρίτα «η πιο φιλημένη
στάρ».

Σαν βέρα Ισπανίδα
που είναι, η Ρίτα παίζει το
ρόλο της με μία μοναδική μαε-
στρία φτάνοντας στο τελευταίο
φιλμ που γύρισε προ του γά-
μου της με τον Άλφ Χάν στην
άποθέωσι της καλλιτεχνικής της
καριέρας.

Μία από τις έκπληξεις του
φιλμ είναι και ο σπανιόλικος
χορός της Ρίτας με τις καστα-
νιέτες της περίφημης Τζεραλ-
τίν Φαρράρ, που υπήρξε η ίδια
η πιο τέλεια ενσάρκωσις της
Κάρμεν μέχρι σήμερα. Οι κα-
στανιέτες αυτές βρίσκονται στη
συλλογή του Φρέντ Άσταίρ που
της δάνεισε στη Ρίτα για το
γύρισμα αυτής της σκηνής.

Σήμερα η Ρίτα δεν χάνει την
ευκαιρία να δηλώση πως ο έ-
ρωτάς της για τον Άλφ Χάν
είναι πολύ πιο ήρεμος και πιο
σταθερός από τους δραματικούς
έρωτες της Κάρμεν.

Τα βραβεία του 1949

Από τα έξι κινηματογραφι-
κά φεστιβάλ που έγιναν εφέτος
σε διάφορα σημεία της Εύρω-
πης, κανένα δεν συμφώνησε με
άλλο στην άπονομή των βρα-
βείων. Τα πρώτα βραβεία ή-
θοποιίας άπνευμήσαν ως ά-
κολούθως:

1) Κνόνκ - λέ - Ζούτ:
Μπερνάρ Μπλιέ, Άννα Μανιά-
νι. 2) Λοκάρνο: Χίλντε
Κράλ. 3) Μαρίανσκη
Λάτζνε (Τσεχοσλοβακία):
Άλέξανδρος Φεοντορόβιτς Μπα-

ρίζοβ (Ρώσος, 4) Μπιαρ-
ρίτς: Βιττόριο ντε Σίκα,
Κατίνα Παξινού. 5)
Βενετία: Τζόζεφ Κόττεν,
Όλβία ντε Χάβιλαντ. 6)
Κάννες: Έντουαρντ Ρόμ-
πινσον, Λίζα Μιράντα.

Δηλαδή, οι Άμερικανοί κέρ-
δισαν 4 βραβεία, οι Ιταλοί 3
και από ένα η Γαλλία, η Γερ-
μανία και η Ρωσία.

Παρ' όλον ότι το βραβείο που
κέρδισε η Κατίνα Παξινού, θε-
ωρείται άμερικανική έπιτυχία,
στο πρόσωπό της τιμάται η
Έλλάδα.

Το πάθημα της Μωρήν
Ο' Χάρς

Η Μωρήν Ο' Χάρς άποφά-
σισε να πουλήση τη βίλλα της
στο Μπέλ Αϊρ. Δημοσίευσε λοι-
πόν μία άγγελία στις έφημερί-
δες, όπως κάνει όλος ο κόσμος.
Το άποτέλεσμα ήταν να σχη-
ματίζεταν καθημερινώς ουρά υ-
ποψηφίων άγοραστών έξω από
το σπίτι της. Όλοι έμπαιναν
στο σπίτι, το εξέταζαν προσε-
κτικά από πάσης άπόψεως και
έφευγαν ίκανοποιημένοι έπειδή
τους δόθηκε η ευκαιρία να ι-
δούν... που και πως ζούσε η
αγαπημένη τους γορσα.

Βλέποντας πως κανείς δεν
είχε σκοπό ν' άγοράση το σπι-
τί της, η Μωρήν έδωλε την πα-
νική ά «πωλείται» και δηλώνει
σι' όσους έξακολουθούν να την
ένοχλούν πως άλλαξε γνώμη και
πως δεν σκοπεύει πια να που-
λήση τη βίλλα της.

Η πιο σύντομη συνέντευξις

Ένα γαλλικό περιοδικό δη-
μοσίευσε την πιο σύντομη συ-
νέντευξι που πήρε ποτέ δημο-
σιογράφος. Το περιοδικό αυτό
έστειλε ειδικό άπεσταλμένο στο
γαλλικό Μαρόκο, όπου γυριζό-
ταν το φιλμ «Μαύρο ρόδο» για
να πάρη συνέντευξι από τους
τρεις πρωταγωνιστάς του: Γά-
ύρον Πάουερ, Σεσίλ Ομπρύ
και Όρσον Ουέλλες.

Ο έν λόγω δημοσιογράφος
έστειλε ύστερα από μερικές μέ-
ρες την ακόλουθη άναπόκρισι
στα γραφεία του περιοδικού
του:

Ρώτησα τους τρεις καλλιτέ-
χνες τί είναι εκείνο που στο
Μαρόκο τους έκανε την μεγα-
λύτερη έντύπωσι και να τί μου
άπάντησαν:

Τάύρον Πάουερ: Οι
νερούλαδες.
Σεσίλ Ομπρύ: Οι γυ-
ναίκες του Μαρόκου που βάφουν
τις... φτέρνες των ποδιών
τους.

Όρσον Ουέλλες: Τι-
ποτα!...

☉☉

Αδιακρισίες

★ Η Άδα Γκάρντινερ παράγ-
γειλε σ' έναν παρισινό όικο εί-
κοσιπέντε τουαλέτες χορού και
δεξιώσεων.

★ Όρσον Ουέλλες διέκο-
ψε όριστικά τις σχέσεις του με
την δεκαεξαέτιδα χορεύτρια των
παρισινών μουζίκ χάλ Άλνς,
που είχε γίνει η σκιά του τον
τελευταίο καιρό. Λέγεται ότι
είνε έρωτευμένος με την Τζην
Σίμmons (την Όφελια του
«Αμλέτου»), που, από τ' άλ-
λο μέρος, διέκοψε το ειδύλλιο
της με τον Στιούαρτ Γκρέιντσερ.

★ Κατά τη διάρκεια μίας
θεατρικής παραστάσεως, ο Τζών
Καρραντίν άνακόινωσε ολόχα-
ρος στους θεατάς πως εκείνη
τη στιγμή καθώς τον πληροφό-
ρησαν, η γυναίκα του είχε γεν-
νήσει κορίτσι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ήστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εγώ κι' ο έαυτός μου

Δεν ξέρω αν συμβαίνουν και
σ' άλλους αυτά τα παράξενα
που συμβαίνουν στον έαυτό
μου. Κι' ακόμα καλύτερα, σε
μένα και στον έαυτό μου. Έγ-
ώ κι' ο έαυτός μου, λοιπόν,
είμαστε δυο πρόσωπα έντελώς
διαφορετικά, που διαφωνούμε
σ' όλα τα ζητήματα. Συνεχώς
βρισκόμαστε σε μία σοβαρή
διαμάχη, συζητούμε, αντιγυ-
νουμε, τσακωνόμαστε και, δυ-
στυχώς, πάντα βγαίνει νικη-
της ο έαυτός μου. Κάθε μέρα
δίνουμε και μία μάχη με άπο-
τέλεσμα πάντα να ήττηθώ.

Και τώρα θα σας εξιστορή-
σω μερικές απ' αυτές τις μά-
χες, για να φτάσω στην τε-
λευταία, που είνε κι' η πιο σο-
δερή.

★

Ήταν βράδυ και πήγαινα στο
σπίτι μου, συζητώντας πολιτι-
κά με τον έαυτό μου. Διαφωνού-
σαμε για τον άρχηγό κάποιου
κόμματος, έγώ λέγοντας πως
αυτός θα σώση τον τόπον κι' ο
έαυτός μου έπιμένοντας πως είνε
ανάξιος. Η συζήτησι προχω-
ρούσε σε πολύ ζωηρό τόνο, ό-
ταν ξαφνικά άκούω δυνατές φων-
ές και τους μουσικούς ήχους
χαστουκιών. Για μία στιγμή
υπέθεσα πως ο έαυτός μου είχε
σκάσει χέρι έναντιόν μου, άλ-
λά γρήγορα κατάλαβα πως δεν
ήταν αυτό. Ήταν κάτι άλλο.

Ήταν ένας άντρας που κατα-
χείριζε μία νέα γυναίκα, σε
κάποια γωνία του δρόμου.

Έκείνη προσπαθούσε ν' ά-
μυνθη, τούπιανε το χέρι, στρίγ-
γλιζε, τον έβριζε, αλλά εκείνος
θυμωμε περισσότερο και συνέ-
χιζε τη δουλειά του. Ξύλο με
τη σεσουλά.

Στάθηκα πίσω από μία κα-
λώνα και παρακολουθούσα το
λυπηρό αυτό θέαμα. Ένας δά-
ναυσος άντρας χτυπάει μία ά-
δύνατη γυναίκα. Μπορούσα ν'
ανεχθώ μία τέτοια βαρβαρότη-
τα μπροστά στα μάτια μου;

Όχι, λέω, θα επέμβω, να προ-
στατέψω το άδύνατο φύλο και
το άποκλείει;

ΕΓΩ (διστακτικά): Όχι.
Μπορεί να είνε!

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Φαντά-
ζεσαι, λοιπόν, τί θορφα θα
πιάσης, όταν θα σ' άρχισή
στις γρήγορες, ή θα σου κάνη
κανένα αεροπλανικό κόλπο;
Σπουδαία φιγούρα θα κάνης!

☉☉

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

να τρέψω εις φυγήν αυτόν τον
παληάθρωπο. Και τότε λαβαί-
νει το λόγο ο έαυτός μου.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Μη φυ-
τρώνης εκεί που δεν σε σπέρ-
νουνε. Τί σε νοιάζει εμένα;
Αυτός, για να χτυπήη έτσι τη
γυναίκα θαχ ή κάποιο λόγο. Κά-
τι θα τούχη κάνει. Ένας άν-
τρας δεν μπορεί να κοπανή
μία γυναίκα έτσι για σπόρ!

ΕΓΩ: Ό,τι και να τούχη
κάνει, δεν έχει το δικαίωμα
να τη χτυπή! Η γυναίκα είνε
λεπτό και τρυφερό πλάσμα.
Και ο Ούγκω έχει πη ότι τη
γυναίκα δεν πρέπει να τη χτυ-
πάς ούτε μ' ένα τριαντάφυλλο.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Τρίχεις!

Άσε τον άνθρωπο να κάνη τη
δουλειά του και τράβα στη δι-
κή σου.

ΕΓΩ: Είμαι άνθρωπος με
ίπποτικά αισθήματα.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Και τί
σκοπεύεις να κάν'...

ΕΓΩ: Να επέμβω! Ν' άπαλ-
λάξω αυτό το δυστυχισμένο
πλάσμα από τα χέρια του βαρ-
βάρου και να το σώσω.

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ: Και φαν-
τάζεσαι ότι αυτός ο Βάρβαρος
θα σ' άφήση να τού την πά-
ρη από τα χέρια του; Θα έ-
ξαγριώθη περισσότερο με την
επέμβωσι σου και θα έπιτεθή
και έναντιόν σου. Για κύτταξέ
τον καλά. Είνε πολύ πιο δυ-
νατός από σένα. Πιθανόν να
είνε και μπόξερ, ή παλαιστής.

Το άποκλείεις;

Μερικά άποψη των χρηματοκιβωτίων της Νέας Υόρκης.

Χρηματοκιβώτια ΜΕ 10 ΣΕΝΤΣ

Οι ψύλλοι, οι βώλοι κι' οι
αγριόγατες

Μια μεγάλη αμερικανική εταιρεία έχει αναλάβει από το 1931 να εξυπηρετεί — με το αζημίωτο — εκείνους που θέλουν να φυλάξουν για λίγες ώρες, ημέρες ή βδομάδες κάτι πολύτιμο, χρήματα ή αντικείμενα. Έγκατέστησε λοιπόν σε διάφορες πόλεις, και ιδίως στους σιδηροδρομικούς σταθμούς, μεγάλα χαλύβδινα ντουλάπια, που χωρίζονται σε πολλά μικρά διαμερίσματα, σαν πρόχειρα χρηματοκιβώτια, το καθένα με το δικό του κλειδί.

Τα ντουλαπάκια αυτά είναι τελείως ασφαλισμένα από διάρρηξη ή από πυρκαγιά. Μπορεί δε καθένας να φυλάξει μέσα ό,τι θέλει, πληρώνοντας μόνο 10 σεντς την ημέρα ως ένοικιο. Το νόμισμα αυτό πρέπει να ρίχνεται καθημερινώς μέσα σε μια σχισμή που υπάρχει στη θύρα, κοντά στην κλειδαριά.

Όταν περάσει το 24ωρο, χωρίς ν' ανανεωθεί η ενοικίαση, οι υπάλληλοι ανοίγουν το ντουλαπάκι και το αδειάζουν. Το άφινον σφραγισμένο επί 3 ημερές. Έπειτα αλλάζουν την κλειδαριά του, πριν το ξαναοικίσουν σε άλλο πελάτη. Χρεάζεται έτσι να γίνουν 25.000 αλλαγές κλειδαριών κάθε χρόνο.

Όταν ο πρώτος πελάτης ζητήσει κατόπιν τα πράγματα που είχε αφήσει, πληρώνει ένα μικρό πρόστιμο, για τα έξοδα αποθηκείας τους και αλλαγής της κλειδαριάς.

Η ιδέα σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Πνήντα εκατομμύρια άτομα κάθε χρόνο χρησιμοποιούν αυτά τα μικρά χρηματοκιβώτια.

Συχνά όμως, η εταιρεία βρίσκει το μπλέκι της, με τις παραξενιές και τις απαιτήσεις των πελατών της... Υπάρχουν π.χ. πολλοί, που φυλάνε κάτι τι σε ένα χρηματοκιβώτιο στην Ουάσινγκτον, κι' έπειτα πηγαίνουν στη Ν. Υόρκη κι' έχουν την απαιτήση να τους στείλουν εκεί τα αποθηκευμένα πράγματα τους. Κι' οι υπάλληλοι ιδρώνουν τότε για να τους δώσουν να καταλάβουν ότι η εταιρεία δεν αναλαμβάνει μεταφορές...

Συχνά, δημιουργεί προβλήματα το είδος των πραγμάτων που φυλάγονται στα ντουλαπάκια. Ένας δασατής ψύλλων

διαμαρτυρήθηκε κάποτε στην εταιρεία γιατί είχαν φοβήσει τα γυμνασμένα έντομά του, που είχε αφήσει μέσα σ' ένα απ' τα χρηματοκιβώτιά της! Ο αρμόδιος υπάλληλος προσπάθησε να του εξηγήσει ότι η εταιρεία δεν είχε καμιά ευθύνη. Το ωραιότερο δε είναι ότι, όπως διαπιστώθηκε στο τέλος, οι ψύλλοι ήταν ολόζωντατοι και περίφημοι στην υγεία τους!

Άλλοτε πάλι, μόλις οι υπάλληλοι άνοιξαν ένα ντουλαπάκι που δεν είχε πληρωθεί το νοίκι του, είδαν να ξεχύνονται από μέσα χιλιάδες βώλοι! Ίδρωσαν και κοπίσαν επί μια ολόκληρη ώρα για να τους μαζέψουν. Την άλλη μέρα, παρουσιάστηκε ο ιδιοκτήτης, τους μέτρησε και χάλασε τον κόσμο, υποστηρίζοντας ότι έλειπαν 503 απ' αυτούς!

Στην Ατλάντα, οι υπάλληλοι της εταιρείας άκουσαν δυνατά ξυσμάτα μέσα από ένα ντουλαπάκι. Το άνοιξαν τότε μ' ένα αντικλειδί. Και πετάχτηκε από μέσα ένας αγριόγατος, που άρχισε να τρέχει στους δρόμους, ως που τον σκότωσε ένας πόλισμαν! Φυσικά, ο πελάτης που είχε σκαρώσει αυτή τη φάρσα, δεν έτόλμησε να κάμη καθόλου την εμφάνισή του...

Απεναντίας, το κοιμισμένο γατάκι που είχε αφήσει μέσα σ' ένα ντουλαπάκι μια γρηλά κυρία, έμεινε φρόνιμο εκεί μέσα, ως ότου το ξαναπέρασε η κυρία του. Ο υπάλληλος έμεινε έκπληκτος, όταν η κυρία τον ευχαρίστησε που είχε περιποιηθεί το ζώο της. Έκρινε περιττό ωστόσο να της εξηγήσει ότι δεν είχε ιδέα για το γατί, κι' ότι, αν το ήξερε, δεν θα της επέτρεπε να το αφήσει στο χρηματοκιβώτιο... Πάντως, δεν μετάνιωσε γι' αυτό. Γιατί, όταν η κυρία πέθανε σε μερικά χρόνια, του άφισε με τη διαθήκη της ένα αξιόλογο χρηματικό ποσό!

Τον καιρό της ποτοαπαγορεύσεως, οι λαθρέμποροι άκορόλ φυλάγαν συχνά μια μπουκάλια σ' ένα ντουλαπάκι κι' έπειτα πουλούσαν στον πελάτη το κλειδί. Έτσι, απέφευγαν τον κίνδυνο να του παραδώσουν οι ίδιοι το ποτό.

Έξυπνότερος απ' όλους τους μονίμως ενοικιαστές χρηματοκιβωτίων ήταν ένας νεαρός ασφαλιστής, που φυλάγε μέσα σε τέσσερα συνεχόμενα ντουλαπάκια τα βιβλία του και τα χαρτιά του. Έκανε τα τηλεφωνήματά του από ένα γειτονικό τηλεφωνικό θάλαμο. Κι' έτσι, με 40 μόνο σεντς την ημέρα, έκανε τη δουλειά του κι' απέφυγε τα έξοδα ενοικίασεως γραφείου!

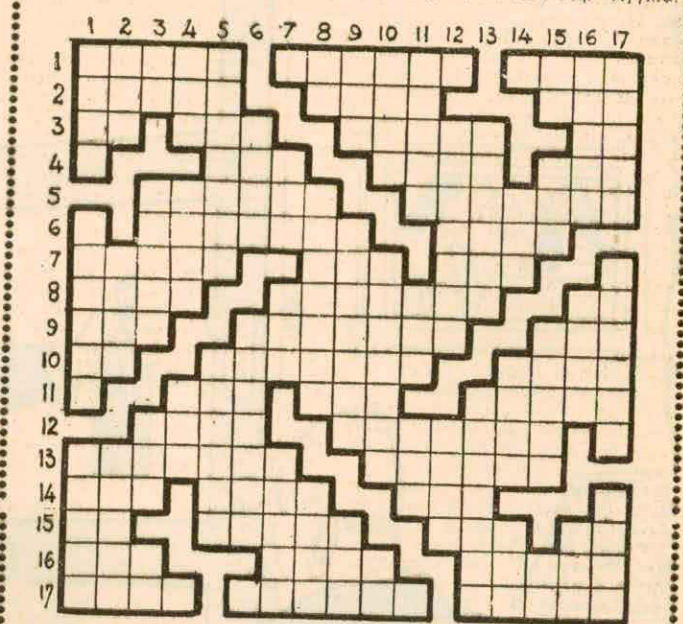
Αμερικανική έφευρετική της κι' αυτή.

Πριν από λίγο καιρό, μερικά παιδιά του Κλήβελαντ σοφίστηκαν ένα παιχνίδι, για να περνάνε την ώρα τους: Κρύβονταν μέσα σε αδειανά ντουλαπάκια, κάποια στιγμή που δεν επρόσχε ο υπάλληλος, για να τρομάζουν κατόπιν τους ανύποπτους πελάτες. Η καινούργια αυτή φάρσα διαδόθηκε και σ' άλλες πόλεις. Κάποτε όμως, ένα παιδί λίγο έλειψε να την πληρώσει ακριβά, γιατί είχε αποκοιμηθεί, κι' ένας πελάτης το κλείδωσε κατά λάθος μέσα στο χαλύβδινο ντουλαπάκι! Χρεώστηκε κατόπιν να μεταχειρισθούν οι υπάλληλοι φλόγα οξυγόνου, για να κόψουν την κλειδαριά και να το ελευθερώσουν...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 254

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Επίρρημα: χωρίς βία. — Γίνεται με ζαχαρή. — Παιζεται με χαρτιά.
- 2) Η Τουρκία του φθείλει πολλά. — Η γυναίκα του 'Αβραάμ. — Μεγάλη αεροπορική δύναμις.
- 3) Αιγυπτιακή θεότητα. — Έποχή. — Μέρος του σώματος μας (δμ.). — Νότα.
- 4) Πρόθεσις (πρό φωνήεντος). —

- 5) 'Αέριον. — Κατάφασος.
- 6) 'Αρχηγός Ρώσων κοζάκων. — Παράπτωμα.
- 7) 'Ασφαλή το σύνολο (ούδ.). — Συνδύον τον άμαξο με το άλογο του.
- 8) 'Επίρρημα της δημοτικής: χωρίς εμπόδια. — Ερωτηματική αντωνυμία. — 'Αρβρο (καθ.).
- 9) Τάσις για κάτι. — 'Ασιατής θαυματοποιός. — Νότα.
- 10) Χρονικό επίρρημα. — Αυτός που παρέχει κάτι. — Πρόθεσις και άρθρο (δμ.).
- 11) 'Ανθρ. — Μουσική σύνθεσις (γεν.). — Πρόθεσις.
- 12) 'Αγγλικός τίτλος. — Καλύπτουν το ήμισυ του όνοματός 'Καίσαρ'. — Πόλις της Μ. 'Ασίας, στην Κιλικία.
- 13) Τό ρίχνουν οι γυναίκες στους άμους τους (δμ.). — Σφόδρ βασιλιάς.
- 14) Τρομερή βόμβα. — 'Επιβολή στην υγεία.
- 15) Ποταμός της Β. Γαλλίας (άγεστρομαμένος). — 'Ηρώς του 'Ιμν. — Το ήμισυ μιας μεγάλης έρημου.
- 16) Χοίρος (άρχ.). — Σπάταλα. — Χρονικός σύνδεσμος. — Τελικός σύνδεσμος.
- 17) ...δου. — Ούτε μιάς ε-δαιρουμένης. — 'Υπερασπίζον τους δέν, τιμωρούν τους δέν.
- 18) 'Ηπειρος. — Αυτός που απο-τελεί κτήμα τινός. — Λαμπρός άστερισμός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Κάθε σώμα έχει τέσσερα. — Όταν παρατίθεται είναι κουραστική. — Την αντιμετώπιζει μια επίθεσις.
- 2) Τα παρακολουθούμε πάντα μ' ενδιαφέρον. — Τα νοούμε δ και 8 δέν άνηκαν σ' αυτή την κατηγορία. — Προσδιορίζει το μέγεθος.
- 3) ... κλέφτης ... ψεύτης. — Ρήμα που μιλάει στην καρδιά. — Κτητική αντωνυμία. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος (μπαρτά σε φωνήεν).
- 4) 'Εταιρία έναερίων συγκοινωνι-

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Η λύσις του 253ου
στή σελ. 76

ΟΟ

Το μηχανήμα που διαβάζει
τη σκέψη

Ένα καινούργιο μηχανήμα άπειλεί ν' άχρηστέψει... τα μνήμετά που διαβάζουν τη σκέψη! Είναι δημιούργημα δυο επιστημόνων του άγγλικού Νευρολογικού 'Ινστιτούτου κι' αποτελεί ένα είδος τελειοποιημένου ηλεκτροεγκεφαλογράφου.

Ο εξεταζόμενος έχει έφραρμωμένα στο κεφάλι του έξι άσπρη ηλεκτρόνια, που καυλαμάνουν τους παλμούς των 100 δισεκατομμυρίων κυττάρων του εγκεφάλου του, τους ενισχύουν με τη βοήθεια 228 ηλεκτρονικών λυχνιών, και τους καταγράφουν πάνω σε έξι ταινίες.

Προορισμός του μηχανήματος αυτό είναι ν' άπακαλύπτει γρήγορα και εύκολα κάθε έγκεφαλική άνωμαλία, ώστε να εφαρμόζεται έγκαιρώς η κατάλληλη θεραπεία.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φακό του ματιού

Ο ΛΟΤΑΧΩΣ, λοιπόν, βαδίζουμε προς τις εκλογές. Η σημερινή Βουλή θα παραδώσει το πνεύμα κατά τα μέσα Φεβρουαρίου. Και κατά τις άρχες 'Απριλίου ο λαός θα υποδείξει τους εκλεκτούς του. Αυτά όλα είναι θανατοκί. Έκείνο που προκαλεί άνησυχίες είναι το εξής: πως θα λειτουργήσει η κρατική μηχανή κατά το τετραμήνιο διάστημα που άπομένει ως τις εκλογές; Όλος ο πολιτικός κόσμος θα έμπλακη, κατ' ανάγκην, στον προεκλογικό άγώνα και φυσικά και η κυβέρνηση. Άλλα υπάρχουν ένα σωρό τερστί-σας σημάδια ζητήματα που μένουν έκκρεμη και δέν είναι δυνατόν να μείνουν άλυτα ως τις εκλογές. Δέν είναι δυνατόν, δηλαδή, να παραλύσει έντελώς ή λειτουργία της κρατικής μηχανής και της ιδιωτικής δραστηριότητας, έπειδή το ενδιαφέρον του πολιτικού κόσμου — κυβερνητικού και μη — θα συγκεντρωθεί στο εκλογικό θέμα...

ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ο λαός έχει τις εξής άπορίες: Πως θα πάμε στον προεκλογικό άγώνα, αν δέν τακτοποιήθω το ζήτημα της εξεγέρσεως του εργατικού και υπάλληλικού κόσμου; Πως είναι δυνατόν να μένουν κλειστά τα σχολεία της Μέσης 'Εκπαίδευσως και να μιλούμε στους προεκλογικούς λόγους περί... άναπλάσεως της έθνικής παιδείας; Πως είναι δυνατόν να μείνουν στην έκκρεμη κατάσταση τα δημοσιούπαλληλικά ζή-τήματα; Και πως θα τα τακτοποιή-ση όλα αυτά η κυβέρνηση στο μικρο χρονικό διάστημα ζωής που της μένει ως τα μέσα Φεβρουαρίου; Ίδου μερικές άπορίες στις όποιες δοδμάστε ότι κανείς δέν είναι σε θέση να άπαντήσει με θετικότητα...

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ την καταπληκτική πληροφορία ότι, «τακτοποιή-θη επί τέλους, δι' Αναγκαστικού Νόμου, το ζήτημα των κρατικών αυτοκινήτων». Και «τακτοποιήθη» κα-τά τον έξης θαυμάσιο τρόπο. Κά-θε ύπουργείο έχει στη διάθεσί του από 5 έως 8 αυτοκίνητα. Το Πολι-τικό Γραφείο του Πρωθυπουργού 3. Τα Πολ. Γραφεία των δυο αντιπρό-δρων από 5. Οι ύπηρεσιες που έ-ξαρτώνται από διάφορα ύπουργεία επίσης από 5 κτλ. Τρία χρόνια λι-θάνιζαν οι διάφορες κυβερνήσεις το ζήτημα του «περιορισμού των κρα-τικών αυτοκινήτων» και εξεμαίευσαν στο τέλος ένα τεραστούργημα που προδίδει πόσον παρασρασμένοι εί-νε οι δράσται του σχετικού 'Αναγκ. Νόμου στο πνεύμα... της περισυλ-λογής και των... αίματρώων οικο-νομιών.

ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ έτος 1946, πριν από τις Βουλευτικές εκλογές, ό-ταν βρισκόταν στην έντασί της η πολιτική και διοικητική άνωμαλία, δημοσιεύθηκε ο 'Αν. Νόμος 1119 «περί τροποποιήσεως της κειμένης συνταξιοδοτικής νομοθεσίας», το άσθρον 18 του όποιου λέγει τα έξης:

«Είς τους συμπληρώντας 35ετή πραγ-ματιών δημοσίων εν γένει συντάξιμον ή παλλήλους, ισόβιους τούτους και στρ-ιατικούς εν γένει, τους έχοντας δεκτά πραγματικόν ύπηρεσιον άρνονικού Διευθ-ντοά τής τάξεως και άνα, Πρόδρου και Ε-σαγγελέως 'Εστέον και ένα κ.τ.λ. παρ-χεται ως ειδική σύνταξις, μεταβιβαζόμε-νις τας οικογενείας τούτων ολόκληρας, ή έκάστοτε άποδοχίς ένεργείας του Βαθμύ-ούτουν της σύνταξιν δικαιούνται κατά τας κειμένης διατάξεις».

Το άσθρον αυτό εύνοι έλαχίστους

παλαιούς άνωτάτους υπάλληλους εις βάρος όλου του δημοσιούπαλλη-λικού κόσμου. Είνε, με λίγα λόγια, ένα από τα μεγαλύτερα διοικητικά σκανδαλα της εποχής μας, γιατί δι-αχωρίζει τόσο τη Δικαιοσύνη, όσο και τη Διοίκηση σε πατρικίους και πληβείους, σε εύνοουμένους και μη.

ΕΝΩ ΔΗΛΑΔΗ, σύμφωνα με τις άλλες διατάξεις των νόμων πε-ρι συνταξιοδοτήσεως, τα έννενηντα έννηντα τοίς εκατό των δημοσίων υπάλληλων καταδικάζονται να παίρ-νουν ως σύνταξι ένα ποσοστό του μισθού τους — από 60 ως 85% — και οι οικογένειές τους μόνο τα μι-σά, οι προνομιούχοι που περιλαμ-βάνονται στην άνωτέρω διάταξι και οι οικογένειές τους παίρνουν όλες τις άποδοχές ένεργείας και κάτι παραπάνω. Μιά χίρα, λ. χ. της κα-τηγορίας των εύνοουμένων παίρνει ως σύνταξι ποσόν πολύ μεγαλύτε-ρο από τον μισθό ένός άνωτάτου υπάλληλου εν ένεργεία, ενώ η χίρα άλλων κατηγοριών υπάλληλων πρέ-πει να ζή με το 1/2 του συνταξίου μισθού πρὸς... τιμωρίαν της. Εί-νε ένας χρόνος τώρα που ο κ. Χέλ-μης βεβαιώνει πως θα τακτοποιή-ση αυτή την ήθικώς άπαραδέκτη δι-άταξι, αλλά προτιμάει να περιο-ρίζεται στις βεβαιώσεις, που... δέν στοιχίζουν τίποτ... Και άς διαμαρ-τύρυνται οι υπάλληλοι...

ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ από τη Νέα Υόρκη τρεις 'Ελληνοαμερικαν-νοί ότι κατά τις άρχες 'Οκτωβρίου έστειλαν σε έδω συγγενείς τους αε-ροπορικώς από ένα δεματάκι πενι-κιλλίνης για την αντιμετώπισι κρι-σίμων περιπτώσεων άσθενείας. Τα φάρμακα αυτά δέν παρελήφθησαν άκόμη. Διότι όταν έστάλησαν από την 'Αμερική ίσχυον άλλες διατά-ξεις κι' όσο να γίνουν οι διατυπώ-σεις της παραλαβής κατηργήθησαν οι παλές και ισχύουν νέες! Το συμπέρασμα είναι ότι οι 'Ελληνες της 'Αμερικής χάνουν σιγά-σιγά την έμπιστοσύνη τους στους νόμους μας και σκέπτονται αν αξίζει τον κόπο να βοηθούν τους έδω συγγενείς τους όταν βλέπουν πως η βοήθεια δέν ξεσκαλώνει εύκολα από το τε-λωνείο...

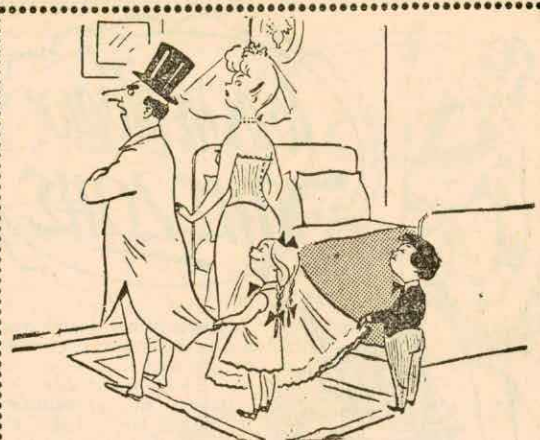
ΝΑ ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ συγκε-κρίμενα οι τρεις 'Ελληνες της Νέας Υόρκης:

«Είνε δίκαιον και ήθικόν ν' άποστέρη-αυτό το ύτο το Κράτος τους συγγενείς μας της μικράς βοήθειας που με μισρούς κό-πους κατορθώνον να τους στείλουμε; Και διατί τούταχούτων δέν δίδεται έντολή εις τας άρμοδίας ύπηρεσίας ν' επιστρέ-φουν τα δεματά εις τους άποστρέφεις άφρα-τά στερόν από τους παραλήπτας, αλλά κατασχονται υπό του Διευσίου χωρίς κα-νένα δικαιολογητικόν...»

Αυτά και άλλα πολλά λέγουν οι 'Ελληνοαμερικανοί άναγνώστες μας. Άλλά η φωνή τους ένε φωνή βοών-τος εν τη έρήμω. Άστυχώς...

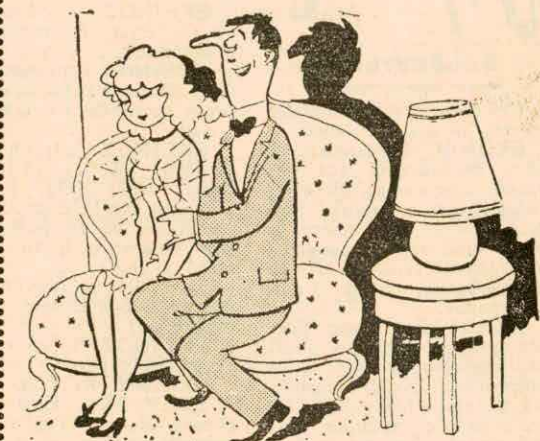
ΠΟΛΛΕΣ ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ σημειώ-νονται τώρα τελευταία στη διανομή των έπιστολών, χωρίς έν-τούτοις να εύθύνονται οι διανομείς, που κατήντησαν μεγαλομαρτύρες. Φταίει, φανταζόμεθα, η έλλειψις έ-παρκούς προσωπικού. Γράμματα τταλμένα από την Κέρκυρα παρε-βόθησαν στον παραλήπτη μετά όχτώ-μέρες. Το ίδιο συνέβη και με γράμ-ματα που έστάλησαν από τα Γιάν-νινα. Άναγνωρίζουμε τη δραστηριο-τητα και την εύσυνειδησία των ύπ-ηρεσιών, αλλά διαπιστώνουμε ότι δέν παρκοούν για την αντιμετώπισι της 'εγάλης ταχυδρομικής κινήσεως. Είνε περίεργο ότι δέν άπασχολήθη-ε άμέσως με το σφοδρότατο αυτό ζήτημα το ύπουργείον Τ.Τ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

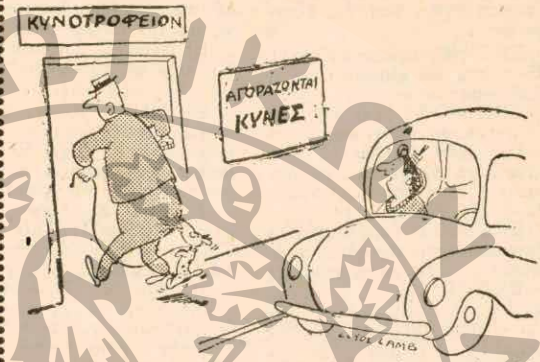
ΝΙΟΠΑΝΤΡΟΙ

— Τί να κάνωμε για να καταλάβουν αυτά τα εύ-λογημένα πως τελείωσε η άποστολή τους; (Από την «France Dimanche»)

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ

— Κρατήστε μία στιγμή το κερί. Έχω κάτι να-σας πώ!... (Από το «Ici Paris»)

— Και μη ξεχάσεις να τους τονίσεις πως δέν-δαγκώνει καθόλου ο 'Αζόρ μας!...

— Αυτή τη φορά δέν το πέτυχε το κόλπο, μπαμπά!... (Από το «Noir et Blanc»)

Το περιτόριον της ζωής

Κουβεντολόι

(Η σκηνή στο κατάστημα του μικρού βαποριού.)

ΕΚΕΙΝΗ: Γοητευτική, γεμάτη θηλυκότητα, και κοσμική ταχυπινιά. Ντύσιμο ταξιδιωτικό. Κορμί που «κολάζει» με την πρώτη οπτική συνάντησι. Μελαχροινή. Μάτια γεμάτα φλόγα. Αχτινοβολούν όλα της. 28 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας ήρεμος στην όψη, σοβαρός και περιποιημένος άντρας. Συμπαθητικός. Σχεδόν κομψός. Η μάλλον κομψός στην κίνηση, στους τρόπους και στο ύφος.

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζοντας κουβέντα): Οι γνωριμίες των βαποριτών είναι συνήθως εφήμερες. Αλλά ξέρετε, οι κανόνες έχουν και τις εξαιρέσεις...

ΕΚΕΙΝΗ (σκερτσάκι): Έλπιζετε να είμαστε... ή εξαιρέσεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σά να λήν «πιστεύω»): Γιατί όχι;

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Κάνετε λίγο φλέρτ για να περάσει η ώρα του ταξιδιού! Αυτό είν' όλο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυτάζει καμάτα και σχεδόν... τολμρά): Έσείς αυτό κάνετε;

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο χαλισμένη απ' το βλέμμα του γίνε-ται κάπως αδέξια): Α, δεν ξέρω!... (Προσπαθεί να

ξαναβρή τον εαυτό της). Σ' όλα ο άντρας έχει την πρωτοβουλία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είσατε, βλέπω, διόλου φεμινίστρια!

ΕΚΕΙΝΗ (με ειλικρίνεια): Είμαι γυναίκα! Δεν μου πάει στον τύπο μου!... Ποτέ μου δε φιλοδόκησα... ν' ανδροποιηθώ!... (Γέλιο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρευμένη): Έχω έρωτευθ' τη σκέψι σου!...

ΕΚΕΙΝΗ (πληρούται-κα): Είσατε βέβαιος πώς... έχετε έρωτευθ' τη σκέψι μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (στιγμή αμηχανίας): Ε... (Το βρίσκει). Ναι! «Οχι μόνο τη σκέψι σου! Έτσι... θα μπορούσα να έρωτευθώ και τον Τσώρτσιλ ή το Μάρσαλ! (Γέλιο).

ΕΚΕΙΝΗ (κύτταγμα γεμάτο φλόγα): Είσατε παντρεμένος;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο στενωχωρημένα): Ναι.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εγώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πριν μου είπατε «όχι»! «Όταν άρχισ' η κουβέντα μας και σ' αώ-τησα τι είσατε, δεσποινίς ή κυρία, μ' απαντήσατε σταθερά: «Δεσποινίς».

ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Είπα ψέμματα. Είμαι δυστυχισμένη με τον άντρα μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνεύμενα): Κι' εγώ με τη γυναίκα μου. (Σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ: Αλλά... (με συγκίνηση που την κρύβει δύσκολα)... Έχω δυο παιδάκια. Δεν μπορώ ούτε να σκεφτώ πώς θα χωρισώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξερά, βαρεία, Σοβαρά): Ούτ' εγώ. Για τόν ίδιο λόγο. (Σιγή. Ξαφνική αλλαγή τόνου).

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο χαλισμένη απ' το βλέμμα του γίνε-ται κάπως αδέξια): Α, δεν ξέρω!... (Προσπαθεί να

ξαναβρή τον εαυτό της).

Δεν σ'ας ζητώ παρ'α μόνον αίσθηματικά ραντεβού! Κουβεντολόι!...

ΕΚΕΙΝΗ: «Τ' άλλα» θάρρουν άργότερα. «Έτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ το φοβάστε. Κι' εγώ... πολύ το ελπίζω! (Σοβαρά). Ο δεσμός μας πάντως θα είναι ήθικός (σ' έκτασι)... Αμαρτία που θα την εύλογούσε ο Θεός!... Ένοχη που την αθωώνουν οι συνειδήσεις μας!...

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς να ξέρη γιατί το λέει): Πολύ σ'α σοβαρά... ή πολύ σ'α ελαφρά, πήρατε μια γνωριμία του καραβιού!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παγωμένα): Δεν έχετε πιά το δικαίωμα να μου μιλάτ' έτσι. Πώς μου επιτρέψατε τόσο συνέ-χεια στην κουβέντα; Για να παίξετε μαζί μου;

ΕΚΕΙΝΗ (που νοιώθει πώς είν' ο άνθρωπος που ζή-ταγε): Έλα, τώρα, μην άρχισες τόσο ναρκισ να... επιβάλλεσαι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αυτισχισμένος απ' την οικειότητα και τον ένικό): Είσαι το πιο χαρι-τωμένο πλάσμα του κόσμου.

Η φράσις είναι κοινή, αλλά ωραία όταν την ακούς από κάποιον που το πιστεύει!

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): Κι' έτσι, την «κοινή φράσι», ε-σύ τη συμπλήρωσες και την έκανες πρωτότυπη!... (Αγ-κάλισμα βλεμμάτων. Φιλιά ματιών)...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχουμε δέκα μέρες στην απόλυτη διάθε-σι μας. Έκ μέρους μου, εν-νοώ.

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο μελαγ-χολικά): Θα πρέπει να γν-ω-ρ-ι-σ-τ-ο-ύ-μ-ε-π-ο-λ-ύ. Να που με πολλών.

ΕΚΕΙΝΗ: Μη σκέπτε-σαι!... Ας ζήσουμε χα-ρούμενα κι' αμέριμνα τις δέ-κα μέρες μας! Είμε μια μι-κρή ζωή!... «Επειτα... (σκεπάζει τη μελαγχολία της με βιασμένο γέλιο). Θα δούμε τι θα γίνει!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι άρ-γ-ά που γνωριστήκαμε!... Είρω-νεία της Ζωής!...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί!... Μπο-ρεί να γνωριστήκαμε κι' άρ-κετά ναρκισ. Πώς το ξέρε-ις; Θυμώμεν με τη Ζωή που μας έδωσε τώρα τη χαρά; Την παρηγοριά;... Έστω και προσωρινά; (Παιχνιδιά-ρικά). Μη θυμώνης μαζί της... γιατί είν' έκδικη-τική!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαριτωμέ-να): Έχεις δίκιο!... Δεν πιστεύω... να τ' άκουσε; (Ψιθυριστά). Είμαι ξετρελ-λαμένος!

ΕΚΕΙΝΗ: Με... τη Ζωή; **ΕΚΕΙΝΟΣ:** Μ' εσένα!... Τό ίδιο είν'! «Εσ' είσαι ή Ζωή!

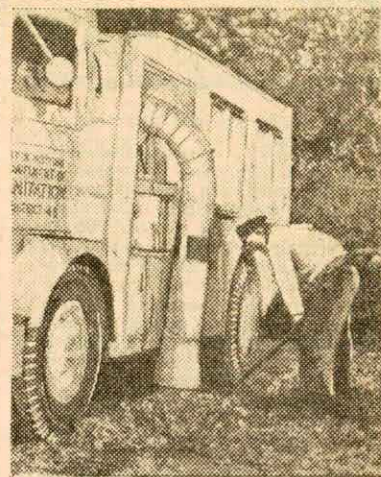
ΕΚΕΙΝΗ (κάπως θλιμμέ-να): Είμαι πάντως μια «μι-κρή Ζωή» δέκα ημερών... Ας συνηθίσουμε να μας φτάνη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παγωμένος): «Επειτα»...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρω... Μη με ρωτάς... Μπορεί να το ξέρουμε από τώρα;... (Κι' έμεις φυσικά δε μπο-ρεί να ξέρουμε από τώρα τη συνέχεια. Αλλάς τε... τί μας ενδιαφέρει; Ας κλεί-σουμε, λοιπόν την

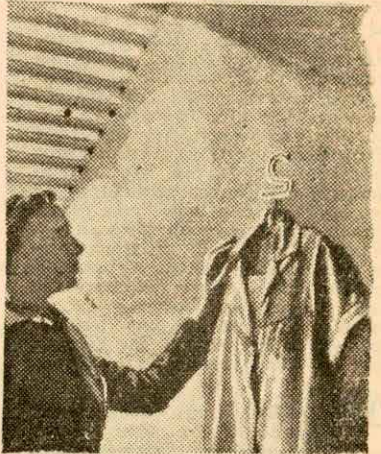
Αδελφία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ

Οι δόκαθαρισται της Νέας Υόρκης δεν πρόκειται πια να μαζεύουν τα ξερά φύλλα που πέφτουν απ' τα δέντρα. Ένα ειδικό αυτόκινητο με απορροφητικό μηχανισμό θα τα μαζεύει στο μέλλον. Στο εσωτερικό του αυτόκινητου υπάρχει μια άλλη συσκευή που συλλέγει και κοινοτοποιεί τα φύλλα

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

Ένα αμερικανικό κατάστημα νεοτερισμών, για να ξαφνιάξη τους πελάτες του, έχει τοποθετήσει πίσω απ' το σάβω των τοίχων της εισόδου της δοκιμών, ένα μεγάλο μαγνήτη που συγκρατεί οποιοδήποτε μεταλλικό αντικείμενο τοποθετήσει κανείς επάνω. Έτσι βλέπει κανείς μια κρεμάστρα στον τοίχο να στρί-ζεται χωρίς κορψιά!

ΜΙΑ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΛΥΜΒΗΣΕΩΣ

Η Άννυ Γκενέ, που είνε σήμερα δυό χρο-νών, είνε ή πιο νέα καλυμνήτρια του κό-σμου. Σήμερα καλύπτει τα 300 και 400 μέ-τρα σε χρονικό διάστημα πρωταγώνες για έ-να παιδί της ηλικίας της.

Αθηναϊκά· Εθίκαιρα

Τα γενέθλια του Ουϊνστων

Στών Κοινοτήτων τη Βουλή εώρτασαν εσχάτως του Τσώρτσιλ τα γενέθλια. Του Τσώρτσιλ ο οποίος τα έδωμηντα πέντε του τάκλισε κοτσονάτος, και τον προσμένει ασφαλώς μακρός ακόμα βίος.

Ευρωστος, ροδοκόκκινος, κεφάτος και άσικης, για δρ'σι πάντα έτοιμος, ά αρχηγός της νίκης, πολλές εδέχθηκε εύχας, με γέλια εις τα χείλη και τον εσυνεχάρηκαν αντίπαλοι και φίλοι.

Μπρός του δεν πιάνουν χαρτσιά χιλιάδες νεανίσκοι πάντοτε στέκεται γερά, περήφανα και ντούρα. Κι' έχει ν' αδειάση αρκετά μπουκάλια ακόμα ούισκυ και να καπνίση, προ παντός, πολλές χιλιάδες (τούρα!

Έξοφλήσεις

Έσημειώθη γεγονός εκτάκτως θλιβερόν. Κάποιο όργανο της ταξέως στην Ξανθή, προ ήμερών, έφονεσε ένα δυστυχή που έτυχε να γραπώσει γιατι των φόρων το ένταλμα δεν είχε να πληρώση!

Καθιερώνεται, λοιπόν, μέθοδος θαυμασία για νανε το δημόσιο ταμείο μας γεμάτο. Κι' έτσι θα γίνεται, σχεδόν, ή διαδικασία: «--- Πλήρωσε ρε το φόρο σου!». «--- Δεν έχω!». (Μπάμ! και κάτω!

Κι' αντί — ως είνε φυσικόν, κύρ Χέλμη να υποθέ- (της — να έξοφληθ' το ένταλμα ξοφλάει ο όφειλέτης!

Γυναικεία πάλη

Σε κάποιο, λέει, Στάδιο τώρα των Βρυξελλών κι' ενώπιον έλλανοδικών και θεατών πολλών πρόκειται να διεξαχθούν μετά όρμης μεγάλης από γυναίκες μοναχά σκληροί αγώνες πάλης.

Θάνε το θέαμα έξοχο και σπάνιο τώ όντι, να βλέπης να παλεύουν οι θηλυκοί Τζιμ-Λόντοι και ν' αγωνίζεται στο ριγκ με λύσσα και με ζήλο τ' αδύνατο το φύλο!

Κι' όπως θα το διαβάσατε και στις έφημερίδες, στα «μάτς» θα συμμετάσχουν επίσης κι' Ελληνί- (δες! Γι' αυτό μέσα στ' σπίτι σας ρίξετε τη ματιά σας, να ιδήτε μήπως κατ' αυτές θα λείπη ή... πεθερά (σας!

Λειψυδρία στη Νέα Υόρκη

Φαίνεται το προνόμιον δεν τόχει ή Αθήνα. Γιατί, καθώς το διεθνές κοινόν πληροφορείται, στη Νέα Υόρκη — μάλιστα! — τόν τελευταίο μήνα μια λειψυδρία φοδερή, λέει, παρατηρείται!

Και έτσι στο νερό, έμπηκαν περιορισμοί τώρα ένα σωρό. Αν ίσως δε ή έλλειψις γίνη κρισιμωτέρα, μπορεί να παίρνουν το νερό ήμερα παρ' ήμερα.

Η βρύση καθενός σπιτιού, πολύ όλίγων τρέχει. Και τότε φτάνει το νερό και τότε πάλι παύει. Κι' αναρωτιέται ο καθείς εύλόγως, μήπως έχει της Νέας Υόρκης την ύδρευσι ή Ούλεν αναλάβει!

Δικαιολογίες

Είπ' ο δήμος Αθηναίων και προσέξατέ το όλοι, για τών σκουπιδιών τους όγκους που μαζεύτηκαν (στην πόλι ότι φταίει ή άπεργία, πούγινε αυτό το μήνα

λέει τών «οικονομικών» κι' άφορμή έγιναν ώστε να μας λείψη ή βενζίνα που έπαίρναμε τα κάρρα με δελτίον τακτικόν. Όσο κι' αν τ' άμφισβητήτε,

θεωρώ ότι ο δήμος πλήρως δικαιολογείται. Και για τα πολλά σκουπίδια, όταν λήξη ή άπερ- (γία, θαδρουμε εύκολα νομίζω άλλη... δικαιολογία!

Τό έρώτημα

Δίχως να χρονοτριβήση και να χάση τόν καιρό της ή Βουλή συνήλε άμέσως κι' έβγαλε τόν πρόεδρό της. Είνε, δε, γνωστόν εις όλους, από δώ και μέρες ήδη ότι θάχη πρόεδρό της του λοιπού τόν Μουντζουρίδη.

Είν' ο μόνος όπως λένε, που προσφέρει κι' άποδίδει κι' εύτυχή την θεωρώνε την δική του έκλογη. μά διερωτάται ο κόσμος: πώς μπορεί με... Μουντζου- (ρίδη ... καθαρή νάν' ή Βουλή μας... κι' άσπροπρόσωπη (να βγύ;

Ένδιαφέρον

Απεφάσισαν, αίσίως, οι σοφοί μας ύπουργοί τών έσπεριδοειών μας να βιαστή ή έξαγωγή και να φύγουνε άράδα, σε καφάσια και κασόνια κιτρολέμονα και κίτρα πορτοκάλια και λεμόνια!

Φόρα πήρανε μεγάλη και τους έπιασε βιασύνη για να κάνουν όπως λένε συνεχής έξαγωγή γιατι θέλουνε... λεμόνι στην Ελλάδα να μη μείνη, αφού πρόκειται να γίνουν τόν Απρίλη... έκλογές!

Επόμενον

Ο Μίστερ Γκ ή μας έκανε επίσκεψη τις άλλες και του προετοιμάσαμε υποδοχές μεγάλες. Στόν έρχομό του έγινε, τούτέστιν νταβαντούρι κι' απ' τη χαρά του πήγαινε ο κόσμος ν' αλλάλαξη. διότι συνηθίζεται τό... «γκ ή» να φέρη γούρι και με τόν... Γκ ή ελπίζουμε ή τύχη μας ν' αλ- (λάξη!

Περιορισμός βουλευτών

Στις νέες, λέει, έκλογές που γίνονται ώρισμένως, ο αριθμός βουλευτών θάν' περιορισμένος. Περίπου υπολογίζεται κατά τό μάλλον και ήττον να μειωθ' ή ποσότης των κατά τό ένα τρίτον!

Σ' αυτό τόν περιορισμό αντίρρησης καμμία. Διότι, βέβαια, θαχουμε μεγάλη οικονομία. Κι' έτσι πια κάθε βουλευτής, στους νέους τους ά- (γώνες, να την ξαπλώνη θα μωρη σε δυο πολυθρόνες!

Η νύχτα έλεύθερη

Έλεύθερη για όλους μας τώρα ή κυκλοφορία. Λοιπόν, άς μην άφήσουμε αυτή την ευκαιρία. Πολύν καιρό κουρνιάσαμε στο σπίτι από τις δυο και κάναμε άναγκαστικώς νοικοκυρίσθό βίο.

Έμπρός για τη γλεντζέδικη νυκτερινή ζωή. Ξενύχτι πια έλεύθερο παντού άς τό πρωί! Μες στην ταβέρνα άς τις τρεις, γλέντι και νταβαν- (τούρι,

Και στην Όμόνοια ύστερα, παρέα, για κουλούρι! Η νύχτα είν' έλεύθερη! Η νύχτα είν' δική μας! Τώρα θα συνεχίσουμε το παλιό βιολί μας. Τόν ύπνο τόν χορτάσαμε, μας έπληξε τα μάτια. Καιρός πια να μας χάσουνε και λίγο τα κρεβάτια! Κι' εγώ που τάμα τ'άβαλα, θα κάνω παραρχήμα τα πρώτα τα ξενοχτία μου... άπόξω από τό (Τμήμα!

Παρατήρησις σωστή

Αυτές τις μέρες άπεργούν, έκτός όλων τών άλλων παραγωγών και πωλητών κατόπτρων και κρυστάλλων και θάνε — όπωσδήποτε — κι' έκείνη μια ζημία στην λεγομένη Έθνική του τόπου οικονομία.

Με την Κυβέρνησι ασφαλώς τα έχουνε κι' έκείνοι γιατι σαφή απάντησι και ντόμπρα δεν τούς δίνει και για τους κρυσταλλοποιούς τό γεγονός σημαίνει ότι δεν έχει μια γραμμή... ά π ο κ ρ υ σ τ α λ - (λ ω μ ε γ ν η!

Π. Π. — Γ. Θ.

Η βασιλεία τῶν δουλικῶν

Μεγάλη υπόθεση, τὰ δουλικά. Βάλληκε νὰ τὰ φέρῃ σὲ λογαριασμό ὁ ἀστυνομὸς κ. Πανέτσος. Μ' ἓνα δλοκλήρο ἐπιτελεῖο ἀστυνομικῶν ὁργάνων τὸν ἐπαγγελματικὸ αὐτὸ κλάδο. Κάθε μιά ὑπηρετρία ἔχει τὴν βιβλιόγραφία ἐργασίας καὶ φύλλον ποιότητος. Μέσα στὶς χίλιες ἄλλες ἀσχολίες τοῦ ὁ φιλότιμος αὐτὸς ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας φρόντισε νὰ βάλλῃ σὲ κάποια τάξι ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν «κακὴ περιπέτεια». Καὶ δὲν εἶναι μιά καὶ δύο οἱ ὑπηρετίες, ὑπολογίζονται πάνω ἀπὸ πεντε χιλιάδες. Κι' ὥστόσο κά-θε μέρα ὅλος ὁ κόσμος ζητάει «ὑπηρεσία». Τὸ μυστικὸ εἶναι κοινὸ πειά. Τὰ δουλικά ὑπῆρξαν κι' αὐτά. Κατάλαβαν τὴν ἀξία τους καὶ διεκδικοῦν τὰ δικαιώματά τους. Πάει πειὰ ἡ ἐποχὴ πού εἶχε κανεὶς στὸ σπῆτι του ἓνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ, τὸ βασάνιζε ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βράδυ καὶ σιγά - σιγά κά-θε μῆνα τοῦ ἔπαιρνε ἓνα... μὲν-τηλὶ γιὰ νὰ... κάνῃ τὴν προίκα του! Θὰ σὰς ἀναφέρω μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις πού μὰς ἀφηγήθηκαν φίλοι ἀστυνομι-κοί.

Σὰς παρουσιάσουμε μιά ὑπρέ-τρια πού τὴν γνωρίσαμε καὶ προ-σωπικά: τὴν Ἀργυρῶ Α. Ἐφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς στὴ Μυτιλήνη καὶ ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Ἐδῶ γνωρί-σε μιά πατριώτισσά της τὴ Στε-λα Α. κι' ἀποφάσισαν... νὰ κα-τῆσουν τὴ ζωὴ. Ἐπείσαν δουλειὰ σὲ δύο σπῆτια. Βρῆκαν καὶ δύο πα-τριωτάκια πού τὰ παρουσίαζαν γιὰ ξαδέφια. Μὰ ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Γιάννης Μ. ἦταν παντρεμένος κι εἶχε ἀφῆσι στὴ Μυτιλήνη τὴ γυ-ναίκα του καὶ τὸ παιδί του. Ἐδῶ τὸν χτύπησε ὁ ἔρωτας κατακούτελα μὲ τὴν Ἀργυρῶ. Ἡ Ρούλα του καὶ τὰ μάτια του!... κι' ἡ Ἀργυρῶ τοῦ ἔδινε μέχρι δεκάρα τὸ παραδά-κι. Ἐκάναν μάλιστα καὶ μιά καλὴ συμφωνία: «Ἐνα μῆνα δουλειὰ σ' ἓνα σπῆτι τῆς Ἀθῆνας, εἰσπραξίς τοῦ μισθοῦ κι' ἔπειτα μερικὲς ἡμέ-ρε- ἔρωτας καὶ διασκεδάσεις! Ὑ-στερα πάλι ἓνα ἄλλο σπῆτι κι' ἔ-πειτα ἓνα ἄλλο. Κι' ἡ ζωὴ κυλοῦσε ροδινῶ... Σ' ἓνα χωριὸ τῆς Μυτιλή-νης, στὸν Ἀσβεστά ζῇ ὁ πατέρας τῆς Ἀργυρῶς, ἓνας ξυλοκόπος, ὁ Ζαφείρης, καὶ στὴν πόλιν τῆς Μυτι-λήνης ἡ ἀδελφὴ τῆς ἡ Δέσποινα. Μὰ κανεὶς δὲν ἐνδιέφερεται πιά γι' αὐτὴν. Ἡ Ἀργυρῶ, ἔγινε πρὸς τὸ παρὸν Ρούλα. Ἀῖριο ποῖός ἔχει τὸ ὄνομα χαϊδευτικὸ θὰ διαλέξῃ γιὰ τοὺς νέους ἄθλους τῆς. Γι' αὐτὴν ἡ Κυριακὴ εἶνε ἱερὰ. Εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ Γιάννη. Τοῦ ἀνθρώπου τῆς καρ-διάς της. Καὶ γυρίζει τὰ μεσάνυ-χτα στὸ σπῆτι πού δουλεῖ εὐχα-ρίστημένη ἀπὸ τὴ διασκεδάσι κα-

ζί του. Ἡ Ἀργυρῶ εἶνε ὁ κλασ-σικὸς τύπος τῆς σημερινῆς ὑπρε-τριάς.

Ἄλλος τύπος ὑπηρετριάς εἶνε ἡ Ἀντιγόνη Π. Αὐτὴ θέλει δύο φορὲς τὴν ἐβδομάδα ἔξοδο. Θέλει νὰ κά-νῃ καὶ τὰ ψώνια τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ ξεσκῇ. Ἄν τύχῃ κι' ἡ κυρία ζυγίσῃ τὰ ψώνια, τὸ λάθος στὸ ζυγὶ εἶνε πάντα τοῦ μπακάλη. Μὲ τ' βιολὶ αὐτὸ ὅμως ἡ Ἀντιγόνη οἰκονομᾷ δέκα χιλιάδες τὴν ἡμέ-ρα. Ἐτσι φτάνει νὰ εἰσπράττῃ τὸ μῆνα περισσότερα ἀπὸ ὅσα παίρ-νει ὁ κύριός της δουλεύοντας σκληρά.

Καὶ τώρα θὰ σὰς ἀναφέρω μιά ἄλλη κατηγορία: τὴν ὑπηρετρία μυ-στικοσύμβουλου. Αὐτὸς εἶνε ὁ κακὸς διάβολος τοῦ σπιτιοῦ. Εἶνε ἡ συ-νεργάτις τῆς κυρίας ἡ τῶν κορι-τσιῶν. Αὐτὴ κανονίζει ὅλες τὶς αἰ-σθηματικὲς ὑποθέσεις τους, φυσι-κά, μὲ τὸ ἀζήμιον. Καὶ ἐνῶ ὁ κύριος ἔχει μεσάνυχτα τὸ σπῆτι καταστρέφεται σιγά, σιγά καὶ κα-ταρρέει.

Μὰ ἐκτός αὐτῶν τῶν ὑπηρετι-ῶν ὑπάρχουν κι' ἐκείνες πού ἀνή-κουν σὲ διάφορες λωποδυτικὲς σπει-ρες. Ὁ ἀστυνομικὸς κ. Δράκος μὰς ἀνέφερε μιά ἀπ' αὐτὲς τὶς περι-πτώσεις. Πρόκειται γιὰ τὸ Ἀννά-κι. Τὸ Ἀννάκι εἶνε ἓνα μικρὸ κο-ρίτσι συμπαθητικὸ καὶ σεμνὸ πού διαρκῶς ἔχει χαμηλωμένο τὸ βλέμ-μα του καὶ κοκκινίζει μόλις τοῦ πῆς ἓνα λόγο παραπάνω. Ἐρεῖ, ἐπίσης ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπι-τιοῦ στὴν ἐντέλεια. Ὅταν πᾶν σ' ἓνα σπῆτι πέφτει μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Τὸ κάνει κούκλα τὸ δια-μέρισμα. Μαγειρεύει ἐπίσης καὶ σερβίρει τὸ φαί μὲ χίλιαν εἰδῶν γαρνιτούρες. Δὲν τολμᾷ νὰ πιστέ-ψῃ πὼς τὴν δουλειὰ μπορεῖ νὰ βγαίνει κάθε ἡμέρα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λε-πτοκαμωμένα χέρια. Μὰ τὸ Ἀννά-κι ἔχει πάντα ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του. Μαθαίνει ὅλες τὶς συνήθειες τοῦ σπιτιοῦ. Ἐρεῖ πὺς κρύβεται τὸ κάθε τι. Τὰ λεπτὰ, τὰ κοσμήματα, τὰ βαρύτερα σερβίτσια. Ἐρεῖ νὰ παίρνῃ θαυμάσια ἀποτυπώματα κλειδαριῶν. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο τ' ἀντικλεῖδια εἶνε ἔτοιμα ἀπὸ τὴν παρέα της. Καὶ μιά νύχτα τὸ σπῆ-τι γδύνεται τελείως ἀπὸ κάθε πρά-γμα ἀξίας. Τὰ πάντα ἔχουν εξαφα-νισθῇ καὶ μαζί μ' αὐτὰ καὶ τὸ πε-ρίφημο Ἀννάκι.

Ἐτσι σήμερα ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ σπῆτια νοσταλγοῦν τὴν ἰδανικὴ ὑ-πηρετρία τοῦ παρελθόντος.

Φυσικά δὲν μπορεῖ νὰ κατηγορη-θῇ κανεὶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ φτωχὰ καὶ δυστυχισμένα πλάσματα πού ἀπὸ διάφορους λόγους ἀναγκάζονται νὰ ὑπηρετοῦν. Αὐτὲς πλειοψηφοῦν.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τὸ «λυκόπαιδο» τῶν Ἰνδιῶν

Οἱ γίαιτροι ἔχουν σαστίσει μὲ τὴν περίπτωσι ἑνὸς παιδιοῦ 12 ἐ-τῶν, πού βρίσκεται τώρα σ' ἓνα εἰ-δικὸ νοσοκομεῖο. Τὸ ἀνακάλυψαν κάποιοι κυνηγοὶ μέσα στὴ ζούγκλα. Πίνει τὸ γάλα μὲ τὴ γλώσσα σὰν σκυλὶ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μασήσῃ. Περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα. Ἄν ἐ-πιχειρήσῃ νὰ σταθῇ ὀρθιο, ὑποφέ-ρει πολὺ.

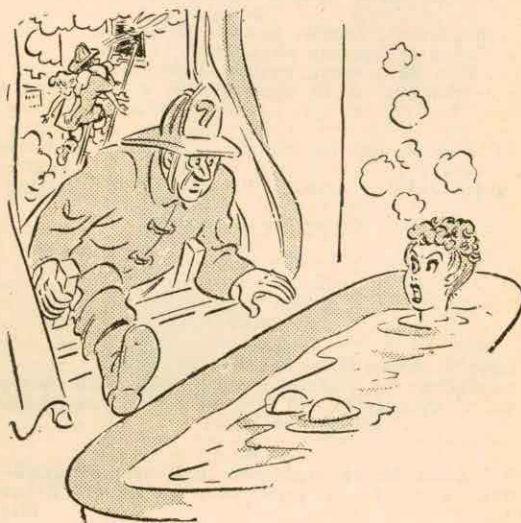
Ἡ πιθανότερη ἐξήγησι εἶνε ὅτι τὸ ἐγκατέλειψαν ἄλλοτε στὴ ζούγ-κλα οἱ γονεῖς του, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης φτώχειας τους, κι' ἐκεῖ τὸ ἀνέθρεψε κάποια λύκαινα.

Ἐνα τέτοιο «λυκόπαιδο» εἶχε θρεθῇ στὶς Ἰνδίες καὶ πρὸ 20 ἐ-τῶν. Τὸ ἀνέλαβε τότε ἓνας ἱεραπό-στολος καὶ τὸ ὑπέβαλε σὲ συστη-ματικὴ ἀνατροφή κι' ἐκπαίδευσι. Τὸ παιδί ἀρχισε ἔτσι νὰ γίνεται κα-νονικὸς ἄνθρωπος. Ἐπειτα ἀπὸ 5 χρόνια ὅμως πέθανε ξαφνικά.

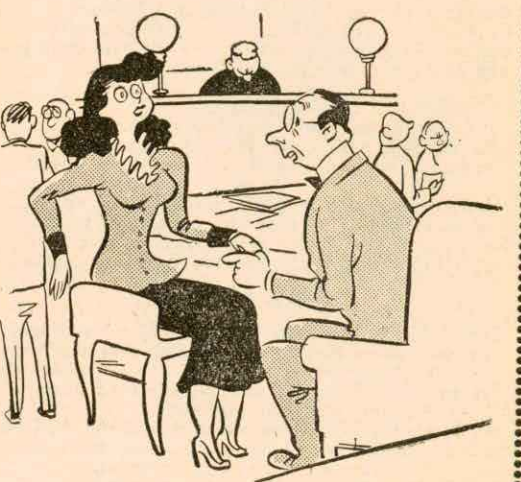

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

— Ὁ κύριος θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ... Ἐχει λέει κι' αὐτὰ τὰ «μπιλιέττα» ἀπὸ φίλους σας πολитеυ-τὰς!...

— Φύγετε ἀμέσως, γιατί θὰ φωνάξω!...

— Πέρσι, πού δὲν φορούσατε μακρὰ φουστά-νια, σὰς ἀθώωσαν παμπηφεῖ οἱ ἔνορκοι!... Τώρα ὅμως δὲν ξέρω τί θὰ γίνῃ!

ΠΡΕΜΙΕΡΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ἀφού πάτησε τὴν πέμπτη, ἡ τὴν ἕκτη ἀναβολή, ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ, ἐπὶ τέλους ἡ Βουλὴ καὶ νὰ ὅπου ἦρθε τέλος ἡ κατάλληλος ἡμέρα, γιὰ νὰ μὰς παρουσιάσῃ τὴν μεγάλη τῆς «πρεμιέρα»!

Κι' εἶχε, ὄντως μὲ «πρεμιέρα» ὁμοιότητα πιστὴ, μὲ παράστασι θεάτρου ἦταν ἴδια καὶ φτυστὴ καὶ τὴν διεξαγωγὴ τῆς θὰ μπορούσε τελικῶς, νὰ τὴν περιγράψῃ, μᾶλλον, ὡς ἐξῆς ὁ Κριτικός.

«Ὑστερ' ἀπὸ τόσο σῶλο καὶ ρεκλάμα δυὸ μηνῶν, μὲ μεγάλη ἀγωνία τὸ... Βουλόφιλον κοινόν, ἐπερίμενε τὴν «πρώτη», τὴν «πρεμιέρα» δηλαδὴ μιά παράστασι σπουδαία καὶ περίφημη νὰ δῇ.

Ἐτσι, μόλις ἦρθε ἡ ὥρα καὶ τοῦ δόθηκ' εὐκαιρία, ἔσπευσε νὰ κατακλύσῃ τῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα.

Πλήρης ἦταν ἡ πλατεῖα ἀπὸ βουλευτὰς περίπου καὶ κατέφταναν ἀκόμα λιμουζίνες, σμόκιν, φράκα. Εἶχαν ἓνα θεωρεῖον οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ τύπου κι' ἄλλα τέσσερα, ἡ πέντε κατελάμβαναν ἡ... «κλά- (κα)»!

Ἡ ὥρα, τέλος πάντων, ἡ αὐλαία γιὰ ν' ἀνοίξῃ καὶ περιμένε, βεβαίως, τὸ κοινόν ἐν κατανύξει, τῆς Βουλῆς νᾶναι τὸ ἔργον κατ' ἀρχὴν ἐλληνικὸ καὶ κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς, ἀρκετὰ κοινωνικὸ!

Διεψεύσθη, μ' ὅλα ταῦτα, εἰς ἀφάνταστον βαθμὸν ἐπειδὴ κι' αὐτὸ τὸ ἔργον ἦταν ἄνω ποταμῶν, ὁμοιοτάτων, καθ' ὅλα, μ' ἄλλα ἔργα τῆς παλῆς καὶ στὴν κυριολεξία «τραβηγμένο ἀπ' τὰ μαλλιά!»

Ἦταν ἔργο «ἀρτζι - μπουρτζι», ὅπως πᾶς τις ἐν- δίκως νόημα κι' οὐσία, δίκως «δράσι» καὶ «πνοή».

Συνονθύλευμα θεμάτων καὶ σκηνῶν φαίνονταν κρᾶμα, ἦτοι λίγο κωμωδία, λίγο φάρσα, λίγο δράμα.

Ἡ «πατριδοκαπηλεία» δὲν τοῦ ἔλειπε συνάμα κι' ἦταν ἔργο — μὲ δυὸ λόγια — καὶ γιὰ γέλιο (καὶ γιὰ κλάμμα!

Ἀμπουλουκιὺ ἀπειθαρχήτου» εἶχε πάμπολλα σημεῖα καὶ σχημάτιζε τὴ γνῶμὴ τὸ κοινόν, ἐν συντομίᾳ, πὼς ὁ θιασὸς τῆς ἔχει κάποιο «δῖτισι» συνεχές, σχετικῶς μὲ τὶς «συμπράξεις» καὶ μὲ τὶς «συμμε- (τοχές)» καὶ τὴν καθ' ἐμφάνισί της ζημιάνουν, φυσικὰ, μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων καὶ τὰ «παρασκηνικά!»

Ζημιώθηκε, ἐπὶ πλέον, ἡ ἐμφάνισί της ὅλη, γιὰτὶ δὲν ἔμοιρασθηκ', ὅπως ἔπρεπε, οἱ ρόλοι. Ἐτοῖ τὸν Κανελλοπούλου πού πηγαίνει γιὰ πρῶ- (τεύων, του ἔδόθηκε ἐν τέλει ρόλος μᾶλλον δευτερεύων.

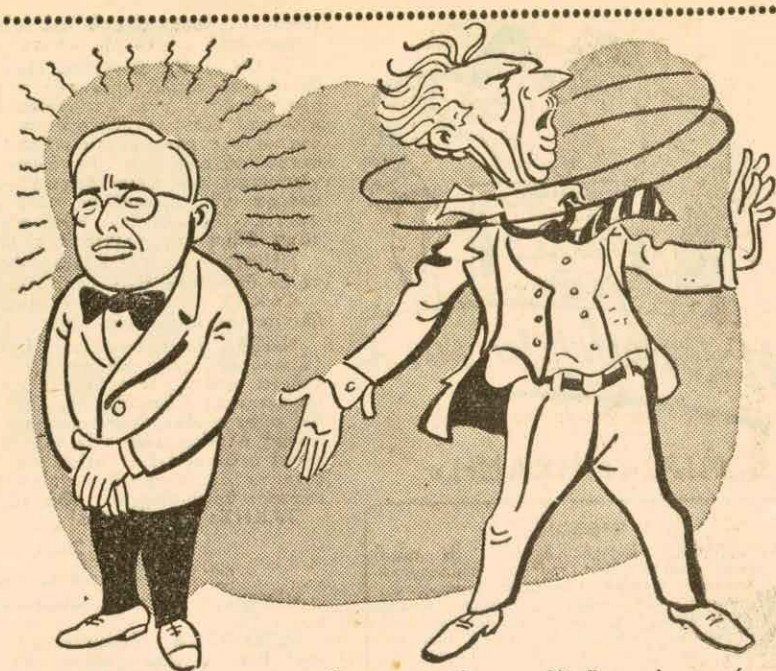
Τὰ κατάφερε — βεβαίως — καὶ τὰ ἔφερεν εἰς πέ- (ρας καὶ κατέβαλε, πρὸς τοῦτο καὶ δυνάμεις ὑπερτέρας, μὰ συμφῶνως μὲ τοῦ κόσμου τὶς ἀλάνθαστες τὶς (κρίσεις ἦταν ἐπηρεασμένος ἀπ' τὶς... «ἐπιθεωρήσεις!»

Γιὰ τὸν Χ. Τουρκοβασίλη δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι δὲν κατέχει πλήρως τὰ «τερτίπια» τῆς Σκηνῆς. Μόνον τὶς «ὑπερβολές» του πρέπει κάπως ν' ἀποβα- (λῃ καὶ νὰ μὴ μιλά, συνήθως, μὲ «τραχύτητα» μεγάλη!

Πάντως, μ' ὅλες του ἐκείνες τὶς συχνὲς ὑπερβολὰς καὶ μὲ τὶς «χειρονομίες» τὶς πολλὰς — πάρα πολ- (λές, ἦταν ἀπ' τοὺς καλύτερους κι' ἀπὸ τοὺς μοναδικούς στὶς σκηνές του καὶ τοὺς ρόλους τοὺς «ἐπέισοδια- (κούς!»

Μὲ κατάπληξι μεγάλη, εἶδαν ὅλ' οἱ θεαταί, πὼς κι' αὐτὸς ὁ Παπανδρέου εἰς τό... ὕψος δὲν ἐ- (σταθῇ, εἶχε, βεβαίως, μιά «πρόζα» καθαρὴ ὅσο ποτὲ, ἀλλὰ μέρτερε τοὺς τύπους πού συνήθως διαπλάθει.

Μὲ κατάπληξι μεγάλη, εἶδαν ὅλ' οἱ θεαταί, πὼς κι' αὐτὸς ὁ Παπανδρέου εἰς τό... ὕψος δὲν ἐ- (σταθῇ, εἶχε, βεβαίως, μιά «πρόζα» καθαρὴ ὅσο ποτὲ, ἀλλὰ μέρτερε τοὺς τύπους πού συνήθως διαπλάθει.

Ἦταν ὅλο «μεταπτώσεις» κάθε ὥρα καὶ στιγμή, κι' ὅλο ξέφευγε, πού λένε, ἀπ' τοῦ ρόλου τὴ «γραμ- (μή)».

Ἐχρωμάτιζε τὶς φράσεις ἐντέλως ἀσυναίσθητος, δίκως τοὺς ἀπαιτοῦμενους κι' ἀναλόγους μορφασμούς καὶ σχημάτιζε τὴ γνῶμὴ τὸ κοινόν ἀδιακρίτως, πὼς ἀπέδιδε τὸν ρόλο μὲ πολλούς... «χρωματι- (σμούς)».

Γιὰ τὸν Ντίνο τὸν Τσαλδάρη, εἴμαστ' ὅλοι πεπει- (σμένοι, μὰ καὶ προκατειλημμένοι, ὅτι θάπαιζε μὲ τέχνη, ὅπως δὲν ἔπρεπε, σπανία καὶ μὲ... δεξιο-τεχνία!

Κι' ὅμως, ἂν καὶ «θεατρίνος» πιδὸ γνωστὸς καὶ πιδὸ (μεγάλος τὸν ρολάκο του ἠρκέσθη νὰ μὰς πῇ σὰν παπαγάλος. Ἐκτός χρόνου κι' ἐκτός... «τόπου» εὐρισκόμεν ὡ- (ρισμένως, τὸν βαρύτερό του ρόλον μετὰ βίας ἐκρατοῦσε. Δὲν τὸν εἶδαμε νὰ εἶναι δηλαδὴ... «προσγειωμέ- (νος)» καὶ χωρὶς πολλὰς κουβέντες σ' ἄλλους κόσμους ἐ- (πετοῦσε!

Ἐπαίξε κι' ὁ Βενιζέλος κεντρικὸς κι' ἐκείνος ἦρως πούχει ὄνομα σπουδαῖο μὲ πολὺ μεγάλο κύρος. Μὰ στὸ ρόλο του, πού εἶπε πὼς καλά τὸν εἶχε μάθει βρῆκαν κριτικοὶ καμπόσοι ὅτι ἔκανε καὶ λάθη.

Ἀηλαδὴ, συγκεκριμένως, στὴ σκηνὴ ὅταν μιλοῦσε κάπου - κάπου ἐφαίνονταν πὼς τὰ λόγια του ξεχυοῦσε. Ἀλλὰ τοῦκανε ὁ Ρέντης λίγο τὸν ὑποβολέα κι' ἀσπροπρόσωπος ἐδῆκε ὅταν ἔπαιε ἡ αὐλαία.

Τ' ἀναγνώρισε κι' ὁ ἴδιος. Καὶ ἐδήλωσε προσέτι πὼς ἀκούραστος καὶ καλὶ θὰ τὸ ρίξῃ στὴ μελέτη, γιὰ νὰ πάρῃ πιά τὴ θέσι καὶ τὸ ρόλο πού τοῦ ἀνῆκει μιά καὶ τόσο τοῦ ἀρέσει τὸ πρωταγωνιστικὴ.

Τέλος ὅσο γιὰ τὸν Χέλμη, θεωροῦμε περιττὸν νὰ τονίσουμε πὼς ἦταν ὁ Βραχνὰς τῶν θεατῶν ἀνεπίδεκτος τελείως τὸν εὐρῆκαν πλείστοι ὅσοι κι' ὅτι καὶ μικροὺς ρολάκους δὲν μπορεῖ νὰ «ἐνσαρ- (κώσῃ)»

Ἀλλὰ πὼς νὰ ἐνσαρκώσῃ, ἀναγνώστα μου, τοὺς (ρόλους, τὴ στιγμή πού δίκως... σάρκα πᾶει νὰ μὰς ἀφήσῃ (δλους;

Ἀκαμψία, σὺν τοῖς ἄλλοις, τὶς κινήσεις του διέπει, ὅταν παίξῃ στὴ Βουλῇ. Κι' εἶναι ἀκαμψὸς πολὺ σὰν τὸ χέρι του τὸ βάθει μέσα στοῦ κοινοῦ τὴν (τσέπη, ἓνα ρόλο πού κανένας δὲν ἀντέχει νὰ τὸν βλέπῃ.

Ἐτσι κάπως διεξήχθη τῆς Βουλῆς ἡ πρεμιέρα, εἶχαν ὅλοι οἱ καλλιτέχναι πολὺ μπῆρο καὶ ἀέρα. Κι' ὅλοι τώρα περιμένουν μὲ ὑπομονὴ καὶ τάξι μὲ τὶς ἐκλογές τὶς νέες πὼς ὁ θίασος θ' ἀλ- (λάξῃ!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΜΙΑ «ΜΗΧΑΝΗ»

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Εύτυχης ύπαρξης. 'Η Λάνα Τάρνερ, κάνει μπροστά της για «κομπάρσα»! 20 χρονών. **ΝΙΚΟΣ:** Δυστυχής έρωτευμένος, 38 χρονών. Δόν Ζουάν της 'Αθήνας, άρκετά διεθνώς φήμης στις κοσμικές λουτροπόλεις. Βαθύπλουτος. **ΤΑΚΗΣ:** Νεαρός εξ ίσου δυστυχής έρωτευμένος 25 χρονών. Γραμματέας του Νίκου.

(Στο γραφείο του Νίκου)

Σκηνή 1η

ΝΙΚΟΣ (καπνίζοντας απολαυστικά το πούρο του): Πού λές, Τάκη, έμεις τώρα δεν μιλάμε σαν προϊστάμενος με τον υφιστάμενο. Μιλάμε σαν δυο φίλοι. Βλέπεις άλλη λύσι απ' τὸ νὰ τὴν παντρευτώ; 'Εχω κυριολεκτικῶς ξετρελλαθῇ μαζί της! Είναι ἡ πρώτη φορά στη ζωὴ μου πού ερωτεύτηκα. Τί σημασία ἔχει πὼς εἶναι δακτυλογράφος;

ΤΑΚΗΣ (σὰ νὰ διατάζει νὰ πῇ τὴ γνώμη του): Θέλετε εὐλικρινῶς νὰ σὰς πῶ τὴ γνώμη μου σὰν φίλος;

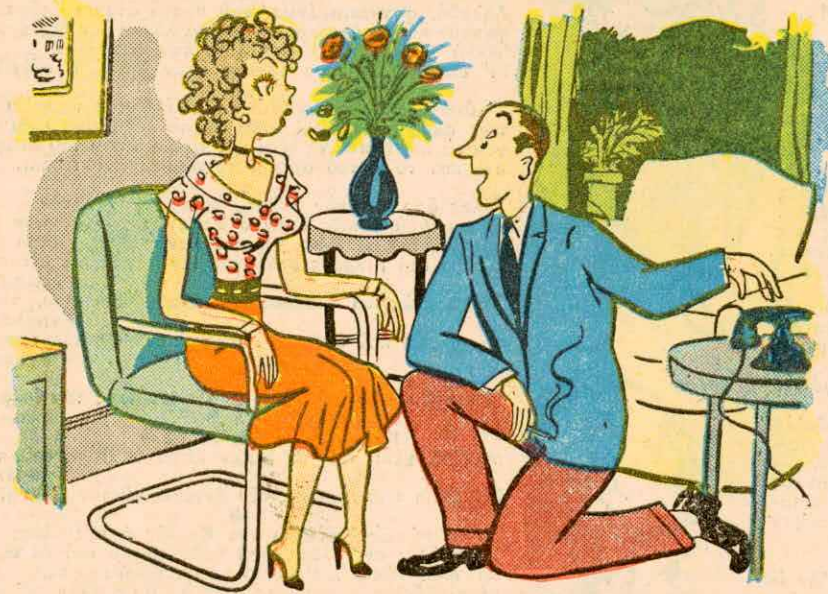
ΝΙΚΟΣ: Μὰ βέβαια! Τότε γιατί κουδεντιάζουμε;

ΤΑΚΗΣ: Τὸ μόνο κώλυμα πού βλέπω σ' ἕνα γάμο δικό σας καὶ τῆς Μπεμπέκας εἶναι ἡ... διαφορά τῆς ἡλικίας!

ΝΙΚΟΣ: 'Ε... Μὰ γιὰ στάσου, ἄδερφέ! Πόσο χρονῶν εἶμαι;

ΤΑΚΗΣ:... Πῶ θέλετε νὰ ξέρω ἐγώ; Εἰσεῖς ἐρέετε.

ΝΙΚΟΣ: 'Α, νάι, φυσικά! Πού νὰ ξέρης ἐσύ; 'Εγὼ ὅμως ξέρω! Λοιπόν!...

—'Αν τὸ «ὄχι» εἶνε ἡ ὀριστική σας ἀπάντησι, ἐπιτρέψτε μου νὰ τηλεφωνήσω στὴν Κικὴ, γιὰ νὰ μὴ χάσω τὸ ἀπόγευμά μου!...

Εἶμαι... τριανταοχτὼ καὶ πᾶν στὰ τριανταεννῆ!

ΤΑΚΗΣ: Κί' ἡ Νίτσα εἰκοσί! 'Εχετε δηλαδὴ τὰ διπλὰ χρόνια!... (Σὰν εὐχριστήμενος γιὰ τὸ ἐπιχείρημα). Θυμάστε πού μου ἐξομολογήκατε ὅτι ὅταν ἦσατε νεαρὸς κάνατε μιά νόθο κόρη. Κί' ὕστερα φύγατε γιὰ τὴν Εὐρώπῃ γιὰ νὰ γλυτώσετε τὸν ἀναγκαστικὸ γάμο μετ' ἡ μητέρα τῆς μικρούλας, τὴν καμαριέρα σας;... 'Ε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ κοριττάκι τώρα θάχη τὴν ἡλικία τῆς Μπεμπέκας!

ΝΙΚΟΣ:... Βρὲ ἄδερφέ, δὲν ξέρω οὐτε ἂν ζῇ! Ἀπὸ τότε τὴν ἔχασα!

ΤΑΚΗΣ: 'Ασχετον. Ζῇ δὲν ζῇ, τὴν ἡλικία τῆς Μπεμπέκας ἔχει. 'Η θὰ εἶχε...

ΝΙΚΟΣ (σκεπτικῶς): 'Εχεις δίκιο. (Ζωηρῶς). 'Εχεις ἀδίκιο! 'Εγὼ βάζω κάτω ἐξήντα νέους! 'Η νεότης δὲν εἶναι ζήτημα ἡλικίας! Εἶναι ζήτημα ζωτικότητος!... Κί' αὐτὰ τ' ἀντρογύνα πούχουν τέτοια διαφορά ἡλικίας εἶναι τὰ πῶς εὐτυχισμένα, γιατί ὁ ἄντρας ἔχει πείρα καὶ πυγμὴ καὶ ξέρη νὰ διευθύνῃ τὴ γυναίκα του! 'Σηκώνεται θοισαμθευτικά). Θὰ τὴν πάρω!

ΤΑΚΗΣ: Μὲ τὸ καλὸ!

Σκηνή 2η

(Σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο)

ΝΙΚΟΣ: Λοιπόν, σύμφωνοι, ἀγάπη μου;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (συγκινημένη): Σύμφωνοι! Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἡ ζωὴ μου χαμογελάει! 'Η πρώτη φορά πού θὰ νοιώσω αἶσθημα, στοργή, τρυφερότητα... Ἀπὸ μικρὸ κοριττάκι ἤμουνα πολὺ δυστυχισμένη...

ΝΙΚΟΣ (μετ' ἐνθουσιασμοῦ τοῦ ἐρωτευμένου): Μαρό μου!...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ:... Ξέρεις, δὲν γνώρισα πατέρα! Πρέπει νὰ στὸ πῶ! Εἶμαι νόθος! 'Η μητέρα μου ἦταν καμαριέρα σ' ἕνα μεγάλο σπίτι. 'Ο γυιὸς τοῦ κυρίου τῆς... τὴν ἔκανε μητέρα κί' ὕστερα ἐφυγε γιὰ τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν ἐγκατέλειψε.

ΝΙΚΟΣ (θυμάται μετ' ὀψισης τὸ δικό του περιστατικό): Μπᾶ... Φρίκη!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Φρίκη, νάι!...

ΝΙΚΟΣ: 'Η μαμά σου πέθανε, δὲν εἶν' ἐτσι;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Μάλιστα!... (Κλαίει)... 'Ηταν ὡραία γυναίκα καὶ νέα! Ξανθὴ, γαλανομάτα! 'Εγὼ δὲν τῆς μοιάζω. Εἶμαι μελαχροινὴ. Φαίνεται μοιάζω τῷ μπαμπᾶ.

ΝΙΚΟΣ (μ' ἐλαφρὸ ἰδρώτα στὸ μέτωπο):... Ξανθὴ καὶ γαλανομάτα εἶπες;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Μάλιστα.

ΝΙΚΟΣ: Πὼς τὴ λέγανε;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Μαργαρίτα.

ΝΙΚΟΣ (τρομαγμένος): Μαργαρίτα;...

(ἡσυχασμένος). Νάι, ἀλλὰ Μαργαρίτα Χριστοπούλου. Ξ;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: 'Οχι! 'Εγὼ λέγομαι Χριστοπούλου γιατί πῆρα τὸ ἐπίθετο ἐνὸς θεοῦ μου πού με υιοθέτησε. Τὴ μαμά τὴν ἔλεγον Μαργαρίτα Παπαζήση!

ΝΙΚΟΣ (κάτωχρος):... Παπαζήση;... Μαργαρίτα Παπαζήση;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ: Νάι, γιατί; Τί σημασία ἔχει αὐτό;

ΝΙΚΟΣ: Κρατήσου μὴν πέσης!... 'Εγὼ εἶμαι ὁ πατέρας σου!...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (Μένει λίγο ἐκστατική κί' ὕστερα βάζει κλάμματα δυνατὰ καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ χέρι): Μπαμπά μου!... Μπαμπά μου!... Μπαμπά μου!...

Σκηνή 3η

(Σ' ἕνα ἐξοχικὸ καφενεδάκι)

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (μετ' ἀγωνίας): Λοιπόν;

ΤΑΚΗΣ: Λοιπόν σ' ἐξήγησα! Εἶναι σύμφωνος νὰ παντρευτοῦμε!... 'Ὁραία τοῦ τῆ σκάσαμε! Εὐτυχῶς πού μου εἶχε διηγηθῇ ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ μου εἶχε ἀναθέσει νὰχω κί' ἐγὼ τὸ νοῦ μου μὴπως ἀνακαλύψω καμμία Μαργαρίτα Παπαζήση!... Τώρα τσιμπήσαμε καὶ τὴν προίκα ἐν τάξει!

ΜΠΕΜΠΕΚΑ (τὸν ἀγκαλιάζει): 'Αγάπη μου!...

Σκηνή 4η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Νίκου)

ΤΑΚΗΣ (μπαίνει ζωηρῶς): Μέλλοντα πεθερέ μου, γειά σου!... 'Ετοιμα καὶ τὰ διαβατήρια! Μόλις αὔριο γίνῃ ὁ γάμος, θὰ φύγουμε τὴν ἐπομένη γιὰ τὴν Εὐρώπῃ.

ΝΙΚΟΣ (ἐξέθαλλος):... Σὲ κάλεσα γιὰ νὰ σὲ πληροφωρῶ ὅτι ἦρθε ἡ ἀληθινὴ Μαργαρίτα Παπαζήση μετ' ἡν κόρη μου ἀπ' τὴν 'Αμερική! 'Η «μηχανή» πού μου στησάτε μ' αὐτὸ τὸ παληοβήλυκο μετ' ὅμως ἀπὸ τὸ νὰ τὴν παντρευτοῦ! Κί' ἐσύ ἀπολύεσαι! 'Εμπρός! Δίνε του!... Στὸ διάολο ἀπὸ δῶ!

('Ο Τάκης πέφτει ξερός καὶ μαζί του καὶ ἡ αὐλαία).

ΕΠΙΛΟΝ

Εὐδωμο Λόγια

Στὰ γραφεῖα μίας Τραπεζῆς, οἱ ὑπάλληλοι εἶνε υποχρεωμένοι νὰ υπογράφουν καθε πρῶι σὲ ρεζιό, νὰ σημειώσουν τὴν ὥρα πού ἐφτάσας, καὶ νὰ δικαιολογοῦν τὴν τυχόν ἀργοπορία τους. 'Ο τμηματάρχης τους, πού ὑπέγραφε πάντα πρῶτος στὸ διδύλι, ἔγραφε γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν καθυστέρησί του:

«'Εχασα τὸ τράμ». Κί' οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι πρόσθεταν στερεότυπα ἀπὸ κάτω: «Παρομοίως». Κάποια μέρα ὅμως, ὁ τμηματάρχης ἔτυχε νὰ γράψῃ: «'Η γυναίκα μου γέννησε δίδυμα». Κί' ἀπὸ κάτω ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι σημείωσαν, ὅπως συνήθως: «Παρομοίως».

★
'Ενας νεαρὸς συγγραφεὺς διαβάζει μέσα στὸ δρόμο ἕνα νέο ἔργο του σὲ κάποιον ὑπομονητικὸ φίλο του. Κάποια στιγμή, περνάει δίπλα τους ἕνας διαδότης, πού ἀρχίζει κατὰ σύμπτωσιν νὰ χασμουριέται.

— Σιγώτερα διάβαζε, καυμένε! λέει τότε στὸ συγγραφέα ὁ φίλος του. Σ' ἀκούει ὅλος ὁ κόσμος!...

— Γιὰ πὲς μου ἐπιτέλους, πόσα κεφάλαια εἶσαι διατεθειμένος νὰ βάλῃς στὴν ἐπιχειρήσι πού σοῦ ἐξήγησα; Θέλω νὰ μου πῇς ἕνα στρογγυλὸ ἀριθμὸ...
— Στρογγυλὸ ἀριθμὸ;... Μηδέν!

★
'Ο τραπεζίτης κύριος Ν. βλέπει νὰ μπαίνει στὸ γραφεῖο του ἕνας ἀγνωστος νεὸς καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Τί ἀγαπάτε, κύριε;
— Τὴν κόρη σας!

★
'Αμερικανικὸν ἐπιτύμβιον:
«'Ενταῦθα κεῖται ἡ Κλαίρη Σμύτερσον, σύζυγος τοῦ Τζῶν Σμύτερσον, λιθοξόου, ὅστις ἀνήγειρε τὸ μνημεῖον τοῦτο ὡς φόρον οφειλόμενον εἰς τὴν προσφιλή μνήμην τῆς καὶ ὡς δέγμα τῆς τέχνης του. Τμῆ: ἑνὸς ὁμοίου μνημείου 500 δολλάρια».

Η λησιάζουν τὰ Χριστούγεννα κί' ἡ Πρωτοχρονιά. Εἶνε πιθανώτατον ὅτι, τὶς ἡμέρες αὐτές, θὰ σχεδιάζετε νὰ πάτε σ' ἕνα πάρτυ, σ' ἕνα βραδυνὸ γλεντάκι... Καί, σίγουρα, θὰ θέλετε νὰ φαίνεσθε τότε ἀκόμη πῶς ὡμορφ, ἀθηρῇ, ξεκούραστη κί' ἐλκυστική.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε λοιπόν, πρέπει ν' ἀρχίσετε ἀπὸ πρὶν τὴ σχετικὴ προετοιμασία. Μ' ἄλλα λόγια, πρέπει νὰ κοιμάσθε νωρίτερα τὰ βράδια, ἀπὸ μιά ἡ διὰ βδομάδες πρὶν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα. Μισῆς ὥρας ὕπνος παραπάνω καθε νύχτα θὰ διπλασιάσῃ τὴν ἐνεργητικότητά σας. 'Ετοι, ἡ ζωὴ θὰ σὰς φαίνεται πῶς ὡμορφ, ἐνὺ συγχρόνως θὰ διπλασιασθῇ ἡ ἀπόδοσις ἐργασίας σας τῆς ἐπομένης ἡμέρας.

★
'Αν νοιώθετε ἐξάντλησι, πάρτε ἕνα τονωτικὸ μετ' σιδερο, φάτε καλλίτερα καὶ προσπαθήστε νὰ περνάτε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερες ὥρες στὸ ὑπαίθριο. 'Ισως νὰ ἱκανοποιῇ τὴν ἐμφυτὴ τεμπελιά τὸ ξάπλωμα μπροστὰ στὴ φωτιά, δὲν εἶνε ὅμως ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ πάρουν τριανταφυλλένιο χρώμα τὰ μάγουλά σας τώρα τὸ χειμῶνα...

Μὴν ξεχνάτε νὰ βουρτσίζετε καλὰ τὰ μαλλιά σας καθε βράδυ, πρὶν πέσετε στὸ κρεβάτι, καὶ νὰ πλένετε συχνὰ τὸ χτένι καὶ τὴ βούρτσά σας. 'Ιδίως δὲν εἶνε λιπαρά, τὰ μαλλιά λερώνονται εὐκολα ἀπὸ σκόνες καὶ καπνίς. Χρειάζεται λοιπὸν νὰ καθαρίζετε, ὅχι μόνον αὐτὰ τὰ ἱ-δια, ἀλλὰ καὶ καθε τι πού ἐρχεται σὲ συχνὴ ἐπαφὴ μαζί τους, ὅπως π.χ. τὸ φιλέ σας πού ἀπορροφᾷ λίπος ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ λερώνεται γρήγορα.

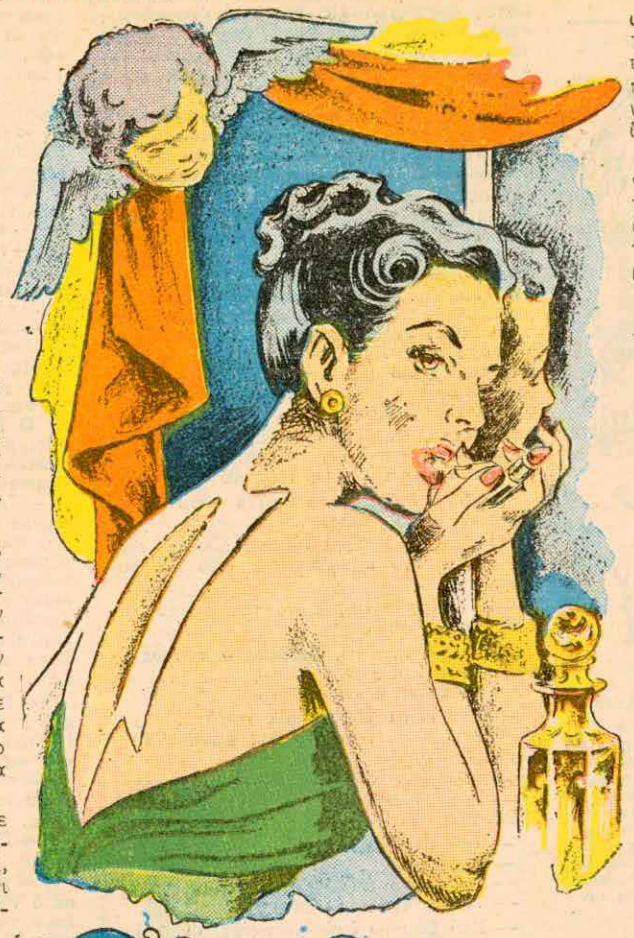
★
Διατηροῦνται ἀκόμη στὸ μέτωπό σας, τὴ μύτη καὶ τὸ πηγούνι σας τοπικὲς σκούρες κηλίδες ἀπ' τὸ ἡλιόκαμα τοῦ καλοκαιριοῦ; Μπορεῖτε νὰ τὶς ἀφαιρέσετε μετ' ἕνα «μάσκα» τοῦ προσώπου, πού ἀπομακρύνει ὅλα τὰ νεκρά ἐπιφανειακά κύτταρα, ἀναζωογονεῖ κί' ἀνανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα. 'Υπάρχουν στὰ μυροπώλεα κατάλληλα παρασκευάσματα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Μπορεῖτε ὅμως νὰ φτιάσετε καὶ μόνη σας ἕνα τέτοιο μίγμα, ἀπὸ πηλὸ καὶ λουσὶν χαμαέλις (θὰ τὴν βρῆτε στὰ φαρμακεία). Φτιάνετε μιά ἀραιὰ κρέμα μετ' αὐτὰ ὅλα ὑλικά, τὴν ἀπλώνετε στὸ πρόσωπό σας καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, μένετε ξαπλωμένη ἀνάσκελα, δίχως νὰ κάνετε τίποτε καὶ χωρὶς νὰ κινῆται οὔτε ἕνας μὺς τοῦ προσώπου σας. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας.

★
'Όσο ξεραίνεται ἡ μάσκα, θὰ νοιώθετε νὰ τεντώνῃ ὁ λους τοὺς μικροὺς μὺς κάτω ἀπ' τὸ δέμα σας καὶ νὰ ζωηρεύῃ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα τοῦ δέρματος.

★
'Αφοῦ τὴν βγάλετε κατόπιν μετ' ζεστὸ νερὸ, ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας μετ' θρεπτικὴ κρέμα ἢ μετ' λαυλίνη, γιὰ νὰ μαλακώσῃ τὸ στεγνωμένον δέμα του. Σκουπίζετε τὴν περίσσεια τῆς κρέμας καὶ προχωρεῖτε στὴ συνθησμένη προετοιμασία τοῦ προσώπου.

★
Διὰ τὴν τρεῖς τέτοιες μάσκες μέσα σὲ 10—15 ἡμέρες θὰ κάμουν τὸ δέμα σας ἄσπρο καὶ μαλακὸ καὶ θὰ σοῖσουν τοὺς δεσφαιμένους πόρους του.

★
'Αν ὥστόσο δὲν διαθέτετε καιρὸ γι' αὐτές τὶς μάσκες,

Γιὰ νὰ γίνετε ἐλκυστικώτερη

★
τεῦθονσι. Μ' ἕνα ἄλλο βουρτσάκι, βρεγμένο μετ' ὀλίγο καστορέλαιο, σπρώγγετε πρὸς τὰ πάνω τὶς βλεφαρίδες σας, καὶ κατόπιν περνάτε καὶ τὰ φρύδια σας μ' αὐτό.

★
Τὸ κραγιὸν τῶν χειλιῶν σας πρέπει νὰ εἶνε ἀνοιχτὸ καὶ ζωηρόχρωμο, ὥστε νὰρχεται σ' ἀντίθεσι μετ' ἄσπρα δόντια σας. Μετὰ τὸ βάψιμο, πιέζετε ἐλαφρὰ πάνω στὰ χείλη σας ἕνα ταιγαρόχαρτο, γιὰ νὰ πᾶσῃ τὴν περίσσεια τοῦ κραγιονοῦ.

★
Βάψετε ὀλίγο κόκκινους τοὺς λοβούς τῶν αὐτιῶν σας, πρὶν φορέσετε τὰ σκουλαρίκια σας. Βάψετε ἄραμα στὸ ἑπὶ πάνω μέρος τοῦ μισοφριοῦ σας, στους καρπούς τῶν χειρῶν σας καὶ πίσω ἀπ' τὸ λαιμὸ σας.

★
Καὶ τώρα εἰσάτε ἔτοιμη! Καλὴ διασκέδασι!

Σοφὸ μέτρο

★
Τὸ ξαναγύρισμα τῆς μόδας τῶν φτερῶν στὰ γυναίκα καπέλα δημιούργησε ἕνα «πρόβλημα ὁρατότητας» στὰ θεάτρα. Μιά γαλλικὴ λοιπὸν ἐφημερίδα υπενθυμίζει μιά ἀγγελία, πού τοιχοκολλήθηκε τὸ 1742 στὸ δημοτικὸ θέατρο τῆς Βρουμβόκης.

★
'Επειδὴ δὲν εἶνε δυνατόν—ἔγραφε ἡ ἀγγελία— νὰ υποχρεώσῃν οἱ γυναῖκες νὰ βγάλουν τὰ καπέλα τους κατὰ τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως, ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου ἀπέφασκε τὰ ακόλ' ὅσα: Οἱ θεαταὶ τῆς πρώτης σειρᾶς θὰ καθῶνται κατὰ γὰς τῆς δευτέρας σειρᾶς στὰ γόνατα καὶ τῆς τρίτης σειρᾶς στὰ καθίσματα. Οἱ ὑπόλοιποι θεαταὶ θὰ στέκωνται ὀρθοὶ πίσω ἀπὸ τὰ καθίσματα.

★
Μπορεῖτε νὰ τὶς ἀντικαταστήσετε μετ' εἰδικὲς κρέμες, πού θὰ τὶς βρῆτε στὰ μυροπώλεα καὶ πού ἀσπρίζουν καὶ μαλακώνουν τὸ δέμα τὴ νύχτα, στὸν ὕπνο σας.

★
Τὸ βράδυ πού θὰ πρόκειται νὰ πάτε στὸ πάρτυ, πλένετε τὸ πρόσωπό καὶ τὸ λαιμὸ σας μετ' ζεστὸ νερὸ καὶ σαποῦνι. Ξεπλένεσθε μετ' κρύο νερὸ. 'Αφαιρέτε μετ' τὴν πετσέτα τὴν πολλὴ ὕγρασία, ἐνὺ ὅμως εἶνε ὀλίγο ὕγρὸ τὸ δέμα σας τὸ τρίβετε μετ' τὴ συνθησμένη κρέμα φὸν-ντέ-τέν. Μεταχειρίζεσθε ἀφθονῶς ἀπ' αὐτὴν, σ' ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό, κί' ὀχι μόνον στὴ μύτη καὶ στὰ μάγουλα. Τὴν ἀπλώνετε καὶ μετὰ τὰ δύο σας χέρια στὸ μέτωπο—ὡς τὴν ἀρχὴ τῶν μαλλιών—πίσω ἀπ' τ' αὐτιά, στὰ μάγουλα, γύρω ἀπ' τὸ στόμα, πάνω στὸ πηγούνι... 'Επειτα παίρνετε περισσώτερη κρέμα στὴν ἄκρη τῶν δακτύλων σας καὶ ἀλείψετε μ' αὐτὴν ὁλόγυρα τὸ λαιμὸ σας. Πουντράρεσθε κί' ἀφαιρέτε κατόπιν τὴν περίσσεια τῆς πούντρας.

★
Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ ἀνακατέψετε μ' ἕνα μαχαιράκι τὴν πούντρα μετ' ἄσπρη κρέμα φὸν-ντέ-τέν καὶ νὰ μεταχειρισθῆτε αὐτὸ τὸ μίγμα, γιὰ νὰ δώσετε λάμψι κί' ὁμορφίαν στὸ δέμα σας. 'Η μέθοδος αὕτη εἶνε καλλίτερη ἰδίως γιὰ τὰ λεπτὰ καὶ στεγνὰ δέρματα, πού ζαρῶνουν εὐκολα.

★
Γιὰ νὰ φαίνεται ζωηρότερη ἡ λάμψι τῶν ματιῶν σας, βάψετε μετ' ὀλίγο ρουζ τὰ μάγουλά σας, μάλλον ψηλά. 'Αλείψετε ἔπειτα τὸ δακτύλὸ σας μετ' ὕγρη παρφήν ἢ καστορέλαιο καὶ περνάτε τὸ ἐλαφρὰ πάνω ἀπ' τὰ βλέφαρά σας.

★
Χτενίστε τὰ φρύδια σας πρὸς τὰ πάνω, κί' ἔπειτα στρώστε τα μ' ἕνα βουρτσάκι, κατὰ τὴν κανονικὴν τους κατεύθυνσιν, μετ' ὀλίγο καστορέλαιο.

★
Βάψετε ὀλίγο κόκκινους τοὺς λοβούς τῶν αὐτιῶν σας, πρὶν φορέσετε τὰ σκουλαρίκια σας. Βάψετε ἄραμα στὸ ἑπὶ πάνω μέρος τοῦ μισοφριοῦ σας, στους καρπούς τῶν χειρῶν σας καὶ πίσω ἀπ' τὸ λαιμὸ σας.

★
Καὶ τώρα εἰσάτε ἔτοιμη! Καλὴ διασκέδασι!

Σοφὸ μέτρο

★
Τὸ ξαναγύρισμα τῆς μόδας τῶν φτερῶν στὰ γυναίκα καπέλα δημιούργησε ἕνα «πρόβλημα ὁρατότητας» στὰ θεάτρα. Μιά γαλλικὴ λοιπὸν ἐφημερίδα υπενθυμίζει μιά ἀγγελία, πού τοιχοκολλήθηκε τὸ 1742 στὸ δημοτικὸ θέατρο τῆς Βρουμβόκης.

★
'Επειδὴ δὲν εἶνε δυνατόν—ἔγραφε ἡ ἀγγελία— νὰ υποχρεώσῃν οἱ γυναῖκες νὰ βγάλουν τὰ καπέλα τους κατὰ τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως, ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου ἀπέφασκε τὰ ακόλ' ὅσα: Οἱ θεαταὶ τῆς πρώτης σειρᾶς θὰ καθῶνται κατὰ γὰς τῆς δευτέρας σειρᾶς στὰ γόνατα καὶ τῆς τρίτης σειρᾶς στὰ καθίσματα. Οἱ ὑπόλοιποι θεαταὶ θὰ στέκωνται ὀρθοὶ πίσω ἀπὸ τὰ καθίσματα.

JABIE NTE MONTEPEM

Ο ΥΠΟΔΟΥΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ συλλαμβάνεται κατόπιν διαταγής του 'Αντιδασίλεως που βασίζεται στην καταγγελία της Βέρντι ότι είναι διγμός κι' ότι την απάτησε. Ο Ραούλ απολογείται κι' αποδεικνύει ότι η Ζάν δεν είναι νόμιμη γυναίκα του. Ο 'Αντιδασίλεως, αντί να διατάξει τη φυλάκιση του στη Βασιλεία, του προτείνει να φύγει με την πρώτη του γυναίκα, την 'Αντωνία Βέρντι, που δεν είναι άλλη παρά η «Κόρη του Διαβόλου», 'Ηδη, για την 'Αγγλία με διπλωματική αποστολή. Η θέσις του Ραούλ, που προκύπτει να εγκαταλείψει έτσι την αγαπημένη του Ζάν, είναι διεική.

— Μάλιστα, 'Υψηλότατε, ά-
πάντησε ο 'Ιππότης του Διαβό-
λου».

— Διαλέξατε ανάμεσα στην

'Αγγλία και στη Βασιλεία;

— Μάλιστα, 'Υψηλότατε.

— Και τί προτιμάτε;

— Την 'Αγγλία, 'Υψηλότατε, απάντησε

ο Ραούλ.

— Έχετε δίκιο, είπε ο 'Αντιδασίλεως,

είναι προτιμότερη. Θα φροντίσω για το

μέλλον σας, κύριε ιππότη, κι' ελπίζω να

ευδοκιμήσετε στο καινούργιο σας στάδιο...

— Εύχαριστώ, 'Υψηλότατε.

— Ένα πράγμα μόνον περιμένω από

σας.

— Τί, 'Υψηλότατε;

— Να μου δώσετε το λόγο σας ότι,

πριν από τα μεσάνυχτα, θα είσαστε στα

'Ανάκτορα, μαζί με την Ζάν ντε Σαμπάρντ.

— Σας όρκίζομαι στην τιμή μου ως

εγγενούς — κι' ο Ραούλ τόνισε ιδιαίτέρως

αυτά τα λόγια — ότι θα γυρίσω πριν από

τα μεσάνυχτα, μαζί με την Ζάν ντε Σαμ-
πάρντ, απάντησε ο 'Ιππότης του Διαβό-
λου».

— Πολύ καλά, είπε ο Φίλιππος της

'Ορλεάνης. Είσαστε ελεύθερος.

'Απροσδόκητη συμφορά

Ο Ραούλ μπορεί να είχε πολλά ελατ-

τώματα, αλλά δεν ήταν άτιμος. Ούτε για

μία στιγμή δεν πέρασε από το μυαλό του

η σκέψη ότι θα μπορούσε να παραδώσει

τη γυναίκα του στην ασελγεία του 'Αντι-
δασίλεως, ως αντίλλαγμα της δικής του

ελευθερίας.

Το μόνο που σκεφτόταν ήταν πώς να τον

ξεγελάσει και να γλυτώσει τη Βασιλεία.

Επειτα, σκόπευε να πάρει τη Ζάν και να

καταφύγουν κάπου, όπου να κρυφτούν, ώ-

σπου να μπορέσουν να φύγουν από τη Γα-

λία. Και το μόνο άσυλο, που είχε στη

διάθεσή του, ήταν τα έρειπια του πύργου

ντε Λαδόν, το Καταραμένο Μέγαρο, δη-

λαδή.

Για όλα αυτά, δεν χρειάζονταν στο

Ραούλ παρά μόνο δυο ώρες, και τις δυο
αυτές ώρες του τις έδωσε ο 'Αντιδασί-
λεως, στηριζόμενος στο λόγο της τιμής
του ως εγγενούς, χωρίς να υποψιάζεται ότι
ο Ραούλ δεν ήταν ευγενής, και γι' αυτό
ακριβώς έδωσε έναν τέτοιο όρκο.

'Αλλά όταν μπήκε στο ανάκτορικό άμα-
ξι, που θα τον μετέφερε στο μέγαρό του,
είδε με έκπληξή του ότι τον συνόδευαν και
δυο εμπιστοί υπηρέτες του 'Αντιδασίλεως.

Φτάνοντας πάλι στο σπίτι του, άντε-
λήφθη να τριγυρνούν απ' έξω διάφοροι ύ-
ποπτοι τύποι. Και τότε κατάλαβε πως ο
Φίλιππος της 'Ορλεάνης δεν ήταν τόσο
αφελής, όσο τον νόμιζε κι' ότι είχε δώ-
σει εντολές να τον παρακολουθούν ως τα
μεσάνυχτα, που έπρεπε να επιτρέψει στα
Ανάκτορα, συνοδευόμενος και τη Ζάν, για
την όποια ο 'Αντιδασίλεως είχε νοιάσει
ένα παράφορο και ένοχο συγχρόνως πά-
θος, όταν την είδε μεταμφιεσμένη σε βα-
σιλισσα του Σαδά.

Ωστόσο, παρ' όλα αυτά, ο Ραούλ δεν
άνησυχσε, γιατί είχε τα μέσα να ξεφύ-
γει απ' όλους εκείνους τους κατασκόπους.

Ανέθηκε λοιπόν στο πρώτο πάτωμα και
χτύπησε το κουδούνι.

Ο Ζάκ, που πήγε να του άνοιξη, είχε
τα μάτια του κατακόκκινα από τα δά-
κρυα.

— Τί συμβαίνει, Ζάκ; τον ρώτησε ά-
νησυχός ο Ραούλ.

— Κύριε ιππότη, ψέλλισε ο πιστός ύ-
πηρέτης. 'Η κυρία...

— Τί έγινε η κυρία;

— Δεν είναι εδώ, κύριε ιππότη.

— Και πού είναι λοιπόν; ρώτησε ανή-
συχος ο Ραούλ.

— Έφυγε και είπε πως δεν θα ξανάρθω.

— Ζάκ! φώναξε ο Ραούλ, που έτρεμε

όλοκληρος. Τί είναι αυτά που μου λές;

— Την αλήθεια, κύριε ιππότη.

— Πότε έφυγε;

— Πριν από μία ώρα περίπου.

— Την άφησαν μόνους;

— Και θέλουν εγώ ζωντανός, κύριε ιπ-
πότη, αν συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα;

διαμαρτυρήθηκε ο πιστός υπηρέτης. Έ-
φυγε μόνη της.

— Μά τί συνέβη ακριβώς;

— Κύριε ιππότη, ήρθε μία κυρία και

τη ζήτησε.

— Και ποιά ήταν αυτή η κυρία;

— Δεν ξέρω, κύριε ιππότη. Μου είπε

ότι έρχοταν από τα 'Ανάκτορα, και ότι

ήθελε να μιλήσει στην κυρία. Μίλησαν μα-
ζί ένα τέταρτο της ώρας περίπου. Έπει-
τα άκουσα λυγμούς και την κυρία μου να

φωνάζει: «Δεν είναι δυνατόν!» Κι' η ξε-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

νη της απάντησε με φωνή, που μου φά-
νηκε γνωστή: «Να οι αποδείξεις». Επει-
τα άνοιξε αποτομα την πόρτα και βγήκε
έξω, φωνάζοντας ουνατά: «Καλήν αντα-
μωσι, Ζάν ντε Σαμπάρντ».

— Ήταν η «Κόρη του Διαβόλου»; ψι-
θύρισε ο Ραούλ. 'Α, καταραμένη 'Ηδη, ο-
λο σου το αίμα δεν θα φτάσει, για να
σούση τη φλόγα της εκδίκησης, που με
κατατρώγει...

Και, γυρνώντας προς το Ζάκ, τον πρό-
σταςε:

— Εξακολούθησε. Τί συνέβη κατόπιν;
— 'Η κυρία έκλαιγε με απελπισία, κι'
όταν προσπάθησα να την παρηγορήσω, και
της είπα ότι θα ξανάρθω, με κυττάζε με
απελπισία και μου απάντησε: «Ναι, θα
ξανάρθω, και γι' αυτό εγώ πρέπει να φύ-
γω, να μη με βρή εδώ». Κι' έπειτα έφυγε,
χωρίς να μου επιτρέψει να τη συνοδεύσω.
Κι' εγώ νομίζω πως είχε μάθει το θάνα-
τό σας, ίσως, και γι' αυτό έκανε έτσι.

Ο Ραούλ έμεινε για λίγη ώρα σιωπη-
λός, βυθισμένος σε ζοφερές σκέψεις. Κα-
ταλάβαινε τώρα τί συκοφαντίες είχε πη
έναντίον του η 'Ηδη στη Ζάν.

— Άκουσε, Ζάκ, είπε τέλος. 'Όταν ά-
κουσα αυτά που μου είπες, για μία στιγ-
μή, σκέφτηκα να σκοτωθώ. 'Αλλά άμέσως
μετανοήσα. Πρέπει να ζήσω, για να ξα-
ναδρώ τη γυναίκα μου, και για να εκδι-
κηθώ τη σατανική εκείνη γυναίκα, την 'Η-
δη. Γιατί, η γυναίκα που επισκεφτήκε την
κυρία σου, και που δεν την αναγνώρισε,
ήταν η πρώην γυναίκα μου, πιστέ μου
Ζάκ.

— Καλά μου φάνηκε πως γνώρισα τη
φωνή της, ψιθύρισε ο πιστός υπηρέτης.
Πρέπει να βγούμε από δω μέσα, κύριε,
και να τρέξουμε να βρούμε την κυρία.

— Ναι, Ζάκ, αλλά το σπίτι είναι κυ-
κλωμένο από κατασκόπους του 'Αντιδασί-
λεως, παρατήρησε ο Ραούλ.

— Τί θα κάνουμε λοιπόν; ρώτησε ο
Ζάκ.

— Ίσως, η μάλλον ασφαλώς, απάντη-
σε ο Ραούλ, οι κατασκόποι δεν θα γνωρί-
ζουν τη μουσική διόδο. Μόνο από κεί θα
μπορέσουμε να φύγουμε, αφού, φυσικά, με-
ταμφιεστούμε πρώτα, και όπλιστούμε
καλά.

Ο Ζάκ έσπευσε να ετοιμάσει όσα θα
μπορούσαν να πάρουν μαζί τους. Στο με-
ταξύ, ο Ραούλ έκαιψε μερικά χαρτιά, που,
αν ανακαλύπτονταν, μπορούσαν να τον έ-
νοχοποιήσουν. Γέμισε ένα δερμάτινο σακ-
κίδιο με χρυσά νομίσματα, — πάνω από
είκοσι χιλιάδες φράγκα — και, μαζί
με το Ζάκ, πέρασαν από το δωμά-
τιο των Μαγών, άλλαξαν φορεσιές, ντύ-
θηκαν στρατιωτικές στολές, έβαψαν τα
πρόσωπά τους, έτσι που να φαίνονται σαν
γυριάρη απόμαχοι, ζώστηκαν από ένα σπα-
θί στη μέση τους, και βγήκαν από το μυ-
στικό διάδρομο. Εύτυχώς γι' αυτούς, την
κρυφή εκείνη έξοδο, την αγνοούσε η ά-
στυνομία του 'Αντιδασίλεως, κι' έτσι μπο-
ρέσαν να βγούν άνετοχλήτοι και ν' απο-
μακρυνθούν.

— Πού πηγαίνουμε; ρώτησε ο Ζάκ.

— Στην οδό Κρουασάν, απάντησε ο
Ραούλ.

Το καταφύγιο της Ζάν

Στην οδό Κρουασάν, όπως και σε

πολλές άλλες συνοικίες του Παρισιού, ο

Ραούλ, καθώς ξέρουμε, είχε διάφορα δια-
μερίσματα, όπου κατέφευγε, όταν παρου-
σιαζόταν ανάγκη.

Το άλλο πρωί, ξεκίνησε, συνοδευό-
μενος πάντοτε από το Ζάκ, κι' άρχισε
να τριγυρνάει στο Παρίσι, αγνώριστος
κάτω από τη μεταμφίεσή του, προσπαθώ-
ντας ν' ανακαλύψει τα ίχνη της Ζάν.

Αλλά δεν το κατάφερε.

Το άλλο βράδυ, ο Ραούλ αγόρασε δυο

άλογα, και ξεκίνησε με τον Ζάκ για το

Καταραμένο Μέγαρο. Είχε σκοπό να εξα-
ποστείλει τους κιθδηλοποιούς στο Παρίσι,
εφοδιασμένους με άφθονα χρήματα, για ν'

ανακαλύψουν τα ίχνη της Ζάν.

Προτού φύγει, άλλαξε και πάλι κο-
λούμι, κι' έπλυνε το πρόσωπό του, για να

ξαναπαρή την πραγματική του μορφή,
έφ' όσον θα πηγαίνει σε εμπιστούς του

ανθρώπους, και δεν φοβόταν καμιά προ-
δοσία.

Προτού φτάσουν στο Σαιν Ζερμαίν,

πέρασαν αναγκαστικά, από το Μικρό Πύ-

λο, το πατρικό δηλαδή σπίτι της Ζάν.
Ο Ραούλ, που προπορευόταν, έβγαλε
ξαφνικά μία δυνατή κραυγή, και, πηδών-
τας από το άλογο του, έτρεξε προς το
σπίτι.

Ο Ζάκ, που τον άκουσε, κύτταξε προς
το μέρος εκείνο κι' είδε πως ένα παράθυρο
του σπιτιού ήταν φωτισμένο.

— Θέλετε να χτυπήσω την πόρτα,
κύριε; ρώτησε ο Ζάκ, που είχε πηδήσει
από το άλογο του κι' είχε τρέξει κοντά
στον κύριο του.

— Όχι, ψιθύρισε ο Ραούλ, γιατί, αν
η Ζάν καταλάβει πως είμαι εγώ, μπορεί
να φύγει ή να κάνει κακό στον εαυτό της.
Ύστερα απ' όλα της είπα η άτιμη εκεί-
νη γυναίκα, ασφαλώς θα με μισή.

Ο Ζάκ θυμήθηκε τότε ότι, πίσω από
το σπίτι, σε μία μικρή αυλή, με χαμηλό
τοίχο, υπήρχε μία σκάλα. Έτρεξε και
την έφερε.

Ο Ραούλ ανέβηκε άμέσως σ' αυτή και
μπήκε στο σπίτι από ένα παράθυρο του
πρώτου πατώματος, που ήταν μισάνοιχτο.
Προχώρησε τότε, πατώντας στις μύτες
των ποδιών, στο δεύτερο πάτωμα, προς
το δωμάτιο της Ζάν.

Η πόρτα ήταν ανοιχτή.

Στο άμυδρο φως του κεριού, ο Ραούλ
είδε τη Ζάν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της,
κάτωρη σαν πεθαμένη. Φοβήθηκε πως ή-
ταν νεκρή, και, γονατίζοντας πλάι της,
έπιασε το χέρι της και το φίλησε βρε-
χοντάς το με τα δάκρυά του.

Η Ζάν άνοιξε με κόπο τα μάτια της
και τον είδε.

— Φίλε μου, ψιθύρισε με φωνή, που μό-
λις άκουγόταν, χαιρώμαι που σε ξαναβλέ-
πω. 'Ηθελα να μην πεθάνω, προτού σου
πώ ότι σε συγχωρώ για όλα.

— Μά δεν θα πεθάνεις, φώναξε ο Ραούλ.

— Ένα πικρό χαμόγελο άνθισε στα χεί-
λη της νέας.

— Δεν θέλω να ζήσω, ψιθύρισε. 'Από

την ημέρα που έφυγα από το σπίτι σου,
δεν έβαλα τίποτα στο στόμα μου, για να

πεθάνω. Δεν θέλω να είμαι πρόσκομμα σε

σένα και στη γυναίκα σου.

— Αν πεθάνεις εσύ θα πεθάνω κι' ε-
γώ, είπε αποφασιστικά ο Ραούλ, και,
βγάζοντας από τη ζώνη του ένα πιστόλι,
το στήριξε στον κροταφό του.

— Τί κάνεις αυτού, Ραούλ; φώναξε

τρομαγμένη η Ζάν, πέφτοντας στην αγκα-
λιά του.

— Αν δεν μου όρκιστής πως θα εγκα-
ταλείψεις αυτή την ιδέα σου της αυτο-
κτονίας, θα σκοτώσω μπροστά σου, είπε

αποφασιστικά ο Ραούλ.

— Έστω, ψιθύρισε η Ζάν. Σου τ' όρ-
κίζομαι.

Ο Ραούλ τη φίλησε με πάθος και, πλη-
σιάζοντας στο παράθυρο, φώναξε του Ζάκ,
που περίμενε στο δρόμο:

— Καβάλησε το άλογο σου και πη-
γαίνε να βρεις ό,τι δήποτε φαγώσιμο κι'
ένα μπουκάλι κρασί. Σκάσε στην ανάγκη
το άλογο σου, αλλά γύρισε γρήγορα.

— Μείνετε ήσυχος, κύριε ιππότη, α-
πάντησε ο πιστός υπηρέτης.

Και πηδώντας στο άλογο του, ώρμησε

προς το κοντινό χωριό με καλπασμο.

Δέκα λεπτά αργότερα γύρισε πίσω και

μπήκε στο σπίτι, από την πόρτα, που την

είχε άνοιξει στο μεταξύ ο Ραούλ.

— Κύριε ιππότη, φώναξε μόλις μπήκε

μέσα, σβύστε άμέσως το φως.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε κατάπληκτος

ο Ραούλ.

— Ο Θεός σας φωτίσει να με στείλετε

στο χωριό. 'Ας μη κάνουμε καιρό. Κα-
βαλλίκεψτε το άλογο σας και πάρτε στην

αγκαλιά σας την κυρία. Στο δρόμο σας

έξηγώ.

Ο Ραούλ έσπευσε να κάνει αυτά που

του συνιστούσε ο υπηρέτης του, κι' άς

μην ήξερε περί τίνος έρόκετο.

Καβαλλίκεψαν κι' οι δυο τ' άλογά τους,

ο Ραούλ πήρε τη Ζάν στην αγκαλιά του,

κι' ώρμησαν προς το λόφο του Σαιν Ζερ-
μαίν.

Από μακριά, άκουγαν τον τροχασμό έ-
νός άμαξιού, που όλοένα γινόταν εύτυχως

πιο δυσδιάκριτος.

Ύστερα από μισή ώρα καλπασμό,

ο Ζάκ μετρίασε την ταχύτητα του άλόγου

του, κι' ο Ραούλ τον μιμήθηκε.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ο 'Ιπ-
πότης του Διαβόλου».

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Τί γίνεται, Γιάννη, θα μάς σε-
ρίσης καμιά φορά;

— Άμέσως, κυρία!...

(Από το «Marius»)

— Με συγχωρήτε, κύριε, που σας
διακόπτω, αλλά όλοι οι προσκεκλημέ-
νοι έφυγαν και περιμένα τη γυναίκα
μου για να κοιμηθούμε!

— Βάω στοιχημα πως απ' ό,τι σου
είπα δεν πρόσεξες ούτε λέξη!...

Η αλλόκοτη περιπέτεια δύο Άγγλιδων

Είπε δυνατόν να βρεθεί ένας άνθρωπος ξαφνικά μέσα σ' ένα περιβάλλον άλλο αιώνα και να ζήσει για λίγο στο παρελθόν;...

«Αυτά συμβαίνουν μόνο στα φανταστικά μυθιστορήματα», θ' απαντήσετε σίγουρα. Κι όμως, σε μια βιβλιοθήκη της Οξφόρδης φυλάσσονται στοιχεία που αποδεικνύουν αναμφισβήτητα ότι συνέβη κάποτε ένα τέτοιο απίστευτο περιστατικό σε δύο Άγγλιδες. «Επρόκειτο άραγε για μια φάρσα εκ μέρους των; Οά μπορούσε κανείς να το σκεφθεί, αν δεν ήταν κι' οι δύο ανώτερες κοινωνικής τάξεως, καθηγήτριες, λογικές και μετρημένες κοπέλλες...»

Τον Αύγουστο του 1901, η μίς Άννα Μόμπερλυ κι' η φίλη της Έλντορ Ζουρντάν βρισκόνταν στο Παρίσι, για ένα ταξίδι αναψυχής. «Ενα απόγευμα, λοιπόν, πήγαν στις Βερσαλλίες, με το σκοπό να επισκεφθούν το Μικρό Τριανόν, την παλιά βερνική διαμονή της Μαρίας Άντουανέτας. Παρ' όλο τον πρόχειρο τοπογραφικό χάρτη που είχαν για οδηγό, έχασαν το δρόμο τους κι' ακολουθήσαν κατά λάθος ένα στενό μονοπάτι. Πέρασαν από ένα μικρό άλσος. Όλο το περιβάλλον τους φαινόταν παράξενα ακίνητο, σαν ζωγραφιστό. Ώστόσο, δεν είπαν ή μια στην άλλη αυτή την εντύπωσή τους.

Σ' ένα σταυροδρόμι, ρώτησαν δύο αξιωματικούς κυρίους με μακρά γκριζοτρίσινα σακκάκια και μικρά τριγωνικά καπέλλα, κι' αυτοί τους έδειξαν ποιά διέυθυνση έπρεπε ν' ακολουθήσουν.

«Έξω από κάτι αγροτικά σπίτια, είδαν ένα άροτρο, καθώς και μια γυναίκα με ένα κοριτσάκι που καθόνταν στα πέτρινα σκαλοπάτια και φορούσαν κοστούμια της παλιάς εποχής. Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια δεν κίνησε άμεσως την περιέργεια των δυο Άγγλιδων, ίσως γιατί στο ιστορικό εκείνο περιβάλλον δεν φαινόταν άτακτο ένα τέτοιο ντύσιμο.

Πιο πέρα, το μονοπάτι τελείωνε κοντά σ' ένα μικρό κι' άγκι, όπου καθόταν ένας άντρας πολύ μελαχρινός, με πλατύγυρο καπέλλο και με μαύρο κοστούμι. Οι Άγγλιδες θέλησαν να τον πλησιάσουν και να του ζητήσουν πληροφορίες, όταν ένας άγνωστος, με μαλακό

καπέλλο, κοστούμι πράσινο και παπούτσια με άγκρες, έτρεξε να τις προλάβει και τους είπε αγγλικά: «Όχι από δω, κυρίες μου! Από κει πηγαίνετε!...».

Πέρασαν μια μικρή γέφυρα, πάνω από ένα ξεροπόταμο, κι' έφτασαν σ' ένα λειβάδι, που απλωνόταν μπροστά στο Μικρό Τριανόν. Μια γυναίκα καθόταν στη μέση αυτού του λειβάδιου, σ' ένα σκαμνί, και ζωγράφιζε. Η μίς Μόμπερλυ πρόσεξε διάφορες λεπτομέρειες του παράξενου κοσμουμιού της, ιδίως την κιτρινωπή μπλούζα της και την πράσινη μεταξωτή φούστα της.

«Ενας νέος βγήκε από ένα εκκλησάκι, κι' η πόρτα έτοιζε πίσω του, καθώς την ξανάκλεινε.

Οι δυο Άγγλιδες έκαμαν ένα γύρο ακόμη κι' έπειτα ξαναγύρισαν στο Παρίσι, στο ξενοδοχείο τους. Πέρασε μια βδομάδα, χωρίς ή μια ή η άλλη να κάνει καθόλου λόγο για τις περιέργες λεπτομέρειες της επισκέφσεως τους εκείνης στο Μικρό Τριανόν. Έπειτα, σε μια συζήτησή τους, μίλησαν για τους παράξενους τρόπους των δυο κυριών που είχαν πρωτοσυναντήσει στο δρόμο τους. Με την ευκαιρία αυτή, η μίς Μόμπερλυ μίλησε τυχαίως για τη γυναίκα που ζωγράφιζε. Κι' η φίλη της τη βεβαίωσε τότε ότι δεν είχε ιδη καμιά τέτοια γυναίκα! Η Έλντορ Ζουρντάν πάλι δεν είχε ιδη τη γυναίκα και το κοριτσάκι έξω απ' το αγροτόσπιτο.

Οι δυο φιλένδες απόρρησαν, και μόλις τους δόθηκε ευκαιρία έκαμαν μια δεύτερη εκδρομή ως το Μικρό Τριανόν. Τώρα λοιπόν τα βρήκαν όλα τελείως αλλοιωμένα! Τα αγροτόσπιτα, το άλσος, το κίσκι, το γεφυράκι, όλα είχαν χαθή!... Δεν βρήκαν πια το μονοπάτι που είχαν ακολουθήσει. Κι' άκουσαν με κατάπληξη να τις διαβεβαιώνουν ότι η πόρτα της εκκλησιάς έμενε συνεχώς κλειδωμένη κι' άμπαρμένη από 30 χρόνια, δίχως ν' ανοίξει ούτε μια φορά!

Είχαν λοιπόν αντικρύσει για μερικά λεπτά τις Βερσαλλίες της εποχής της Μαρίας Άντουανέτας. Είχαν περάσει κοντά απ' την ίδια τη βασιλίσσα, που ζωγράφιζε στο λειβάδι!... Για να εξακριβώσουν την αλήθεια, οι δυο φίλες άρχισαν μια έρευνα στα αρχεία των Βερσαλλιών. Τα αποτελέσματα λοιπόν ύψρξαν καταπληκτικά.

Το γκριζοτρίσινο κοστούμι των δυο άγνωστων κυριών εξακριβώθηκε πως ήταν ή παλιά βασιλική λιβρέα. Το αγροτόσπιτο, όπου καθόταν ή γυναίκα και το κοριτσάκι, αναφερόταν σ' ένα παλιό χάρτη, και διαπιστώθηκε ότι έμενε σ' αυ-

τό μια κοπελίτσα 14 ετών με τη μητέρα της, το 1789.

Την ίδια περίπου εποχή, χρησιμοποιούσαν ένα άροτρο στις Βερσαλλίες. Το άνεφερε ένας κατάλογος διαφόρων αντικειμένων, που είχαν πουληθεί μετά την καρατόμηση του βασιλέως.

Το χαμένο κίσκι βρέθηκε σ' ένα χάρτη του 1783. Την εποχή εκείνη, ήταν στενός φίλος της βασιλίσσης ή κόμης ντε Βωντρέιλ, ένας Κρεολός, πολύ μελαχρινός, ντυμένος συνήθως με μαύρο κοστούμι και με πλατύγυρο ισπανικό καπέλλο.

«Ενα παλιό μισθολόγιο ανέφερε ένα Άγγλο κηπουρό, που φορούσε πράσινο κοστούμι.

Απ' τα διάφορα πορτραίτα της Μαρίας Άντουανέτας, μόνον ένα έμοιαζε με τη γυναίκα που ζωγράφιζε στο λειβάδι. Κι' αυτό το ένα ήταν το μόνο που θεωρούσε άλλοτε αυθεντικό μια καμαριέρα της τραγικής βασιλίσσας!

Τέλος, εξακριβώθηκε ότι το καλοκαίρι του 1789, ή Μαρία Άντουανέτα είχε φτιάσει λίγα μόνο φορέματα, κι' ότι προτιμούσε ιδίως μια πράσινη μεταξωτή φούστα και μια κιτρινή μπλούζα!...

Τριάντα αξιόπιστοι μάρτυρες βεβαιώνουν έγγραφως ότι όλες αυτές οι έρευνες έγιναν αφού πρώτα οι δυο Άγγλιδες είχαν συντάξει και υπογράψει την περιγραφή της παράξενης περιπέτειάς τους! Συνεπώς, αποκλείεται να έπλησαν εκ των υστέρων όλες αυτές τις λεπτομέρειες.

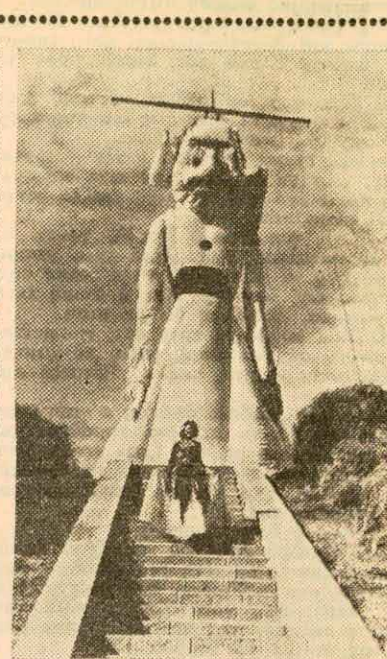
Το μόνο που δεν είχαν μπορέσει να βρουν οι δυο φίλες, ήταν κάποιο στοιχείο σχετικό με το γεφυράκι που είχαν περάσει. Τέλος, το 1913, βρέθηκε μέσα σε άλλα άχρηστα χαρτιά ένας παλιός χάρτης, που ανέφερε το ξεροπόταμο και τη μικρή γεφυρά!...

Πώς έξηγείται αυτό το μυστήριο; Κανείς δεν μπορεί να δώσει μια ικανοποιητική απάντηση!...

Ευώδη δολώματα

«Ενας φαρμάς του Κάνσας Σίτυ, ο Τζάιμς Λάντον, έπειτα από παρατηρήσεις πολλών ετών, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα ψάρια είναι εξαιρετικά ευαίσθητα στις οσμές και ότι μερικές απ' αυτές τα προσελκύουν, ενώ άλλες τα απομακρύνουν. Ο Λάντον κατήριξε έναν πίνακα από 40 οσμές, που προσελκύουν ή απομακρύνουν τα ψάρια. Το ιχθυολογικό ινστιτούτο της Κονεκτικού της προσπαθεί να επιβεβαιώσει πειραματικά τα συμπεράσματα του Τζάιμς Λάντον. Η επιβεβαίωσή των θα αποτελέσει αληθινή επανάσταση στον τρόπο της παρασκευής των δολωμάτων, που, στο μέλλον, θα κατασκευάζονται σύμφωνα με τις... ιδιαιτερές προτιμήσεις των ψαριών.

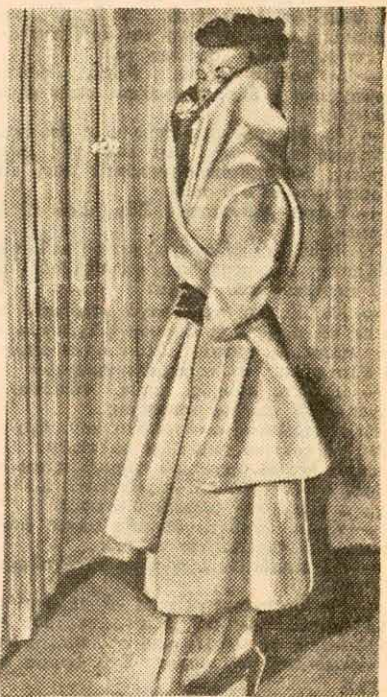
«Ετσι οι φαρμάδες και ιδίως οι έρασιτέχνες, θα κουβαλάν μαζί τους κι' ένα κουτάκι με αρώματα, ξεχωριστά για κάθε είδος ψαριών: Όριγκαν, Σύπρ, Νουί ντε Παρί, κλπ.

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Η περίοδος του Καρναβαλιού γιορτάζεται στη Σάντα Φε του Νέου Μεξικού, με τον πιο φανταχτερό τρόπο. Όλοι οι δρόμοι κι' οι πλατείες της πόλεως γεμίζουν με άχρηνια ομιώματα μυθικών προσώπων, ντυμένα με κοστούμια διαφόρων εποχών. Ο «αερο-γκρινιέρης» της φωτογραφίας είναι ένα μυθικό πρόσωπο που συμβολίζει την ημέρα της ανακαταλήψεως του Νέου Μεξικού το 1692. Στο εσωτερικό του «αερο-γκρινιέρη» έχει τοποθετηθεί ηλεκτρική εγκατάσταση, που φωτίζει τα πελώρια μάτια του και τον κάνει να φαίνεται σαν ζωντανός.

(Φωτογραφία Keystone)

ΠΑΛΤΑ ΑΠΟ ΚΑΜΗΛΟΔΕΡΜΑ

«Ενας Γάλλος ράφτης παρουσιάζει πρό ήμερών στο Παρίσι το κομψό αυτό γυναικείο επανωφόρι με πολύπλοκο «κόψιμο», που είναι ολοκληρω από καμηλοδέρμα. Έχει, όπως βλέπετε, ένα τεράστιο κολάρο μέσα στο οποίο εξαφανίζεται σχεδόν το κεφάλι εκείνης που το φορεί. Ο κατασκευαστής συνιστά ιδιαιτέρως το παλτό του αυτό σε όσες κυρίες υποφέρουν από... ρευματισμούς ή βελονιάς που τους αποφυούν. Το βέβαιον είναι πάντως πως στους ανθρώπους δεν θα πολυαρέσει γιατί με τις πλούσιες δίπλές του απαιτεί πολλά μέτρα από το πανάκριβο ύλικό.

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ από τὸ κρύο

Η συμβολή των ενδυμάτων,
της τρεφής, κλπ.

Τα ψυχράαιμα ζώα άντέχουν και στις πιο χαμηλές θερμοκρασίες. Μπορούμε π. χ. να βάλουμε ψάρια μέσα σε πάγο, ως το σημείο που το σώμα τους να γίνει ξηρό και εύθραυστο σαν το γυαλί και κατόπιν να τα ξαναφέρουμε στη ζωή. Μπορούμε επίσης να διατηρήσουμε σαλιγκάρια σε θερμοκρασία 130 βαθμών υπό το μηδέν επί 20 συνεχείς ημέρες και κατόπιν να τα ξαναζωντανεύουμε.

Τα πουλιά και τα θηλαστικά, όμως, είναι υποχρεωμένα να διατηρούν μια εσωτερική θερμοκρασία σταθερή, οποιαδήποτε κι' αν είναι ή θερμοκρασία του περιβάλλοντος. Για το λόγο αυτό τα αποκαλούμε θερμόαιμα.

Στα τελευταία υπάρχει, λοιπόν, σύγκρουσις μεταξύ του ατόμου και του περιβάλλοντος. Άλλα ποιά είναι τα αποτελέσματα της πτώσεως της εξωτερικής θερμοκρασίας;

Μερικοί βάρβαροι πειραματίσται είχαν τη θλιβερή εμπνευσι να διατηρήσουν επί ώρες και ημέρες σκυλιά μέσα σε παγωμένο νερό. Οι Γερμανοί επιστήμονες, εξ άλλου, έκαμαν τερατώδη πειράματα προς την ίδια κατεύθυνσι πάνω σ' αϊχμαλώτους του τελευταίου πολέμου. Τους έδύθιζαν γυμνούς ή ντυμένους, σε κατάστασι αναισθησίας ή όχι, μέσα σε λουτήρες, που το νερό τους διεικνείτο σταθερά σε θερμοκρασία 2 βαθμών ύπέρ το μηδέν.

Τα συμπεράσματα ήταν αξιοσημνητα: σκυλιά και άνθρωποι, που υπεβλήθησαν σ' αυτά τα πειράματα, πέθαιναν προτού προφτάσουν να συνθηθούν στις χαμηλές αυτές θερμοκρασίες.

Άλλ' ως δούμε ποιά είναι τα μέσα που διαθέτομε για να διατηρήσωμε τη θερμοκρασία του σώματός μας γύρω στους 37 βαθμούς;

1. Τα ένδύματα. Ένώ τα ζώα και τα πουλιά καλύπτονται από άφθονο τρίχωμα ή φτερά, ο άνθρωπος είναι γυμνός. Το δέρμα του καλύπτεται μόνο από ένα λεπτό

Μικρά - Μικρά

Η Έκκλησία της Άνοιχτής Πόρτας, στο Μιλγουόκι των Ήνωμένων Πολιτειών, εφοδιάστηκε μ' ένα «ηλεκτρικό μάτι», που κάνει ν' ανοίγει ή πόρτα της χωρίς να την άγγιξει χέρι ανθρώπινου.

Κάποια κ. Κόρντερ, στο Σικάγο, πήρε διαζύγιο γιατί ο άντρας της δεν ήθελε να χορεύει μαζί της!

Στον «Ιατρικό Τύπο» του Λονδίνου δημοσιεύθηκε ένα άρθρο, που αποδίδει τη διάδοσι του συνωχίου στα φίλια.

Υπολογίζεται ότι οι Άμερικανοί χρησιμοποιούν περισσότερο απ' το ένα τρίτον του σαπουνιού που καταναλώνεται σ' όλο τον κόσμο.

Ο μέσος όρος της ζωής της γυναίκας, στην Άμερική, είναι κατά 4 χρόνια μεγαλύτερος απ' του άνδρος.

Ένα πουλί της Αφρικής χτίζει μια φωλιά που αποτελείται από τρία δωμάτια.

Αφού ο κ. Ρωμίν, κάτοικος της Ταυλούζης, έλυκόπησε άγρια το συμπόλιτη του κ. Φοντε, έξηγησε κατόπιν στην άστυνμία ότι τον είχε χτυπήσει εκείνος πρώτος... πρό 26 ετών!

Οι λαγοί και τα κουνέλια δεν έχουν βλέφαρα.

χνοῦδι, που είνε ανίκανο να τὸν προστατεύσῃ αποτελεσματικά. Ὁ λόγος αὐτὸς τὸν ἀνάγκασε νὰ καταφύγῃ στὰ ἐνδύματά.

Ποῖος εἶνε ὁ ρόλος τους; Τὸ νὰ ἐμποδίζουν τὴ θερμότητα τοῦ σώματος νὰ διασκορπισθῇ. Τὰ γενόμενα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ ἀλλεπάλληλα λεπτὰ ἐνδύματα μᾶς προστατεύουν καλύτερα ἀπὸ ἕνα χοντρὸ ρούχο.

Νὰ ποῖα εἶνε ἡ συμβολὴ τῶν διαφόρων ἐνδυμάτων, πού χρησιμοποιοῦμε συνήθως, στὴ διατήρησι τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματός μας:

Ἐνδύματα	Ποσοστὸ συμβολῆς
Βαμβακερὸ πουκάμισο	1,35
Μάλλινο πουκάμισο	1,50
Φανέλλα	1,75
Πέτσινο γιλέκο	1,66
Πέτσινο σακάκι, φοδραρισμένο μὲ φανέλλα	1,6
Σακάκι ἀπὸ χονδρὸ ὕφασμα	1,9
Μακφάρλαν	2,1
Χειμωνιάτικο παλτὸ	2,50
Παλτὸ ἀπὸ γούνα	4,50

Ἀπὸ αὐτὸ τὸν πίνακα φαίνεται ὅτι τὸ βαρύτερο γούνινο παλτὸ μάλιστα ἀντιστοιχεῖ σ' ἕνα ποσοστὸν 4,50. Ἐνῶ, μίᾳ φανέλλα, ἕνα κουκάμισο, ἕνα σακάκι καὶ ἕνα παλτὸ ἀπὸ συνηθισμένον ὕφασμα μᾶς δίνουν ἕνα ποσοστὸ 7,50. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, 4 βαμβακερά πουκάμισα, τὸ ἕνα πάνω τὸ ἄλλο, μᾶς δίνουν ἕνα ποσοστὸν 5,40.

2. Τροφή. Στὶς πολικὲς περιοχὲς, ὅπου ἡ θερμοκρασία κατέρχεται στοὺς 50 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, οἱ Ἑσκιμῶι καταναλίσκουν μεγάλες ποσότητες λίπους, γιὰ ν' ἀνθέξουν στὸ δυνατό κρύο. Μετὰ τὴς λιπαρὲς οὐσίες, ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τῆς θερμαντικῆς δυνάμεως, ἔρχονται οἱ ὑδατάνθρακες (σάκχαρον, ἄμυλον, κτλ.).

3. Φυσικὴ ἀσκήσις. Ἡ κίνησις δημιουργεῖ θερμότητα. Ἄλλ' ὁ κόπος μειώνει τὴν ἀντοχὴ μᾶς στὸ κρύο.

Πολλὰ ἄτομα ἔχουν μίᾳ ἐπιδερμικὴ εὐαισθησία στὸ κρύο. Ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸν ψυχρὸ ἀέρα συστέλλει τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα καὶ κάνει τὸ αἷμα νὰ υποχωρῇ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σώματος, γιὰ νὰ προστατευθῇ καλύτερα. Ἐτσι, αἰσθανόμεστε ἐντονώτερα τὸ κρύο στὴν ἐπιφάνεια τοῦ κορμιοῦ μᾶς. Εἶνε ἀπαραίτητο, λοιπόν, νὰ συνηθίσωμε βαθμιαία τὸ σώμα μᾶς ν' ἀντέχῃ στὸ κρύο. Τὰ ντύς, οἱ φυσικὲς ἀσκήσεις, κτλ. συντελοῦν σ' αὐτό.

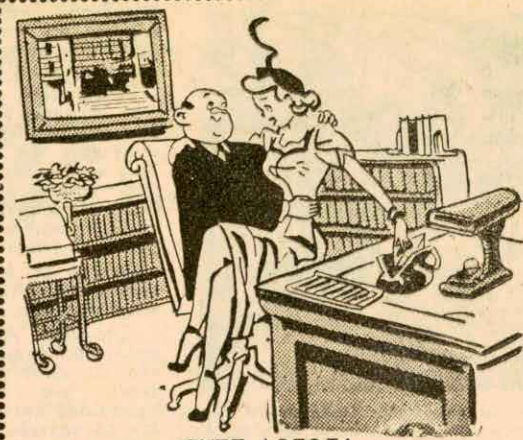
Καὶ τώρα νὰ μερικά ἄλλα πράγματα πού πρέπει νὰ ξέρετε σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ κρύου στὸν ἀνθρώπινο οργανισμό:

Υπνος. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μᾶς κατέρχεται βαθμιαία καὶ φτάνει στὸ κατώτατο ὅριο κατὰ τὴς 4 το πρωί. Μὴν διατάξετε, λοιπόν, νὰ ρίξετε αὐτὴ τὴν ὥρα ἕνα πρόσθετο σκέπασμα πάνω σας.

Τὰ παιδιὰ. Τὰ παιδιὰ αἰσθάνονται περισσότερο τὸ κρύο ἀπὸ τοὺς μεγάλους. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὰ προσέχωμε πολὺ κατὰ τοὺς χειμερινούς μῆνες, ἰδίως τὰ βρέφη. Παρητηρήθησαν περιπτώσεις θανάτου βρεφῶν, γιὰτὶ οἱ μητέρες τους εἶχαν τὴν ἀπρονοησία νὰ τὰ παρουν μαζί τους σ' ἕνα ταξίδι μὲ αὐτοκίνητο πού τὰ παράθυρά του ἦταν ἀνοιχτά.

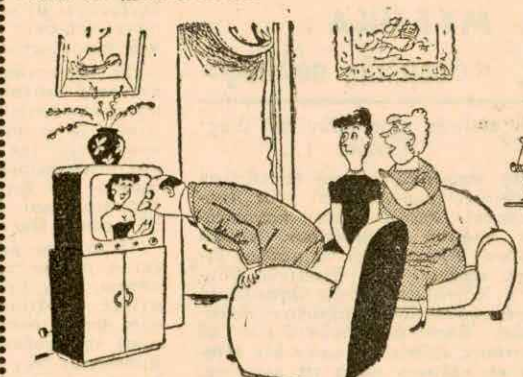
Οἱ γέροι. Καὶ σ' αὐτοὺς ἐπίσης ἡ αἰσθησις τοῦ κρύου εἶνε ἐντονώτερη. Ἡ καλύτερη συμβουλὴ πού μπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ κανεὶς εἶνε νὰ κινούνται ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο κατὰ τοὺς χειμερινούς μῆνες. Ἡ ἀκίνησις καὶ ἡ μακρὰ παραμονὴ στὸ κρεβάτι τοὺς ἐκθέτει περισσότερο στὸν κίνδυνο νὰ κρυώσουν καὶ νὰ πάθουν μίᾳ βρογχοπνευμονία.

Δόκτωρ ΖΑΝ ΠΟΥΣΣΕΛ

ΟΥΤΕ ΛΟΓΟΣ!...

— Έχω καὶ συστατικὸ γράμμα... Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ χρειάζεται!...

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

— Τοῦ ἔχω πῇ τόσες φορὲς νὰ συμβουλευθῇ ἕναν ὀφθαλμίατρο!...

(Ἀπὸ τὴν «France - Dimanche»)

— Κι' ἐμεῖς ἀπορούσαμε πού βρῆκε τὴν καινούργια γούνα ἡ κυρὰ Μαρριγώ!...

— Τί ἔξυπνο σκυλί. Μιμεῖται τοὺς πάντας.

Για να μετρήσουν τη ραδιενέργεια των διαφόρων υλικών, οι επιστήμονες του Λος Άλamos μεταχειρίζονται τον ειδικό μετρητή Γκέιγκερ, αφού πρώτα τα κλείσουν μέσα σε μολύβδινα δοχεία.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ της «ατομικής πόλεως»

Τά ρεμπέτ φρευρεύν τὸ Λὸς Ἀλάμος

Μιά προσπάθεια που κατέβαλαν τελευταίως μερικοί απ' τους ικανώτερους Αμερικανούς κατασκόπους, για να εισχωρήσουν κρυφά στο Λος Άλamos και να μάθουν διόφορα μυστικά της ατομικής βόμβας ή λεπτομέρειες της ασφαλείας του εργοστασίου, απέτυχαν παταγώδως. Έτσι, απέδειχθη ότι κι' οι πράκτορες έχθρικών χωρών δεν μπορούν να κλέψουν αυτά τα μυστικά.

Τὸ Λὸς Ἀλάμος βρίσκεται στὸ Νέο Μεξικό, 35 μίλια μακριά απ' την πόλη Σάντα — Φέ, σ' ένα άγριο όρεινό τοπίο. Ἡ ἀπομονωμένη αὐτὴ τοποθεσία εἶχε προτιμηθῇ κατὰ τὸν πόλεμο γιὰ λόγους ασφαλείας καὶ μυστικότητας. Στὴν ἀρχή, δημιουργήθηκε ἐκεῖ ἕνα προσωρινό, πολεμικό στρατόπεδο. Σήμερα όμως, τὸ Λὸς Ἀλάμος ἔχει ἐξελιχθῇ σ' ἕνα μόνιμο κέντρο ατομικών ἐρευνών, με πληθυσμὸ περίπου 10.000 ψυχών. Τὸ προσωπικό τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν σχετικῶν ἐγκαταστάσεων φτάνει τὰ 2.700 άτομα.

Τὸ Λὸς Ἀλάμος ἔχει ἑκατοντάδες στίτια, τὸ τηλεφωνικὸ του δίκτυο, τὴν ἐφημερίδα του, τὸ ραδιοφωνικὸ του σταθμὸ, τὴ δημοσία βιβλιοθήκη, τὰ νοσοκομεία, τὴς ἐκκλησίες καὶ τὰ σχολεία του. Στὰ διαλείμματα τῆς ἐργασίας τους, οἱ κάτοικοι μποροῦν νὰ διασκεδάσουν με τὸ κυνήγι, τὸ ψάρεμα, τὸ γκολφ, τὸ τένις, τὴν ἵππασία... Ἡ «πόλις» ἔχει δικὴς τῆς πηγῆς ὑδρεύσεως, καθὼς καὶ μεγάλα ἀποθέματα καυσίμων, γιὰ νᾶνε αὐτάρκης σὲ κάθε περίπτωσι. Οἱ ἐιδικοί αστυνομικοί, ποὺ ἔχουν ἀναλάβει τὴ φρουρὰ, οὐ Λὸς Ἀλάμος, διαλέγονται με τὸση ἐπιμέλεια, ὥστε μόνον ἕνας σὺς 100 ὑποψηφίους ἐπιτυχάνει στὴν προκαταρκτικὴ δοκιμασία. Ὅσοι γίνονται δεκτοί, ἐξασκούνται ἐπὶ πόλιν καιρὸ στὰ ἐιδικὰ του καθήκοντα, μαθαίνουν σκοποβολὴ καὶ ἱσπανικὴ γλῶσσα, κλπ. Ἀλλὰ καὶ κατοπινὸν κάνουν κάθε τόσο γυμνάσια, με ὅπλα καὶ θωρακισμένους αὐτοκίνητα.

Στὸ δύσκολο ἔργο τους βοηθοῦν, ἀπὸ διαρκὸς ἀκόμιμα ρομπότ, δηλαδὴ ἀπὸ αὐτόματα μηχανήματα ἐλέγχου ποὺ εἰδοποιοῦν ἀμέσως γιὰ τὴν παρουσίαν κάθε ὑπόπτου. Ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ λειτουργοῦν με τὴ θερμότητα ποὺ ἐκπέμπει τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, κι' ἄλλα ἐξ τῆς μεταβολῆς τῆς ηλεκτρικῆς ἐντάσεως ποὺ προκαλεῖται ἀπ' τὴν προσέγγισιν ἑνὸς ἀνθρώπου σ' ἕνα ὠρισμένο χωρὸ. Ἀλλὰ μεταχειρίζονται ἀόρατες ὑ-

περύθρους ἀκτίνες κι' ἄλλα ἐπιπλέον, ἀπ' τοὺς ἐλαχίστους θορύβους ποὺ κάνει ἕνας ἄνθρωπος ὅταν περπατᾷ ὁσοδήποτε σιγὰ.

Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ μῆλὶ στὸ Λος Άλamos, δίχως ἐιδικὴ ἀδεία, ἢ ἐγγύησι ἐκ μέρους ἑνὸς φίλου ἢ συγγενοῦς του ποὺ μένει ἤδη ἐκεῖ. Καὶ κανείς δὲν μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ μιὰ ὁποιαδήποτε δουλειά, ἔστω κι' ἐξω ἀπ' τὰ ἐργαστήρια, ἀν δὲν ἐξακριβωθῇ πρῶτα με ἀπόλυτη βεβαιότητα τὸ ἠθικὸ ποῖόν του.

Ἀκόμη κι' ὁ οὐρανός, πάνω ἀπ' τὴν «πόλιν», εἶνε ἀπηγορευμένος γιὰ τὰ ἀεροπλάνα, δίχως ἐιδικὴ ἀδεία.

Στὸ Λὸς Ἀλάμος ὑπάρχουν τὰ καλλίτερα ατομικὰ ἐργαστήρια τοῦ κόσμου. Διαθέτουν ἕνα «κυκλοτρόνιον», ἕνα «βητατρόνιον», ἕνα «γρομμικὸ ἐπιταχυντὴ», κι' ἕνα «ηλεκτροστατικὸ ἐπιταχυντὴ» 2½ ἐκατομμυρίων βόλτ.

Σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἐργαστήρια ὑπάρχει μιὰ «ἀργή» ατομικὴ στήλη, ποὺ λειτουργεῖ με οὐράνιον 235 καὶ παράγει νετρόνια σὲ μεγάλῃ ποσότητι γιὰ πειραματικὸς σκοποῦς.

Τὰ ἐργαστήρια τοῦ Λὸς Ἀλάμος ἐπισκοποῦν καινούργια ατομικὰ ὅπλα καὶ τελειοποιοῦν τὰ παλαιότερα. Ἐπίσης μελετοῦν διάφορες εἰρηνικὲς ἐφαρμογῆς τῆς ατομικῆς ἐνέργειας καὶ παραχωροῦν συχνὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τους σὲ πανεπιστήμια καὶ ἄλλα ἰδρύματα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ μελέτῃ τῶν ραδιενεργῶν ἰσοτόπων, ποὺ ἔχουν βοηθῇ τὸς πρακτικὲς χρησιμοποιήσεις στὴ γεωργία, στὴ βιολογία, στὴν καταπολέμηση τῶν ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν, στὴ διαφώτισιν τῶν μυστηρίων τοῦ καρκίνου καὶ τῆς φωτοσυνθέσεως, κλπ.

Ἐξ ἄλλου, τὰ ἐργαστήρια τοῦ Λὸς Ἀλάμος ἀναζητοῦν τώρα ἕναν τρόπο γιὰ νὰ γίνωνται ραδιενεργὰ τὸ κοινὸ οὐράνιον 238 καὶ τὸ θόριον καὶ νὰ χρησιμοποιοῦνται κατόπιν ὡς πηγῆς ατομικῆς ἐνέργειας. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐρευνὰ με μεγάλη σημασία, γιὰτὶ τὰ δύο αὐτὰ νημικὰ στοιχεῖα εἶνε σχετικῶς ἀφθονὰ στὸν κόσμῳ.

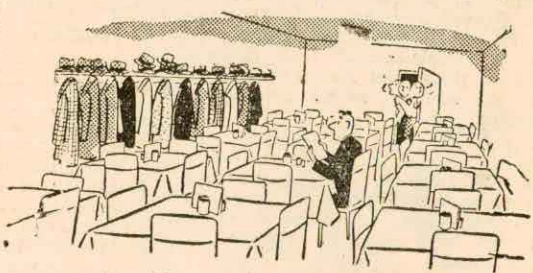
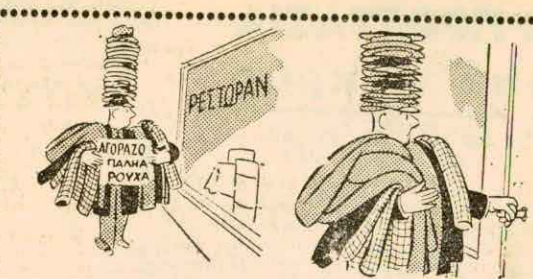
Τέλος, μελετᾶται ἡ ἐλάχιστη γνωστὴ ἀκόμη «ἀσθένεια τῆς ραδιενεργείας», ἀπ' τὴν ὁποία κινδυνεύουν ὅσοι ἐργάζονται με ραδιενεργὸς οὐσίες. Οἱ ἐιδικοί ἔχουν βρῇ νέες συσκευὲς γιὰ ν' ἀνακαλύπτουν καὶ νὰ μετράται ἡ ἐπικίνδυνη αὐτὴ ραδιενέργεια, καθὼς καὶ νέες μεθόδους θεραπείας τῶν θυμάτων τῆς. Εἶνε τὸς οἱ προφυλάξεις ποὺ ἔχουν ληφθῇ ἐναντίον τῆς, ὥστε οἱ τεχνικοί ποὺ ἀσχολοῦνται με τὴν τελικὴ συναρμολόγησιν τῆς ατομικῆς βόμβας, κάνουν ὅλη τὴ δουλειά τους ἀπὸ μακριά, με μηχανικὰ «χέρια» καὶ «δαχτυλίδες». Ἐγκατεστημένοι σὲ ἄλλο δωμάτιο, ἢ ἀκόμη καὶ σ' ἄλλο κτίριο, παρακολουθοῦν τὴν ἐργασία τους με συσκευὲς τηλεοράσεως.

Αὐτὸ εἶνε, στὶς γενικὲς γραμμές του, τὸ Λὸς Ἀλάμος. Δὲν ἀποτελεῖ ὅμως τὸ μοναδικὸ κέντρον ατομικῶν ἐρευνῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ὑπάρχουν, ἐν ὅλῳ 1270 ἐργοστάσια, ἐργαστήρια, γραφεῖα καὶ ἀποθήκες, ποὺ πρέπει νὰ προστατεύωνται ἀπ' τοὺς κατασκόπους καὶ τοὺς σπυριτοῦ. Βρίσκονται σὲ 41 διάφορες Ἀμερικανὲς πολιτείες, στὸν Καναδὰ καὶ στὸν Εἰρηνικὸ, ἄλλα σὲ τοποθεσίες γνωστῆς κι' ἄλλα σὲ ἀγνωστῆς καὶ μυστικῆς.

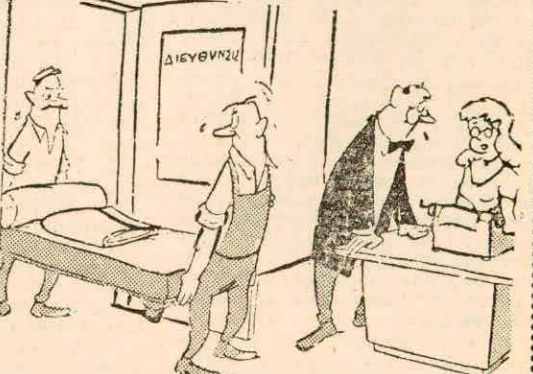
□□

Ρεσιτάλ τοῦ κ. Ἡρ. Θεοφανίδου

Τὴν Κυριακὴ 11 Δεκεμβρίου καὶ ὅταν 11 π. μ. στὸ «Παλλάς», ὁ ἐξαιρετικὸς πιανίστας καὶ συνθέτης Ἡρακλῆς Θεοφανίδης, δίδει ρεσιτάλ πιάνου με ἔργα συμφωνικῆς Γκά. Ἐπίσης θὰ παίξῃ τὸ ρυθμικὸ κουαρτέτο τοῦ Ἡρ. Θεοφανίδου καὶ θε: τραγουδιῇ ὁ Τζιμμου Μακούλης καὶ ὁ Τῶνης Μαρούδας.

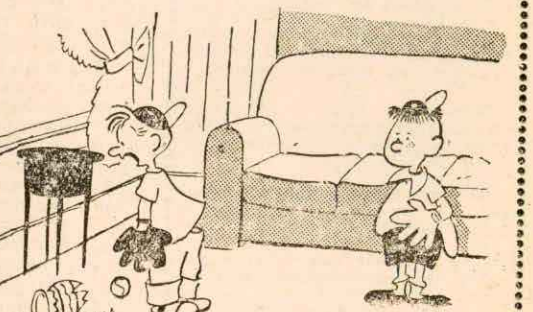
παληατζῆς πηγαίνει νὰ φάῃ στὸ ρεστωράν.

— Ἀπόψε, δεσποινίς, θὰ ἔχωμε πολλὴ δουλειά. Ἰσως χρειαστῇ νὰ κοιμηθοῦμε στὸ γραφεῖο! (Ἀπὸ τὸ «Horseshoe»)

— Ὅταν ὁ λωποδύτης ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ. (Ἀπὸ τὸ «ici Paris»)

— Ἐπιτέλους... Ὅσα πάψω ν' ἀκούω τὴ μαμά νὰ λέη κάθε μέρα: «Γιαννάκη, πρόσεχε μὴ σπάσῃς τὸ δάδο!».

— Ποντικὸς δὲν χωροῦσε στὴν τρύπα τοῦ κι' ἔσπυρνε καὶ κολοκυθες!

Μιχαὴλ Τσοῖτσας

Σὲ λίγο καιρὸ, ἀφοῦ ἐξοῦσε ἡ ἐπιδημία, ὁ μικρὸς Τσοῖτσας πῆκε κάλφας σ' ἕνα γουναρά καὶ δούλευε σκληρὰ, βγάζοντας τὸ ψωμί του καὶ κόνοντας οἰκονομίες. Στὸ ἴδιο ἐργαστήρι μῆκε ἀργότερα, κι' ὁ ἀδελφὸς του Θεόδωρος. Καὶ σιγὰ — σιγὰ, με τὶς οἰκονομίες τους ἐσχημάτησαν ἕνα μικρὸ κεφάλαιο κι' ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὴν Καβάλλα νὰ ἐμπορευθοῦν καπνὰ, μαζὶ με τὸν ἀδελφὸ τους Κωνσταντῖνο.

Ἐκεῖ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Τσοῖτσας γνωρίστηκαν με τὸν τότε νεαρὸ Μωχάμετ Ἀλῆ — τὸν πανίσχυρο ἀργότερα, Σουλτάνο τῆς Αἰγύπτου — ποὺ εἶχε, τότε, ἀτυχήσει στὸ ἐμπόριο τῶν καπνῶν καὶ βρισκότανε στὶς φτώχειες του.

Οἱ Τσοῖτσαοὶ τότε, κέρδισαν χρήματα καὶ τὸν βοήθησαν με μικρὰ δάνεια, γιὰ νὰ συνέλθῃ οἰκονομικῶς. Ἀλλ' ὁ Μωχάμετ Ἀλῆ — πρόγονος τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου — δὲν μπόρεσε ν' ἀναλάβῃ κι' ἀποφάσισε νὰ λάθῃ μέρος (νέος καθὼς ἦταν) σ' ἕνα ἐκστρατευτικὸ σῶμα ἀπὸ Καβαλλιώτες ποὺ θὰ πήγαιναν νὰ πολεμήσουν κατὰ τῆς Στρατιάς τοῦ Ναπολέοντος στὴν Αἴγυπτο.

Ἐτσι ἀρχισε τότε, ἡ καταπληκτικὴ στρατιωτικὴ σταδιοδρομία τοῦ Μωχάμετ Ἀλῆ ποὺ ἀνδραγάθησε ἐπειτα στὴν Αἴγυπτο κι' ἐγίνε ἀξιωματικὸς καὶ στρατηγὸς κι' ἀναγνωρίστηκε, ἀργότερα (Ὀκτώβριος 1806) πασσᾶς τῆς Αἰγύπτου, με τὴν υποχρέωσιν νὰ πληρῶνι φόρο ὑποτελείας στὸ Σουλτάνο τῆς Πόλης.

Κατὰ μοιραία ὅμως σύμπτωσιν οἱ Τσοῖτσαοὶ ἀτύχησαν κι' αὐτοὶ στὸ μεταξὺ στὰ καπνὰ. Κι' ἀποφάσισαν νὰ μεταναστεύουν στὴν Αἴγυπτο ὅπου ὁ Μωχάμετ Ἀλῆ ἦταν τότε φτασμένος παντοδύναμος πασσᾶς.

Ὁ ἕνας ἐκ τῶν ἀδελφῶν, ὁ Κωνσταντῖνος, δίνοντας λίγο σιτάρι κάθε μῆνα, κατάρθωνε νὰ μαθαίνει καὶ γραμματικὴ ἀπ' τὸν ἑλληνοδιδάσκαλο Βαρδάκα. Σὲ λίγο καιρὸ, ὅμως, ὁ νεαρὸς Τσοῖτσας ἀναγκάστηκε ν' ἀκολουθῇ τὸν πατέρα του στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ τὸν βοηθᾷ στὶς δουλειές του, στὸ ἐμπόριο τοῦ ποδαριοῦ. Τὰ κέρδη τους ὅμως ἦσαν ἐλάχιστα ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε φουντώσει ἐπιδημικὴ χολέρα στὴ Θεσσαλονίκη καὶ πολλὸς κόσμος εἶχε φύγει ἀπ' τὴν πόλιν καὶ εἶχε σκορπίσει στὰ περὶχωρα. Τὰ γύρω μοναστήρια, τότε, εἶχαν γεμίσει ἀπὸ πρόσφυγες. Ἐνας φίλος τοῦ πατέρα τοῦ Τσοῖτσας, τότε, εἶχε καταφύγει σ' ἕνα μοναστήρι, μέσῃ σ' ἕνα μικροσκοπικὸ κελλί ποὺ μόλις κατάρθωνε νὰ κινῆται. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί του ὁ Τσοῖτσας ἀπ' τὴν ἐπιδημία, τὸν παρακάλεσε νὰ τὸ πάρῃ μαζί του. Κι' ἐκεῖνος, τότε, τοῦ ἀπάντησε:

— Ποντικὸς δὲν χωροῦσε στὴν τρύπα τοῦ κι' ἔσπυρνε καὶ κολοκυθες!

στατῖνος, προσπάθησε νὰ τὸν ἰδῇ ἄλλὰ στάθηκε ἀδύνατο. Δὲν τὸν ἀφῆσαν οὔτε καν νὰ πλησιάσῃ στὸ Σερᾶϊ του. Αὐτὸς ὅμως, ἐπέμεινε κι' ἔκαμε καραούλι. Καὶ περίμενε πολλὲς ὥρες σὲ μεγάλη ἀπόστασιν τὸ πέρασμα τοῦ τρανοῦ πασσαῶ ὥσπου τὸν εἶδε καὶ τὸν χαίρεται καθὼς περνοῦσε με τὸ ἄμαξί του.

Καθὼς τὸν εἶδε ὁ πανίσχυρος πασσᾶς, τὸν πρόσεξε καὶ τὸν ἀναγνώρισε. Καὶ με μεγάλη συγκίνησιν φώναξε στὸν ἄμαξά του:

— Στάσου!

Πῆρε τότε τὸν Τσοῖτσα μέσα στὸ ἄμαξί του καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Κι' ἐπειτα διέταξε νάχουν καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Τσοῖτσας ἐλεύθερη εἴσοδον στὸ Παλάτι του.

Κι' ἔλεγε, συχνὰ στοὺς ὑπάσιςτες του:

— Αὐτοὶ ποὺ βλέπετε μ' ἐβοήθησαν στὶς μέρες τῆς δυστυχίας! Αὐτοὶ εἶνε πραγματικὸι φίλοι μου!

Ἀπὸ τότε οἱ ἀδελφοὶ Τσοῖτσας ἔγιναν οἱ καλύτεροι καὶ ἐμπιστοτέρους φίλοι τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου καὶ ὄχι μόνον ἐξανέκαμαν περιουσία με τὶς ἐπιχειρήσεις των ἀλλὰ καὶ ἐβοήθησαν καὶ πολλοὺς ἄλλους Ἕλληνας, με τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Μωχάμετ Ἀλῆ.

Ἰδιαίτερη, ὅμως, ἀγάπη καὶ ὑπόληψιν εἶχε ὁ πασσᾶς στὸν Μιχαὴλ Τσοῖτσα ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε γιὰ τὴν ἐμπνάδα του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ του δραστηριότητα.

Τὴν ἐπιρροή του αὐτὴ στὸ Σουλτάνο ὁ Τσοῖτσας τὴν μεταχειρίστηκε κι' ὠφέλησε πολὺ τὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑλκοσιᾶ. Ἐπροστάτεψε τοὺς Ἕλληνας αἰχμαλώτους καὶ πολλοὺς ἐξαγοράσας καὶ ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ ἐπέτυχε νὰ τοὺς στείλῃ πίσω στὴν πατρίδα τους.

Μετὰ τὸν Ἀγῶνα ὁ Μιχαὴλ Τσοῖτσας ἔγινε ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Αἰγυπτίας. Ἰδρύσε κοινότητες, ἐκκλησίες καὶ σχολεῖα καὶ συνέστησε καὶ τὴν περίφημη Τσοῖτσαία Σχολή.

Στὰ 1849 ἦρθε κι' ἐγκατεστάθηκε στὰς Ἀθήνας ὅπου καὶ πέθανε στὰ 1856, κι' ἔφηκε περιουσία περὶ τὰ 8 ἐκατομμύρια χρυσῶν δραχμῶν με τὴν ἐντολὴ ν' ἀνεγερθῇ τὸ Πολυτεχνεῖο τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ ἐκπληρωθοῦν καὶ ἄλλοι φιλανθρωπικοὶ σκοποὶ του στὴν Ἀθήνα καὶ στὸ Μέτσοβο. Ἐστὶν ἡ μνήμη του τιμῆθηκε καὶ με τὴν ὀνομασία τῆς ὁδοῦ ποὺ βρίσκεται δίπλα ἀπ' τὸ Πολυτεχνεῖο.

Λίγον καιρὸ πρὸ τοῦ θανάτου του, ὁ Τσοῖτσας ἔπαθε κατὰ πτωσιν τῶν διαπονητικῶν του δυνάμεων. Ἐμείνε ὥρες αἰλῆτος καὶ βυθισμένος σὲ θλίψιν. Ἡ ἀτελείωτα ζωγραφίζονταν στὸ σωματικὸ πρῶτοπὸ τοῦ.

— Τί ἔχεις, κύρ Μιχαήλ; τὸν ρωτοῦσαν οἱ οἰκεῖοι καὶ φίλοι του. Καὶ ἀπαντοῦσε περίλυπος: — Ἀπώλεσα, ὡς μοῦ εἶπαν, σὺμπαν τὴν περιουσίαν μου καὶ στεροῦμαι τῶν πρὸς τὸ ζῆν!...

Ὁ βασιλοπλοῦτος Μετσοβίτης εἶχε τὴν ἐμμονὴν ἰδέαν πὼς φτώχνη!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μιχαὴλ Τσοῖτσας

«Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος

2 κιλών ήταν έτοιμη. Η 'Ιουλία Μπίμπα θα την μεταφέρει η ίδια μέσα σε μία βαλίτσα και θα την περνούσε στο υπ' αριθμ. 3 γραφείο του κώτα πατώματος, μ' ένα αντικλειδί που είχαν κατασκευάσει από πριν. Τόπο συναντήσεως ώρισαν την πλατεία Κάνιγγος στις 10 και 30 π. μ. Ο Περρίκος μαζί με τους άλλους θα τους περίμεναν στο ξενοδοχείο «Αστώρια» κοντά στην Ομόνοια.

Την επομένη το πρωί ήταν έτοιμοι να πάνε. Ο Αντώνης Μυτιληναίος — ένα παλληκάρι που έπαιζε τη ζωή του δεκάδες φορές με το θάνατο — πήρε τη βαλίτσα με τη βόμβα και μαζί με τη Μπίμπα, το Γαλάτι, το Στενάτο, το Μούρτο και το Λαζαρή — τράβηξαν για το μεγάλο σκοπό τους. Μόλις όμως μπήκαν στο χτίριο, αν και Κυριακή, είδαν τους δικηγόρους να συνεδριάζουν στο διπλανό γραφείο. Αυτό ήταν κάτι που δεν το περίμεναν. Ο Μυτιληναίος, αφού τοποθέτησε τη βόμβα χωρίς να την ανάψει, πήρε τους συντρόφους του και βγήκαν στο δρόμο.

— Ατυχία, τους είπε. Οι δικηγόροι συνεδριάζουν κι' αυτοί σήμερα. Πρέπει να ρωτήσουμε τον Περρίκο τι πρέπει να κάνουμε. Δεν είναι σωστό να πληρώσουν άλλοι τα σπασμένα.

— Νά τους ειδοποιήσουμε να φύγουν, πρότεινε ο Γαλάτης. Δεν πρέπει ν' αφήσουμε την ευκαιρία να φύγει μέσα απ' τα χέρια μας. Αύριο δεν ξέρεις τι γίνεται...

— Έχεις δίκιο. Μά ποιος μας λέει πως δε θα προδοθούν; Καλύτερα λοιπόν να συνεννοηθούμε και με τους άλλους.

Ο Περρίκος όμως ήταν της γνώμης πως η δουλειά έπρεπε να γίνει όπωςδήποτε κείνο το πρωί. Αντίθετα, ο Γιαννάτος έπρεπε πως έπρεπε να περιμένουν λίγο ακόμη και στην ανάγκη ν' αναβάλουν την ανατίναξη για την ερχόμενη Κυριακή. Ο Γιαννάτος, πουχε μαθητεύσει κοντά στον 'Ιβάνωφ, ήταν άνθρωπος που υπολόγιζε και την παραμικρή λεπτομέρεια. Σ' ένα παρόμοιο σκεπτικό δεν χρειάζονταν σπασμωδικές κινησεις. Η φρόνηση ήταν το πλάν. Στο τέλος κατάφερε να πείσει τον Περρίκο να περιμένουν ως το μεσημέρι. 'Αλλ' έπειτα από μία ώρα ύπνου, ο θερμός αυτός πατριώτης, που έβλεπε να χάνεται το παιγνίδι για κείνη τη μέρα, είπε του Μυτιληναίου:

— Πρέπει να τελειώνουμε, 'Αντώνη. Η σήμερα η ποτέ. Θαχουν περισσότερα θύματα, το ξέρω. Μά ένας πόλεμος σαν το δικό μας δε λογαριάζει θυσίες. Σήμερα αυτοί, αύριο έμεις.

Ο Μυτιληναίος με βαρεία καρδιά τράβηξε για ν' ανάψει το φυτίλι της βόμβας που είχαν τοποθετήσει στο υπ' αριθμ. 3 γραφείο. 'Αλλά φώτισε ο Θεός τους δικηγόρους και τους συνάντησε να κατεβαίνουν τις σκάλες. Είχαν τελειώσει τη συνεδρίαση τους κι' έφευγαν. Δίπλα τους ανέβαιναν δυο αξιωματικοί Γερμανοί και η φρουρά Μάλκοφ, γνωστή για το μισελληνισμό της. Ο Μυτιληναίος έτριψε τα χέρια του από χαρά. Απαράτητος μπήκε με το αντικλειδί της Μπίμπα στο γραφείο κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Με ήρεμες κινήσεις έβγαλε τα σπρίτσα του κι' έβαλε φωτιά στα φυτίλι που ήταν καύσεως μόλις πέντε λεπτών. Ήταν η ώρα 12 όταν τούβαλε φωτιά και 12 και 3' όταν βρέθηκε μαζί με τους άλλους στην «Αστώρια». Δεν πρόφτασε να παραγγείλει ένα κοκτέιλ, όταν ακούστηκε η τρομακτική έκρηξη που τράνταξε συθέμελα την 'Αθήνα. Ολόκληρο το χτίριο της «ΕΣΠΟ» τινάχτηκε στον αέρα μαζί με το ποδοτικό περιεχόμενό του. Και οι έκρηξεις συνεχίστηκαν ως άργα το βράδυ, γιατί το χτίριο ήταν γεμάτο από γερμανικά πυρομαχικά. Η δουλειά είχε τελειώσει.

Το τί επεκόλουθη έπειτα απ' αυτό είναι γνωστό σ' όλους τους 'Αθηναίους. Οι Γερμανοί που τα θύματα τους ξεπερσσαν τα εκατό, σκόλιασαν από το κακό τους. Η Γκεστάπο αντέληψε άμέσως ότι σασμποτάς τέτοιες εκτάσεις δεν ήταν δυνατόν παρά να είχε οργανωθεί από το Λονδίνο. Δεν μπορούσε να πιστέψει στην παλ-

ληκαριά των 'Ελλήνων. Όπως ήταν φυσικό, οι συλλήψεις άρχισαν άμέσως. Και δεν άργησαν να πέσουν στα χέρια τους, ύστερ' από προδοσία, οι «Έλληνες σασμποτέρ, Κ. Περρίκος, Α. Μυτιληναίος, Δ. Παπαδόπουλος, 'Ιουλία Μπίμπα και ο Κ. Γιαννάτος. Στα σπίτια τους πιάστηκαν οι 'Αθαν. Σκούρας, 'Ιωάν. Καταβάτης, Νικ. Αϊλιανός και οι αδελφοί Δημ. και Πέτρος Λούς. Λίγες μέρες αργότερα συλλαμβάνονται ο Σπυρ. Γαλάτης, Γεώργιος Κουσουράτος και Αικατερίνη Μπέση. Απ' αυτούς καταδικάστηκαν σε θάνατο και έξετελέσθησαν οι Κ. Περρίκος, 'Ιουλία Μπίμπα (άποκεφαλίστηκε στη Γερμανία), Δ. Παπαδόπουλος, 'Αθαν. Σκούρας, 'Ιωάννης Καταβάτης, Δημ. Λούς, ο δε πρωτεργάτης της ανατίναξης Α. Μυτιληναίος, δραπέτευσε από τα κρατήρια της Γκεστάπο Πειραιώς, συνέχισε τη δράση του. Συλλαμβείας και πάλι αργότερα από τους 'Ιταλούς, δραπέτευσε για δεύτερη φορά. Τέλος κατάφερε να διαφύγει στη Μ. Ανατολή. Για τις περιπέτειες του Μυτιληναίου και των πολύτιμων συνεργατών της ΠΕΑΝ θα μιλήσουμε πολύ σύντομα.

Η ανατίναξη της «ΕΣΠΟ» είχε ως αποτέλεσμα ν' αναβληθεί επί ένα χρόνο σχεδόν η επιστράτευση. 'Αλλ' όταν οι Γερμανοί αποφάσισαν για δεύτερη φορά να καλέσουν τον πληθυσμό να σηκώσει τα όπλα ενάντια στους Συμμάχους, το ήρωικό παράδειγμα του 'Αντώνη Μυτιληναίου ώδηγησε τους 'Ελληνες πατριώτες στο μεγάλο και ιστορικό συλλαλητήριο της 22 'Ιουλίου 1943, που εκατοντάδες πληθυσμός ξεσηκώθηκε για να διαμαρτυρηθεί και να ματαιώσει την απόφασί τους. Οι έτοιμασίες του συλλαλητηρίου είχαν αρχίσει από μέρες πριν. Και την παραμονή το βράδυ, όλες οι συνοικίες της πρωτεύουσας, κεντρικές και αποκεντρωμένες, βρέθηκαν σε συναγερμό, έτοιμάζοντας την έξορμηση της άλλης μέρας.

Το πρωί της 22 'Ιουλίου, η 'Αθήνα ξύπνησε μέσα σε μία αληθινή πολεμική ατμόσφαιρα. Όλα τα μαγαζιά ήταν κλειστά. Οι Γερμανοί είχαν πάρει έκτακτα μέτρα για να εμποδίσουν το συλλαλητήριο. Βαρεία όπλαμένες περιπολίες, πολυβόλα σε στέγες και σε παραθύρα, τάνκς της γωνίας των δρόμων, φρουρούσαν σά μεγάληρεια έτοιμα να καταβροχθίσουν και να ξεράσουν φωτιά. 'Αλλά τίποτα δεν ήταν ικανό να σταματήσει την ανθρωποπλημύρα που ξεχυνόταν απ' όλα τα σημεία της πρωτεύουσας προς το κέντρο, με σημαίες και πινακίδες που έγραφαν:

— Κάτω η επιστράτευση!

Τη μέρα κείνη τα θύματα ήταν πολλά. Μά οι 'Ελληνες με τον αδόξαστο ήρωισμό τους καθάρωσαν όπως πάντα να νικήσουν. Για δεύτερη φορά η επιστράτευση που έτοιμάζαν οι Γερμανοί, απέτυχε με το χειρότερο τρόπο. Ούτε ξαναδοκίμασαν το πειράμα τους. Γιατί βαθεία στη μνήμη τους ήταν χαραγμένες δυο αιματωμένες γι' αυτούς ημερομηνίες: Η 22 Σεπτεμβρίου 1942 και η 22 'Ιουλίου 1943. Δυο ημερομηνίες όμως που για τους 'Ελληνες πατριώτες θα συμβολίζουν τη νίκη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— «Αν δεν δίνουν κι' εκεί τη ζώχαρη με το δελτίο, φέρε μου καμμία κακά!»

Τα κατασκοπευτικά

Απαντήσεις έπιστολών

Γεώργιον Κ. Γεωργιάδην, Νομάρχην 'Αττικής: Σας ευχαριστώ ιδιαίτερος. Ν. Καβαράκης, Καθηγητήν Πανεπιστημίου: Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Θα συνεχιστή. Λουκάν Π. Λιναρά, Υπουργίου 'Εσωτερικών: 'Ισως αργότερα πραγματοποιηθή η επίθυμία σας. Προς το παρόν προτίμη την «αφάνεια». Γεώργιον Κοντολέοντα, ανώτερον αξιωματικόν, Λαρίσα: Οι πληροφορίες σας πολύτιμες και σας ευχαριστώ. Όπως βλέπετε οι «Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι στην 'Ελλάδα» απλώθηκαν αρκετά. 'Ελπίζω να ικανοποιηθήκατε. Ν. Παλούμπασην, Βόλον: Για την 033, απευθυνθήτε στον κ. Κώστα Γιαννάτο, 'Εμμ. Μπενάκη 40. Κωνσταντ. Κασωλήν, καθηγητήν, Καστοριά: Ευχαριστώ. Θα «διασταυρώσω» τις πληροφορίες σας κι' αν είναι όπως λέτε, δεν υπάρχει λόγος να μην αναφέρω τ' όνομά σας. Τόνου Μπαστ., Ν. Β. Οκεί. 'Η επίθυμία σας θα πραγματοποιηθή πολύ σύντομα. Μόνο που δεν ξέρω αν πρέπει να σας αναφέρω τις Μπάστ ή... Μπασιουνοπούλου, όπως σας ήξεραν οι φίλοι σας της Κατοχής. Βιτάλ 'Ανζελ, 'Αλεξανδρεία: Περιμένω. Μπέμπυ Κόστ: Ποιός είστε; Γράψτε μου και θα δούμε. 'Ελένη Βαρνίκη και 'Ακριβή Γιαννούλη, Πάτρας: Θα συνεχιστή. 'Η ανησυχία και τα καλά σας λόγια με συγκινούν.

'Αντρεαν Ρουτζέρην, 'Ενταύθα: 'Ο Νατιοσφικανός Κ. Τ. θ' αναφερθή σ' ένα από τα προσεχή τεύχη του «Θησαυρού». Η ανατίναξη του «Μπλάττερ» οφείλεται περισσότερο στον 'Ιβάνωφ και στους 'Ελληνες αξιωματικούς Μαλλιάπουλην και Κοντοπούλην. Συνταγματάρχην Μ. Μ., 'Ενταύθα: Ευχαριστώ. 'Αφού είνε έτσι γράψτε μου τ' όνομά σας. 'Ο κ. Παπαζογλου είνε ένας απ' τους πιο άγνους πατριώτες. Θα του διαβιβάσω τους χαιρετισμούς σας. Πέτρον Τσαμάκην, Δασοφύλακα: Τόσο το καλύτερο. Αυτό δείχνει πως είστε 'Ελληνες. Θα γράψω κι' ευχαριστώ. 'Αντώνην 'Ευαγγελίου, 'Ενταύθα: 'Ο 'Ιβάνωφ ήταν Πολωνός. 'Αν ήταν Βούλγαρος δε θαχε θέσι στην 'Ελλάδα. Παντ. Σοφόν, Δωδεκάνησα: Ευχαριστώ δέχομαι κάθε πληροφορία. Φτάνει μόνο να είνε αληθινή. 'Ο κ. Γιαννάτος, είνε καρικατωδής. Για το άλλο ζήτημα δε μπορώ να σας βοηθήσω. Κωστούλην Μάτσα, Πειραιά: 'Η μικρή Σπαρτιάτισσα, ήταν αληθινή ηρωίδα. Οι στίχοι που της αφιερώνατε συγκινητικοί. Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Παρατηρητήν: Οι τίμιοι 'Ελληνες δεν κρύβονται πίσω από ψευδώνυμα. Γράφουν τ' όνομά τους και τη διεύθυνσί τους. Οι Γερμανοί δεν τρυφεύουν μαυραγορίτες. Λίγο σεβασμό για τους νεκρούς.

Δημήτριον Ζερβόπουλον, 'Ενταύθα: 'Ηταν συγγενής σας; Θα γράψω πολύ σύντομα. 'Ιωάννην Κωστοπούλην, Κύπρον: 'Η διεύθυνσις του «Θησαυρού» σας ευχαριστεί. Το 'Ιδιο κι' εγώ. 'Ιωάννην Παριανόν, Δωδεκάνησα: Τ' όνομά που αναφέρετε τιμω με το παραπάνω την 'Ελλάδα. Χαθήκαμε τα ίχνη του στη Γερμανία. 'Αλεξ. Ξηραδάκη, 'Ενταύθα: Περνά καθημερινώς απ' τα γραφεία 12—2. Σας ευχαριστώ και περιμένο. Λοχαγόν Χ., 'Ενταύθα: Προς Θεού οι Γερμανοί έφυγαν απ' την 'Ελλάδα! Γιατί αυτή η ανωνυμία σ' ένα κείμενο που έχει τόσο ενδιαφέρον; 'Αν είστε ο Κ. Μ. της 133 τότε υπήρξαμε φίλοι και συνεργάτες. Τι θέλετε να γίνει; Κυρίακον Βουγιούκην, Παύλον 'Ανυφαντήν και Σ. Καλογρημένην, 'Ενταύθα: Δεν ξέρω έκρίβω. 'Ισως κυκλοφορήση σέ βιβλίο αργότερα. Βάσον Κανόκην, Χανιά: Το ίδιο. 'Ισως αποφασίσω να το εκδώσω σέ βιβλίο. 'Αντώνην Κουβέλην, 'Ενταύθα: 'Ελπίζω να μην έχετε πιά κανένα παράπονο. Όπως βλέπετε οι «Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι στην 'Ελλάδα» έπιασαν το μεγαλύτερο μέρος του... «Θησαυρού». Μαρίαν Βαρνακιώτη, Πειραιά: 'Ισως ξαναγράψω για τη μικρή Σπαρτιάτισσα. 'Έχει τόσο ενδιαφέρον η τραγική της ιστορία. Θεμιστοκλήν 'Αντύπην, Κύπρον: 'Η διεύθυνσίς μου είνε Πλάτωνος 27, Καλλιθέα. Σας ευχαριστώ. Μιχαήλ Γεωργιάδην, 'Ενταύθα: Για το ζήτημα που αναφέρετε είμαι πρόθυμος. Στείλτε τα το συντομότερο. Μίλτον Δημητριάδην, Κομοτηνή: 'Αν έχετε φωτογραφία του 'Ιβάνωφ να μου τη στείλετε. Θα την παραδώσω στον κ. Κώστα Γιαννάτο. Α. Μαρίνου, Ν. Κλαίρην και Σοφίαν Σιγιάλα, 'Ενταύθα: Γιατί όχι; 'Ανάπληρον 'Αλβανικού, 'Ενταύθα: 'Οτι θέλετε. 'Ισως εκδοθύν σέ βιβλίο. Μιχ. Παπαδόπουλον, Σ.Τ.Γ. 907: Σας έστελνω γράμμα. Θα ξαναγράψω για το Τζων Χάουκ και θ' αναφέρω τ' όνομά σας. 'Επίσης και το δελφού σας. Ν. Κόρρον, Θεσσαλονίκη: Γιατί όχι; 'Οτι ξέρετε για το Μπίλ Μάρτον να μου το γράψετε. Δεν μπορώ ν' αναφέρω ώρισμένα ονόματα γιατί υπάρχει «ειδικός» λόγος. Σας ευχαριστώ. Νίκην Βαμβάκη, Θεσσαλονίκη: Μπορώ. Σέ ποιο δίκτυο εργάστηκε; Και αν ξέρετε, με ποιούς; Εύαγ. Παυλίδην, Δράμα: Ευχαριστώ. 'Είνε αρκετά ενδιαφέρον κι' έχω πολλά στοιχεία. 'Ανίκη στην «Αντίβας Φόρς 133» και συνεργάστηκε, αν δεν γελιέμαι, με την άειμνηστο Καραγιάννη. Χ. Μαχαίρα, Πάρος: Τι να γίνει; Οι πρόδοτες είνε πρόδοτες. Καλύτερα όμως να τους ξεχάσουμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Οι έπτά πόρτες ΤΟΥ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Μένες σας σπρώχνετε τον άντρα σας στην άγκαλιά της άλλης

Τα διαζύγια πληθύνονται στην εποχή μας. Φταίνε σ' αυτό οι άντρες ή οι γυναίκες; 'Η αλήθεια είνε ότι, στις πιο πολλές περιπτώσεις, ευθύνονται κι' οι δυο σύζυγοι. Σέ διχί λίγες, όμως, το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης βαρύνει τη γυναίκα, που, με τη στάση, τους τρόπους και τη συμπεριφορά της, απομακρύνει τον άντρα από κοντά της και τον σπρώχνει ν' αναζητήση μιάν άλλη, για να συμπληρώση το κενό που αισθάνεται στη ζωή του.

«Μένες σας, λέει ο 'Αμερικανός ψυχολόγος δόκτωρ 'Αλεξ Μπράουν, απευθυνόμενος στις γυναίκες, δημιουργείτε αυτή την άλλη και σπρώχνετε ακατανίκητα τον άντρα σας να πάει να την βρη. Το ότι παντρευτήκατε έναν άντρα δεν σημαίνει τίποτα. Το κυριότερο είνε να μπορέσετε να τον κρατήσετε κοντά σας. Μην ξεχνάτε, λοιπόν, ότι, από τη στιγμή που γάμου σας, το διαζύγιο καρδοκεί την κατάλληλη ευκαιρία για να σας χωρίση από τον άντρα σας. Οι πόρτες, από όπου μπορεί να μητρή, είνε άπειρες. 'Αλλ' οι κυριότερες είνε οι ακόλουθες έξι. Μία απ' αυτές αν παραβιασθή, η οικογενειακή σας ευτυχία κάνει άμεσως φτερά».

Νά, λοιπόν, ποιές είνε αυτές οι πόρτες:

1. 'Ο καθρέφτης.

Πολλές γυναίκες κάνουν το θανάσιμο σφάλμα, όταν βρίσκονται μπροστά στον καθρέφτη τους, ν' αυτοθαυμάζονται. Δεν βλέπουν κανένα από τα ελαττώματα η τις ατέλειές τους ή τα θεωρούν ολότελα άσημαντα και αυτοκαταλασκούνται κάνοντας τη σκέψη: «Καμμία δεν μπορεί να τ'ά βάλει μαζί μου». 'Αλλά πόσο απατώνται! Αυτή η άλλη, η αντίπαλος, που μπορεί να τους κλέψη τον άντρα τους, υπάρχει, είτε το θέλουν είτε όχι. Για τόν απλούστατο λόγο ότι, στην εποχή μας, οι γυναίκες είνε περισσότερες από τους άντρες κι' ακόμη γιατί καμμία γυναίκα δεν μπορεί να καυχηθή ότι είνε ώραιότερη από όποιαδήποτε άλλη. 'Ο άντρας σας άργα ή γρήγορα θα κείνη τη σύγκρισι. Και θα είνε πολύ άσχημο αν το συμπέρασμά του δεν είνε ευνοϊκό για σας. Μάθετε, λοιπόν, μία για πάντα ότι ο ρόλος του καθρέφτη σας δεν είνε να κολακεύη τον εγωισμό και τη ματαιοδοξία σας, αλλά να σας πληροφορή σέ κάθε στιγμή για τα ελαττώματα και τις ατέλειές σας. 'Αν δεν ακούσετε τις υποδείξεις του και δεν λάβετε έγκαιρως τα κατάλληλα μέτρα, το σφάλμα δεν θα είνε ούτε του συζύγου σας ούτε της οποιασδήποτε άλλης, που θα χωρή άνάμεσά σ' αυτόν και σέ σας.

2. 'Η έλλειψις κατανόησης.

Δεν είνε λίγες οι γυναίκες που φαντάζονται ότι η ημέρα τους αρχίζει από τη στιγμή που ο άντρας τους γυρίζει στο σπίτι, από τη στιγμή, δηλαδή, που η δική του ημέρα πλησιάζει στο τέλος της. Κατά την αντίληψή τους, όλος ο καιρός που ο δυστυχισμένος διέθεσε στις δουλειές του δεν λογαριάζεται. Κι' όπως αυτές δεν έκαναν τίποτε η έκαναν πολύ λίγα πράγματα κατά τη διάρκεια της ημέρας, αισθάνονται την έπιθυμία να διασκεδάσουν. 'Αντίθετα, μοναδική έπιθυμία που έχει ο σύζυγός τους είνε ν' αναπαυθή. Συνηθέστερα, σέ παρόμοιες περιπτώσεις, οι δυο σύζυγοι λένε σκληρές λέξεις ο ένας στον άλλον. Κι' η οικογενειακή άρμονία πηγαίνει περίπατο...

3. 'Η περιφρόνησις.

Το χειρότερο πράγμα που μπορεί να κείνη μία έγγαμη γυναίκα είνε να περιφρονή την εργασία του συζύγου της, ή ακόμη να την βλέπη μόνο με το μάτι του συμφέροντος και να μην καταλαβαίνει το ότι ο άντρας της μπορεί να κείνη και κάτι, που δεν έχει άμεση υλική απόδοσι. Προσέξτε! 'Ο άντρας σας είνε άμειλικτος στα ζητήματα που θίγουν τον εγωισμό του και δεν θα σας συγχωρήση ποτέ το ότι δεν έχετε συνείδησι των προσπαθειών του ή το ότι στέκεσθε εμπόδιο στις επιδιώξεις του.

4. Τα χρηματικά ζητήματα.

'Ο άντρας σας έχει μία ώρισμένη οικονομική άποψη, που την ξέρετε. Κινηθήτε μέσα σ' αυτήν και αποφύγετε να το δημιουργήτε διαρκώς ζητήματα με το να θέλετε να βγείτε από τα όριά της. Πρό παντός, αποφύγετε τις συγκρίσεις με τις φίλες και τις γνωστές σας. Δεν είνε καλό να υπενθυμίζετε στον άντρα σας ότι βρίσκεται σέ μειονεκτική θέσι απέναντι άλλων ανδρών.

5. 'Η παρεξήγησις του ρόλου σας.

Οι περισσότερες γυναίκες, από τη στιγμή που θα παντρευτούν, παραγνωρίζουν το ρόλο τους. Φιλοτιμούνται να γίνουν υποδείγματα συζύγων και δεν καταλαβαίνουν ότι ο άντρας τους δεν τις πήρε γι' αυτό μόνον, 'αλλ' ότι θέλει επίσης απ' αυτές την τρυφερότητα και τη στοργή που εγγώρισε κοντά τους πριν από το γάμο. Όταν το λείψουν, τρέχει να τις βρη άλλου...

6. 'Η αποπνικτική ατμόσφαιρα του σπιτιού.

Κάμετε το σπίτι σας φιλόξενο κι' ευχάριστο για τον άντρα σας. 'Από τη στιγμή που ο άντρας σας θ' αρχίση να βρίσκη την ατμόσφαιρα του σπιτιού αποπνικτική, καμμία δύναμις δεν θα μπορέση να τον συγκρατήση.

7. Οι φιλονεικίες.

Για πολλές γυναίκες μία ήρεμη ημέρα είνε κάτι το ακατανόητο. Θα έλεγε κανείς ότι τις χτυπάει στα νεύρα. Αισθάνονται την ανάγκη να πειράξουν, να περιπαίζουν, να ερωτευθούν ή να όργισθούν με το παραμικρό. Και ξεσπούν — σέ ποιόν άλλον; — πάνω στον άντρα τους, που ο δυστυχισμένος μαθαίνει ότι φταίει για όλα, ακόμη και για το ότι ο καιρός είνε βροχερός ή γιατί η ηλεκτρική εταιρία διακόπτει κάθε τόσο το ρεύμα ή γιατί οι συγκρατικοί του γειτονικού διαμερίσματος αναιγοκλείνουν δυνατά τις πόρτες τους. 'Ο άντρας είνε συνήθως υπομονητικό ζώο. 'Αλλ' η υπομονή που έχει όρια. Κι' η γυναίκα που μαθαίνει, μία μέρα, ότι δεν μπορεί να τα ξεπερνά άτιμωρητώς... 'Επέρχεται φυσικά το διαζύγιο, αλλά είνε πλέον άργα...

Ποσες γυναίκες όμως μπορούν να έφαρμόσουν όλους αυτούς τους κανόνες «καλής συμπεριφοράς» απέναντι στο υπομονητικό αυτό ζώο που λέγεται άνδρας; Πολύ λίγες. 'Αλλά και πόσοι άντρες φέρονται όπως πρέπει να φέρονται στις γυναίκες τους. Πολύ λίγοι!

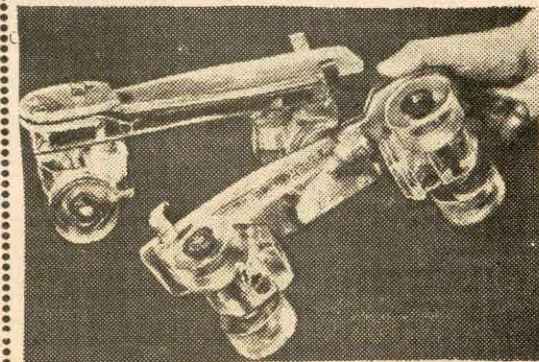
Λογική πρότασις

Μία βουλευτίνα, που αντιπροσωπεύει στην αμερικανική βουλή την περιοχή του Μπρούκλιν, η κυρία 'Εντνα Κέλλυ, πρότεινε την κατάργησι του φόρου πολυτελείας επί των κραγιόν και όλων γενικά των καλλυντικών προϊόντων.

«Τα καλλυντικά, υποστηρίζει, δεν αποτελούν είδος πολυτελείας, 'αλλ' είδος πρώτης ανάγκης. Προς το συμφέρον των ανδρών θα έπρεπε, μάλιστα, ν' απαλλαγούν τελείως από τη φορολογία».

Οι Γερμανοί, για ν' αντιμετώπισουν την έλλειψι των ταξί που υπάρχει στην πατρίδα τους, άρχισαν να μετατρέπουν σε ταξί... τις τρίτροχες μοτοσυκλέτες!

Αυτά είνε τα πρώτα πατινία που κατασκευάσθηκαν έξω από την πατρίδα τους, 'Ενας 'Αμερικανός για ν' αποκομίση την άνοχη τους πήγε μ' αυτά από το Λος 'Αντζελες ως τη Νέα 'Υόρκη, δηλαδή 1.200 χιλ. χωρίς να πάθουν σχεδόν τίποτα.

'Ενας 'Αμερικανός κατασκεύασε το δίσκο αυτό που θερμαίνεται με μία εσωτερική ηλεκτρική αντίστασι. Είνε κατάλληλος για το σερβίρισμα της σούπας και όλων των λιπαρών φαγητών που παγώνουν εύκολα.

Με τους τέσσερες αυτούς κυλίνδρους μπορεί μία νοικοκυρά ν' αύξηση το ύψος οποιασδήποτε τραπέζιου, που της χρειάζεται επείγοντως για να το προσθέση στο συνήθως χρησιμοποιούμενο και να σερβίρη έτσι πολυαριθμούς άπρόσκλητους επισκέπτες. Τους έπνευσε ένας Νεοσοβιετικός μηχανικός.

Ο νεαρός Κάρολος 'Αντονιέτι

Ένας καταπληκτικός ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Ο δόξεν κουνιάδος του κόμητος των Παριζίων

Η Αύτου Βασιλική Ύψηλότης ο πρίγκιψ Ριχάρδος της Ορλεάνης - Μπραγκάνς, κουνιάδος του κόμητος των Παριζίων, επιδόσθου διαδόχου του γαλλικού θρόνου, βρίσκεται από δυο μήνες στις φυλακές, κατηγορούμενος για σωρεία απατών, πλαστογραφιών, υπεξαίρεσεων, κλοπών και άλλων αξιοποιώνων πράξεων...

Ένας πρίγκιψ να καταντήσει σ' αυτό το σημείο! Άλλα μην εκπλήττεστε! Κάτω από το όνομα του πρίγκιπος Ριχάρδου κρύβεται ο καταπληκτικότερος τυχοδιώκτης της εποχής μας, που δεν κάνει πρώτη φορά τη γνωριμία της φυλακής, αλλά που είχε πάντοτε την καλή τύχη και την ικανότητα να δραπέτευη, για να συνεχίσει την έντιμη δράσι του.

Επειτα απ' όλα αυτά, θα φανταζώσαστε ίσως ότι πρόκειται για κανένα σατανάρη. Κάθε άλλο. Ο Κάρολος 'Αντονιέτι — αυτό είναι το πραγματικό του όνομα — μόλις συμπλήρωσε τα είκοσι πέντε χρόνια του. Γεννήθηκε το 1924 στην Τύνιδα, από 'Ιταλούς γονείς, που είχαν αποκτήσει τη γαλλική υπηκοότητα και άρχισε τη δράσι του από την ηλικία των δέκα εννέα χρόνων. Λίγο καιρό αργότερα, συνελήφθη και καταδικάστηκε σε δεκαετή καταναγκαστικά έργα για υπεξαίρεσι και απάτη.

Επειτα από δυο χρόνια, το 1946 ο 'Αντονιέτι κατόρθωσε να δραπέτευση και κατέφυγε στην 'Ισπανία, απ' όπου πέρασε στην Πορτογαλία. Αλλ' όχι σαν Κάρολος 'Αντονιέτι. Αυτότιτλοφορήθηκε πρίγκιψ Ριχάρδος της Ορλεάνης - Μπραγκάνς, σχετίστηκε με διάφορες προσωπικότητες και είχε την τύχη ν' ανταλλάξει μερικές επιστολές με τον Πορτογάλο δικτάτορα Σαλαζάρ. Αυτές τις επιστολές τις χρησιμοποίησε κατόπιν για ν' αποδείξη την αυθεντικότητα των τίτλων του και τη σοβαρότητα των σκοπών που έπεδίωκε.

Ποιοί ήταν αυτοί οι σκοποί; Ή δόξεν ενίσχυσις του αντιδικτατορικού μετώπου στην Ευρώπη και η αποκατάστασις της μοναρχίας στις χώρες όπου είχαν επικρατήσει δημοκρατικά καθεστώτα. Έν όνοματι αυτών των «αρχών» του, ο 'Αντονιέτι διενεργούσε έράνους και, αφού τρύγησε την Πορτογαλία, έαναγύρισε στην 'Ισπανία, όπου συνέχισε το έργο του με σημαντική επιτυχία. Αλλ' ο 'Αντονιέτι δεν περιορίστηκε να μαζεύη χρήματα από τα θύματά του, και να ζή σαν μαχαράζης. Ανακατεύει και σε

μια υπόθεσις λαθρεμπορίου όπλων και σε μερικές άλλες ακόμη ύποπτες επιχειρήσεις, που έκαμαν επίφυλακτικές τις 'Ισπανικές αρχές απέναντί του. Στο τέλος, του έδηλώθη, μ' όλη τη δυνατή ευγένεια, ότι ήταν ανεπιθύμητος και ότι έπρεπε να εγκαταλείψη το 'Ισπανικό έδαφος.

Ο 'Αντονιέτι είχε το θράσος να πάη στο Παρίσι, όπου δεν άργησε να έρθη σ' έπαφή με τους μοναρχικούς κύκλους. Και άρχισε πάλι να μαζεύη χρήματα με το πρόσχημα της ενίσχυσεως του μοναρχικού αγώνος.

Τα θύματά του ήταν πολλά και τα κεφάλαια που έδωσαν στη διάθεσί του άρκετά σημαντικά. Αλλ' η άστυνομία κάτι μυρίστηκε και άρχισε να τον παρακολουθώ. Ο 'Αντονιέτι έφυγε βιαστικά για την Ελβετία, παίρνοντας μαζί του μια νεαρή δακτυλογράφο, που την βάφτισε πριγκίπισσα της Ορλεάνης - Μπραγκάνς, το γένος Κοντί.

Αλλ' οι γαλλικές αρχές δεν έχασαν τα ίχνη του και, αφού πείστηκαν ότι, κάτω από το ψεύτικο όνομα του πρίγκιπος Ριχάρδου της Ορλεάνης - Μπραγκάνς, κρυβόταν ο παλιός δραπέτης των κατέρων της Τύνιδας, ζήτησαν από την ελβετική κυβένησι και έπέτυχαν την έκδοσί του.

Ο 'Αντονιέτι οδηγώθηκε τότε στις φυλακές της νήσου του Ρέ, όπου, έκτος απ' τους καταδίκους του κοινού ποινικού δικαίου, υπάρχουν και πολλοί πολιτικοί κρατούμενοι, ιδίως όπαδοί της άκρας δεξιάς.

Ο καταπληκτικός αυτός τυχοδιώκτης τους έπεισε ότι ήταν επί κεφαλής μιας μεγάλης συννομίας, που απέδλεπε στην παλινόρθωσι της μοναρχίας, τους πήρε, ότι χρήματα είχαν κι ένα ωραίο πρωί έδραπέτευσε.

Ο 'Αντονιέτι ξαναπήρε τότε τον τίτλο του πρίγκιπος και συνέχισε την παλιά δουλειά του, ισχυριζόμενος ότι οι αρχές προσπαθούσαν να τον παραστήσουν δόξεν για δραπέτη των κατέρων, για να έμποδίσουν την πολιτική του δράσι. Αυτή τη φορά, μάλιστα, κατάφερε να πάρη ως γραμματέα του έναν αγαθό κληρικό, που δεν άμφεβαλλε καθόλου για τη γνησιότητα των πριγκηπικών τίτλων του και την αγνότητα των προθέσεών του.

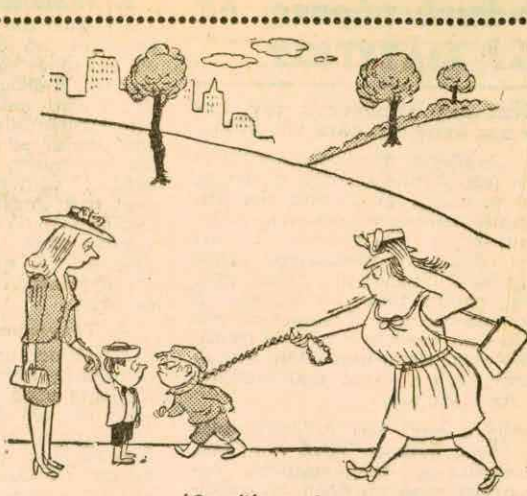
Ο 'Αντονιέτι είχε προσπαθήσει να έρθη σ' έπαφή και με τους όπαδους του στρατηγού ντε Γκωλ, με την έλπίδα να επεκτείνη την... αντιδημοκρατική δράσι του.

Αλλ' όλα τα πράγματα, καλά ή κακά, έχουν ένα τέλος. Και αυτή τη φορά ο 'Αντονιέτι δεν φαίνεται ότι πρόκειται να γλυτώση. Οι φάκελλοι που έχουν σχηματισθώ γι' αυτόν πιάνουν ένα μεγάλο ντουλάπι. Οι γαλλικές αρχές, ωστόσο, άνησυχούν. Γιατί φοβούνται πάντα μήπως ο καταπληκτικός αυτός τυχοδιώκτης καταφέρη και πάλι να δραπέτευση, όπως έκαμε δυο φορές ως τώρα...

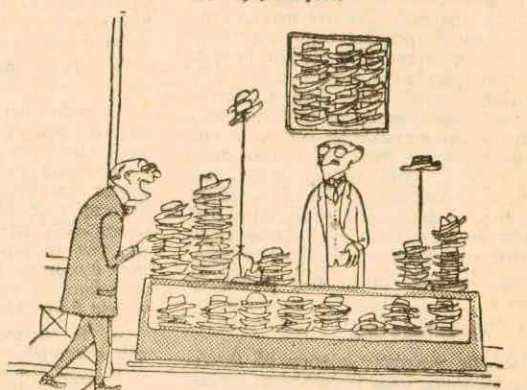
Σπουδαίος τέλος πάντων πρίγκιψ ο τυχοδιώκτης αυτός που τον πίστεψαν και άρχηγοί κρατών ακόμα, όπως ο Σαλαζάρ και ο Φράνκο.

Το νηριότερο ταξιδιωτικό περιστερί

Ψόφησε πριν από μερικές μέρες στη Νέα Ύορκ το νηριότερο από τα ταξιδιωτικά περιστερία του κόσμου, ο «Κάιζερ», σε ηλικία 32 χρόνων. Τρεις βδομάδες πριν από το θάνατό του είχε τυφλωθώ από το ένα του μάτι. Ο «Κάιζερ» είχε γεννηθώ στην Κολορία και είχε υπηρετήσει στο γερμανικό στρατό κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Το 1918 περιήλθε στην κατοχή των 'Αμερικανών, που τον μετέφεραν στην πατρίδα του. Οι απόγονοί του υπρέτησαν κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

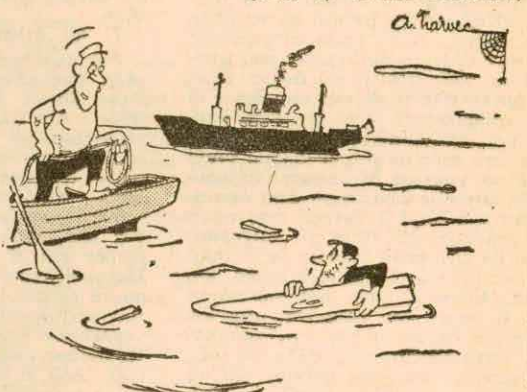
Ο... ζόρικος!...

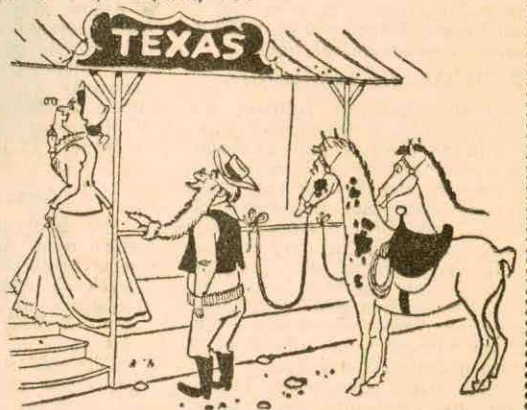
ΠΗΓΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ...

— Μήπως είδατε το καπέλλο μου;... Το έχασα εδώ προ όλιγου.

(Από την «France - Dimanche»)

Ο ναυαγός: Στην 'Αμερική πηγαίνετε; Τότε θα περιμένω κανένα άλλο πλοίο γιατί εγώ πηγαίνω στην Ευρώπη!...

Στο Φάρ Γουέστ!

(Από την «France - Dimanche»)

Ο δόν Πέντρο 'Ολιβέιρο ήταν ο πρώτος 'Ισπανός, από τους στρατιώτες του Φραγκίσκου Πιζάρρο, που παντρεύτηκε μια Ιθαγενή, την Κολίμα.

Αυτό έγινε το έτος 1533 στο Ουαράθ της μεγάλης αυτοκρατορίας των 'Ινκας, που είχε καταλυθώ από τον περίφημο κατακτητή.

Η κατάληψις του Ουαράθ είχε στοιχίσει στους 'Ισπανούς τη ζωή είκοσι έπτά ανθρώπων. Από τ' άλλο μέρος, οι Ιθαγενείς, που είχαν την κακή ιδέα ν' αντισταθούν, άφισαν πάνω στο πεδίο της σκληρής μάχης περισσότερους από τριακόσιους νεκρούς.

Στη μάχη αυτή, ο Πέντρο 'Ολιβέιρο είχε πολεμήσει σαν ήρωας. Κι' όταν σώθηκαν τα φουσέκια που είχε στη ζώνη του, τράβηξε το ξίφος του και ώρμησε έναντιον μιας ομάδος Ιθαγενών, που μάχονταν ταμπουρωμένοι πίσω από ένα βράχο.

Η όρμη κι' η τόλμη του τους έκαμε να το βάλουν άμέσως στα πόδια και να φύγουν. Απόμεινε μόνο ένας σεθάσμιος γέροντας, με λευκή γενειάδα, που έστεκε ακίνητος κι' είχε άπλωμένα τα χέρια του προς τα έμπρός, σαν να έξεστομίζε κατάρες έναντιον του έπιδρομέως. Στο θυμό του, ο 'Ολιβέιρο τον τρύπησε πέρα ως πέρα με το ξίφος του. Αλλ' όταν το θύμα του σωριάστηκε κατά γής, ο 'Ισπανός πολεμιστής είδε πως ο άνθρωπος που είχε σκοτώσει ήταν τυφλός.

Ο 'Ολιβέιρο ληλήθηκε πολύ γι' αυτή του την πράξι, αλλ' ήταν πιά πολύ άργά. Το κακό είχε γίνει. Κι' άλλωστε, δεν είχε τον καιρό να σκεφτώ αυτά τα πράγματα. Οι Ιθαγενείς είχαν ταμπουρωθώ σ' ένα γειτονικό βράχο κι' έστελναν προς το μέρος του βροχή από βέλη. Χωρίς την άσφαλεία πανοπλία του, θά ήταν κι' αυτός νεκρός.

Η φονική μάχη συνεχίστηκε ως το βράδυ και τέλειωσε με το θρίαμβο της μικρής φούχτας των 'Ισπανών έπιδρομέων. Εκείνο που τους είχε δώσει τη νίκη δεν ήταν μόνο η ανδρεία και η τόλμη τους, αλλά πιδ πολύ τα πυροβόλα όπλα που διέθεταν, ενώ οι αντίπαλοί τους πολεμούσαν με πρωτόγονα μέσα.

Επειτα, η ησυχία άπλώθηκε στο Ουαράθ. Νικηται και ήττημένοι συμφιλώθηκαν πολύ γρήγορα κι' άρχισαν να ζούν ειρηνικά. Η περιοχή ήταν πλούσια και υπήρχε χώρος για όλους. Οι Ιθαγενείς αναγνώρισαν πρόθυμα την κυριαρχία των 'Ισπανών, που, από τ' άλλο μέρος, δείχτηκαν μεγαλόψυχοι και βάλθηκαν να διδάξουν στους ήττημένους ένα σωρό τέχνες που αυτοί τις άγνοούσαν.

Στη δημιουργία φιλικών σχέσεων μεταξύ νικητών και ήττημένων συνέλεξε όχι λίγο κι' η όμορφη των γυναικών του Ουαράθ. Οι 'Ισπανοί είχαν γοητευθώ απ' αυτή κι' ήταν πολλοί εκείνοι που ήθελαν να τις κάμουν νόμιμες συζύγους της και να έγκατασταθώ παντοτεινά σ' αυτή την πλοισια χώρα.

Αλλ' υπήρχε ένα σοβαρό εμπόδιο σ' αυτούς τους γαμούς: η διαφορά της θρησκείας.

Ο δόν Πέντρο 'Ολιβέιρο πίεσε, ωστόσο, τη μικρή Κολίμα να δεχθώ το βάπτισμα. Επειτα έγιναν οι γάμοι τους.

Την εποχή εκείνη, ο μεγαλύτερος άδελφός της νέας, ο Σουρούουά, άπουσίαζε σε μια γειτονική πολιτεία, την Κουραμάγκα και χρειάστηκε να περάση περισσότερο από ένας χρόνος ως που να μπορέση να γυρίση στο Ουαράθ.

Ο γάμος της Κολίμα μ' έναν 'Ισπανό δεν τον είχε ένδοξιάσει. Καταλάβαινε, ωστόσο,

Η έκδικσις του Σουρούουά

του να μένη μόνος, έτρεξε για να πάη να τον βοηθήση. Αλλ'α δεν πρόφτασε. Ταχύτερος απ' αυτόν, ο 'Ολιβέιρο βρέθηκε κοντά του και τον σκότωσε με το ξίφος του.

Την ίδια στιγμή, μια σφαίρα βρήκε το Σουρούουά στον άριστερό ώμο και τον ξάπλωσε κατά γής.

Νά γιατί ο άδελφός της Κολίμα δεν είχε δώ ποτέ με καλό μάτ τη συμφιλίωσι με τους 'Ισπανούς. Είχε φύγει, λοιπόν, από το Ουαράθ κι' είχε πάει στην Κουραμάγκα, μια μικρή πολιτεία, που δεν είχε πέσει ακόμη στα χέρια των κατακτητών. Εκεί είχε παντρευθώ μια όμορφη νέα και ζούσε εύτυχισμένος μαζί της, όταν έμαθε το γάμο της Κολίμα. Αποφάσισε τότε να ξαναγυρίση στην πατρίδα του, για να γυωρίση το γαμπρό του και να τακτοποιήση την περιουσία του.

Πολλές φορές ως τότε ο Σουρούουά είχε σκεφθώ να σκοτώση τον 'Ολιβέιρο. Κι' ένας λόγος που βιάστηκε να φύγη από το Ουαράθ ήταν για να μην υποκύβη σ' αυτό τον πειρασμό, που θά ξαναζωντάνευε το μίσος μεταξύ των δυο λαών και θάκανε τον πόλεμο να ξαναρχισώ. Και για τώρα έβρισκε το μισητό έχθρό του σύζυγο της ίδιας της άδελφής του.

Ο Σουρούουά συγκράτησε, ωστόσο, την όργη του και πήγε να συμβουλευθώ ένα γέρο μάγο της φυλής του.

— Η άτιμία κι' η ντροπή μήκαν στην οικογένειά σου, του άπάντησε αυτός. Κάμε το χρέος σου. Οι θεοί μας δεν μπορούν να σε βοηθήσουν.

— Πρέπει να σκοτώσω τον 'Ολιβέιρο; ρώτησε ο Σουρούουά.

— Όχι μόνο αυτό, άπάντησε ο μάγος. Πρέπει να εξαφανίσης επίσης κάθε τι που του άνηκε.

— Η Κολίμα δεν ήξερε τίποτε, είπε ο Σουρούουά, που άγαπούσε την άδελφή του.

— Μολύνθηκε, όμως, από το δολοφόνο του πατέρα σου.

— Και το παιδί της;

— Ο μάγος στήλωσε τα μάτια του πάνω στο νέο.

— Το παιδί είναι του 'Ολιβέιρο, άπάντησε.

— Ο Σουρούουά κατάλαθε. Και δεν δυσκολεύτηκε να πάρη την άποφασί του. Το άλλο βράδυ μάζεψε σωρούς από ξηρά χόρτα γύρω στο σπίτι όπου έμενε η άδελφή του με τον άντρα της και το παιδί της κι' έβαλε φωτιά. Οι φλόγες αποτέφρωσαν και τους τρεις.

Ο πόλεμος ξαναρχίστηκε τότε στο Ουαράθ και κράτησε χρόνια. Ο Σουρούουά και πολλοί από τους άρχηγούς των Ιθαγενών βρήκαν σ' αυτόν το θάνατο. Αλλ' η αντίστασις συνεχίζόταν πάντα. Κι' οι 'Ισπανοί βρέθηκαν στην ανάγκη να φύγουν μια μέρα από τη μικρή πόλι, αφού πρώτα έβαλαν φωτιά και αποτέφρωσαν όλα τα σπίτια των Ιθαγενών.

Πάνω στο θυμό του, ο 'Ολιβέιρο τον τρύπησε με το ξίφος του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Η «ΟΡΜΟΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

Είναι ένα στοιχείο μακροβιότητας:

Η περίπτωση της ταυτόχρονης χειρουργικής θεραπείας δυο γυναικών, που έπασαν από έντελως αντίθετες ασθένειες, αποδεικνύει τη σπουδαιότητα της λειτουργίας των επινεφριδίων αδένων (που βρίσκονται πάνω ακριβώς απ' τους νεφρούς).

Η διπλή εγχείρησι έγινε στο Λονδίνο, απ' τους δόκτορες Γιάρντινερ Χίλλ και Μπρόστερ, το Φεβρουάριο του 1945. Και τα ευεργετικά αποτελέσματά της διατηρούνται ακόμα σήμερα, έπειτα από 4 χρόνια. «Ας ιδούμε όμως περί τίνος ακριβώς πρόκειται».

Μια Άγγλιδα 33 ετών είχε αρχίσει απ' το 1938 να παραπονιέται για συχνές πεπτικές ενόχλησεις, άνορεξία, απώλεια βάρους, άπνεια, αποχρωματισμό του δέρματος κ' άλλα συμπτώματα. Η κατάστασις της χειρότερη συνεχώς. Τέλος, εξακριβώθηκε ότι έπασχε απ' τη λεγόμενη νόσο του Αντισον, που οφείλεται σε αδυναμία του εξωτερικού φλοιού των επινεφριδίων αδένων να παράγουν αρκετή ποσότητα της ορμόνης τους.

Η ουσία αυτή, απολύτως απαραίτητη στον οργανισμό, έχει ονομασθή «ορμόνη της ζωής», ή αλλιώς ACH (απ' τα αρχικά ψηφία της αγγλικής επιστημονικής ονομασίας της). Δίχως αυτήν, η Άγγλιδα θάταν καταδικασμένη ανέγκλητα.

Ευτυχώς, οι δόκτορες Χίλλ και Μπρόστερ που τη θέραιναν, είχαν συγχρόνως και μιαν άλλη άρρωστη, 21 ετών, που έπασχε απεναντίας από υπερβολική λειτουργία των επινεφριδίων. Σ' αυτήν, η ποσότης της ορμόνης ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' την κανονική, και της προκαλούσε διάφορα συμπτώματα — μεταξύ άλλων, το πρόσωπό της ήταν πολύ τριχωτό, πράγμα που την έκανε μάλιστα να διαλύση τους αρθρώσεις της μ' ένα νέο.

Ο δυο γιατροί σκέφθηκαν λοιπόν να μεταμοσχεύσουν το φλοιό του ενός επινεφριδίου αδένος απ' τη δεύτερη στην πρώτη γυναίκα. Με την εγχείρησι αυτή, γιατρεύτηκαν κ' οι δυο κ' έγιναν απολύτως φυσιολογικές, γιατί ελαττώθηκε η δράσις των επινεφριδίων αδένων στη μία κ' αυξήθηκε στην άλλη.

Ωστόσο, σπάνια επιτυγχάνουν τέτοιου είδους χειρουργικές επεμβάσεις. Οι πάσχοντες απ' τη νόσο του Αντισον ανακουφίζονται και διατηρούνται στη ζωή με φάρμακα που αναπληρώνουν την ορμόνη ACH για τον οργανισμό. Άλλα απ' αυτά εξάγονται από επινεφριδίου αδένες βοδιών, προβάτων ή χοίρων κ' άλλα παράγονται συνθετικά, όπως π. χ. η «ντεζοξυκορτικοστερόνη».

Πάντως, και τα μ' αυτά δε χορηγούνται μόνο με συνταγή και με παρακολούθησι γιατρού.

Στο «Νοσοκομείο του Όρους Σινά», στη Ν. Υόρκη, μια κοπέλλα 21 ετών είχε φτασει στα πρόθυρα του θανάτου, από μια κρίσι της νόσου του Αντισον. Ο δόκτωρ Λιούις Σόφερ τη θέραινε με πασιλίτες ντεζοξυκορτικοστερόνης, εμφυτευμένες κάτω απ' το δέρμα της. Κι' η νέα όχι μόνον έζησε, αλλά και λυτρώθηκε οριστικά απ' την αρρώστεια της. Δεν έχει παρουσιάσει καμμία ύποτροπή, στα 10 χρόνια που έχουν περάσει από τότε.

Όταν οι επινεφριδιοί αδένες έχουν καταστραφεί από φυματίωσι ή από άλλη μόλυνσι, είτε από τραυματισμό, ή «ορμόνη της ζωής» πρέπει να αναπληρωθώ από φάρμακα που έχουν την ίδια ενέργεια μ' αυτήν. Αν όμως οι αδένες είναι ακόμη ικανοί να παράγουν την ορμόνη τους, μπορεί να διεγερθώ ή δράσι τους με τη χρησιμιάς άλλης ορμόνης, της ACTH, που εκκρίνεται απ' τον πитуειδών αδένά του κρανίου. Μη την ACTH, ο φλοιός των επινεφριδίων αδένων αρχίζει να παράγω περισσότερη ορμόνη ACH.

Η ACTH απομονώθηκε τελευταίως απ' το δόκτορα Λι, του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας. Παράγεται από πитуειδείς αδένες προβάτων ή χοίρων. Δοκιμάσθηκε δ' μ' αρκετή επιτυχία σε διάφορες παθολογικές καταστάσεις.

Μ' αυτήν, ανακουφίζονται γρήγορα και σημαντικά οι αρθριτικοί. Επίσης εφαρμόσθηκε δοκιμαστικά κατά της «μυασθενείας», μιάς αρρώστειας που εξασθενίζει τους μύς και οδηγεί στην παράλυσι. Στις μισές περίπου απ' τις γνωστές περιπτώσεις, οι πάσχοντες απ' αυτή την αρρώστεια έχουν συγχρόνως όγκους του θυμικού αδένος (που βρίσκεται κάτω απ' το λαιμό). Φαίνεται λοιπόν ότι η ACH περιορίζει την δράσι αυτού του αδένος. Νά γιατί σημειώθηκαν εκπληκτικές — αλλά προσωρινές — δελτιώσεις σε περιπτώσεις μυασθενείας, είτε με την ACTH που αυξάνει την παραγωγή της ορμόνης της ζωής, είτε μ' ένα φάρμακο ανάλογο με την ACH.

Ο δόκτωρ Σόφερ καλλιτέρεψε σημαντικά τη σοβαρή κατάσταση μιάς γυναίκας 29 ετών που έπασχε από μυασθενεία, κάνοντάς της επί 4 ημέρες ενέσεις ACTH. Επίσης σώθηκε, με την ίδια ορμόνη, μια κοπέλλα 29 ετών, στο Νοσοκομείο Έμπορ της Ατλάντα.

Στις περιπτώσεις μυασθενείας, η ορμόνη ACTH πρέπει να συνδυάζεται και με «νεο-στιγμίνη», ειδικό φάρμακο εναντίον αυτής της αρρώστειας. Η ορμόνη της ζωής είναι απαραίτητη για τη συγκράτησι νερού και αλάτιου απ' τον οργανισμό, για τη μεταβολή των πρωτεϊνών σε σάκχαρο, για τον κανονικό σχηματισμό των λιπαρών ιστών του σώματος, κλπ. Φαίνεται πως έχει επί-

δράσι ακόμη και στην αύξησι. Χωρίς αυτήν, το σώμα άφουδατώνεται, χάνει το νερό του και προκαλείται γενικός κλονισμός και κατάρτισις.

Η φυσική και ψυχική υπερ-έντασις, ένας τραυματισμός, ένας ισχυρός πόνος, αυξάνουν τη δράσι των επινεφριδίων αδένων και την παραγωγή της ορμόνης ACH. Για να διατηρήσουμε τις σωματικές και πνευματικές μας δυνάμεις, πρέπει να προλάβουμε την εξάντλησι αυτών των αδένων. Πράγματι, ο δόκτωρ Κάρλσον, απ' το Σικάγο, αποδίδει τα γεράματα στη θαμνίαία ελάττωσι της ορμόνης ACH. Πιθανώτατα λοιπόν θα μπορούσαν μιά μέρα οι επιστήμονες να τα αναβάλουν και να παρατείνουν τη ζωή μας, διατηρώντας τη λειτουργία των επινεφριδίων αδένων με κατάλληλα συνθετικά ορμονικά παρασκευάσματα.

Ζ. ΛΑΛ

Κερυνός στα αεροπλάνα

Θα πιστεύατε, ασφαλώς, ότι τα αεροπλάνα που αποτελούνται ολόκληρα από μέταλλο, διατρέχουν τους μεγαλύτερους κινδύνους από κερυνούς; Κι' όμως τα πειράματα που έγιναν τελευταίως στην Αμερική, απέδειξαν το αντίθετο: Τα αεροπλάνα αυτά δεν κινδυνεύουν απ' τον κεραυνό. Κι' αν τα χτυπήσθ ακόμη, τους ανοίγει απλά μια μικρή τρύπα στο μέταλλο περιβλήμα τους. Απεναντίας, τα αεροπλάνα από ξύλο ή από πλαστική ουσία παθαίνουν σοβαρές βλάβες, ακόμη κι' από κερυνούς σχετικώς μικρής εντάσεως, γιατί ο ηλεκτρισμός εισχωρεί στο έσωτερό τους, αναξιδώντας τις μηχανές και τ' άλλα μεταλλικά εξαρτήματά τους. Μπορούν ωστόσο να προφυλαχθούν, αν έχουν ολόγυρά τους ένα συρμάτινο δικτυώτο.

Χάπια για τους πολεμιστές

Η διατροφή μας με χάπια συμπυκνωμένων θρεπτικών ουσιών αποτελεί ένα απραγματοποίητο επιστημονικό όνειρο. Κι' όμως, ο άρχαιος Φίλων ο Βυζαντινός, αξιωματούχος του μηχανικού και της επιμελητείας του ελληνικού στρατού στο έτος 150 π.Χ., είχε εισηγηθεί ένα χάπιο, που εξεπλήρωνε αυτόν τον προορισμό. Είχε το

μέγεθος έλθας και περιείχε σουσάμι, μέλι, και χυμό παπαρούνας. Κάθε στρατιώτης ή κάτοικος πολιορκημένης πόλεως έπαιρνε ένα τέτοιο χάπιο στις 8 το πρωί κ' άλλο ένα στις 4 το απόγευμα. Έτσι μπορούσε ν' άνθεξη στην έλλειψι άλλης τροφής, γιατί το μέλι του παρείχε υδατάνθρακα, το σουσάμι πρωτεΐνες κ' ο χυμός της παπαρούνας νάρκινε τους νυγμούς του πειναμένου στομαχιού του.

Τα χάπια αυτά εξακολούθησαν να χρησιμοποιούνται ως τον 16ον αιώνα.

Το μέλλον των ζώων

Μελετώντας τα γεωλογικά απολιθώματα κι' εφαρμόζοντας τα συμπεράσματα στο σημερινό ζωικό βασίλειο, μπορούμε να προβλέψουμε την πιθανή εξέλιξι, τελειοποίησι ή εξαφάνισι των ζώων που υπάρχουν σήμερα στον κόσμο. Αυτή είναι η γνώμη του Αμερικανού καθηγητού της γεωλογίας Λώρενς Σλός. Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του, οι κροκοδείλοι, τα φειδια και τ' άλλα έρπετα και σκουροειδή πλησιάζουν στην οριστική εξαφάνισι τους. Μάλιστα πολλά είδη τους έχουν ήδη πάψει να υπάρχουν. Επίσης το άλογο και τα παρόμοια ζώα έχουν μπροστά τους λίγη ζωή ακόμη — δηλαδή μόλις... 10 — 12 εκατομμύρια χρόνια! Όσο για τον άνθρωπο, ο καθηγητής δεν μπορεί να κόμη καμμία πρόβλεψι, γιατί οι προϊστορικοί πρόγονοί μας δεν έχουν αφήσει απολιθώματα.

Μικραίνουν όσο «μεγαλώνουν»

Υπάρχουν στη Φύσι ώρισμα ζώα, που μικραίνουν όσο προχωρούν στην ηλικία. Έτσι, ο «γυρνοί» ενός βατραχίου της Νοτίου Αμερικής αποκτά στην αρχή μήκος περισσότερο από 25 πόντους, έπειτα όμως αρχίζει να ζαρώνει και καταλήγει να γίνη βατραχος μήκους μόλις 5 πόντων!

Η ταχύτης της Γης

Φαίνεται ότι η Γη δεν έχει διαρκώς σταθερή ταχύτητα. Κάπου-κάπου, για ανεξαρκρίβωτο λόγο, αρχίζει να περιστρέφεται γρηγορώτερα, κ' έπειτα ελαττώνεται πάλι η ταχύτης της. Η ελαττώσις αυτή γίνεται με βραδύτατο ρυθμό: ενός χιλιοστού του δευτερολέπτου στα 100 χρόνια. Πάντως, εξακριβώθηκε απ' τα στοιχεία που διαβέδουν οι αστρονόμοι για τις εκλείψεις μέχρι της εποχής των Βαβυλωνίων.

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ

Για τον έλεγχο, του τρόπου της εκτοξεύσεως και της πορείας των κατευθυνόμενων βλημάτων, οι Αμερικανοί μηχανικοί αεροπλάνων, κατέσκευσαν ένα νέο ηλεκτρονικό εγκέφαλο. Σύμφωνα με την ανακοίνωσι των Αμερικανών μηχανικών, ο εγκέφαλος αυτός «ρομπότ» θα μπορεί να προκαθορίσθ με απόλυτη ακρίβεια σε ποιο μέρος θα πέσθ το κατευθυνόμενο βλήμα!

Οι μικρότεροι έχθροι ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Οι ίοι και τ' α μυστήριά τους

Η λέξι «ίος» σημαίνει δηλητήριο. Γι' αυτό ονομάσθηκαν έτσι οι δραστηκώτεροι και ισχυρότεροι μολυσματικοί παθήγοντες, που προκαλούν ένα πλήθος ασθενειών, όπως το κοινό κρυολόγημα, τη γρίπη, το δάγγειο, την παρωτίτιδα, την ανεμοβλογιά, τις κρεατοληψίες, την ιλαρά, την ελλογιά, τον έρπητα, το τράχωμα, τη λύσσα, την ασθένεια του ύπνου, τον κίτρινο πυρετό, την ψιττάκωσι, κλπ.

Είνε τόσο μικροί οι ίοι, ώστε οι επιστήμονες μπόρεσαν να τους διακρίνουν τελευταίως μόνον με το ηλεκτρονικό μικροσκοπείο. Μέχρι πρό ολίγων ετών, η παρουσία τους εκδηλωνόταν αποκλειστικά με τις βλάβες που προκαλούσαν στον ανθρώπινο οργανισμό.

Έχουν ονομασθή «δηλητοί», γιατί περνούν μέσα απ' τους πόρους των φίλτρων που συγκρατούν τα μικρόβια.

Η γνωστότερη και πιο διαδεδομένη ασθένεια από ίον είναι το κοινό κρυολόγημα. Η ιατρική μνει πάντα ανίσχυρη απέναντί του. Ευτυχώς πρόκειται για μιά πάθισι περιωρισμένης και ήπιας μορφής, που δεν επηρεάζει πολύ την υγιεινή κατάστασι του ατόμου. Πάντως ο άνθρωπος που άμυνεται αποτελεσματικά εναντίον της, δεν κινδυνεύει σχεδόν καθόλου κ' από άλλους επικίνδυνους ιούς.

Ποιά ανακαλυφθούν οι ίοι, οι επιστήμονες ήξεραν ως αιτίες των ασθενειών τα πρωτόζωα, τα βακτηρίδια και τους μύκητες, οργανισμούς που βρίσκονται στα σύνορα μεταξύ ζωικού και φυτικού κόσμου. Όλ' αυτά μπορούν να καλλιεργηθούν μέσα σε τεχνικά θρεπτικά υλικά. Οι ίοι όμως πολλαπλασιάζονται μ' ο ν ο ν π ά ν ω σ ε ζ ω ν τ α ν ο υ ς ι σ τ ο υ ς. Αυτή είναι η χαρακτηριστικώτερη και παράξενη ιδιότης τους.

Οι ίοι είναι ζωντανοί οργανισμοί ή απλές χημικές ούσιες; Ός το 1935, οι επιστήμονες είχαν μπόρεσει ν' απομονώσουν και να υποβάλουν σε χημική ανάλυσι ελάχιστους μόνον απ' αυτούς. Είχαν εξακριβώσει ότι ο ίος της ευλογίας των αγελάδων έχει πολυπλοκωτάτη σύνθεσι κ' ότι — όπως κ' οι απλούστεροι ίοι — παρουσιάζει φαινόμενα αναπνοής, μεταβολισμού και αναπαραγωγής (δηλαδή εκδηλώσεις της ζωής) μόνον όταν αναπτύσσεται πάνω σε ζωντανά κύτταρα.

Οι παρατηρήσεις αυτές ωδήγησαν πολλούς επιστήμονες στο συμπέρασμα ότι οι ίοι είναι τα τελειότερα παράσιτα, γιατί δεν έχουν δική τους πεπτική λειτουργία, αλλά συντηρούνται απ' τα κύτταρα που τους φιλοξενούν — και συνεπώς δεν χρειάζεται να έχουν πεντάλες διαστάσεις, εφόσον είναι τόσο περιορισμένες οι ζωικές λειτουργίες τους.

Το περίεργο είναι ότι η δόσι υπέρτατη δεν προστατεύει απ' τις μολύνσεις με ιούς. Απεναντίας μάλιστα, τα υγιέστερα ζώα (ή άνθρωποι) έχουν συχνά τη λιγώτερη ανοχή σ' αυτές τις μολύνσεις. Γιατί, απλούστατα, οι ίοι, σ' τέλεια παράσιτα που είναι, δεικνουν προτίμησι στα βιολογι-

κώς ανώτερα κύτταρα, για τη συντήρησι και τον πολλαπλασιασμό τους.

Έξ άλλου δεν προκαλούν συνήθως βίαιες βατηφόρες αρρώστειες, γιατί δεν τους συμφέρει να καταστρέψουν τα κύτταρα που τους συντηρούν. Κι' αυτό επίσης αποδεικνύει ότι είναι τα τελειότερα παράσιτα, με πραγματική σοφία στις βιολογικές εκδηλώσεις τους.

Ανακαλύφθηκε εξ άλλου ότι οι ίοι παθαίνουν διάφορες μεταβολές των βιολογικών ιδιοτήτων τους, που οφείλονται στα χρωμοσώματα που περιέχουν. Αυτό αποτελεί θετική ένδειξι ότι είναι ζωικοί οργανισμοί, που βρίσκονται στο μεταίχμιο μεταξύ ζώων και νεκρής ύλης.

Η ανοσία κατά των ίων μπορεί νάνη ή φυσική ή τεχνητή. Μερικές ασθένειες, όπως χ. η πολιομυελίτις ή η ιλαρά, αφήνουν ισόβιο ανοσία. Σ' άλλες, όπως η γρίπη ή το κρυολόγημα, η ανοσία είναι προσωρινή, ή δεν υπάρχει καθόλου. Άλλες αρρώστειες προκαλούν πολλά είδη ζώων και τον άνθρωπο, ενώ άλλες περιόριζονται μόνο σε ώρισμα ζωικό είδος, π. χ. στα κουνέλια.

Έχει εξακριβωθή ότι τα φυτά, τα ζώα ή οι άνθρωποι μπορούν συχνά να προστατευθούν από επικίνδυνους μολύνσεις με ιούς, αν εκτεθούν σε παρόμοιες αλλά ελαφρότερες μολύνσεις. Αυτό αποτελεί ένα είδος έμβολιασμού.

Είνε όμως επικίνδυνο να χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό ίοι που διατηρούν όλη τους τη ζωτικότητα. Οι νεκροί πάλι ίοι δεν έχουν τη δύναμι να προκαλέσουν ανοσία. Γι' αυτό, οι επιστήμονες επιδιώκουν να δημιουργήσουν εξασθενημένους ιούς, ικανούς να προκαλέσουν ανοσία, όχι όμως και μιά επικίνδυνη αρρώστεια. Υπάρχουν ήδη προφυλακτικά έμβολια κατά της λύσσας, της ευλογίας, του κίτρινου πυρετού, της έγκεφαλίτιδας των αλόγων και της γρίπης (μολονότι η ανοσία αυτή είναι συχνά προσωρινή και πρέπει ν' ανανεώνεται κάθε τόσο).

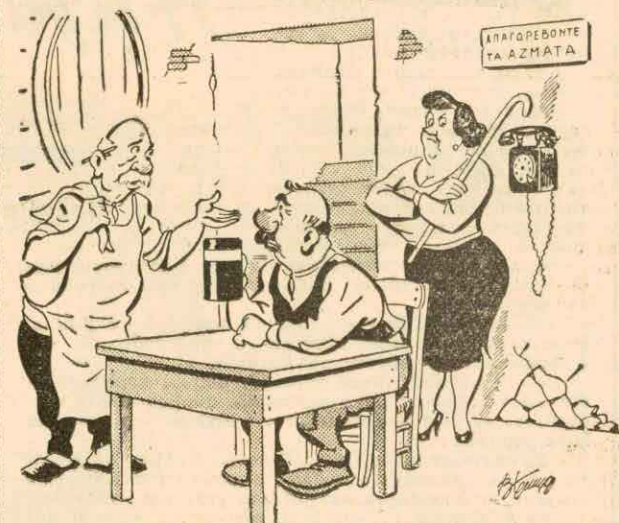
Επίσης μπορεί να δημιουργηθή μιά κατάστασις παθητικής ανοσίας με ενέσεις ορού από άτομα ή ζώα που έπαθαν την αρρώστεια αυτή και βρίσκονται στην ανάρρωσι. Γιατί το αίμα τους περιέχει έτοιμα τα «αντισώματα», δηλαδή τα όπλα του οργανισμού για την εξουδετέρωσι των ίων. Η μέθοδος αυτή εφαρμόζεται στην πολιομυελίτιδα.

Ένα εκπληκτικό φαινόμενο έχει παρατηρηθή στην περίπτωση των κρεατοεληών, που είναι κ' αυτές ένα είδος ελαφράς μολύνσεως με ίον. Όπως έχει δηλαδή παραδεχθή επιστήμονες ή ιατρική, μπορούν να θεραπευθούν με την υποβολή. Ο περίφημος Έλβετος δερματολόγος Μπλός τόνισε στον άρωσά του, μ' προστά σε ζέλου, ότι οι κρεατοεληές του ήσαν πολύ άσχημες κ' ότι βάρεπε να λείψουν. Και πραγματικά, στις περισσότερες περιπτώσεις, δεν άργούσαν να γαθούν, δίχως κανένα άλλο φάρμακο.

Η επιστήμη δεν έχει μπόρει ακόμη να χτυπήσθ αποτελεσματικά τους ιούς. Ωστόσο, οι γιατροί συνεχίζουν τις έρευνές τους μ' επιμονή, και τ' αποτελέσματά τους επιτρέπουν την έλπιδα ότι πλησιάζουν σ' τη νίκη.

Γελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Κύρ-Μήτσο, σε ζητάνε στο τηλέφωνο!...

— Κάτσε, ρέ Πανάγο, να σου διορθώσθ τη γραβάτα, για να μην καταλάβη η γυναίκα σου πως ήμαστε πάλι στην ταβέρνα!...

— Τί τεμπέλα γυναίκα!... Βαρύεται να σηκωθώ απ' τον ύπνο κ' όλο έφευρέσεις μου είνε!...

Α

νάλαφρη και χαριτωμένη η νεαρή αρχινοσοκόμος Μαίρη Λίζαρδ, μπήκε στο γραφείο του διευθυντού της κλινικής δόκτορος Ουάιτ και στάθηκε με σεβασμό μπροστά του.

— Γιά την πρωινή αναφορά ήρθατε, δεσποινίς; την ρώτησε ο σοφός επιστήμων, άνασκηώνοντας το ωραίο αυστηρό κεφάλι του με τα μακρυά, λευκά σκεδόν, μαλλιά.

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά! αποκρίθηκε η νέα, άκουμπώντας επάνω στο γραφείο του το «Βιβλίο των Άσθενών», που αντίκριστα όνόματά τους ήσαν γραμμένες οι διάφορες νυκτερινές παρατηρήσεις των νοσοκόμων της ύπηρεσίας.

Ο δόκτωρ Ουάιτ κύτταξε με προσοχή το βιβλίο, έγραψε μερικά σχόλια σχετικά με την κατάσταση των ασθενών και κλείνοντας το κατοπιν, είπε:

— Το μεσημέρι στην επίσκεψή μου θα συμπληρώσω τις όσγιες μου. Ός τότε όμως, συμμορφωθείτε, δεσποινίς, με όσα έχω σημειώσει πρόχειρα αντίκρι από κασε όνομα!...

Η αρχινοσοκόμος ύποκλήθηκε κι' άπλωσε να πάρη το βιβλίο. Άνασκήτησε όμως άμεσως, γιατί ενοίωσε το χερί της κλειμένο σφιχτά στο χερί του καθηγητού. — Δεσποινίς... ψιθύρισε εκείνος με ταραχή και δισταγμό. Μαίρη... Άγαπημένη μου... Γιατί... γιατί δεν δέχεσαι... την πρότασή μου;

Τα μαγούλα της νέας έγιναν κατακόκκινα. Άπόσυρε άποτομα το χερί της, τροβήχτηκε πίσω λίγα βήματα και με φωνή τρεμάμενη από συγκίνησι απάντησε:

— Κι' άλλότε σας είπα, κύριε καθηγητά, πόσο με τιμούν τα αισθήματά σας... Με όλη μου την ειλικρίνεια σας το ξαναλέω και τώρα... Θα ήταν πραγματικά άνέλπιστη, καταπληκτική τύχη γιά μένα, μία ταπεινή νοσοκόμο, να γίνω γυναίκα σας και να ύψωθώ έτσι στο κοινωνικό και επιστημονικό επίπεδό σας... Μά... είμαι άρραδωνισμένη, καθώς ξέρετε, πρό δύο χρόνων, κύριε καθηγητά... Άγαπώ το μνηστήρα μου, κι' εκείνος με λατρεύει... Ο γάμος μας θα γίνη σε λίγους μήνες, μόλις ο Άρθούρος γυρίση από τις Ίνδιες... Όταν χωρίσαμε, τη στιγμή που μ' έσφιγγε στην άγκαλιά του και με μεθύσε με τα φίλια του, του όρκίστηκα να του μείνω πιστή και να τον περιμένω... Λυπούμαι πολύ, κ. καθηγητά.

Ο πόνος είχε παραμορφώσει το πρόσωπο του δόκτορος Ουάιτ. Ορβίος τώρα μπροστά της, φράζοντας της την πόρτα με το σώμα του, κυττούσε με λαχτάρα την θελκτική αυτή νέα κι' οι γροθιές του σφιγγόντουσαν με άπογνωση.

— Ω! πόσο θα ήθελε να την σφίξη στην άγκαλιά του! Πόσο τη λατρεψε τη γλυκειά του Μαίρη! Πόσο λαχταρούσε να φιλήση τα δροσερά της χείλη και με πόση προσπάθεια συγκρατούσε τον έαυτό του!...

— Ήξερε, πώς αν τολμούσε να το κάνει αυτό και την άγνη εκείνη κοπέλλα θα ψυχραίνε και τον έαυτό του θα γελοιοποιούσε... —

Η Μαίρη πάλι, έκρυβε όσο μπορούσε τη μυστική άγωνία της κάτω από μία μάσκα ψυχρής αξιοπρεπείας. Λυποταν γιά το μαρτύριο του εξαιρετικού εκείνου επιστήμονος.

— Τα σέδη μου, κύριε καθηγητά! ψιθύρισε στο τέλος. Πρέπει να φύγω απ' την κλινική... Σταθήκατε τσόν καιρο πατέρας κι' εύεργέτης γιά μένα τη φτωχή όρφανή, και νοιώσω τον πόνο σας και μέσα στη δική μου καρδιά. Έλπίζω ή άπουσία μου ν' άνακουφίση κι' εσάς κι' έμένα!...

Άναστέναξε ο δόκτωρ Ουάιτ, έσκυψε το κεφάλι του, έπεσε κατόπιν βαρύς στην πολυθρόνα του και λυγμοί άσυγκράτητοι τάραξαν το στήθος του, ενώ η Μαίρη διάβαινε το κατώφλι άφωνη και χλωμή, λευκή σαν φάντασμα.

..... Πέρασαν έξη μήνες.

Ένα μεσημέρι, όλομόναχος στο εργαστήριό του, ο δόκτωρ Ουάιτ, έσκυβε με προσοχή επάνω στο μικροσκόπιο και παρακολουθούσε την εξέλιξη των μικροβίων μιάς τρομερής νόσου που τα είχε κλείσει μέσα σ' ένα προφυλακτικό όρρό δικής του έφευρέσεως. Από ή μέρες τώρα οι έφημερίδες παίρνοντας άφορμή απ' την τελευταία αυτή εύεργετική γιά την άνθρωπότητα έφευρεσί του έπλεκαν θερμά εγκώμια στον φιλόνθρωπο και σοφό επιστήμονα.

Πόσο όμως ήταν άλλαγμένος!... Πόσο έξαντλημένος!... Ήταν πιό σκυφτό και ισχνό το κορμί του, πιό άσπρα τα μαλλιά του, και θολό το άλλοτε σπιν-

Η άρχινοσοκόμη ΝΕΚΡΗ

Νοθηματικό διήγημα

— Που είναι το πτώμα της δυστυχισμένης μνηστής μου, κύριε καθηγητά;... ρώτησε άποτομα ο νέος, με αυστηρό τόνο, σφίγγοντας νευρικά κάποιο χαρτί στο χερί του.

— Μά σας είπα και προχθές... τραύλιζε ο δόκτωρ Ουάιτ. Ή άτυχής μνηστή σας άναπαύεται στο κοιμητήριο Λόου — Ι' κάρτεν... και...

— Ψευδείτε, κύριε καθηγητά! ξεφώνισε ο νέος. Το πιστοποιητικό αυτό που κρατώ εδώ, επίσημο πιστοποιητικό της διευθύνσεως του νεκροταφείου, βεβαιώνει ότι ύπάρχει βέβαια εκεί ένα κενοτάφιο χτισμένο στο όνομα της Μαρίας Λίζαρδ, μά κανένα πτώμα ούτε και φέρετρό ύπάρχει μέσα σ' αυτό το κενοτάφιο... Τί σημαίνουν αυτά, κύριε καθηγητά;... Τί άλλο απ' το ότι ή κάτοχος του κενοταφίου ζή άκομα, ή ότι πέθανε και κάποιος κατ' ακρατεί το πτώμα της;...

Ο καθηγητής έμοιαζε με νεκρό απ' την χλωμάδα του. Το λυγισμένο κορμί του συγκλονιζόταν από σπασμούς όδύνης κι' άγωνίας. Τέλος είπε:

— Θα σας άποκαλύψω κάτι, κύριε Άρθούρε... Άλλόκοτα ίσως, καταχθόνια ίσως, μά το όποιο έλπίζω να νοιώση και να δικαιολογήση ή τρυφερή ψυχή σας...

— Όταν φύγατε γιά τις Ίνδιες και ζήτησε εργασία στην κλινική μου ή άλημονητη μνηστή σας, την προσέλαβα, με πολλούς όμως δισταγμούς κι' επιφυλάξεις... Δεν εύρισκα κατάλληλο γιά τα κοπιαστικά, λεπτά και γεμάτα εύθύνη καθηκοντα της νοσοκόμου το λεπτό εκείνο πλάσμα...

— Ωστόσο ή άφοσίωσή της στους άσθενείς ήταν άπαραμιλη... Είχε γίνει ο παρήγορος άγγελός της. Την παρακολουθούσα πάντα και θαμπωνόμουν απ' την ψυχική της όμορφία. Την προειδοάσα άργότερα σέ άρχινοσοκόμο... Ήταν πειά το δεξί μου χερί, ο άνεκτίμητος βοηθός μου, ή ψυχή της επιστήμης μου... Κι' επιτέλους, κάποιο μοιραίο πρωί, ή σειρα από άγάπη ως τότε καρδιά μου, ή καρδιά ενός γιάτρου άφοσιωμένου τσόν χρόνια στην επιστήμη του, άρχισε να χτυπάη δύνατα γι' αυτή τη νέα...

— Βασανιζόμουν φρικτά... Υπόφερα... Ήταν ένοχο το αισθήμά μου, γιά τη νέα, γιάτι ήξερα πώς ήταν άρραδωνισμένη μαζί σου, παιδί μου... Μά ήταν άνυποφορο πειά το μαρτύριό μου και τη ζήτησα γιά γυναίκα μου... Πολλές φορές της έξομολογήθηκα το αισθήμα μου καθώς και τον τίμιο σκοπό μου... Μά σας αγαπούσε πολύ και άρνιόταν πάντα. Την τελευταία φορά μάλιστα, μου δήλωσε ότι θα φύγη απ' την κλινική... Άχ!... Γιατί δεν έφευγε άμέσως;...

Ο νέος δάγκανε τα δάχτυλά του από πόνο. Πονούσε γιά το θάνατο της λατρευτής του. Πονούσε και γιά τόν σπαραγμό του σκυφτού εκείνου επιστήμονος.

— Ναί, την έπομένη το πρωί θάφευγε καθώς μου είπα... Μά ο Χάρος την παραμόνευε! συνέχισε ο καθηγητής.

— Έφεραν εκείνο το πρωί στην κλινική μου έναν άρρωστο έτοιμοθάνατο, που έπασχε από κάποιο θανατηφόρο μεταδοτικό νόσημα... Ή δεσποινίς Λίζαρδ έμεινε τότε κοντά του από συμπόνοια.

— Πέρασε ένας μήνας άδιάκοπης άγρύπνιας στο προσκέφαλο του άρρώστου, που άρχισε πειά, ύστερα από τσόν άφοσίωσι, να μπαίνει στην άνάρρωσι... Μά αν σώθηκε εκείνος πέθανε ή Μαίρη μου, στην όποια μετέδωσε την άρρώστεια του!... Ή Μαίρη μας ή άγγελική, κύριε Άρθούρε...

— Και τώρα;... ψιθύρισε με άλλοιωμένη φωνή ο νέος, λαχανιασμένος: Που είναι;... Τί την κάνετε; Ο δόκτωρ Ουάιτ έδειξε με το δάχτυλό του μία πόρτα στο βάθος, και τραύλιζε:

— Εκεί... Πηγαίνετε εκεί... Έκλειδώστε την πόρτα... Και θα την δíte... στο γυάλινο φέρετρό της... Βαλσαμωμένη... γλυκειά... θελκτική... σαν ζωντανή... Δεν μπορούσα να την χωρίστω... Και την κράτησα κοντά μου!...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΑΡ

I. ΜΑΤΕΥ

Η ΠΟΛΙΤΕΙΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Φτάνει η μέρα της μονομαχίας. Οι αντίπαλοι συναντώνται σ' ένα εξοχικό χτήμα του Τρεβίλ. Αναλλάσσον από ένα πυροβολισμό χωρίς αποτέλεσμα. Με το δεύτερο πυροβολισμό του ο Τρεβίλ τραυματίζει σοβαρά τον 'Αδόλφο. Ο Κριλλιόν μεταφέρεται άμεσα στην κλινική του γιατρού Λαμπάλ. Ο Τρεβίλ φτάνει με το Ζωρζ παραγμένος σπίτι του και μετά για να ξεχάσει. Ο Λαρμέ τρέχει στο σπίτι της Ρόζας για να ειδοποιήσει για το θλιβερό γεγονός της μητέρας της. Η Ρόζα άρπαι πού δεν βλέπει τον 'Αδόλφο μαζί του.

Μάντεψε ότι ο γιατρός δεν ήθελε να εξηγηθεί μπροστά στη Ρόζα. 'Επρόκειτο συνεπώς για κάτι που άφορμους την κόρη της. 'Η διαπίστωσε αυτή την αναστάτωση. 'Η Ρόζα είχε καθίσει αντίκρυ στο γιατρό και φλυαρούσε μαζί του πρόσχαρη. Σε κάθε χτύπημα του κουδουνιού της πόρτας πετάγονταν ξεφωνίζοντας: — 'Ο 'Αδόλφος!...

Μά ξαναγύριζε σε λίγο στη θέση της απογοητευμένη. 'Ο Λαρμέ καθόταν τώρα κυριολεκτικώς στα καρφιά.

Η ώρα περνούσε. 'Επρεπε να γυρίσει το γρηγορώτερο στην κλινική του φίλου του. 'Απ' τη δύσκολη αυτή θέση τον έβγαλε το παιδάκι της Ρόζας. 'Από το παιχνίδι δωματίου αντήχησε ξαφνικά το κλάψιμο του. 'Η Ρόζα σηκώθηκε κι' έτρεξε κοντά του. 'Ο Λαρμέ άνασσε μ' ανακούφισι. 'Επί τέλους!...

Η κ. Γκρεβίλ έσυρε την πολυθρόνα της κοντά του.

Λέγετε γρήγορα, γιατρέ μου, του ψιθύρισε, τι συμβαίνει;

— 'Ο γιατρός την κτύπησε μ' άπορία.

— 'Όσο μαντέψατε... είπε σιγά.

— Ναί, μάντεψε ότι κάτι συμβαίνει. Λοιπόν, γιατρέ;

— 'Ο Λαρμέ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του κι' απάντησε αναστενάζοντας:

— Μάλιστα, κυρία μου, μαντέψατε σωστά.

— Είχατε καμιά δυσάρεστη πληροφορία σχετικά με το Φλεμάν;

— Κάτι πιο δυσάρεστο, κυρία.

— Εξηγήθηκε, γιατρέ, σάς ικετεύω.

— 'Ακούστε. Θα σάς πω τα θλιβερά γεγονότα που συνέβησαν γοργά και σύντομα: 'Ο 'Αδόλφος παρασύρθηκε σε μία μονομαχία και βρίσκεται αυτή τη στιγμή σε μία κλινική σοβαρά τραυματισμένος!

— Θεέ μου!... βόγγηξε η κ. Γκρεβίλ. Μήπως όνειρεύομαι;

— Όχι, κυρία, δεν όνειρεύασατε.

— Μά πώς;... Γιατί... Με ποιόν μονομάχησε;

— Με τον υποκόμητο Τρεβίλ.

— 'Α, τον άθλιο, τον άθλιο!...

— 'Η μητέρα της Ρόζας μάντεψε άμέσως τα πάντα.

Με λίγα λόγια της διηγήθηκε ο Λαρμέ τα προ και τα μετά τη μονομαχία.

— 'Η κ. Γκρεβίλ δάγκανε τα χείλη της για να μην ξεφωνήσει.

— 'Αμοιρο παιδί!... Εύγενική καρδιά!... ψιθύρισε.

Και συγχρόνως ξέσπασε σε κατάρες έναντι του Τρεβίλ:

— Τον άναδρο!... Πρέπει να τον συλλάβουν... Είναι ένας ανάνδρος, ένας δολοφόνος!...

— Δεν μάς συμφέρει αυτό, κυρία. 'Αν

μάθη ή άστυνομία τί συνέβη θα συλληφθή ο Τρεβίλ, αλλά θα διασπασθή και το όνομα της Ρόζας.

— Έχετε δίκιο, γιατρέ. 'Αλλά πώς άφήσατε σεις να γίνη ή μονομαχία αυτή;

— Έκαμα ό,τι μπορούσα για να συμβιβάσω τα πράγματα. Δυστυχώς δεν μπορούσε να γίνη διαφορετικά. 'Ο Τρεβίλ επέμενε να χτυπηθή με τον 'Αδόλφο κι' ο 'Αδόλφος δεν δεχόταν να ζητήσει συγνώμη.

— 'Η κ. Γκρεβίλ έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια. Φοδόναν ότι θα της έφυγε το μυαλό.

— Και τώρα, τώρα τί θα κάνουμε; ρώτησε. Πώς θα πούμε στη Ρόζα ένα τέτοιο πράγμα; 'Η άμοιρη κόρη μου θα τρελλαθή. Το χτύπημα αυτό θα είναι το τελευταίο, το πιο σκληρό και θα τη θανατώσει!...

— 'Ηρεμήστε, κυρία. Γι' αυτό άκριβώς έτρεξα σε σάς, για να δούμε τί μπορεί να γίνη. Πρώτα - πρώτα πρέπει να κλείσουμε το στόμα του σωφρέ πού μάς υπέφερε στο πεδίο της τιμής. Του ύποσχέθηκα ένα ποσό, βασιζόμενος σε σάς. Σας ζητώ συγγνώμη γι' αυτό πούκανα, χωρίς την άδειά σας, μά, το έχετε, είμαι φτωχός, κυρία, σαν τον 'Ιώδ!

— Έκάματε πολύ καλά, φίλε μου. Θα σάς δώσω άμέσως τα χρήματα που χρειάζονται.

Τη στιγμή αυτή μπήκε στο δωμάτιο ή Ρόζα κι' αναγκάστηκε ν' αλλάξουν κουβέντα. 'Όταν ή Ρόζα έφυγε ο γιατρός είπε στην κ. Γκρεβίλ:

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Πρέπει να γυρίσω γρήγορα πίσω στην κλινική. Προηγουμένως όμως θάθελα να μιλήσω μαζί σας για το ζήτημα της Ρόζας. Πρέπει να μάθη την αλήθεια.

— Ναί, πρέπει να μάθη, αναστέναζε ή κ. Γκρεβίλ. Δεν μπορούμε να της το κρύψουμε. Περιμένει τον 'Αδόλφο από στιγμή σε στιγμή. 'Ο άνησυχής, θα υποψιαστή.

— Γι' αυτό, κυρία, θα ξανάρθω εντός της ημέρας.

— Σας παρακαλώ, γιατρέ. 'Όταν ο 'Αδόλφος δεν φανή ως το βράδυ, ή Ρόζα θα γίνη άνω - κάτω. Πρέπει να της πούμε με τρόπο τη θλιβερή είδηση. Οι δυο μαζί θα της παρουσιάσουμε το πράγμα όχι ως σοβαρό, θα την παρηγορήσουμε. Φτάνει να μη ζητήσει να τρέξει άμέσως κοντά του. Το γεγονός ότι χτυπήθηκε γι' αυτή θα την ξετρελλάνη!...

— Αυτό είναι σωστό. Περιμένετε λοιπόν ως πού να μπορέσω να ξαναπεταχτώ ως το σπίτι σας.

— 'Η κ. Γκρεβίλ βγήκε για μία στιγμή. 'Όταν γύρισε ή Ρόζα είχε καθίσει κοντά στο γιατρό και μιλούσε μαζί του, κρατώντας το παιδάκι της στην άγκυλιά της.

— Πρέπει να πηγαίνω, είπε ο Λαρμέ.

— Θα ξανάρθετε, γιατρέ; ρώτησε ή Ρόζα.

— Καί βέβαια θα ξανάρθω, κόρη μου.

— Μαζί με τον 'Αδόλφο, γιατρέ.

— Φυσικά. 'Εκτός... εκτός αν ή ύπαρξή του συγγενούς του τον άπασχολήσει ως το βράδυ.

— Μην το λέτε αυτό, γιατρέ, θα σας θυμώσω. Θάρθετε μαζί με τον 'Αδόλφο, να περάσουμε το απόγευμα ευχάριστα.

— Συμφωνοι κόρη μου. Θάρω μαζί με με τον 'Αδόλφο.

— Θα τον ανακαλύψετε όπου κι' αν βρίσκεται. 'Εχω το λόγο σας;

— Μάλιστα. Έχετε το λόγο μου.

— Ευχαριστώ, γιατρέ. Έχετε χρυσή καρδιά!

— Καί σύ, μικρούλα μου, είσαι ένας άγγελος!

— 'Η κ. Γκρεβίλ συνόδεψε το γιατρό ως κάτω. 'Ετσι δρῆκε τὸν καιρό να τὸν δάλλη στην τσέπη ένα φακέλλο με χρήματα.

— 'Ο γιατρός έτρεξε προηγουμένως στην πιάσα πούστρε ο σωφρέ και τούδωσε τα χρήματα. 'Εκείνος τὸ έδωσε τὸ λόγο τῆς τιμῆς του πὸς δεν θάλεγε άπολύτως τίποτε γιὰ ό,τι συνέβη.

— 'Ησυχος κάπως ο Λαρμέ, γύρισε άμέσως κατόπιν στην κλινική.

— 'Ο 'Αδόλφος δεν είχε συνέλθει ακόμα.

— Πὸς πηγαίνουμε; ρώτησε άνήσυχος τὸ συνάδελφός του.

— Μέχρι τῆς στιγμῆς ἤσυχος, απάντησε εκείνος. 'Ο πυρετός έπιμένει. Τὸ έκαμα μία τὸνωτική ένεσι γιὰ τὴν καρδιά. 'Ελπίζω να μην άργήση να συνέρθη. Σεις πὸς τὰ πῆγατε;

— Καλά. Είδοποίησα τὴ μητέρα τῆς Ρόζας καὶ πλῆρῳσα τὸ σωφρέ.

— 'Ας έλπίσουμε λοιπόν πὸς όλα θὰ βαδίσουν καλά.

— Πέρασαν σ' ένα πλαγινο δωμάτιο καὶ γευματίσαν πρόχειρα.

— Μία νοσοκόμος καθόταν πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ 'Αδόλφου, έξετάζοντας κάθε τόσο τὸ σφυγμό του.

— Οι δυο γιατροί κάπνιζαν τώρα τὸ τσιγάρο τους κι' έπιναν τὸν καφέ τους όταν έτρεξε κοντά τους ἡ νοσοκόμα.

— 'Ελάτε γρήγορα! τὸς έπτε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Λαμπάλ.

— 'Ο νέος συνέρχεται. Τὰ βλέφαρά του πεταλούδισαν γιὰ μία στιγμή καὶ κατ' ψιθύρισε.

— Οι δυο γιατροί έμπῆκαν στὸ δωμάτιο καὶ πλησίασαν στὸ κρεβάτι τοῦ Κριλλιόν.

— 'Η νοσοκόμος δεν είχε κάμει λάθος.

— Στην κλινική μου, φίλε μου, τὸ άπάντησε ὁ Λαμπάλ.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε σε λίγο.

— Στην κλινική μου, φίλε μου, τὸ άπάντησε ὁ Λαμπάλ.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε σε λίγο.

— Στην κλινική μου, φίλε μου, τὸ άπάντησε ὁ Λαμπάλ.

στο μέτωπό του γιὰ νὰ δῇ τὸν πυρετό του, ὁ 'Αδόλφος μισάνοιξε τὰ βλέφαρά του. Τὰ χείλη του σάλεψαν. 'Ενα ψιθύρισμα ακούστηκε άχνό, ένα όνομα: — Ρόζα!...

— Συγκινημένος ὁ Λαρμέ έσκυψε κοντά του.

— 'Αδόλφε!... έπτε σιγά. Πὸς είσαι παιδί μου;...

— 'Ο Κριλλιόν δεν τὸν άκουσε. Τὸν έκαιγε ὁ πυρετός. Ξανάκλεισε τὰ βλέφαρά του καὶ δεν μίλησε πιά.

— 'Ο Λαρμέ κτύπησε τὸ Λαμπάλ. 'Ανησυχούσε.

— Θα συνέρθη σε λίγο, τοῦ έπτε ὁ φίλος του.

— Αὐτός ὁ πυρετός με φοβίζει, άγαπητέ μου.

— Τὸν περίμενα, Λαρμέ. Εὐτυχώς τὸ τραῦμα εἶνε διαμπερές. 'Ετσι ὁ κίνδυνος μετριάζεται κάπως. Στιρίζω πολλές έλπίδες, ὅπως καὶ σὺ άλλωστε, σὴ γερή κρᾶσι του. Εἶνε λεπτός, φαίνεται εὐθραυστος, αλλά εἶνε γερὸς καὶ θ' άνθῆξη...

— Μακάρι, Λαμπάλ!... αναστέναζε ὁ Λαρμέ καὶ κάθισε κοντά στὸ κρεβάτι.

— Πέρασε μισή ὥρα ακόμα.

— 'Ο 'Αδόλφος άρχισε να βογγᾶ.

— Συνέρχεται, έπτε ὁ Λαμπάλ.

— Πραγματικά ὁ νέος άνοίξει τὰ μάτια του καὶ κτύπησε γύρω του.

— Τὸ δωμάτιο εκείνο πὸν τὸ έβλεπε γιὰ πρώτη φορά τὸν παραξένεψε. Φαντάστηκε πὸς όνειρευόταν ίσως. 'Εκλεισε τὰ μάτια του καὶ τὰ ξανάνοιξε. 'Ερριξε πάλι ένα δέμμα γύρω του καὶ τὸ βλέμμα του σταμάτησε πάνω στὸς δυο γιατροὺς πὸν είχαν σταθῆ ὀρθοί κοντά του.

— Προσπαθούσε ίσως να συγκεντρώσει τὴς σκέψεις του. 'Αρχισε να θυμάται, παρ' ὅλο τὸν πυρετό πὸν τὸν φλόγιζε: 'Η μονομαχία με τὸν Τρεβίλ εκεί έξω...

— 'Ο δεύτερος πυροβολισμός πὸν τὸν σώρισε κάτω... Κι' έπειτα τὸ σκοτάδι πὸν απλώθηκε γύρω του... Κι' ἡ Ρόζα;...

— Τὸ βλέμμα του έπεσε με άγωνία πάνω στὸ γιατρό Λαρμέ.

— Γιατρέ!... σάς ικετεύω... θέλω νὰ μάθω...

— 'Ο Λαρμέ γελάστηκε.

— 'Ησυχες, παιδί μου, τοῦ έπτε με καλῶν. Δεν έχεις τίποτα. 'Ενα επιτόλαιο τραῦμα... Σε βεβαιώνω...

— 'Ο Κριλλιόν χαμογέλασε λυπημένα.

— Δεν μ' ενδιαφέρει ἡ ζωὴ ἡ δική μου, γιατρέ... Με παρεξηγήσατε... Γιὰ τὴ Ρόζα σε ρωτᾶ... Τὸ έμαθε;... Δεν θέλω νὰ μάθη τίποτε... Δεν θέλω νὰ λυπηθῇ... Εἶνε τόσο πικραμένη!... Φτωχούλα Ρόζα!... Γλυκὴ μου άγγελέ!...

— Τὰ μάτια του βούρκωσαν.

— 'Επενέθη τώρα ὁ Λαμπάλ.

— Φίλε μου Κριλλιόν, τοῦ έπτε, ὀχι συγκινήσεις, σε παρακαλῶ. Θα γίνης καλά καὶ θὰ ξαναδῆς εκείνους πὸν άγάπας καὶ σ' άγαπούν...

— Ευχαριστῶ, γιατρέ! ψιθύρισε ὁ 'Αδόλφος. Θα προσπαθῶ νὰ εἶμαι ἡρεμός.

— Μπράβο! 'Ετσι μ' άρέσεις, παλληκάρι μου... φώναξε ένθουσιασμένος ὁ Λαρμέ. Μη συλλογίζεσαι τίποτε κι' όλα θὰ τελειώσουν σύμφωνα με τὸς πόθους σου. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ὅλους τὸς Τρεβίλ καὶ τὸς τίτλους τῆς ευγενείας των, πάμπου προσπάτπου!... Θα ζῆσης, θὰ εὐτυχῆσης καὶ θὰ τὸς μποῦμε καρφί στὸ μάτι!...

— 'Όσο γιὰ τὴ Ρόζα, σὴν τιμὴ μου, δεν ξερεί τίποτα...

— 'Ο 'Αδόλφος θέλησε νὰ πῇ κατὶ.

— 'Ο γιατρός τὸν πρόλαβε:

— Ξέρω... ξέρω... Θα μὸς πῆς ὅτι τὸ πράγμα δεν κρύβεται. Φυσικά, πὸν νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! 'Αλλά έχω λάβει τὰ μέτρα μου. Πετᾶχτηκε καὶ εἶδα τὴν κ. Γκρεβίλ. Τῆς είπα τί συνέβη. Κι' άπόψε θὰ τὸ μάθη, με τρόπο, φυσικά, κι' ἡ Ρόζα...

— 'Ο Κριλλιόν αναστέναζε.

— Μη στενοχωρῆσαι λοιπόν, συνέχισε ὁ Λαρμέ. Ξέρεις πὸς εἶμαι καλὸς διπλωμάτης κι' ὅτι άγαπῶ τὴ Ρόζα, ὅσο άγαπῶ καὶ σένα. Δεν πρόκειται νὰ τὴν τρομάξω, στὸ ὑπόσχομαι.

— Τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ καθυσῆχασαν τὸν 'Αδόλφο.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε σε λίγο.

— Στην κλινική μου, φίλε μου, τὸ άπάντησε ὁ Λαμπάλ.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε σε λίγο.

— Στην κλινική μου, φίλε μου, τὸ άπάντησε ὁ Λαμπάλ.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε σε λίγο.

— Στην κλινική μου, φίλε μου, τὸ άπάντησε ὁ Λαμπάλ.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε σε λίγο.

— Στην κλινική μου, φίλε μου, τὸ άπάντησε ὁ Λαμπάλ.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε σε λίγο.

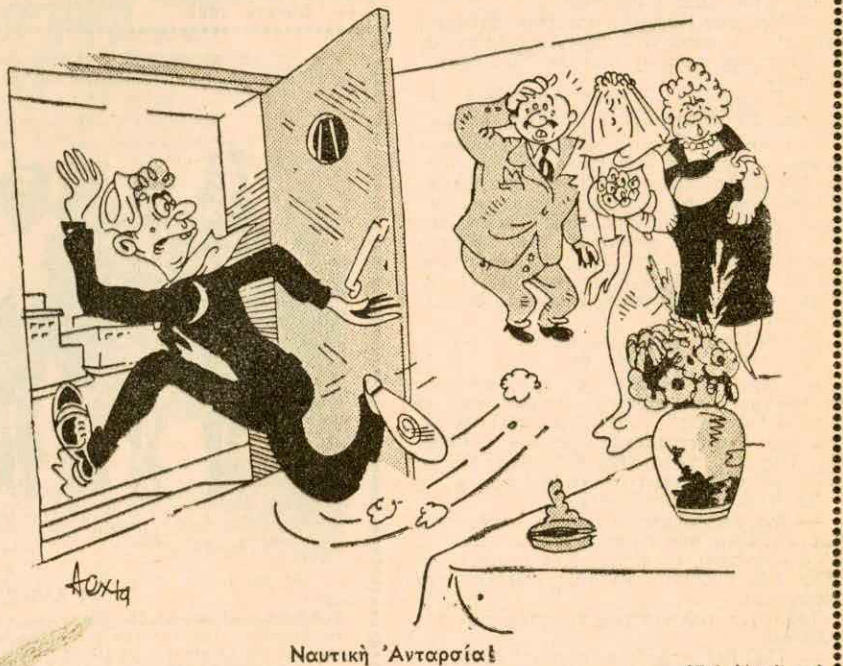
— Στην κλινική μου, φίλε μου, τὸ άπάντησε ὁ Λαμπάλ.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε σε λίγο.

— Στην κλινική μου, φίλε μου, τὸ άπάντησε ὁ Λαμπάλ.

Γκρεβίλ. Περιμένεις τον 'Αδόλφο... 'Αν ήξερες, αν μπορούσες να μαντέψεις...
— Όταν πέρασε το απόγευμα, η Ρόζα, στριφογυρίζε μέσα στο σπίτι σαν τρελή. Κάθε τόσο ρωτούσε τη μητέρα της:
— Τί λέτε, μαμά; Νά το συνέβη τίποτε; Γιατί δεν ήρθε, όπως πάντοτε ο 'Αδόλφος;...
Με ψεύτικο κουράγιο η κ. Γκρεβίλ της απαντούσε:
— Τί ιδέες είν' αυτές που βάξεις στο κεφάλι σου, κορούλα μου; Θά τούτυχε κανένα απόροπτο εμπόδιο. Είχε να τελειώσει κάποια δουλειά, όπως μάς είχε ο γιατρός Λαρμέ. Θά έρθουν, μην ανησυχείς.
— Έξαφνα χτύπησε κάτω το κουδούνι. Χαρούμενη η Ρόζα έτρεξε ν' ανοίξει. Μόλις αντίκρισε το γιατρό Λαρμέ μόνο του πάγωσε.
— 'Ο 'Αδόλφος; ψιθύρισε.
— Θά έρθη λίγο αργότερα, μικρούλα μου, της απάντησε ο γιατρός, προσπαθώντας να κρύψει τη συγκίνησή του.
— Η Ρόζα τον κύτταξε στα μάτια.
— Μά τί του συμβαίνει, γιατρέ; ρώτησε.
— Τίποτε, κόρη μου. 'Απολύτως τίποτε, μην κάνεις έτσι. Αυτή η διαβολούποδες του συγγενούς του απ' την επαρχία τον απασχολήσει, φαίνεται, όλη την ημέρα. Τί κακός μελάς κι' αυτόι οι συγγενείς της επαρχίας!...
— Τόν είδατε καθόλου;
— Μου τηλεφώνησε καί μου ζήτησε συγγνώμην για την αργοπορία του. Με παρακάλεσε φυσικά, να περάσω να σας δώ και να τόν δικαιολογήσω...
— Όλα αυτά τα άθωα, άλλωστε, ψέμματά έκαναν το γέρο γιατρό να κοκκινίζει. Εύτυχως στην εξορία δεν υπήρχε αρκετό φως καί η Ρόζα δεν τό κατάλαβε.
— Την ίδια στιγμή αντήχησε από πάνω ή φωνή της κ. Γκρεβίλ:
— Ποιος είναι, Ρόζα;
— 'Ο κ. Λαρμέ, μαμά.
— Η κ. Γκρεβίλ μαντέψε τί συνέβαινε.
— Μην κρατάς το γιατρό στην πόρτα, κόρη μου, είπε. Έλατε επάνω.
— 'Ο Λαρμέ ένοιωσε άνακουφισί. 'Ανέβηκε επάνω καί χαϊρέθηκε τη μητέρα της Ρόζας.
— Η κ. Γκρεβίλ τού έριξε ένα βλέμμα γεμάτο αγανάκτηση.
— «Θά τά πούμε...», της έγνεψε ο γιατρός.
— Πραγματικά μόλις βρήκαν ευκαιρία, ή κ. Γκρεβίλ τόν ρώτησε σιγά:
— Πώς είναι ο 'Αδόλφος, γιατρέ;
— 'Η ίδια κατάστασι, κυρία μου. Καί γι' αυτό ακριβώς ήρθα. Είναι ανάγκη να βρούμε έναν τρόπο να δικαιολογήσουμε την απουσία του στη Ρόζα όσο να βελτιωθεί κάπως ή κατάστασί του.
— Τί πρέπει να κάνουμε; Δεν έχετε παρά να μου τό πείτε.
— Αυτό σας ρωτώ κι' εγώ, αγαπητή μου; Τί πρέπει να κάνουμε; 'Η Ρόζα άρχισε ν' ανυπομονή. Δεν θά ήσυχάσει, δεν θά κλείση μάτι άπόψε αν δεν δη τόν 'Αδόλφο. Τά λίγα ψέμματα που είχα ρεζέρβα εξαντλήθηκαν.
— Καί τώρα;
— Αυτή ή τρομερή έρώτησι με κάνει καί μένα άνω - κάτω!
— Έχετε δίκιο. Πρέπει να πάρουμε μία άπόφασι.
— Πρέπει δηλαδή να της πούμε με τρόπο την αλήθεια. 'Αλλη λύσις δεν υπάρχει.
— Καυμένη Ρόζα, άτυχό παιδί μου!... Τό ένα χτύπημα πάνω στο άλλο, ή μία συμφορά κατόπιν της άλλης. Φοβούμαι, τρέμω για τήν κόρη μου, γιατρέ...
— Πρέπει να φανήτε γενναία, κυρία. Πριν φύγω άπόψε από δω, ή Ρόζα πρέπει να έχη μάθει την αλήθεια.
— Είναι τρομερό!...
— Ποιος λέει όχι; Μην σαστίζετε ώστόσο. Θ' αναλάβω εγώ να της μιλήσω. Μου τό έπιτρέπετε;
— Η κ. Γκρεβίλ έπιασε τό κεφάλι της άνάμεσα στα χέρια της, έτοιμη ν' αναλυθή σέ δάκρυα.
— Πρό πάντων όχι άπερισκέψεις, κυρία, τη συμβούλεψε ο Λαρμέ.
Καί πρόσθεσε:
— Έχω τήν άδειά σας; Θέλετε να μιλήσω στη Ρόζα; Τό κακό που συνέβη δεν κρύβεται περισσότερο.
— Η κ. Γκρεβίλ πήρε τήν άπόφασί της.
— Έχετε δίκιο, γιατρέ, είπε. Τό καλύτερο είν' αυτό. Συμφωνώ με τήν άποψή

σας... Συμφωνώ... Κι' ο Παντοδύναμος άς μάς βοηθήσει, άς λυπηθή τό παιδί μου! Έμπηκε σέ λίγο ή Ρόζα. Φαινόταν στενοχωρημένη.
— Τί έχεις, παιδί μου; τη ρώτησε ή μητέρα της.
— Τίποτε, μαμά...
— Νά σας πώ εγώ τί συμβαίνει, πετάχτηκε καί είπε ο Λαρμέ. 'Η αγαπητή μας Ρόζα είναι στενοχωρημένη γιατί τά έκαναμε σήμερα βάλασσα. Χάσαμε τήν έκδρομή καί μαζί με τήν έκδρομή χάθηκε κι' ο καλός μας 'Αδόλφος...
— Η Ρόζα τόν άκούγε όρθια.
— Κάθισε, μικρή μου, της είπε με τρυφερότητα ο γιατρός. Θά σου εξηγήσω εγώ γιατί συνέβησαν όλες αυτές οι άναποδιές. Δεν φταίω ούτε εγώ γι' αυτό, ούτε ο Κριλιόν... Συνέβη ένα μικρό, ένα άσήμαντο περιστατικό...
— Η Ρόζα έγινε πιό χλωμή καί κάθισε άντίκρου στό γιατρό.
— Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε άνήσυχη.
— Ω, τίποτε, τό έξαιρετικό, κόρη μου. Μην τά χάνεις έτσι εύκολα. Σε ξέρω θαρραλέα. Νά λοιπόν όλη κι' όλη ή αλήθεια: 'Ο 'Αδόλφος είχε πρό ήμερών ένα έπείσώδιο...
— Έπείσώδιο;...
— Δηλαδή... θέλω να πώ, συναντήθηκε τυχαία με τόν άλλο εκείνο...
— Τόν Τρεβίλ!... φώναξε ή Ρόζα καί τά μάτια της άστραψαν.
— Νά πού τό μαντέψατε. 'Ο Τρεβίλ λοιπόν τού φέρθηκε άναιδώς κι' ο καλός μας 'Αδόλφος τού έδωσε ένα περίφημο χαστούκι!...
— Καί δεν μου είπατε τίποτα για όλ' αυτά, γιατρέ;
— Δεν άξιζε τόν κόπο, παιδούλα μου. 'Ο Λαρμέ δυσκολευόταν να συνεχίση.
— Λοιπόν;... Λέγετε, γιατρέ... Γιατί σταματήσατε;...
— Δεν τό μαντεύει; 'Ο γελοίος ο ύποκόμης θεώρησε τόν εαυτό του προσβλημένο, κι' άρχισε να ζητά, ο άνόητος, μονομαχία.
— Μονομαχία!...
— Ό, άστεία πράγματα, κόρη μου.
— Η Ρόζα πετάχτηκε επάνω. Τά χαρακτηριστικά της είχαν άλλοιωθή, τά μάτια της είχαν ανοίξει διάπλατα.
— Γιατρέ, φώναξε, φτάνει πιά!... Κάτι μου κρύβετε... Μιλήστε μου καθαρά, θέλω να μάθω τήν αλήθεια...
— Τά γονάτά της λύγισαν.
— Η μητέρα της ώρμησε καί τη συγκράτησε.
— 'Ησύχασε, Ρόζα μου, τήν παρακάλεσε. Δεν είναι τίποτε σοβαρό.

Ναυτική 'Ανταρσία!

(Τού 'Αρχέλαου)

— Πού είναι ο 'Αδόλφος;... Θέλω να τόν δώ, τώρα άμέσως...
— Η μητέρα της τήν έβαλε να καθήση στή θέσι της.
— Η άμοιρη πολυδασανισμένη μικρούλα πνίγονταν από τήν αγωνία. Ξαναπετάχτηκε όρθη, δεν τήν χωρούσε ο τόπος.
— 'Ο Λαρμέ κοτίασε πολύ για να τήν πείση να καθήση καί να τόν άκούση.
— Θέλω τήν αλήθεια, γιατρέ, τού φώναζε.
— Ναί, παιδί μου, τήν αλήθεια θά σου πώ.
— Θέλω να τόν δώ.
— Συμφωνώι. Θά πάμε μαζί.
— Είναι χτυπημένος!... Πεθαίνει!...
— 'Οχι δά, Ρόζα μου... 'Ενα τσαγρουνίσμα... Θά βεβαιωθείς καί μόνη σου... Μονομαχία για μένα! Τό μαντεύω.
— 'Α, τόν άθλιο τόν Τρεβίλ!...
— Ναί, λοιπόν. Έγινε σήμερα τό πρωτό ή μονομαχία. Κι' ή σφαίρα τού Τρεβίλ βρήκε έυστά τόν 'Αδόλφο στό πλευρό.
— Θεέ μου, γιατί δεν προλάβατε τό κακό, γιατρέ; Πώς άφήσατε τόν 'Αδόλφο να βαδίση στό θάνατο;
— Μή μ' άδική, Ρόζα. Τόν ξέριξε καλά. Είπε γενναίως καί περήφανος. Έκανα, μάρτυς μου ο Θεός, ό,τι ήταν δυνατόν για να ματαιώσω τή μονομαχία αυτή. 'Αλλά ο 'Αδόλφος δεν ήθελε, με κανένα τρόπο, να ζητήσει συγγνώμην από τόν Τρεβίλ.
— Καί τώρα;... Πού είναι τώρα;
— Στην κλινική τού φίλου μου γιατρού Λαμπάλ.
— Καταλαβαίνω... Μάταια ζητάτε να με γελάσετε. 'Η ζωή τού 'Αδόλφου κινδυνεύει. Δεν άντέχω... Δεν με χωράει ο τόπος! Θέλω να τόν δώ, να τόν δώ τώρα άμέσως, να γλυκάνω τούς πόνους του... να τόν παρηγορήσω... Έχουσε για μένα τό αίμα του!... Καί σεις με γεγελάτε απ' τό πρωτό!...
— 'Ορθια, έξαλλη, γεμάτη άνυπομονησία, τρελλή σχεδόν, άρπαξε τό Λαρμέ απ' τό χέρι.
— Έμπρός, γιατρέ!... Γιατί καθόμαστε;... Τί περιμένουμε;...
— 'Ο Λαρμέ κύτταξε λοζά τήν κ. Γκρεβίλ.
— Ναί, άς πάμε, είπε ή μητέρα της Ρόζας.
— Ντύθηκαν πρόχειρα.
— Η Ρόζα φώναξε τήν καμαριέρα καί της έμπιστευόθηκε τό παιδικό της.
— 'Ισως δεν έρθω άπόψε, 'Ιουλία, της είπε. Τό νού σου στό μικρό.
— Η καμαριέρα τήν καθυσόχασε.
— Κατέβηκαν στό δρόμο.
— Η Ρόζα έτρεχε, σαν να τήν κυνηγού-

σαν. Εύτυχως δεν άργησαν να βρουν ένα ταξί.
— 'Ο Λαρμέ σιωπούσε τώρα.
— «Ότι μπορούσα τό έκαμα, συλλογίζοταν. 'Ας γίνη πιά τό θέλημα τού Θεού!...»
— Στέφονταν τό σπαραγμό της Ρόζας, όταν θ' αντίκριζε τόν 'Αδόλφο χλωμό, σαν νεκρό, άναίσθητο, φλεγόμενο απ' τόν πυρετό, σέ φρικτή κατάστασι...
— Η κ. Γκρεβίλ ένοιωσε τήν ανάγκη να κλάψη για να άνακουφιστή.
— «Πόσες συμφορές!...», συλλογίζοταν. 'Ε- πείτα απ' τόν άτυχο Ζάκ ο 'Αδόλφος... Πόσο αίμα!... Φοβούμαι... Τρέμω για τήν κόρη μου... Τόση λύπη μπορεί να τήν σκοτώσει!...»
— Έφτασαν στην κλινική τού Λαμπάλ.
— Όλον οι καρδιές χτυπούσαν δυνατά.
— Η Ρόζα πνιγόταν απ' τήν αγωνία της. Για ν' ανέβη τις σκάλες όταν τούς άνοίξαν, άναγκάστηκε να τήν πιάση από τό χέρι ή μαμά της.
— Έτρεμε ή δύστυχη κόρη.
— Θάρρος, παιδί μου, της είπε ή μητέρα της. Μην κάνεις έτσι.
— Συγγνώμην, μαμά. Έχεις δίκιο 'Ι- σως. Μά έχω ύποφέρει πολύ στή ζωή μου καί τό παραμικρό μ' άναστατώνει. 'Υπο- φέρω, μαμά μου!... Δεν άντέχω πιά. Νο- μίζω πως θά σταματήση ή καρδιά μου!...
— 'Ο Λαρμέ προηγήθηκε. 'Ηταν περισσότε- ρο άνήσυχος απ' τις δυό γυναίκες, γιατί ήξερε σε ποιά κατάσταση βρισκόταν ο 'Α- δόλφος. 'Ανέβηκε δυό - δυό τά σκαλιά. Στο διάδρομο συνάντησε τή νοσοκόμο που πε- ριποιόταν τόν 'Αδόλφο.
— Λοιπόν; Πώς είναι ο φίλος μας; τη ρώτησε λαχανιασμένος.
— Πολύ καλύτερα, γιατρέ. 'Η κατάστα- σί του βελτιώθηκε ελαφικά. Έπεσε ο πυ- ρετός του. Συνήρθε πρό μίας ώρας καί σας ζητάει έπίμονα.
— 'Ο Λαρμέ ένοιωσε ένα βάρος να τού ση- κώνεται απ' τήν ψυχή.
— Δοξασμένο τ' όνομά σου, Θεέ μου! ξεφώνισε.
— Καί ήσυχος πιά γύρισε στην κ. Γρε- βίλ καί στη Ρόζα που είχαν ανέβει καί τόν είχαν πλησιάσει.
— Τί σας είπε ή νοσοκόμος, γιατρέ; ρώτησε ή μητέρα της Ρόζας.
— Εύχαρίστα νέα, κυρία. 'Ο καλός μας φίλος είναι εκτός κινδύνου. Άύριο, μεθυσιο θά σηκωθή.
— Δεν πίστευε σ' αυτά πούλεγε. Μά τώρα πιά ήταν αισιόδοξος καί τά άθωα ψέμματα που γαργαλούσαν τή γλώσσα.
— Η Ρόζα ήσυχασε κάπως.
— 'Ηταν δυνατόν να ψεύδεται ο γιατρός, έξω ακριβώς απ' τό δωμάτιο τού τραυμα- τία;
— Δεν μπόηκαν άμέσως μέσα. Πέρασαν στό γραφείο, όπου έφτασε σέ λίγο κι' ο Λαμ- πάλ.
— 'Ο Λαρμέ τού άσπλησε τις κυρίες.
— Κι' ο ίδιος ο Λαμπάλ τις καθυσόχασε.
— Η Ρόζα, που δεν είχε καθήση καν σέ κάθισμα απ' τήν άνυπομονησία της τόν πα- ρακάλεσε:
— Μπορούμε να τόν δούμε, γιατρέ μου;
— Μία στιγμή... είπε ο Λαρμέ. Θά μπόω να τόν ειδοποιήσω. 'Ας μη τόν ξα- φνιάσουμε... δεν θά τού έκανε καλό μία ξαφνική συγκίνησι.
— Έφυγε καί ξαναγύρισε άμέσως. Φαινό- ταν πιό εύχαριστήμενος.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια.

Γάμοι

Είς τους τελέσαντας τούς γάμους των έν Κωνσταντινουπόλει Φραντζέσκον ντε Μαργκερίτα καί Κλεοπάτρην Ξανάκη εύχόμεθα να ζήσουν.

Αντώνιος καί 'Ελένη Μάναλη

Έκδόσεις

Έκυκλοφόρησε σέ πανηγυρική έκδοσι τό γνωστό καλλιτεχνικό περιοδικό «ΚΑΙ- ΝΟΥΡΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τού συγγραφέως κ. Κώστα Μάνεση. Στο πανηγυρικό αυτό φύλλο δημοσιεύονται όλα τά τελευταία τραγούδια, καθώς καί συνεργασίες των γνω- στοτέρων εύθυμογράφων καί δημοσιογρά- φων.

Μιά αιώνια αγάπη

Τό ειδύλλιο της κομψής ντε Σαμπράν με τόν ίππότη ντε Μπουφλέ.

'Ο έρωσ, ο παράξενος μικρός θεός, κάνει τις πιο πολλές φορές τούς ανθρώπους να ύποφέρουν καί τούς χαρίζει περισσότερες λύπες παρά χαρές. Μά από καμμία έποχή δεν λείπουν οι εύνοούμενοι του. Καί αυτοί δεν είναι οι άνθρωποι που τό αίσθη- μά τους κυλάει χωρίς έμπόδια για να κα- ταλήξη κάποτε στό γάμο. Στον έρωτα, ο γάμος άποτελεί μία λεπτομέρεια κι' ίσως τή λιγώτερο σημαντική. Οι εύνοούμενοι τού έρωτος είναι εκείνοι που μόρεσαν ν' αγαπούν καί ν' αγαπιούνται από τό πρόσωπο της έκλογής τους σ' όλη τουτ τή ζωή καί που ή αγάπη τους διατηρήθηκε άγνη, μεγάλη κι' όμορφη ως τή στιγμή που ο θάνατος έκλεισε τά μάτια τους. Αυτοί μόνο γνώρισαν τόν έρωτα στην α- ληθινή του μορφή, σαν τό μεγαλύτερο καί ιερώτερο από τά ανθρώπινα αισθήματα.

Τέτοιο ήταν καί τό αίσθημα που συνέ- δεσε κατά τά τέλη τού δεκάτου άγδού αιώνα τήν κομψή ντε Σαμπράν με τόν ίππότη ντε Μπουφλέ.

'Η Τερέζα ντε Μονβίλ — αυτό, ήταν τό οικογενειακό όνομα της κομψής ντε Σαμπράν — είχε τό άτύχημα να χάση από πολύ μικρή τη μητέρα της κι' ο πα- τέρας της θεώρησε προτιμότερο να τήν έμ- πιστευθή στις φροντίδες μιας συγγενούς του, που ήταν ηγουμένη μιας μονής, για να τήν μεγαλώση καί να τήν μορφώση. 'Από κει τήν πήρε σέ ηλικία δεκαεπτά χρόνων για να τήν παντρώση.

'Ο σύζυγος που της είχε διαλέξει ήταν ένας παλιός αλκός, ο κόμης ντε Σαμ- πράν. Μεταξύ τού γαμπρού καί της νέφης υπήρχε μία διαφορά πνήντα χρόνων. 'Απ' αυτό τό γάμο ή Τερέζα άπόκτησε δυό παι- δια.

Μερικά χρόνια αργότερα, ο άντρας της πέθανε. 'Η κομψα ήταν τότε μόλις είκο- σιτεσσάρων χρόνων καί έλαμπε από ο- μορφιά. Δεν δέχτηκε, ώστόσο, καμμία ά- πό τις προτάσεις γάμου που της έγιναν καί έδειξε τή διαθεσι ν' άφοσιωθή άπο- κλειστικά στην άνατροφή των παιδιών της.

'Αλλ' ο μικρός θεός καραδοκούσε. Καί, μία μέρα, της έφερε μπροστά της τόν ίπ- πότη ντε Μπουφλέ. Περίφημο φυσιογνο- μιά, σ' αλήθεια, αυτός ο Μπουφλέ. Δευ- τερότοκος γιός μιας μεγάλης οικογε- νείας, είχε άφοσιωθή στό εκκλησιαστικό στάδιο κι' είχε άρχισει τή ζωή του σαν άβάς. 'Αλλά κατόπιν πέτασε τά σάσα, κατάρχηκε στό στρατό, διακρίθηκε σέ

πολλές μάχες για τό θάρρος καί τήν έ- τοιμότητα του καί είχε φτάσει στό βαθμό τού συνταγματάρχου. 'Από τ' άλλο μέρος, καλλιεργούσε τήν ποίησι κι' έγραφε ωραι- ότατους στίχους κι' έπιγράμματα.

Μιά άκατανίκητη δύναμις έσπρωξε αυ- τούς τούς δυό ανθρώπους τόν ένα στην άγ- καλιά τού άλλου. 'Η άλληλογραφία της κομψής ντε Σαμπράν, που διασώθηκε ολοκληρη σχεδόν, μάς πληροφορεί για τήν ήμερομηνία που δόθηκαν ολοκληρωτικά ο ένας στον άλλον. 'Ηταν ή 2 Μαΐου 1778.

«Νά θυμάσαι πάντα τή 2 Μαΐου, γρά- φει στον αγαπημένο της. Αυτή ή ήμερα ήταν ή πιο εύτυχισμένη της ζωής μου».

'Από αυτή τή στιγμή, ή αγάπη τούς παρέσυρε σαν όρμητικός χείμαρρος. 'Ε- πείτα από λίγο καιρό, ή κομψα έγρα- φε στον ίππότη:

«Σ' αγαπώ σαν τή μητέρα σου, σαν τήν αδελφή σου, σαν τήν κόρη σου, σαν τή φίλη σου, σαν τή γυναίκα σου. Είσαι ή ψυχή που ζωντανεύει τό σώμα μου».

Τό λογικώτερο καί τό φυσικώτερο ήταν, έπειτα απ' αυτή τή μεγάλη αγάπη τους, να ένώσουν τή ζωή τους με τά δεσμά τού γάμου. 'Αλλ' ο ίππότης ντε Μπουφλέ είχε σοβαρές άντιρρήσεις στο ζήτημα αυτό. 'Ηταν φτωχός κι' ή κομψα πολύ πλού- σια.

«Μόνο αν μόρεσω να κάμω κάτι τό ά- ξιόλογο, που να με σηκώσει στή συνεί- δησι των ανθρώπων, θα δεχτώ να γίνω σύ- ζυγός σου, είπε στη φίλη του. Διαφορετι- κά, δεν μπορώ να ένώσω τή φτώχεια μου με τά πλούτη σου. 'Η τιμή μου τό άπα- γορεύει».

Λίγο καιρό αργότερα, έφευγε για τή Σενεγάλη, με τόν τίτλο τού γενικού διοι- κητού αυτής της μακρινής γαλλικής ά- ποικίας. 'Ο χωρισμός των δυό αγαπημέ- νων ήταν σκληρός. 'Αλλ' είχαν κι' οι δυό έμπιστοσύνη ο ένας στον άλλον.

'Ο Μπουφλέ κατέχτησε πολύ γρήγορα ένα όνομα στή Σενεγάλη, χάρις στο θάρ- ρος, τή δραστηριότητά του καί τό μεγα- λο καί ειλκρινές ένδιαφέρον του ύπέρ των ίθαγενών. Στις 9 'Ιανουαρίου 1788, γύ- ρισε, τέλος, στη Γαλλία. 'Η κομψα ντε Σαμπράν, μόλις έμαθε τήν άποδίδασί του στις γαλλικές άκτές, έστειλε έναν ταχυ- δρόμο, για να τόν προυπανήξη καί να τού φερη μία έπιστολή της. Μέσα σ' ή- τήν τού έγραφε:

«'Ας πεθάνω τώρα, άφού μπορώ να σβύ- σω μέσα στην άγκαλιά σου».

Οι δυό αγαπημένοι είχαν πάρει πιά τήν άπόφασι να νυμφευτούν στες σχέσεις τους. 'Αλλά, σέ λίγο, έξασπε ή 'Επανα- στασις, που τούς άνάγκασε, έπειτα από πολλές περιπέτειες, να φύγουν στό έξω- τερικό καί μόνο κατά τις αρχές τού 1797 κατέφεραν να κάμουν τούς γάμους των στο Μπρεσλάου. 'Η κομψα ήταν τότε σαράντα έπτά χρόνων καί ο ίππότης έ- ξηντα. 'Αλλά τά χρόνια δεν είχαν σβύσει τή μεγάλη αγάπη τους.

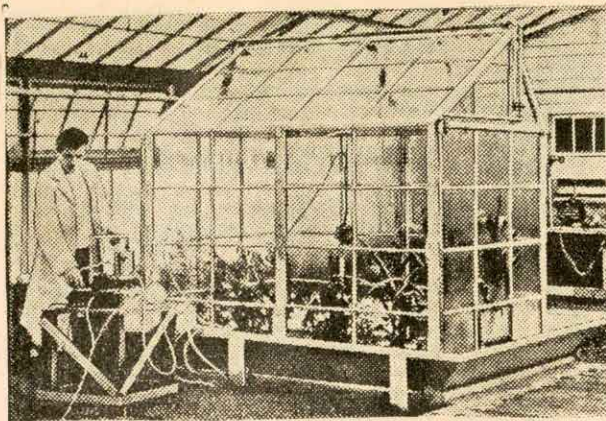
Στή Γαλλία, οι δυό σύζυγοι γύρισαν κατά τά τέλη τού 1800 κι' έζησαν άλλα δεκα πέντε χρόνια μαζί. 'Ο Μπουφλέ πέ- θανε τό 1815 καί ή Τερέζα τό 1827. Τά τελευταία χρόνια της ζωής της τά είχε άφιέρωσει στην ταξινόμησι των ένθυμίων τού μόνου ανθρώπου που είχε λατρεύσει στή ζωή της.

Κατά λαθος

'Ενας κάτοικος τού Ουάρρεν ('Οχάϊο) μπήκε σαν σίφουνας στό γραφείο της 'Ε- νώσεως Παλαιών Πολεμιστών, άναποδυρί- στες τραπέζια καί καρέκλες, έκακοποίησε τρία - τέσσερα άτομα, έξασχισε διάφορους φακέλλους που βρήκε στα γραφεία καί, ό- πως ήταν έπόμενο, κατέληξε στό γεγο- νιστικό άστυνομικό τμήμα. Έκει τόν ρώτησαν τί προηγούμενα είχε με τήν 'Ενωσι Πα- λαιών Πολεμιστών.

— Με τήν 'Ενωσι Παλαιών Πολεμι- στών, είπε έκπληκτός. Κανένα. Νόμιζα πως ήταν τά γραφεία της 'Εφορίας...

Καί φυσικά ο άνθρωπος τήν άφρημάδα του τήν πληρώσε πολύ ακριβά.

Ένα τμήμα της σέρρας του δόκτορος Σκούλου, μέσα στην οποία αναπτύσσονται ραδιενεργά φυτά.

Κήπος με ραδιενέργεια

Τα ασυνήθιστα φυτά του δόκτορος Σκούλου

Υπάρχει σ' ένα προάστειο του Σικάγου ένας «κήπος» με 40 είδη λουλουδιών και λαχανικών, που τα περιποιούνται συνεχώς, μέρα-νύχτα, τρεις επιστήμονες, ο βοτανολόγος δόκτωρ Σκούλυ και δυο βοηθοί του. Οι τρεις αυτοί άντρες μένουν διαρκώς έξω απ' τον «κήπο». Χωρίζονται μάλιστα απ' αυτόν με χοντρά τοιχώματα. Γιατί ο «κήπος» είναι μια κλειστή σέρρα, που ο αέρας της είναι δηλητήριο για τα ανθρώπινα πλάσματα. Πράγματι, τα φυτά αυτά ζουν και μεγαλώνουν με ραδιενεργές ουσίες.

Ο περίεργος κήπος του δόκτορος Σκούλου δεν έχει χόμα. Ο δόκτωρ σπέρνει τα φυτά του μέσα σε λεπτά χαλίκι προερχόμενο από πέτρωμα χαλαζιού προϊστορικής εποχής, που δεν περιέχει καμμία θρεπτική ουσία για τα φυτά. Το ξηπλένει προηγουμένως με ύγρα που σκοτώνουν κάθε μυκητία ή μικροοργανισμό απ' αυτούς που υπάρχουν στο χόμα. Έτσι, μπορεί να

Η περιποίησης της επιδερμίδος

Το πολυτιμότερο κοσμημα της γυναίκας είναι το ωραίο δέρμα. Μια ωραία βελουδένια επιδερμίδα δίδει τόση χάρι και ωμορφιά, που δεν αναπληρούται με τίποτε άλλο.

Προσοχή λοιπόν στην επιδερμίδα σας. Φροντίστε να την διατηρήτε πάντοτε δροσερή. Κάμετε κάθε βράδυ και πρωί ένα έλαφο μασάζ με μια εκλεκτή λιπαρά Composition που περιέχει όλα τα απαραίτητα συστατικά, που εισχωρούν στο δέρμα και το κρατούν ζωήρο και δροσερό.

Με την αυτήν Composition θα ξαναδώσετε στο πρόσωπό σας την νεανική του δροσιά.

Ζητήσατε από το φαρμακείο ή το κατάστημα καλλυντικών την νέαν κρέμαν της Αμερικανικής Lanolin Mondaine.

Είτε ένα προϊόν, που απεδείχθη ωφέλιμωτα δια την περιποίησιν του προσώπου.

διαθρήψη κατόπιν τα φυτά του όπως θέλει, εμποτίζοντας το στρώμα του χαλικιού με μια κατάλληλη χημική διάλυσι.

Ο εμποτισμός γίνεται με μια αυτόματη συσκευή, τρεις φορές την ημέρα το καλοκαίρι και δυο το χειμώνα, με 150 γαλόνια διαλύσεως, που στραγγίζουν σιγά-σιγά μέσα απ' το χαλίκι και πέφτουν μέσα σ' ένα υπόγειο τεπόζιτο, για να ξαναχρησιμοποιηθούν την επομένη φορά. Στα λίγα λεπτά της ώρας που το υγρό περνάει απ' το στρώμα του χαλικιού, τα φυτά απορροφούν απ' αυτό τις ποσότητες αζώτου, καλίου, φωσφόρου κι άλλων χημικών στοιχείων που χρειάζονται. Μια φορά τη βδομάδα, οι επιστήμονες εξετάζουν τη διάλυσι και προσθέτουν τα συστατικά που έχουν ελαττωθή.

Έξ' άλλου ο δόκτωρ Σκούλυ διοχετεύει μέσα στη σέρρα διοξείδιον του άνθρακος που απαιτείται για την «ανάταξη» των φυτών. Το αέριο όμως αυτό περιέχει μια μικρή ποσότητα ραδιενεργού άνθρακος (μιας ουσίας που παράγεται στο εργοστάσιο ατομικής ενέργειας του «Οκ Ρίτζ»). Έτσι, η ποσότης που περιέχεται στη σέρρα, έχει ραδιενέργεια 1/4.000.000 «κιουρί». Και τα φυτά γίνονται συνεπώς ραδιενεργά.

(Το «κιουρί» είναι μονάδα ραδιενέργειας κι' αντιπροσωπεύει την ακτινοβολία ενός γραμμαρίου ραδίου, δηλαδή 37 δισεκατομμύρια ακτίνες στο δευτερόλεπτο).

Η θερμοκρασία της σέρρας διατηρείται μονίμως στους 22 βαθμούς, χωρίς στην εξωτερική ψύξη των γυάλινων τοιχωμάτων της μ' ένα ρεύμα κρύου νερού. Μια ειδική συσκευή μετράει συνεχώς τη ραδιενέργεια του αέρος της. Και μια άλλη χρησιμοποιεί για να εξακριβώνεται μήπως ξεφύγη ένα ποσοστό αυτής της ακτινοβολίας και προσβάλει τους επιστήμονες που βρίσκονται απ' έξω.

Άλλη συσκευή καταγράφει συνεχώς την έντασι του φωτός που εισχωρεί στη σέρρα.

Οι ρίζες των φυτών χωρίζονται μεταξύ τους με με-

τάλλινα διαφράγματα, για να μην κλέβουν θρεπτικές ουσίες ή μια απ' την άλλη. Πώς του ήρθε η ιδέα να καλλιεργήσει φυτά ραδιενεργά;

Πριν από μερικούς μήνες ένα επιστημονικό ίδρυμα χρειάστηκε μια ποσότητα ραδιενεργού ασκορβικού οξέος. Το ασκορβικό οξύ χρησιμοποιείται για τη θεραπεία των οξέων ρευματισμών. Κι' οι επιστήμονες του ιδρύματος το ήθελαν με μορφή ραδιενεργό, για να το μεταχειρισθούν ως «δεικτική» στα πειράματά τους και να μελετήσουν έτσι τις βασικές αιτίες των ρευματισμών.

Αλλά το ασκορβικό οξύ δεν μπορεί να παρασκευασθεί τεχνητά στο εργαστήριο. Έξάγεται μόνον από ώριμα φρούτα, ιδίως λάχανα, ντομάτες και πιπεριές. Για να νάνε λοιπόν ραδιενεργό, έπρεπε να ραδιενεργά κι' αυτά τα φυτά. Ο δόκτωρ Σκούλυ έλυσε το πρόβλημα, καλλιεργώντας τα με τον τρόπο που είπαμε, μέσα στη σέρρα του.

Όταν ώριμάσουν, τα μαζεύει, τα αψυδατώνει, τα τρίβει σε σκόνη, τα κατεργάζεται κι' απομονώνει το καθαρό και ραδιενεργό ασκορβικό οξύ.

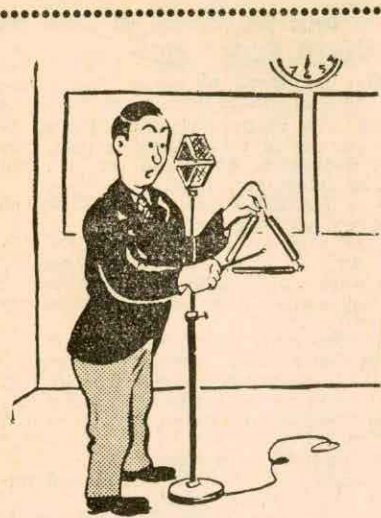
Αργότερα, ο δόκτωρ Σκούλυ άρχισε να παράγει με ανάλογες μεθόδους ραδιενεργό μπλεττανόνα, όπιο κι' άλλα αλκαλοειδή από παπαρούνες, νικοντινικό οξύ από καπνό, νιτρίνη, κλπ. Όλα αυτά χρησιμεύουν για σπουδαία ιατρικά και βιολογικά πειράματα.

Πρόκειται επίσης να καλλιεργηθούν στη σέρρα ραδιενεργό τριφύλλι και κακκιογούλια. Το πρώτο θα προσορίζεται για τη διατροφή ζώων κερασφόρων, για να μελετήσουν κατόπιν οι επιστήμονες τις λειτουργίες της πέψης και της γαλακτοπαραγωγής τους.

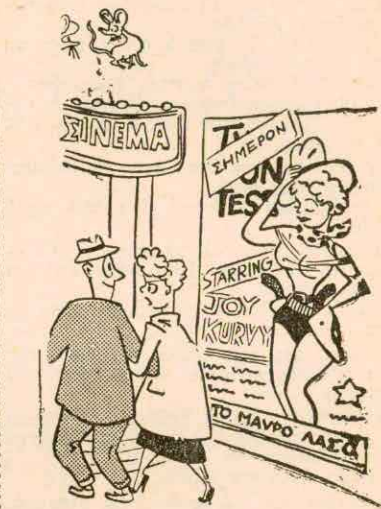
Απ' τα ραδιενεργά κακκιογούλια θα βγάλουν οι επιστήμονες λάχανα, με την οποία θα μελετήσουν το μεταβολισμό σε πειραματόζωα.

Πρέπει ν' αναφέρουμε εδώ και μια άλλη σχετική εργασία, που γίνεται σ' ένα εργαστήριο της Βοστώνης, με μια μέθοδο που επινόησε ο δόκτωρ Ουάκμαν, ο επιστήμων που ανέκαλύψε τη στρεπτομυκίνη. Μέσα σε κλειστά γυάλινα δοχεία καλλιεργούνται με κατάλληλες χημικές ουσίες ώριμα είδη μικροβίων, έτσι ώστε να γίνουν ραδιενεργά. Μετά 2 βδομάδες, τα αποχωρίζουν με μια φυγοκεντρική συσκευή απ' τη θρεπτική διάλυσι, τα κατεργάζονται και τα μεταβάλλουν σε ραδιενεργά αμινοξέα.

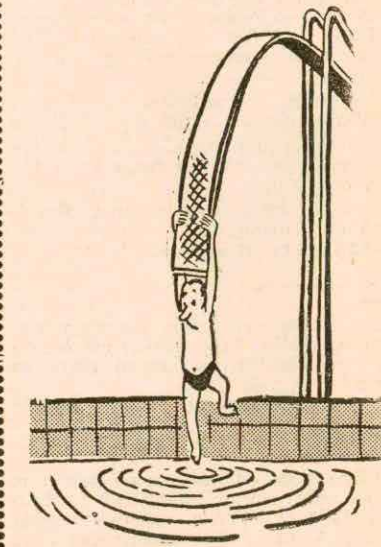
Τα αμινοξέα είναι, ως γνωστόν, τα συστατικά που αποτελούν όλες τις ζωικές πρωτεΐνες. Συγκρίνοντας λοιπόν την ταχύτητα με την οποία τα απορροφούν οι υγιείς και οι καρκινώδεις ιστοί ενός πειραματόζωου, οι επιστήμονες ελπίζουν να διαφωτισθούν το μηχανισμό του καρκίνου και να βρουν τον τρόπο της αναχαίσεώς του.

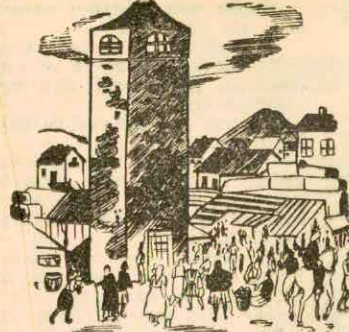
Ο σπήκερ: 'Αγαπητοί μας ακροατάι, όταν ακούσετε το χτύπημα του «γκόγκ» κάντε μας τη χάρι να μας τηλεφωνήσετε την ακριβή ώρα, γιατί χάλασε το ρολόι μας!...

— Μά έσύ δεν μου είχες πη πως δεν σου άρεσαν τα καουμποϊκά έργα;

Κατάδυσις απ' τα 5 μέτρα!

Η Παλαιά 'Αγορά των 'Αθηνών. (Σχέδιον του Καλνενμπέργκερ)

Για να γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η 'Ανερά

Δεν πρόκειται να περιγράψουμε την αρχαία αγορά των 'Αθηνών, που τα τελευταία χρόνια έφεραν σε φώς οι 'Αμερικανοί αρχαιολόγοι, ούτε τη ρωμαϊκή, που τα ερείπια της σώζονται ακόμη και σήμερα. Θα ασχοληθούμε με κάτι πολύ απλούστερο. Με την πρώτη αγορά της πρωτεύουσας.

Φαίνεται πως στο ζήτημα της αγοράς η νεώτερη 'Αθήνα δεν είχε μεγάλη τύχη εν αντιθέσει με τα χρόνια της τουρκοκρατίας που το γραφικώτατο παζάρι της εθαυμάζετο από όλους τους ξένους και αναφέρεται από τους περιηγητές που γράφουν γι' αυτή.

Η πρώτη αγορά που χρησιμοποίησε η πρωτεύουσα ήταν χειρότερη κι' από τη σημερινή, κι' αν ακόμη κρίνουμε τις αναλογίες της εποχής και του πληθυσμού. Βρισκόταν στο τέλος της οδού Αιόλου στην περιοχή που είναι πίσω από την οδό Πανδρόσου. Οι σύγχρονοί της την έλεγαν «ή ά γ ο ρ ά σ τ ις π α ρ ά γ κ ε ς». Και πραγματικά, ήταν ένα μάζωμα από ζυλινες παράγκες, που είχε εγκαταστήσει η Δημορχία και τις νοικίαζε.

Επί μισό αιώνα η αγορά αυτή εξυπρέτησε την πρωτεύουσα. Υπήρχαν όλα τα είδη των μαγαζιών συγκεντρωμένα σε ρουφέτις, δηλαδή κατά συντεχνίες. Εκτός από τα καταστήματα των τροφίμων, ήταν τα έμπορικά που πουλούσαν κάθε είδος πραγμάτειας και τα μικροεργαστήρια, ενώ στην οδό Πανδρόσου είχαν συγκεντρωθή τα αμπατζιδικά και τα έλληνοραφεία. Στα σκαλάκια της οδού Πανδρόσου — μερικά υπάρχουν ακόμη και σήμερα — που οδηγούσαν στο εσωτερικό της αγοράς ήταν εγκατεστημένα δεξιά κι' αριστερά τα μπαρμπερία με τις κρεμασμένες πετσέτες τους και τον φουστανελλοφόρο κουρέα, που περιποίτην συνήθως την πελατεία του απ' έξω από το μαγαζί, γιατί δύσκολα χωρούσε μέσα. Το ζύρισμα στα σκαλάκια ήταν φτηνότερο από τα άλλα κουρέια. Κόστιζε μόνο μια πεντάρα!

Στο εσωτερικό της αγοράς, ο βόρυθος, ή ακαθάρσια και ή άταξια κυριαρχούσαν πάντα.

Ένα σχέδιμα του Βαυαρού Καλνενμπέργκερ μας δέσσεσε την εικόνα της παλιάς αγοράς, στα 1835, με το χαρακτηριστικό πύργο του 'Ελγίνου και την έκκλησία της Μεγάλης Παναγιάς, ανάμεσα στις ζυλινες παράγκες. Η βυζαντινή αυτή έκκλησία που ήταν το «Ιερώτατον και παλαιότατον προσκύνημα των 'Αθηναίων», καταχώθηκε μερικά μέτρα από το μηχανικό Σπίς, όταν ανάλαβε να ισοπεδώσει την πε-

ριοχή για να εγκαταστήσει «την Αγοράν του Νέου Βασιλείου». Φαίνεται, δε πως ύφιστο και ή έκκλησία τα αποτελέσματα της ρυπαρότητας που επικρατούσε στην αγορά, αν κρίνουμε από μια άναφορά στα 1850 του «έπι της αγοράς υπαστυνόμου», ο οποίος, μεταξύ άλλων αναφέρει ότι «... ανέκαυσε (!) και ένα ναόν εις βάθος 22 ποδών κατακαλυπτόμενον υπό αρτοπωλείων και οινόπωλείων και εις έν καταβάς έυρεν αυτόν πλήρη ακαθαρσιών των οπωροπωλών και των γειτόνων!».

Σε καλύτερη κατάσταση δεν ήταν και ο πύργος με το ρολόι που είχε χαρίσει ο 'Ελγίνος στους 'Αθηναίους το 1814, για να τους εξευμενίση για την άρπαγή του είχε κάμει των μαρμάρων του Παρθενώνα και των άλλων έλληνικών αρχαιοτήτων. Το ρολόι του 'Ελγίνου είχε καταστραφή στην 'Επανάστασι, άλλ' ο φιλελληνικώτατος Λουδοβίκος της Βαυαρίας, ο πατέρας του 'Οθωνα, το είχε αντικαταστήσει με ένα άλλο που έφερε στους 'Αθηναίους όταν ήρθε στην 'Ελλάδα το 1836.

Στη βάσι του υπερύψηλου τετραγώνου πύργου, που ερειπωμένον πλέον χρησιμοποιείτο για φυλακή, μαζεύονταν οι «μ ά γ κ ε ς τ ο υ ρ ο λ ο γ ι ο υ». Περίμεναν να μεταφέρουν τη ψώνια κανενός νοικοκύρη στο σπίτι του, φροντίζοντας πάντοτε να εξαφάνωνται «κατά τι» το καλάθι με τα τρόφιμα...

Με τέτοια κατάσταση της αγοράς ήταν φυσικό να γίνουν επανειλημμένες συζητήσεις τόσο στις εφημερίδες όσο και στο δημοτικό συμβούλιο για την εγκατάστασι μιας νέας κεντρικής αγοράς, που να εκπληρώνη τους απαραίτητους όρους υγιεινής και καθαριότητας. Στα 1860 το υπουργείο των 'Εσωτερικών ζήτησε να φυγή από το μέρος εκείνο η αγορά για να γίνουν αρχαιολογικές ανασκαφές στην περιοχή της. Αλλά ο Δήμος δεν είχε χρήματα για να φτιάξη καινούργια και ούτε ήθελε να καταργήσει την παλιά και να χάση το εισόδημα που είχε νοικιάζοντας τις παράγκες.

Έτσι ή κατάστασις διατηρήθηκε ώς τα 1880, που άρχισε πλέον να γίνεται σοβαρή εργασία για την κατασκευή της νέας αγοράς στη θέση που βρίσκεται και σήμερα, ύστερ από ένα δάνειο τριακοσίων χιλιάδων δραχμών που πήρε ο Δήμος για το σκοπό αυτό από την 'Εθνική Τράπεζα. Πριν όμως τελείωση ή κατασκευή της νέας αγοράς μια μεγάλη πυρκαϊά τη νύχτα της 9 — 10 Αυγούστου του 1884 κατέστρεψε την παλιά.

Η πυρκαϊά άρχισε τη μία και μισή μετά το μεσονύχτιο. Όπως μας πληροφορούν οι σύγχρονες εφημερίδες σε μία ώρα κτά πάντα είχαν αποτεφρωθή. Οι ζυλινες παράγκες μεταβλήθηκαν σ' ένα μεγάλο περσιόεχο περιτριγυρισαν τον πύργο, το ρολόι του ακούστηκε για τελευταία φορά να χτυπή στίς δύομισι μετά τα μεσάνυχτα. Σε λίγο σωριάστηκε κι' αυτό μαζί με τον πύργο και την έκκλησία.

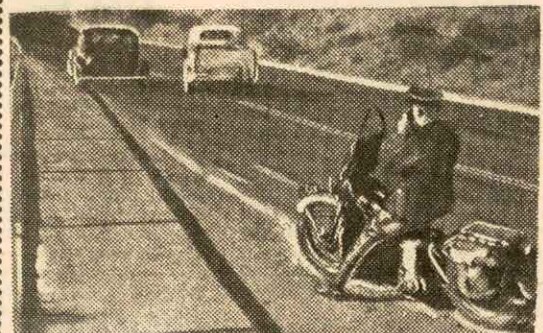
Βιαστικά και πριν ακόμα τελείωση ή νέα αγορά άρχισαν να εγκαθίσταται σ' αυτή οι «πυροπαθείς» της παλιάς. Αλλά οι εργασίες εξακολούθησαν ώς τα 1886 και ξεδομήθηκαν συνολικά 460 χιλιάδες δραχμές (περί τις 20 χιλιάδες λίρες χρυσές). Συμπληρώσεις όμως έγιναν και αργότερα και μόνο στα 1915 ή αγορά πήρε την τελική της μορφή, την εποχή ακριβώς, που με την έκτασι που άρχισε να παίρνει ή 'Αθήνα μετά τους βαλκανικούς πολέμους ήταν πια ανεπαρκής για να την εξυπρέτηση.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΖΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΤΟΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ένα νέο ατομικό ραδιόφωνο, που κατασκευάζεται στην 'Αμερική, έχει το ίδιο μέγεθος μ' ένα πακέτο τσιγάρων. Μπορεί κανείς να το βάλει στην τσέπη του παντελονιού του και με τη βοήθεια ενός ακουστικού — σαν αυτά που έχουν οι βαρήκοι — ν' ακούη οποιοδήποτε σταθμό σέ άκτινα 180 χιλιομέτρων. Έτσι μπορεί ν' ακούη κανείς μουσική κι' όταν βρίσκεται έξω από το σπίτι του, στο δρόμο, στο βουνό, στη θάλασσα. Ένα κακό μόνο έχει το ραδιόφωνο αυτό της τσέπης, το ότι διασκεδάζει μόνον έναν άκροατή και όχι όλοκληρες οικογένειες όπως συμβαίνει συνήθως.

ΕΝΑΣ ΑΔΙΑΦΕΥΣΤΟΣ ΜΑΡΤΥΣ

Στη Μελβούρνη της Αυστραλίας, οι αστυφύλακες της τροχίας είνε εκτός των άλλων και άσσοι του ένστανανέ. Μόλις κανένας απ' αυτούς αντίληψη πως ένας σωφές παραδίνει τους κανονισμούς, του παίρνει μια φωτογραφία τη στιγμή της παραδίδας και του κάνει μνύσις βασίζόμενος στον αδιαφάνη αυτό μάρτυρα. Στην εικόνα ένας αστυφύλακας φωτογραφίζει ένα αυτοκίνητο τη στιγμή που προσπερνάει ένα άλλο βγαίνει έξω απ' τη λευκή διαχωριστική γραμμή του δρόμου. Στην Αυστραλία όπως και στην 'Αγγλία, τα αυτοκίνητα πηγαίνουν πάντοτε άριστερά.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ - ΡΟΜΠΟΤ

Οι 'Αγγλοι συναγωνίζονται τους 'Αμερικανούς κατασκευάσαν τον «κπρητή-ρομπότ», ένα μηχανήμα που καθαρίζει και γυαλίζει τα παπούτσια, καθαρίζει τα τζάκια, τις πατάτες, κόβει το κρέας, ελέει καφέ, χτυπάει αυγά κι' άκονίζει μαχαίρια... Το θροιστικό αυτό ρομπότ κινείται με ηλεκτρισμό. Κόστιζε δε άπο κι' ένα ραδιόφωνο. Μάλιστα, τον πρώτο, δεν θα περσάν και πολύς καιρός, που οι υπηρέτες και οι υπηρέτρες του σπιτιού θ' άρρηστουδούν έντελώς. Τα ρομπότ θα κάνουν όλες τις δουλειές και μάλιστα χωρίς να φλυαρούν.

Αϊπόν, καλή αντίκριση κι' όπως είπαμε! μου ψιθύρισε ο Ράφ. Στη Μασσαλία, θα βρής το Τζέφρεϊ και θα το παραδώσεις αυτό το χαρτοφύλακα. Τα παρακάτω είναι δική του δουλειά...

Τόν αποχαιρέτησα, μπήκα στο σταθμό της Λυών, κρατώντας με προσοχή το χαρτοφύλακα, κι' ανέβηκα στο τραίνο. Το διαμέρισμα εκείνο ήταν άδειο. Οι αποσκευές όμως που βρίσκονταν πάνω στο δίκτυ, έδειχναν ότι ήταν πιασμένες οι τρεις θέσεις του. Κάθησα λοιπόν αναγκαστικά στην τετάρτη, κοντά στην πόρτα. "Αλλωστε, θα μπορούσα έτσι να βρεθώ γρηγορώτερα στο διάδρομο, αν τυχόν συνέβαινε κάτι..." Όλα πρέπει να τα προβλέπη κανείς!

Πέντε λεπτά πριν ξεκινήσει το τραίνο, ανέβηκαν οι τρεις συνταξιδιώτες μου. Πρώτος κάθησε αντίκρυ μου ένας ανθρωπάκος κοντός, απλά ντυμένος, μ' ένα μεγάλο σημάδι πληγής στο πρόσωπο. Ο δεύτερος, που κάθησε στην ίδια σειρά μ' εμένα, ήταν ψηλός και φορούσε ένα αγγλικό παλτό. Την τελευταία στιγμή, παρουσιάστηκε κι' ο τρίτος — ένας "Αγγλος", όπως έδειχνε το παρουσιαστικό του — και κάθησε αντίκρυ στον κύριο με το παλτό.

Το τραίνο ξεκίνησε, άγκομαχώντας...

Πέρασε αρκετή ώρα, χωρίς να συμβεί τίποτε το εξαιρετικό. Κι' όμως διαπιστώνουν πως προετοιμαζόταν από στιγμή σε στιγμή κάποιο δράμα... "Εσφίγγα κάτω απ' τη μασχάλη μου το χαρτοφύλακα, ενώ με τ' άλλο χέρι κρατούσα ένα περιστρόφο, μέσα στην τσέπη του παλτού μου.

Πρόσεξα ότι ο κύριος με το αγγλικό παλτό έκανε το μισοκοιμισμένο. "Ωστόσο, τον έπιασα πολλές φορές να κρυφοκυττάει. Ο "Αγγλος" πάλι είχε τα μάτια του μισοκλειστά, αλλά ήμουν βέβαιος πως πρόσεχε, ότι συνέβαινε γύρω του..."

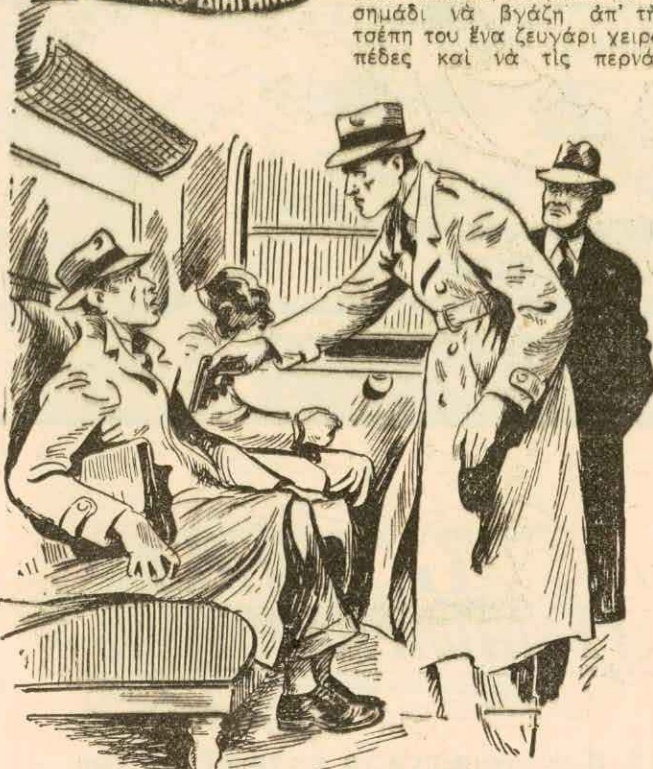
Μια βαρειά, καταθλιπτική ατμόσφαιρα είχε απλωθεί μέσα στο βαγόνι. Καταλάβαινα πως είχαμε κι' οι τέσσερες ένα πιστόλι στην τσέπη μας, έτοιμοι να το τραβήξουμε...

"Όταν χτύπησε, στις 8½ το βράδυ, το κουδούνι για το φαγητό, κανείς μας δεν σηκώθηκε για να πάει στο βαγόνι - ρεστοράν... Δεν είχα πια την παραμικρή αμφιβολία ότι οι τρεις εκείνοι άνθρωποι ήταν άστυνομοί!

"Επρεπε ναμια έτοιμος, για να δώσω μια σκληρή μάχη... Κι' αν ακόμη καταρθωνα να ξεφύγω απ' το διαμέρισμα, ίσως θα με περιέμεναν στο διάδρομο κι' άλλοι άστυνομοί!...

Δεν μπορούσα ωστόσο να καταλάβω πως είχε ανακαλύψει τα ίχνη μου ή αγγλι-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Περιπέτεια ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

κα άστυνομία... Συγχρόνως συλλογίζομαι ότι δεν έπρεπε να έκνευρίζομαι μ' αυτές τις σκέψεις. Ήταν ανάγκη να διατηρώ όλη μου την ψυχραιμία για κάθε ένδεχόμενο...

Μου φάνηκε ξαφνα ότι είδα δυο απ' τους ανώσιους να κάνουν κάτι ύποπτες κινήσεις. Τράβηξα άμέσως το περιστρόφο μου και τους σημάδεψα. "Εκείνοι δεν το κατάλαβαν, γιατί ή θέσι μου ήταν μισοσκοτεινή.

"Η καρδιά μου κόντευε να σπάσει απ' τα δυνατά χτυπήματα. Το δάχτυλό μου χάρδευε νευρικά τη σκανδάλη... Είδα τότε τον άνθρωπο με το σημάδι να κάνει ένα νόημα στον "Αγγλο. Κύτταξα τον τρίτον άγνωστο. Φαινόταν τώρα άπαθής και άταρχος.

"Ο "Αγγλος σηκώθηκε, έσκυψε από πάνω του και του ζήτησε την άδεια να κατεβάσει το στόρ του παραθύρου. "Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

"Ο "Αγγλος σηκώσε το χέρι του... Την ίδια στιγμή έθγαλε μέσα απ' το μανίκι του ένα λαστιχένιο ρόπαλο και χτύπησε στο κεφάλι τον κύριο με το αγγλικό παλτό, που έγειρε δίπλα, ανάσθητος...

"Η σκηνή αυτή είχε γίνει με άστραπιαία ταχύτητα. "Η

κατάπληξι μου κορυφώθηκε, όταν είδα τον άνθρωπο με το σημάδι να βγάξει απ' την τσέπη του ένα ζευγάρι χειροπέδες και να τις περνάει

"Ο άστυνομικός έχωσε το χέρι του στην τσέπη του παλτού μου κι' έθγαλε από μέσα το περιστρόφο...

στά χέρια του λιποθυμισμένου.

"Ενοιώσα τότε την έντύπωση ότι δεν διέτρεχα κανένα κίνδυνο κι' έκρυφα γρήγορα το περιστρόφο στην τσέπη μου.

"Μη φοβάσθε, κύριε! μου είπε ο άνθρωπος με το σημάδι. Είμαστε άστυνομοί.

Κι' ο "Αγγλος πρόσθεσε, δείχνοντάς μου το λιποθυμισμένο:

"Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Τάντ Φέργυσον, ο τρομερός δολοφόνος του Δουβλίνου. Τον παρακολουθούμε από μέρες τώρα...

"Αναστέναξα μ' ανακούφιση. "Ένα μεγάλο βάρος είχε φύγει απ' την καρδιά μου... "Ωστε λοιπόν οι άστυνομοί δεν κυνηγούσαν εμένα, όπως είχα υποθέσει στην αρχή, αλλά έναν άλλο, ένα δολοφόνο!... Ήταν τόσο μεγάλη η χαρά μου, ώστε άρχισα να γελάω νευρικά, σφίγγοντας πάντα κάτω απ' τη μασχάλη μου τον πολύτιμο χαρτοφύλακα.

Πρόσφερα τσιγάρα στους άστυνομικούς κι' άρχισα να έκθειάζω τη δραστηριότητά τους...

"Εκείνοι μ' άκουγαν μ' ευχαρίστηση. "Ωστόσο, κάπου-κάπου, ένοιωθα μια άνησυχία, ένα χτυποκάρδι. "Η καλωσύνη των άστυνομικών απέναντί μου δεν μου φαινόταν και τόσο φυσική. "Ήξερα, άλλωστε, καλά, ότι ένας άστυνομικός υποψιάζεται τους

πάντας και τα πάντα,

Το τραίνο εξακολουθούσε να τρέχει μέσα στη νύχτα. "Εγώ άστειεύομουν με τους άστυνομικούς... Σιγά - σιγά όμως, κατάλαβα ότι ο άνθρωπος με το σημάδι με λοξοκύτταζε παράξενα... Οι ματιές του έγιναν τόσο βαρείες κι' έρευνητικές, ώστε άρχισε να με κυριεύει κάποια άκεφία... Ξαφνικά, μούκαμε μια άπρόοπτη έρώτησι που με πάγωσε:

"Φοβηθήκατε πολύ προηγούμενος, κύριε;

"Όχι, άπάντησα. Δεν κατάλαβα τί συνέβη, γιατί μισοκοιμόμουν. "Όταν άνοιξα καλά τα μάτια μου, είχατε περάσει πιά τις χειροπέδες στο δολοφόνο...

"Περίεργο!... Κι' εγώ είχα την έντύπωση πως... σας είδα πρό όλίγου να βγάζετε περιστρόφο!

"Εγώ!... τραύλισα.

"Ναί, έσείς!

"Κάνετε λάθος, κύριε, είπα νοιώθοντας ένα ρίγος στη σπονδυλική στήλη.

"Νομίζετε;

"Μά φυσικά. Γιατί, όπως σας είπα, κοιμόμουν.

"Λέτε ψέματα!...

Και, με μια γρήγορη κίνηση, ο άστυνομικός έχωσε το χέρι του στην τσέπη του παλτού μου κι' έθγαλε από μέσα το περιστρόφο...

"Δεν γελάστηκα, όπως βλέπετε! συνέχισα. Συγχρόνως, σ' όλο το ταξίδι, πρόσεξα πως είσατε πολύ ανήσυχος και πως σφίγγατε στη μασχάλη σας το χαρτοφύλακα σας! Δεν πιστεύω να με παρεξηγήσετε, αν σας παρακαλέσω να μου δείξετε το περιεχόμενό του...

"Επεχείρησα να διαμαρτυρηθώ, αλλά ο άστυνομικός μου τράβηξε άπτότομα το χαρτοφύλακα, τον άνοιξε και φώναξε:

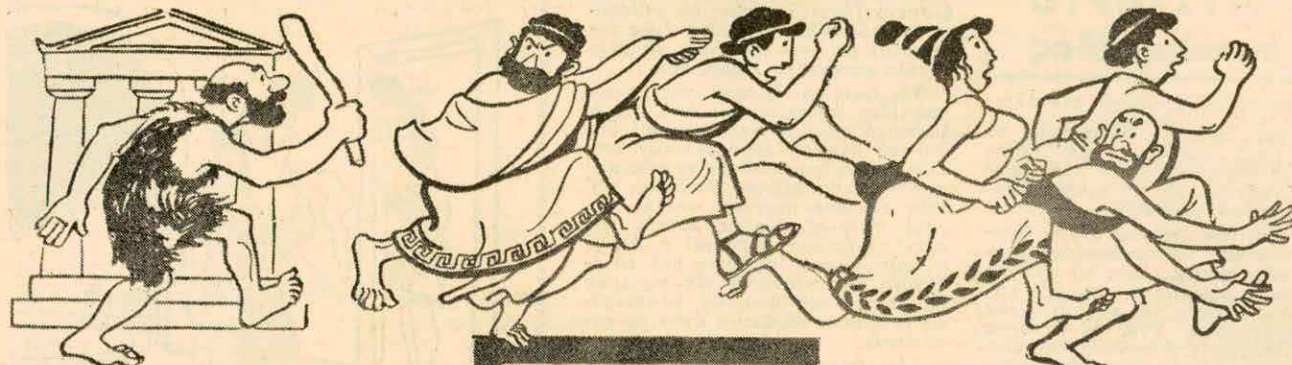
"Αυτά είναι τα διαμαντικά της λαίδης "Όσμπορν, που της τάκλεψαν προχθές, στο Λονδίνο!... "Ωστε σύ είσαι ο δράστης!... Και συνταξιδεύουμε, δίχως να το φαντασθούμε! Λίγο ακόμη και θα μας τσκακάζε μπροστά στα μάτια μας... Δεν ήσουν τυχερός, φίλε μου! "Εχω, έξερεις, κι' άλλο ένα ζευγάρι χειροπέδες στην τσέπη μου... για σένα!...

Π. ΤΡΟΥΑ

Μένο διπλά κρεβάτια

Προκειμένου να συνέλθω το έτησιο συνέδριο "Αμερικανών άστυνομικών διευθυντών στο Νιάγαρα Φάλλς, κοντά στους περίφημους καταρράκτες, ένας απ' αυτούς, ο άστυνός Τζώρτζ Λήντμπετερ, τηλεγράφησε απ' την πόλι του σ' ένα ξενοδοχείο να του κρατήσουν ένα δωμάτιο με δυο κρεβάτια. Να λοιπόν ή άπάντησις που έλαβα:

"Δεν υπάρχουν δωμάτια με μονά κρεβάτια. Μη ξεχνάτε ότι ή πόλις μας είναι τόπος συγκεντρώσεως νεονύμφων απ' όλο τον κόσμο.

Η ζωή και ή δράσις ένός φιλοσόφου

ΙΙΑ τους άρχαίους "Ελληνες κυνικούς φιλοσόφους, τους «Σκύλους», όπως τους έλεγε ο λαός, δεν έέρουσε παρά έλάχιστα πράγματα. Κι' αυτές οι λίγες γνώσεις μας, σχολικές κυρίως, είναι σχετικές με μερικά περιστατικά της ζωής του περίφημου Διογένη. Πέραν αυτού σκότος βαθύ.

"Η κυνική φιλοσοφία ήταν μια προσπάθεια έπιστροφής στη φύσι, στην άπλη και άφρόντιστη ζωή, σαν μια αντίδρασι στη διαφθορά και την έκλυσι των ήθών της εποχής εκείνης, που ήταν εποχή παρακμής της "Ελλάδος. "Ετσι νόμιζαν ότι θα διορθώσουν την κοινωνία.

Θα σας μιλήσουμε σήμερα για τον όνομαστό έπίσης κυνικό φιλόσοφο Κράτη, το δίδασκαλο του Διογένη, που έζησε την 113ην "Ολυμπιάδα (322 π.Χ.).

Νέος ακόμα ο Κράτης πήγε μια μέρα στο θέατρο και παρακολούθησε μια τραγωδία, της οποίας ο ήρωας, ο Τήλεφος, παρατούσε όλα του τα πούτρη για να γίνει κυνικός.

"Ο Κράτης ένθουσιάστηκε τόσο απ' την χειρονομία αυτή του Τήλεφου, ώστε πούλησε όλη του την πατρική περιουσία και τα χρήματα που συγκεντρώσε, 300 τάλαντα και πλέον (περί τα 2 εκατομμύρια), τα έδωσε σ' έναν τραπέζίτη και του είπε:

"Αν τα παιδιά μου, όταν μεγαλώσουν γίνουν βλάκες να τους δώσης τα χρήματα αυτά για να ζήσουν. "Αν όμως γίνουν μυαλωμένα και τέλειοι φιλόσοφοι, να μοιράσης το ποσόν στους πολίτες των Θηρών, γιατί οι φιλόσοφοι δεν έχουν ανάγκη από χρήματα.

"Άλλοι πάλιν άρχαίοι συγγραφείς αναφέρουν ότι το ύπεροκο αυτό ποσόν, ο Κράτης το πέταξε στη θάλασσα, φωνάζοντας μ' ανακούφιση:

"Νάμια τώρα ελεύθερος!

Το φέσιμο αυτό του Κράτη αναστάτωσε τους συγγενείς του. Πήγαν λοιπόν στο σπίτι του και τον συμβούλεψαν ν' αλλάξει άπόφασι.

"Ο Κράτης άγρίεψε. "Αρπαξε ένα κοντόβυλο, τους έδειξε νευναία και τους έδωσε.

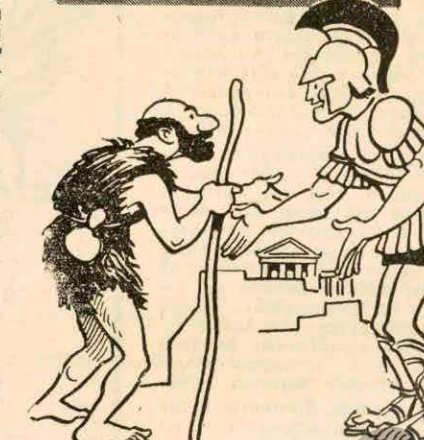
"Αρχισε κατόπιν να ζή σαν κυνικός φιλόσοφος. Το χειμώνα φορούσε έναν πολύ έλαφρον χιτώνα και το καλοκαίρι, με τις τρομερές ζέστες, βαρύτατα χοντρά ρούχα... για να συντηρή στο κρύο και στη ζέστη!

"Όπως άργότερα ο Διογένης, έτσι κι' αυτός είχε καταντήσει κακός υπελάς για τους συμπολίτες του. "Εμπαινε ακόμα, με το ζορί και στα σπίτια τους και τους έψελνε τόν αναβαλλόμενο αν δεν ζούσαν σ' ένα απλά και φρονίμα

Δεν έτρωγε παρά ξερό ψωμί και δεν έπινε πασά μόνον νερό, όπως όλοι άλλοι σ' αυτόν τον κόσμο.

"Όταν συναντούσε "Εταίρες στο δρόμο τις έπερνε έσπίσιω και τις έβριζε, για να τόν μισούν και να κόψη έτσι κάθε έπαφή

Κράτης Ο ΚΥΝΙΚΟΣ

με το ωραίο φύλο και να πνίξη κάθε πόθο ήδονής.

"Ο Κράτης ήταν άσχημότατος. Για να φαίνεται όμως πιο τερατώδης φορούσε τομάρια προβάτων. "Ετσι, γράφει κάποιος άρχαιος συγγραφέας, δύσκολα μπορούσε να καταλάβει κανένας τί είδους ζών ήταν!

"Δεν υπάρχει άνθρωπος άναμάρτητος, έλεγε ο Κράτης. Κι' αυτά τα πιο ωραία ρούχα έχουν ανάμεσά τους και σάπια σπειρία!

Τους μαθητάς του τους συμβούλευε ν' αποφεύγουν τις ήδονες.

"Ο μεγαλύτερος τυράννος του ανθρώπου, τους έλεγε, είναι ή ήδυπαθεια. "Αποφεύγετε τόν έρωτα. "Η φλόγα του έρωτος σβύνει με την πείνα. Μένετε νηστικοί για να σβύσει ή φωτιά της καρδιάς σας! Κι' αν και μ' αυτό δεν γιαιτρευθήτε πάρτε ένα σκονίσι και πηγαίνετε να κρεμασθήτε!...

"Ο Κράτης καυτηρίαζε επίσης τους λαίμαργους.

"Μάθετε, έλεγε, να ζήτε με λιτότητα. "Η πολυφαγία και τα πλούσια φαγητά χαλούν το στομάχι και καταστρέφουν την ύγεια. Με την λιτότητα, ο γιάτρος σας, με θά σας παίρνη παραπάνω από μια δραχμή το χρόνο.

"Τι χρειάζεται ή φιλοσοφία; τόν ρώτησε κάποιος.

Κι' ο Κράτης άποκρίθηκε:

"Αυτή μ' έμαθε ν' άρκούμαι σ' άγρια χόρτα και ν' ζω χωρίς φροντίδες και σκotoύρες.

Κάποτε ο Δημήτριος ο Φαληρέυς του έστειλε δώρο ένα πιθάρι κρασί.

"Ο Κράτης θύμωσε και του το έστειλε πίσω.

"Υπάρχουν άρκετές πηγές για να πίνω νεράκι και να ξεδιψάω, είπε. Μακάρι να υπήρχαν και πηγές ψωμιού. "Ετσι θά γλυτώναμε από μια καθημερινή φροντίδα.

"Ο σύγχρονος του φιλοσόφου ρήτορας Μητροκλής, είχε μια ωραία άδελφή, την "Ιππαρχία. "Η νέα αυτή έρωτεύθηκε τόν Κράτη, παρ' όλη την άσχημία του και τη σκυλοζωή του.

"Αν δεν μου τόν δώσετε άντρα, είπε όρθα - κοφτά στους δικούς της, θ' αυτοκτονήσω!

Οι οικείοι της πήγαν και παρακάλεσαν τόν Κράτη να μιλήσει στη νέα και να την πείση ν' αλλάξει γνώμη.

"Ο Κράτης έτρεξε πρόθυμος στο σπίτι τους, γούθησε μπροστά στην "Ιππαρχία και της είπε:

"Καμάρωσε, κόρη μου, τόν άντρα του ζητάς!... "Ιδές άσχημία!... Κύτταξε καμπούρα!... Μαζί μου, κορίτσι μου, θά ζήσης έλευinie ζωή!...

Μά ή "Ιππαρχία δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτα. Παντρεύτηκαν λοιπόν και την πρώτη μέρα του γάμου τους, το καταμεσημερο, έστησαν τη νυφική τους παστάδα στο ύπαιθρο, εμπρός σ' όλο τόν κόσμο, κυνικάτα!...

Μερικοί διαβάτες έτρεξαν τότε και τους σκέπασαν μ' ένα ρούχο.

"Η "Ιππαρχία ζούσε πιά «σκύλινα», όπως και ο σύζυγός της. "Εφεραν τόν κόσμο ένα παιδί, τόν Πασικλή, που τόν έκαναν κι' αυτόν κυνικό φιλόσοφο.

Μια μέρα ο Μέγας "Αλέξανδρος ρώτησε τόν Κράτη αν έπιθυμή να του ξαναχτίσει την ιδιότητα του πατρίδα, τη Θήβα, που την είχαν κατεδάφισει οι στρατιώτες του.

"Για ποιά λόγο; του άπάντησε ο Κράτης. Θα βρεθ ή κάποιος άλλος "Αλέξανδρος να την ξαναγκρεμίσει!...

"Πατρίδα μου είναι ή στώχεια", έλεγε ο Κράτης. Και πρόσθετε: "Ο πλούσιος ανάμεσα στους κόλακες που τόν τριγυρίζουν μοιάζει με μωσχάρι που βρίσκεται στη μέση ενός κοπαδιού πεινασμένων λύκων!

Παρά τις ιδιοτροπίες του και την κυνική ζωή του, ο Κράτης, ήταν ύποδειγμα ήθικης. "Εζησε πολλά χρόνια κι' έφτασε σε βαθύτατο γήρας. "Από τα γερατιά είχε διπλώσει το σώμα του, σαν δέντρο χτυπημένο από κεραυνό.

"Αχ! άθλιε καμπούρη, συνήθιζε να λέη. Πολύ έζησες. Τώρα σε περιμένει ο τάφος. Σε λίγο θά έπισκεφθή τα βασίλεια τού "Αδη. Καλώς νάρη ο θάνατος!...

"Ο Κράτης έζησε κι' έδρασε στην "Αθήνα, αλλά πέθανε στην πατρίδα του τη Θήβα.

"Ο περίφημος αυτός κυνικός φιλόσοφος υπήρξε δίδασκαλος του διάσημου φιλοσόφου Ζήνωνος, ιδρυτού της φιλοσοφικής σχολής των Στωικών. "Αλλά ο Ζήνων λίγον καιρό έμεινε κυνικός φιλόσοφος. Πόλυ γρήγορα έγκατέλειψε το δάσκαλό του και την άφορρη σκυλοζωή τόν κυνικών.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ της πυγολαμπίδος

Τὰ φωτεινά έρωτικά σινιάλα

Παντού όπου τὸ ἐπιτρέπουν οἱ κλιματικές συνθήκες, οἱ καλοκαιρινές νύχτες παίρνουν μιά ξεχωριστή γοητεία, με τὶς μικρές λάμψεις τῶν πυγολαμπίδων.

Τὸ φῶς τῶν ἐντόμων αὐτῶν ἀποτελεῖ ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλύτερα θαύματα τῆς φύσεως. Εἶνε τὸ ἰδεώδες φῶς χωρὶς θερμότητα, πού δὲν κατάρθωσαν ἀκόμη νὰ τὸ ἐπιτύχουν οἱ ἐπιστήμονες στὰ ἐργαστήριά τους. Πράγματι, ἡ πυγολαμπὶς εἶνε ψυχρότερη ἀπ' τὸν ἀέρα τῆς καλοκαιρινῆς νύχτας πού φωτίζει.

Στὸ κοινὸ εἶδος τῆς πυγολαμπίδος, πού ὀνομάζεται «πυραλίς», τὸ φῶς εἶνε ἕνας τρόπος συνεννοήσεως τῶν δύο φύλων. Τὰ ἀρσενικά ἐντομα ἀρροπετοῦν κοντὰ στὸ ἔδαφος, ψάχνοντας γιὰ τὰ κρυμμένα θηλυκά. Ἐκπέμπουν μιά σύντομη λάμψη κάθε 6 δευτερόλεπτα περίπου (λίγο συχνότερα ὅταν κἀνὴ πολλὴ ζέστη καὶ λίγο πὶο ἀραιά ὅταν ἡ βραδυὰ εἶνε δροσερή). Τὰ θηλυκά ἀπαντοῦν μέσα ἀπὸ τὰ χορτάρια με τὸν ἴδιο τρόπο. Τὰ δικά τους ὅμως φωτεινὰ σινιάλα εἶνε πολὺ ἀσθενέστερα, τὰ ἀρχίζουν δὲ 2 δευτερόλεπτα ἀφ' οὗ ἰδοὺν τὶς λάμψεις τῶν ἀρσενικῶν.

Ἐνὰς φυσιοδίφης ὑποδεικνύει τὸν ἑξῆς τρόπο, γιὰ νὰ προσελκύσῃ κανεὶς τὶς ἀρσενικὲς πυγολαμπίδες: Κρύβετε ἀνάμεσα στὰ χορτάρια ἕνα ηλεκτρικὸ φαναράκι καὶ τ' ἀνάβετε 2 δευτερόλεπτα ἑπείτα ἀπὸ κάθε φωτεινὴ λάμψη πού θὰ δῆτε στὸν ἀέρα. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία πόσο θὰ μείνῃ ἀναμμένο, ἢ τὴ χρώμα θάχῃ τὸ φῶς του. Ἀρκεῖ μόνο νὰ μετράτε με ἀκριβεία τὸ χρόνο τῶν 2 δευτερολέπτων, ἀπ' τὸ φωτεινὸ σῆμα τοῦ ἀρσενικοῦ ἐντόμου ὡς τὴν ἀπάντησι πού θὰ τοῦ δώσετε με τὸ φαναράκι.

Ἄν κλείσετε μέσα στὶς χουφτές σας μιά πυγολαμπίδα, θὰ δῆτε ν' ἀναδοσθῇ ρυθμικά τὸ φῶς στὴν ἀκρὴ τῆς κοιλίας της, με διάρκειά κάθε φορά ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Ὁ ρυθμὸς αὐτὸς γίνεται

«Constance Bennett»

Ἡ μάρκα πού ἐπεβλήθη στὸν γυναικεῖο κόσμῳ γιὰ τὰ θετικά ἀποτελέσματα.

Χρησιμοποιήσατε τὰ Καλλυντικά «Constance Bennett» διὰ νὰ ἔχετε διαρκῶς νεανικὸ καὶ δροσερὸ πρόσωπο δίχως ρυτίδες, καὶ ἀνεπιθύμητες γραμμές.

Ζητήσατε τὰ ἐπιμύσως στὰ κάτωθι καταστήματα:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ, ΝΕΟΝ ΜΙΝΙΟΝ, Π. ΣΚΑΛΟΨ Α. Ε., Ὁδὸς Ἐρμού 29, ΑΝΘΟΜΙΛΙΔΗΣ, Τσώρτσιλ 64, Γ. ΔΕΛΗΓΙΩΡΓΗΣ, Ἐμμ. Μπενάκη 8, ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ, Τσώρτσιλ 54, Κ. ΔΕΛΗΓΙΩΡΓΗΣ, Φιλελλήνων 3, «ΕΤΑΝΩ», Ἀγίου Μάρκου 28, Κατάστημα «ΑΤΛΑΝΤΙΣ», Κοραή 8, ΓΕΡ. ΓΕΡΟΥΜΑΤΟΣ, Γιάν Σμάτς 2, «ΦΛΩΡΙΑ» Β. Κων/τίνου 53 Πειραιεύς, ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΝΘΟΜΙΛΙΔΗ, Τιμισκή 24, Θεσσαλονίκη, ΓΚΑΣΤΟΝ ΒΑΡΣΑΝΟ, Γιάν Σμάτς 136.

Διαρκὴς παρακαταθήκη: Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ Κτενὰ 10, Τηλ. 22-707

ταχύτερος, ὅταν τὸ ἐντομὸ εἶνε φοτισμένο (ἀκριβῶς ὅπως θὰ χτυποῦσε γρηγορώτερα ἡ καρδιά ἑνὸς ἀνθρώπου) ὡς ὅτου καταλήξῃ νὰ γίνη σχεδὸν συνεχὴς ἡ λάμψις του.

Τὰ φωτεινὰ ὄργανα τῆς πυγολαμπίδος ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα ἐξωτερικὸ στρώμα «κόκκων» καὶ ἕνα δεύτερο στρώμα κρυσταλλικῶν κυττάρων, πού ἀντανακλοῦν τὸ φῶς πού παράγουν τὰ πρώτα. Ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς κόκκους περνοῦν πολλοὶ λεπτοὶ σωληνες. Καθὼς λοιπὸν πετᾷ τὸ ἐντομὸ, εἰσχωρεῖ ὁ ἀέρας σ' αὐτοὺς τοὺς σωληνες καὶ τὸ ὀξυγόνο του προκαλεῖ τὶς φωτεινὲς λάμψεις, ὅπως ἀκριβῶς λάμπει ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο ὅταν τὸ φυσήσουμε.

Ἄν ἀφαιρέσουμε τοὺς κόκκους ἀπ' τὴν πυγολαμπίδα καὶ τοὺς ρίξουμε μέσα σὲ καθαρὸ ὀξυγόνο, θὰ δοῦμε νὰ λάμπουν συνεχῶς, ὡς ὅτου ἐξαντληθῇ κατὶ τι πού περιέχουν. Αὐτὸ τὸ κατὶ τι κλείνει τὸ μυστικὸ τοῦ φωτός τῆς πυγολαμπίδος. Κατὰ τοὺς βιοχημικούς, εἶνε μιά οὐσία πού λεγεται «λουσιφερίνη» καὶ πού παράγει φῶς ὅταν ἐνώνεται με τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος. Γιὰ νὰ γίνη ὁμοῦ αὐτὴ ἡ ἐνώσις, χρειάζεται ἡ παρουσία μιάς ἄλλης οὐσίας, τῆς «λουσιφεράσης», πού ὑπάρχει ἐπίσης στοὺς κόκκους.

Φαίνεται ὁμοῦ ὅτι ἡ λουσιφεράση ἔχει καὶ τὴν ἀντίθετη ἐπίδρασι: ἀφαιρεῖ δηλαδὴ ἀπ' τὴ λουσιφερίνη τὸ ὀξυγόνο πού εἶχε ἤδη ἀπορροφήσει, καὶ ἔτσι ἐπιτρέπει νὰ ξαναχρησιμοποιηθῇ πολλὲς φορές ἡ ἴδια οὐσία ἀπ' τὴν πυγολαμπίδα.

Ὅσο γιὰ τὸν προορισμὸ τοῦ φωτός τῆς πυγολαμπίδος, δὲν εἶνε ἐξακριβωμένος σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις. Εἶπαμε πὶο πάνω ὅτι χρησιμεύει συχνὰ ὡς ἐρωτικὴ προσκλήσις. Ὑπάρχουν ὁμοῦ πυγολαμπίδες φωτεινὲς ἀκόμη καὶ σὲ κατὰστροφὴν σκουληκιῶν, πρὸς τὴν δηλαδὴ νὰ γίνουν ἱκανὲς νὰ ζευγαρωθοῦν. Ἄλλες πάλι ζευγαρώνονται τὴν ἡμέρα καὶ ἐπομένως δὲν χρειάζονται φωτεινὰ σήματα γι' αὐτὸ. Ὑπάρχουν δὲ καὶ ἄλλες πού γεννοῦν φωτεινὰ αὐγά.

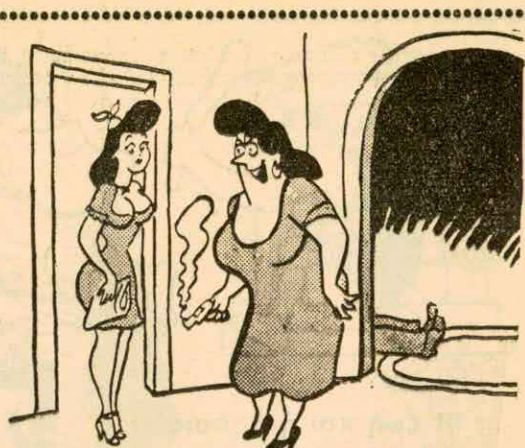
Ἐφόσον τὸ φῶς βρίσκεται στὴν οὐρὰ τοῦ ἐντόμου, ἀποκλείεται νὰ τοῦ χρησιμεύῃ γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ δρόμο του. Οὐτε καὶ ἀποτελεῖ ὄπλο κατὰ τὸν ἐχθρὸν του — ἀπεναντίας μάστις, τοὺς βοηθεῖ νὰ τὸ βροῦν εὐκολώτερα καὶ νὰ τὸ καταδροχθῇ. Γιὰ τὴν λοιπὴν τοῦ τόχει δώσει ἡ Φύσις; Μυστήρια!...

Οἱ πυγολαμπίδες «κουκούγι» τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν λάμπουν σὰν ἄστρα πρῶτου μεγέθους ὅπως φαίνονται με γυμνὸ μάτι. Οἱ ἰθαγενεῖς τὶς δένουν στὰ δάχτυλα τῶν γυναικῶν ποδιῶν τους, γιὰ νὰ βλέπουν ὅταν βαδίζουν τὴ νύχτα στὴ ζούγκλα. Οἱ κοπέλλες τῆς Βραζιλίας στολίζουν μ' αὐτὲς τὰ μαλλιά τους. Ὅταν τὰ ἀμερικανικά στρατεύματα πολέμουσαν στὴν Κούβα, τὸ 1898, ἕνας στρατιωτικὸς γιατρός ἐγχείριζε μιά βραδυὰ ἕνα πληγωμένο. Ξαφνικά, ἐσθυσὲ ἡ λάμπα του. Μπόρεσε ὁμοῦ νὰ συνεχίσῃ καὶ ν' ἀποτελείσῃ τὴν ἐγχείρισή με τὸ φῶς κάμπουσιν «κουκούγι».

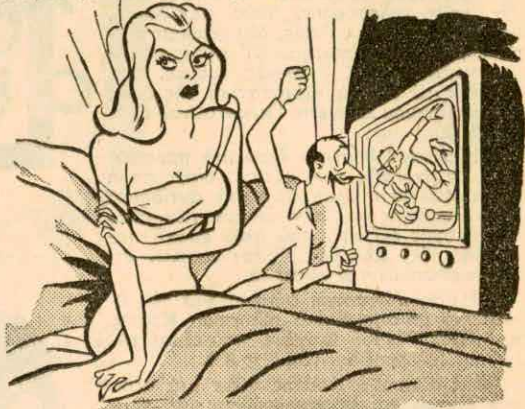
Οἱ πυγολαμπίδες τῆς Τζαμάικας ἔχουν τόσο λάμψη, ὥστε ὅταν μαζεῦνται πάνω στὰ φοινικόδεντρα, νομίζει κανεὶς ὅτι τὰ λούζουν φλόγες, ὁρατὲς σὲ ἀπόστασι 700 - 800 μέτρων.

Τὸ φαντασμαγορικώτερο ὁμοῦ θέαμα παρουσιάζουν οἱ πυγολαμπίδες τοῦ Σιάμ. Μαζεῦνται πάνω στὰ δέντρα καὶ ἀναδοσθύνουν τὶς λάμψεις τους ὅλες μαζί, 120 φορές στὸ λεπτό, ἔτσι πού τὴ μιά στιγμὴ ἀπλώνεται βαθὺ σκοτάδι καὶ τὴν ἄλλη φωτίζονται ὅλα γύρω ἀπὸ μιά δυνατὴ ἀστραπή! Αὐτὸ συνεχίζεται ἀπ' τὶς 8 τὸ βράδυ ὡς τὶς 3 τὸ πρωῒ, καὶ ἀπ' τὸν Ἰούλιο ὡς τὸ Σεπτέμβριο.

Ἡ πυγολαμπὶς, νὰ ἕνα μυστήριον τῆς Φύσεως!

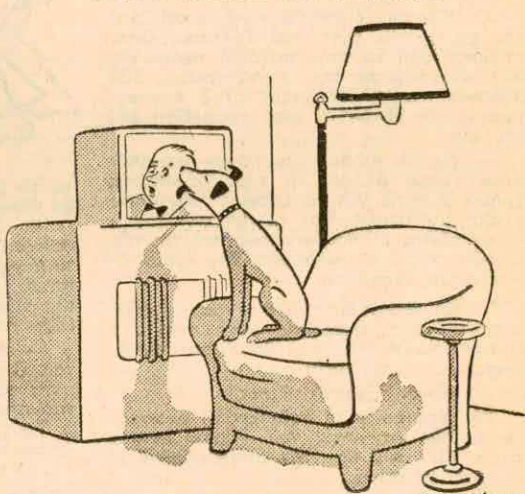

— Τί σύμπτωσης!... Γιὰ σὰς μιλούσαμε πρὸ ὀλίγου με τὸν ἀντρα μου...

ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΓΑΜΟΥ

Ὅταν ὁ γαμπρὸς εἶνε φίλαστος!...

Τ' ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ἄτῃσε μιά νάρκη, καθὼς ὁμοῦσε με τὴ διμοιρία του στὰ συμμορίτικα πολυβολεῖα. Τὸ δεξιὸ του πόδι, πολτοποιήθηκε ὡς κάτω ἀπ' τὸ γόνατο. Καὶ ὅπως, ζαλισμένος κάθισε πάνω στὸ χῶμα, ἕνας ὄλμος πού ἔσκασε κοντὰ του, τοῦ χιλιοτρύπησε τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια καὶ τὸ στήθος... Τρομακτικὸ ἀνθρώπινο ἀπομεινάρει, τὸν ἔφεραν στὸ νοσοκομεῖο τῆς Καστοριάς με τὴν ψυχὴ γαντζωμένη στὰ δόντια του. Τοῦκαμαν ὁρροῦς, ἔκοψαν τὸ πόδι, ἔρρασαν τὰ τραύματα, τὸν τύλιξαν μ' ἐπιδέσμους, καὶ τὸν τοποθέτησαν σὲ ἕνα δωμάτιο με δυὸ ἀκόμη βαρεῖα λαθωμένων...

Γερὴ ἑλληνικὴ ράτσα, νίκησε τὸ θάνατο, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀγῶνα πού κράτησε τρία μερόνυχτα, ἀναστένανε βαθεῖα ἕνα πρωῒ καὶ μουρμούρισε:

— Ποῦ βρίσκομαι; Γιατί ὄλο αὐτὸ τὸ σκοτάδι γύρω μου;

Ἀπὸ τὸ διπλανὸ κρεβάτι, μιά ἄλλη φωνὴ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Νόμιζα πὼς εἶχες πεθάνει... Μὰ βλέπω ὅτι ζωντάνεψες... Ἐχεῖς τραύματα στὸ κεφάλι, συνάδελφε...

Δὲν ἔδειξε πὼς ἄκουσε, μὰ δὲν ξαναμίλησε. Οἱ ὄρες κυλοῦσαν ὡς τόσο καὶ γέμιζαν τὸ χρόνο, ἡ ζωὴ ξαναγύριζε σιγὰ - σιγὰ στὰ πετσοκομμένα ἐκεῖνα κορμιά, οἱ φλέβες φύσκωναν πάλι ἀπὸ καινούργιο αἷμα, ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς ἀντιφέγγιζε στὰ μάτια καὶ χαμογελοῦσαν τὰ χλωμά χεῖλη.

Μιά μέρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τῶν ἐπιδέσμων, ὁ ἀκρωτηριασμένος εἶπε:

— Μιά χάρι θέλω συνάδελφε... Νὰ μοῦ κάμης ἕνα γράμμα, μὰ καὶ ἐγὼ, οὐτὲ βλέπω, οὐτὲ τὰ χέρια μου εἶναι ἐν τάξει...

— Μετὰ χαρὰς!... τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος ἀπ' τὸ διπλανὸ κρεβάτι καὶ πῆρε χαρτί καὶ μολύβι. Ἀκούω...

Ὁ φασκιωμένος σκέφτηκε λίγες στιγμές. Ὑστερα ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Ἀγαπημένη μου... Πέρασα ἄσχημες μέρες. Τώρα εἶμαι καλύτερα. Θὰ βγῶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, μὰ γιὰ μένα τέλειωσαν οἱ μάχες. Δὲν μπορῶ νὰ πολεμῶ μ' ἕνα πόδι καὶ ἕνα χεῖρ... Μὰ καὶ οὐτε μπορῶ νὰ πραγματοποιήσω τὰ ὄνειρα πού κάναμε πρὶν φύγω. Ὁ ἀρραβῶνας μας εἶναι σὰν νὰ μὴν ἔγινε. Εἴσαι ἐλεύθερη πιά, νὰ βρῇς ἕνα ἄλλο γερό ἀντρα, πού νὰ μπορῇς νὰ κρατηθῇς στὸ μπράτσό του. Αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημά της μοίρας... Γεῖά σου, Νίκος.

Συγκινημένος ὁ ἄλλος πού ἔγραφε, πῆρε τὸ φάκελλο:

— Τί νὰ γράψω στὸ φάκελλο, συνάδελφε;

— Δεσποινίδα Καίτη Φ... Κομοτινῆ.

Τὸ μολύβι ἔπεσε ἀπὸ τὰ δάχτυλά ἐκεῖνου πού γράφει. Γύρισε καὶ κύτταξε τὸ τυλιγμένο στοὺς ἐπιδέσμους κεφάλι. Δάγκωσε τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μὴν ξεφωνήσῃ...

Ἦταν παλιοὶ φίλοι. Μαζὺ πῆγαιναν στὸ σχολεῖο, μαζὺ μεγάλωναν, τὴν ἴδια κοπέλλα ἀγάπησαν με πάθος καὶ μάλωσαν γιὰ χαθῆρι της... Σὲ μιά στιγμὴ μέσα, ὅλα πέρασαν σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ μυαλό του. Ὁ Νίκος, ὁ φίλος του, πού τὸν εἶχε μισήσει γιὰ τὴν ἀγάπῃ τῆς Καίτης, βρίσκόταν

ἐκεῖ δίπλα του, γεμάτος τραύματα καὶ ἀκρωτηριασμένος, καὶ ἐκεῖνος κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα γράμμα γεμάτο σπαραγμοῦ, μὰ πού μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ, αὐτὸ πού τόσο ἀγάπησε καὶ λαχταροῦσε...

— Τὸ ἔγραψες συνάδελφε; ρώτησε ξάφνου ὁ Νίκος.

Ὁ ἄλλος δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Κύτταξε τὸ γράμμα μιά στιγμὴ, τῶσε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τοῦ ἀποφασισμένος νὰ τὸ σκίσῃ καὶ μουρμούρισε:

— Ναι, φίλε... Ὅταν περάσῃ ἡ ἀδελφὴ θὰ τῆς τὸ δώσω... Ἦούχασες...

Ἐνοίωθε ἀδάσταχτο πόνο στὴν καρδιά του. Ἦθελε νὰ σηκωθῇ, νὰ πῇ ἀπάνω στὸν παλιὸ φίλο του, νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Μὰ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο.

Τὸ ἄλλο βράδυ, οἱ συμμορίτες κατέβασαν κοντὰ στὴ λίμνη ἕνα κανόνι, καὶ χτύπησαν τὴν Καστοριά. Οἱ ὀδίδες ἔπεφταν γύρω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, τὰ τζάμια ἔτριζαν καὶ τὸ μικρὸ δωμάτιο κοντὰ στὴν ταρατσα κινδύνευε. Ὁ Νίκος ἀνήμερος νὰ μετακινηθῇ, μετροῦσε τὶς ὀδίδες ἐξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, καὶ προσπαθοῦσε ἀπ' τὸ σφύριγμά τους νὰ μαντέψῃ τὸ δρόμο τους... Κάποια στιγμὴ, δυὸ χέρια τὸν ἀγκάλιασαν. Τὸν σήκωσαν ψηλά, τὸν κατέβασαν σιγά-σιγὰ στὸ ἰσόγειο καὶ τὸν ἀπόθεσαν κάτω, πλάι σὲ ἄλλους τραυματίες...

— Εὐχαριστῶ, συνάδελφε... Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε. Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε κανεὶς.

Πέρασαν, ἀπὸ τὴ βραδυὰ ἐκεῖνη, ἀκόμη δυὸ ἑβδομά-

Ὅταν νικάῃ ἡ ἀγάπη

δες. Οἱ γιατροὶ τοῦ ἔβγαλαν τοὺς ἐπιδέσμους, ἐλευθερώθηκε τὸ πρόσωπό του, εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ζήτησε νὰ δῇ, αὐτοῦ πού τὸν συντρόφευαν στὰ διπλανά κρεβάτια. Μὰ τὸ ἕνα ἦταν ἄδειο.

— Ἐφυγε; ρώτησε τὸν ἄλλον.

— Ναι! Κι' ἄφισε τοῦτο τὸ γράμμα γιὰ σένα...

Τὸ ἀνοίξε. Ἦταν τὸ γράμμα τοῦ γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του τὴν Καίτη. Στὴν ἀκρὴ, ὑπῆρχαν δυὸ λόγια: «Δὲν τὸ ἔπειλα, Νίκο, γιὰ τὴν καταλαβαίνω πὼς θάνατι τιμὴ γιὰ τὴν Καίτη, νάχῃ ἀντρα ἕνα πού μοιράστηκε τὸ κορμί του με τὴν Ἑλλάδα... Γύρισε κοντὰ της. Στέφανος Κ...».

Τὸ παλληκάρει ἔμεινε στὴν ἀρχὴ σαστισμένο.

Τὴ ἤθελαν νὰ ποῦν ὅλα αὐτά;

Κάθισε στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβάτιού καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται, νὰ σκέπτεται. Καὶ τέλος δὲν ἄφησε νὰ μαντέψῃ. Κατάλαβε τὴν ἀλήθεια. Τὰ μάτια του βούρκωσαν. Ἦ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ. Τὴ μεγαλοψυχία!... Τὴ θυσία ἐκ μέρους τοῦ φίλου του!...

Καὶ τὰ δάκρυα τρέχαν ἀρκετὴ ὥρα ἀπὸ τὰ μάτια του, δάκρυα βουβὰ, δάκρυα θαύματος, δάκρυα αἰωνίας ἀπεραντὴς εὐγνωμοσύνης.

Ο Δ Δ

Τὶ εἶναι ἡ Πατρίδα μας

Τὶ εἶν' ἡ πατρίδα μας; Μὴν εἶν' οἱ κάμποι; Μὴν εἶναι τὴ ἀσπάρτα ψηλὰ βουνά; Μὴν εἶν' ὁ ἥλιός της, πού χρυσολάμπει; Μὴν εἶναι τ' ἄστρα της τὰ φωτεινά;

Μὴν εἶναι κάθε της ρηχὸ ἀκρογιάλι καὶ κάθε χώρα της με τὰ χωριά; Κάθε ἡσάκι της, πού ἀχνά προβάλλει; Κάθε της θάλασσα, κάθε στεριά;

Μὴν εἶναι τάχατε τὰ ἐρειπωμένα ἀρχαῖα μνημεῖα της, χρυσὴ στολὴ πού ἡ τέχνη ἐφόρεσε, καὶ τὸ καθενα μιά δόξα ἀθάνατη ἀντίλαλοι;

Ὅλα πατρίδα μας! Κι' αὐτὰ καὶ ἐκεῖνα, καὶ κατὶ πούχουμε μες στὴν καρδιά καὶ λάμπει ἀθώρητο σὰν ἥλιος ἀχτίνα καὶ κράζει μέσα μας: Ἐμπρὸς παιδιά!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ταχυδακτυλουργών

Ο άνθρωπος που εξηπάτησε
τον Πάπα

Η ταχυδακτυλουργία είναι τόσο παλιά όσο κι' ο κόσμος. Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνει ο πρύτανης των Γάλλων ταχυδακτυλουργών, που δεν είναι άλλος από το γιάτρο Ντοτέλ. Πρέπει άλλωστε, να σημειωθεί, ότι η ταχυδακτυλουργία είχε ανέκαθεν φανατικούς οπαδούς μεταξύ των γιάτρων. Περιφημοί ταχυδακτυλουργοί ήταν π. χ. ο γιάτρος Όλτραμάρ και ο χειρουργός Ντυφορμαντέλ, που άφηναν όνομα στα παρσινα σαλόνια. Ίκανάτατος ταχυδακτυλουργός είναι επίσης ο διάσημος δικηγόρος και μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας Μωρίς Γκαρσόν, οι δραματικοί συγγραφείς Ζαν Βεμπέρ και Σασά Γκιτρώ, ο δούξ του Ουίνδσορ, ο βασιλεύς του Σιάμ και πολλοί άλλοι.

Στα «Πνευματικά» του ο «Ηρών της Αλεξανδρείας» διδάσκει τους ιερείς με ποιο τρόπο να βγάζουν φλόγες από το βωμό κατά την ώρα των θυσιών ή πώς να κάνουν τις πόρτες ενός ναού ν' ανοίγουν μόνες τους. Μερικούς αιώνες αργότερα, ο «Αγίος Φραγκίσκος της Ασίζης» συνιστούσε στους μοναχούς του τάγματός του να προσελκύουν την προσοχή του ακροατηρίου των με διάφορα ταχυδακτυλουργικά τεχνάσματα, προτού αρχίσουν το κήρυμά τους. Με παρόμοια τεχνάσματα, ο καρδινάλιος ντε Φλερύ προσπαθούσε επίσης να διεγείρει την προσοχή του μαθητού του, που ήταν ο κατόπιν βασιλιάς Λουδοβίκος 15ος.

Ίκανάτατος ταχυδακτυλουργός ήταν κατά τα μέσα του παρελθόντος αιώνος ο Ροβέρτος Ούντεν. Για να πείσει τον Πάπα για τις ικανότητές του, κατέφυγε, ωστόσο, σ' ένα χονδροειδές τεχνάσμα, που έχει μείνει ιστορικό.

Ο Πάπας είχε στην κατοχή του ένα παλιό ρολόγι, θαυμαστής ακριβείας και ήταν πολύ περήφανος γι' αυτό. Μία τυχαία σύμπτωση έκαμε, ωστόσο, τον Ούντεν, ν' ανακαλύψει ένα άλλο ρολόγι, που ήταν ο δίδυμος αδελφός του πρώτου.

Κατά τη διάρκεια μιας επίδειξης που έδωσε στο Βατικανό, έκαλεψε δήθεν το ρολόγι του Πάπα και το έκαμε μπροστά στα μάτια του συντρίμια, χτυπώντας το με ένα σιδερένιο σφυρί.

Ο Πάπας μόνο που δεν λιποθύμησε, όταν είδε το κατόντημα του ρολογιού του. Άλλ' ο Ούντεν γελούσε.

Θα το ξαναφτιάξω στη στιγμή, είπε στον Πάπα.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίατρος Γυναικολόγος — Μαιευτήρ
Δέχεται 9-12 και 4-6 ώς και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

Καίσιες Ναιίδον

51 — 15	από 45.000
Μεταξύ 15 — 20	9.500
Τ. Τουρκίας	15.000
Τ. Τουρκίας Αράχνη	24.000
Ζωική Έστρα	26.000
Μπαρλόε Έστρα	5.000
Μεταξύ 20 — 25	14.000
Λινές μερσερί	8.000

Μαζακός
1 Χρυσόπληκτο 1
x Πράσινο 1 (Πλα. Α. Μαρκ)

Τα σπασμένα εξαρτήματα εξαφανίστηκαν ως διά μαγείας και ο Ούντεν έκαμε πως πασπάτευε τη ζώνη του Ποντίφικος.

— Το ρολόγι βρίσκεται μέσα στην τσέπη σας, αγιε πάτερ, είπε. Κι' ήταν αλήθεια. Γιατί δεν είχε βγεί ποτέ από κει. Κείνο που έσπασε ο Ούντεν ήταν το ρολόγι που είχε αγοράσει και που, όπως είπαμε, ήταν ο δίδυμος αδελφός του πρώτου.

Περίφημος ταχυδακτυλουργός ήταν επίσης ο άγιος Ιωάννης Μπόσκο. Ή παράδοσις αναφέρει ότι έδωκε περιστερία, αυγά, νεκροκεφαλές, ρομφαίες και άλλα περιεργά αντικείμενα από τα μανίκια του ράσου του. Ήταν ακόμα έγγαστρίμυθος και μπορούσε ν' απομιμηθεί ταυτόχρονα πολλές φωνές. Με τον τρόπο αυτό έκανε τους ακροατές του να νομίζουν ότι άκουγαν συναμιγείς αγίων, αγγέλων, δαιμόνων, κτλ.

Πάτρων των συγχρόνων ταχυδακτυλουργών θα μπορούσε να θεωρηθεί ο περίφημος Καλιόστρο, που είχε καταπλήξει τους συγχρόνους του με τα τεχνάσματά του. Άλλα και ο Κακανόβας δεν ύστερούσε σ' αυτό το κεφάλαιο.

Ο δόκτωρ Ντοτέλ, σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε τελευταία, με τον τίτλο: «Η ταχυδακτυλουργία χωρίς άποσκευές» αναλύει και επξηγεί 1800 τεχνάσματα, που δεν χρειάζονται κανένα απολύτως βοηθητικό μέσον και προαναγγέλλει την έκδοσις ενός άλλου βιβλίου, που θα περιέχει 4.000 περίπου τεχνάσματα με διάφορα σύμβολα.

«Η ταχυδακτυλουργία, παρατηρεί αρχίζει από το μηδέν και τελειώνει στο άπειρον. Κανείς δεν μπορεί να πει πόσα τεχνάσματα υπάρχουν. Γιατί ο αριθμός εκείνων που μπορούν να επινοήσουν ακόμη είναι ανεξάντλητος».

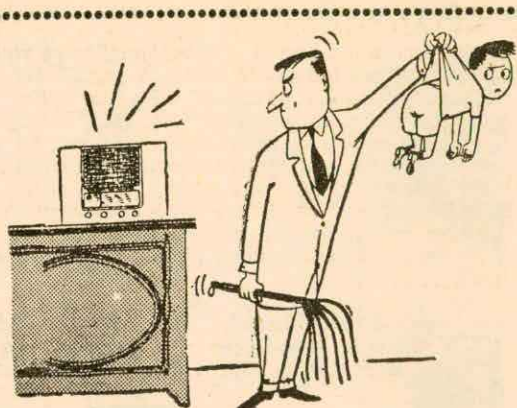
Θα λείψουν τα «πιν-άπ γκέρλ»:

Πρόκειται να δώση στην Αμερική η δόξα των «πιν-άπ γκέρλ», των «κοριτσιών για καρφίτσωμα». Αυτό μπορεί να συμπεράνει κανείς από μια πρόσφατη ανακοίνωσις του ψυχολόγου Χένρυ Χέλκιν, που υποστηρίζει ότι ο τύπος αυτός των αντιπροσώπων του ώριμου φύλου εξασκει όληθρεια επίδρασις στους νέους.

Η ανάπτυξη των παιδιών γίνεται συνήθως από μητέρες ή θείες υπερβολικά τρυφερές. Κουρασμένο λοιπόν απ' τις πολλές περιποιήσεις τους, τα παιδιά, όταν μεγαλώσει, επιζητεί να φανή «άντρας», πίνει δυνατά ποτά και παίζει γροθιές... Έξ' άλλου, επειδή η πορτυριανική ανάπτυξη του έχει καρφώσει μέσα στο κεφάλι μια λανθασμένη ιδέα για τη γυναίκα, η ένστικτική αντίδρασί του, όταν μπαίνει στη ζωή, είναι μια γενική περιφρόνησι για το γυναικείο φύλο.

Αυτή ακριβώς η περιφρόνησι των Αμερικανών νέων για τη γυναίκα — λέει ο Χένρυ Χέλκιν — δημιούργησε τον τύπο των «πιν-άπ γκέρλ», με την προκλητική τους εμφάνισι που έχει μοναδικό σκοπό να τραβήξει τους νέους προς τα κορίτσια.

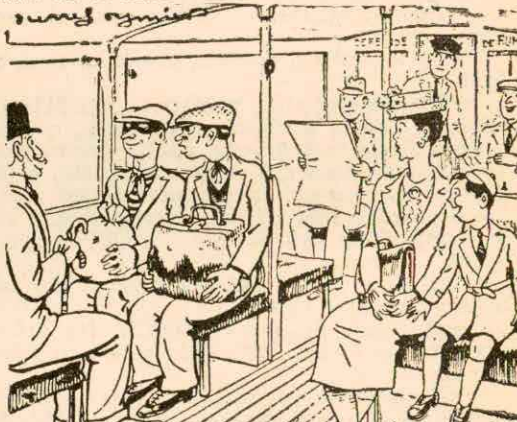
Ο ψυχολόγος τελειώνει τη ανακοίνωσί του με το συμπέρασμα ότι οι νέοι της Αμερικής δεν διαφέρουν πολύ απ' τα μικρά παιδιά από συναισθηματικής και ψυχολογικής απόψεως. Σαν παιδιά δίχως πείρα, νοιώθουν μεγάλη αγανάκτηση όταν οι περιστάσεις τους φέρνουν σ' επαφή με την πραγματικότητα της ζωής. Το μεγαλύτερο όμως λάθος είναι ο προσανατολισμός τους προς ένα γυναικείο ιδεώδες που συμβολίζεται απ' τα «πιν-άπ γκέρλ».

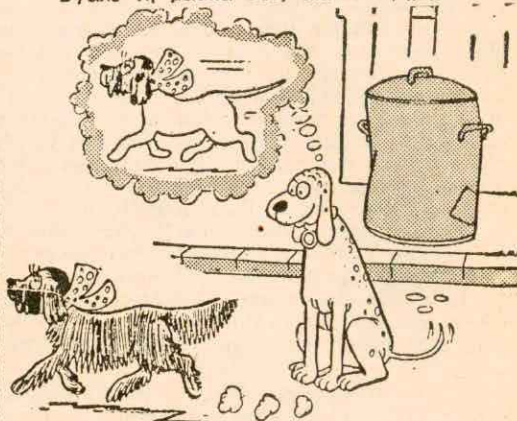
Η ΩΡΑ ΑΠΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ
— Στον τέταρτο χτύπο θα είναι ακριβώς...
(Από την «France - Dimanche»)

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ
— Βρέ σούρα που την έχω!... Έμμεσα στο κρεβάτι με το καπέλλο!...

— Βγάλε τη μάσκα σου, αιώνιε αφηρημένε!...

ΧΩΡΙΣ... ΓΟΥΝΑ
Πώς την βλέπει με τη φαντασία του.
(Από την «France Dimanches»)

ΤΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΤΩΝ Λόρδων - δημάρχων

Συνειναιούν κάθε 258
χρόνια

Οι Λονδρέζοι δεν μπορούν να καταλάβουν πως ο έφετεινός λόρδος δημάρχος, που είναι ο σέρ Φρέντερικ Ρόουαλντ, έπαθε ένα ατύχημα, κατά την παρέλασι που διοργάνωσε, με την ευκαιρία της αναλήψεως των καθηκόντων του, ενώ σύμφωνα με τις προβλέψεις τους και... την παράδοσι, αυτό το ατύχημα έπρεπε να συμβη στο διάδοχό του του έτους 1969!

Το ατύχημα που έπαθε ο σέρ Φρέντερικ είναι ότι το άμαξί του αναποδογυρίστηκε και λίγο έλειψε να βρεθεί και ο ίδιος κάτω από τους τροχούς.

Ως γνωστόν, ο λόρδος δημάρχος του Λονδίνου, κατά την ανάληψι των καθηκόντων του, που γίνεται πάντοτε τις πρώτες ημέρες του Νοεμβρίου, είναι υποχρεωμένος να οργανώσει με δικά του έξοδα μια ιστορική πομπή μήκους τουλάχιστον δυο χιλιόμετρων, που ακολουθεί τη διαδρομή: Δημαρχείο — Ανάκτορα του Ουέστμινστερ — Γκούιντχολ — Δημαρχείο. Το ιστορικό «θέμα» της πομπής ποικίλλει από το ένα έτος στο άλλο.

Ο σέρ Φρέντερικ αποφάσισε, λοιπόν, να δώση στους συμπολίτας του μια εικόνα των μεταφορικών μέσων από την πανάρχαια εποχή ως σήμερα. Ή παρέλασις περιελάμβανε προϊστορικά καροτσάκια, φορεία του Μεσαίωνα, άμαξια της Βικτωριανής εποχής, ποδηλάτα, ατμοκινήτους και ιπποκινήτους τροχοδρόμους, αυτοκίνητα, πλοία και αεροπλάνα (σε μικρογραφία), πυραύλους, κλπ. Παρήλασαν επίσης το φορείο του Νέλσωνος, το θρυλικό τζιπ του Μονγκόμερυ, κλπ.

Μπορείτε να επιβάλλετε τον ύπνο σας

— Όταν έχετε επιβεβαιώσει ότι η προσοχή σας είναι στον ύπνο σας, προσηγορεύεται από όλους τους κινδύνους που την απειλούν.
— Η σύζυγος BANZEL είναι τελείως άρρωστη και ετοιμάζεται να πεθάνει. Έχει μια ιδανική ομορφιά, αποτελείται από άγνα υλικά και είναι ορμητική με λεπτά οίδημα άρρωστα.
— Η σύζυγος BANZEL ως ανώτερη ποιότητα που είναι και απαραίτητος για την αντήληξη και την αντήληξη του δερμάτος. Ίσως η δαμάσκα στο πρόσωπο και κάνει το δέρμα απαλό, νεανικό, δαμάσκα.
— Χρησιμοποιείτε πάντα την Πούδρα BANZEL και θα έχετε το θαυμάσιο αποτέλεσμα που θα έχετε.

Σ' ένα σημείο της διαδρομής όμως, το άμαξί του λόρδου — δημάρχου — αναποδογυρίστηκε και ο σέρ Φρέντερικ γλύτωσε ως εκ θαύματος.

Αυτό, λοιπόν, οι Λονδρέζοι το βρίσκουν ακατανόητο και ανεξηγητό. Γιατί, όπως είπαμε, το ατύχημα έπρεπε να γίνη το 1969 κι' όχι το 1949.

Η παράδοσις αναφέρει ότι μόνον κάθε 258 χρόνια ο λόρδος — δημάρχος — παθαίνει ατύχημα κατά την παρέλασι. Και οι Άγγλοι δεν συγχωρούν παραβάσεις αυτού του κανόνος.

Ο πρώτος που έπαθε ένα τέτοιο ατύχημα ήταν ο λόρδος δημάρχος του έτους 1195. Παρακολούθησε έφιππος την παρέλασι που είχε διοργανώσει και, σε μία στιγμή, έπεσε απ' το άλογό του και, απ' αυτή την πτώσι, έμεινε ανάπηρος σ' όλη του τη ζωή. Δεύτερος που έπαθε παρόμοιο ατύχημα ήταν ο λόρδος — δημάρχος — του έτους 1453 σέν Τζών Νόρμαν. Κρυολόγησε κατά τη διάρκεια μιας πρωτότυπης παρελάσεως, που διοργάνωσε πάνω στον Τάμεσι και πέθανε έπειτα από λίγο καιρό. 258 χρόνια αργότερα, το 1711, ο τότε λόρδος δημάρχος σέρ Τζών Χέτκοτ έπεσε από το άλογό του, όπως κι' ο προκάτοχός του του 1195 κι' έσπασε το πόδι του.

Σύμφωνα, λοιπόν, με την... παράδοσι, εκείνος που έπρεπε να πάθι το μοιραίο ατύχημα είναι ο λόρδος — δημάρχος — του 1969. Να γιατί οι Λονδρέζοι βρίσκουν... πολύ πρόωρο το ατύχημα του έφετεινού δημάρχου των.

Ο Λόρδος — δημάρχος — του Λονδίνου παίρνει κατά το διάστημα της θητείας του, που είναι έτησια ένα ποσό 12000 λιρών ως έξοδα παραστάσεως. Υπολογίζεται, όμως, ότι πρέπει να δαπανήσει πενταπλάσιο ή εξαπλάσιο ποσό — από την τσέπη του, φυσικά — για να βγεί ασπροπρόσωπος. Μόνον η παρέλασις που αναφέραμε του στοιχίζει 30 — 40.000 λίρες. Έκτός απ' αυτή, είναι υποχρεωμένος να δώση ένα σωρό γεύματα, δεξιώσεις, κλπ.

Πώς το κατάλαβε

Ο περίφημος Γάλλος καθηγητής Κλώντ Μπερνάρ είχε επιβάλει σ' έναν από τους άσθενείς του αυστηρότατη διαίτα. Μία μέρα, κυττάζοντας το σφυγμό του, του είπε:

— Παρά την απαγόρευσί μου φάγατε βραστό αυγό!

— Και το κατάλαβα από το σφυγμό μου, κύριε καθηγητά; ρώτησε εκείνος.

— Και βέβαια, απάντησε ο Κλώντ Μπερνάρ. Το αυγό περιέχει θειάφι, φώσφορο και λευκόμα, που διεγείρουν τα τοιχώματα του στομάχου. Αυτή η διεγερσις αντανακλά και στο σφυγμό.

— Όταν έφυγα από το σπίτι του άσθενους, ο βοηθός του διασώμου έπιστήμηνος τον ρώτησε με δειλία:

— Το αυγό έπιδρα με ειδικό τρόπο στο σφυγμό, κύριε καθηγητά;

— Ο Κλώντ Μπερνάρ έσκαψε στα γέλια.

— Το πιστεύεις και σύ; του είπε.

— Άλλα τότε πως κατάλαβε ότι αυτός ο άνθρωπος είχε φάει αυγό;

— Άπλυστατα, είδα μερικά ίχνη από κροκό αυγού πάνω στην πυτζάμα του...

ΕΙΣΗΓΗΜΕΝΟ
ΙΣΤΟΡΙΟΝ

ΓΥΝΑΙΚΑ χωρίς διπλωματία

Ο κ. Άλέκος Άντανάρ-πουλος, ήταν άνθρωπος ευφύεστατος. Έμπορος — «ατσίδα» στη δουλειά του — έκανε περιουσία ξεκινώντας από το τίποτα κι' έφτασε ν' ακούει οι Τράπεζες το όνομά του και να δίνουν αδιάσπαστα τις καλλίτερες συστάσεις. Άλλα είχε μια γυναίκα, ο Θεός να σε φυλάη! Φοβερός χαρακτήρας η κυρία Μαρίκα. Οτι σκεπτότανε τότε λεγε κατόμουτρα στους ανθρώπους κι' όλο του δημιουργούσε έχθρους κι' έπεισόδια. «Βρέ γυναίκα, βάλε μυαλό!». Τίποτα έκανε!

Μία βραδυά της σύστησε κάποιον φίλο του, για τη συζυγική τιμή του οποίου δεν υπήρχε και τόσο καλή φήμη. Κάτι πολιτικό είπε ο άνθρωπος και της πήγε κόντρα, θυμωσε η κ. Μαρίκα και το ξεφούρνισε:

— Αντί να θίγετε τους πολιτικούς, καλλίτερα να κυττάζετε τον εαυτό σας και το σπίτι σας!

— Τι έννοείτε, κυρία μου; — Προτιμώτερο θα ήταν να ρωτήσετε τη δική σας κυρία! Άλλα έτσι είναι βλέπετε! Πάντα ο σύζυγος τα μαθαίνει τελευταίος!

Τρέμοντας ο άνθρωπος, σηκώθηκε κι' έφυγε. Πάλι καλός, δηλαδή. Γιατί άλλοι τη βρίζανε και πολλές φορές ο κ. Άλέκος αναγκαζόταν να δίνει ή φωτίστηκε.

— Κύριε Νικολεταράκη μου φαινόσαστε πολύ γνωστός.
— Αλήθεια, κυρία μου;
— Μα ναι, βέβαια, κάπου σας έχω συναντήσει!...

— Σε καμιά διασκέδασι; — Η κ. Μαρίκα βυθίστηκε άσκητη ώρα, σε σκέψεις. Σκεφτόταν και κύτταζε κάθε λίγο και λιγάκι, τον κ. Νικολεταράκη. Έξασαν το πρόσωπό της φωτίστηκε.

— Άντε, καυμένη Θωμά! Άκόμα θα σε περιμένω για να σου τρίψω απόψε την πλάτη, όπως μου ζήτησες; (Τού Άρχέλαου)

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουθεντούλες

«Είμαι πολύ δυστυχής αγαπητή μου, γιατί όλες μου οι προσπάθειες να ευχαριστήσω τον άνδρα μου δεν βρίσκουν σ' αυτόν καμιά απήχηση. Μαγειρεύω, πλένω σιδερώω, φροντίζω όλο το σπίτι και στην παραμικρή παρατήρηση εκ μέρους μου, π.χ. να μην πετά στα χαλιά τη σταχτή του τσιγάρου του γίνεται θυμίο, μου λέει πως του βγάω από τη μύτη ό,τι κάνω και ή κατάληξις είναι πολλές φορές να παίρνει το καπέλλο του και να φύγει για να πάει να βρή λίγη ήσυχια έξω από το σπίτι του, όπως λέει».

Καταλαβαίνω το παράπονό σας, καλή μου φίλη. Γιατί δεν μπαίνετε όμως στη θέση του άνδρος σας που γυρίζει κουρασμένος από τη δουλειά του και θέλει να βρή στο σπίτι του την ήσυχια και την γαλήνη;

Αγωνίζομαι για το νοικοκυριό, κουράζομαι για να προλάβετε το κάθε τι, ξεχνάτε όμως το κυριότερο; ότι έχετε υποχρέωση να τ'αγαπάτε όλη αυτή με το χαμόγελο στο χέλι, αλλιώς δεν έχουν καμιά αξία.

Ετσι με βάσι την ίδια φούστα και δύο διαφορετικά κορσάκια έχετε απογευματινό φόρεμα και βραδυή τουαλέτα.

Ταγιέρ φανταζί

Εφέτος συνηθίζονται πολύ τα φανταζί ταγιέρ, λέγοντας δεν φανταζιζόταν ένοσμε μόνον το ύφασμα και το χρώμα, αλλά πρό πάντων το σχέδιο που είναι έντελός ιδιορρυθμίο.

Συνίσταται σε μία στενή φούστα και σε μία ζακέττα που ή μάσκα της σχηματίζει μία ασύμμετρη εταυρίνη που καταλήγει πίσω σε μύτη. Η ζακέττα αυτή παρουσιάζει ιδιορρυθμία και από κομμάτι, γιατί άλλατε αυτό γίνεται στη μέση από πάνω ως κάτω κι' άλλοτε πάλι ή μάσκα-τουνίκ κομμάτι στο πλάι, ενώ το πάνω μέρος της ζακέττας κομμάτι ή στη μέση.

Τα ύφασματα για τα ιδιορρυθμια αυτά ταγιέρ είναι λαινά, ντυετιν, σέρ, ρέπς σε μονόχρωμο είδος ή φανταζί: καντριγιέ ντιαγκονάλ, πτί καρρό.

Συνηθίζονται όμως πολύ και τα μαύρα ταγιέρ, τα μονόχρωμα στην κλασσική τους γραμμή, αλλά πιο συγχρονισμένα. Τα κλασσικά αυτά ταγιέρ έχουν φούστες κάπως πλατύστες.

Με τα ταγιέρ φοριούνται μπλούζες λευκές ή ζαμπό ή είδος γιλέκας, κάποτε όμως ή μπλούζα ή το ζαμπό έχουν ένα μεγάλο φιόγκο από το ίδιο ύφασμα που γαρνίρει σχεδόν όλο το στήθος και το λαιμό.

Επανωφόρια - γούνες

Τα επανωφόρια, καθώς είπαμε και άλλοτε, είναι τα πιο πολλά ριχτά, αλλά με περισσότερο φάρδος κι' άλλα με λιγώτερο.

Ποικιλία επίσης παρουσιάζουν στο κομμάτι: Έχουν δύο σειρές κομπίνα ή αραία τοποθετημένα στα σταυρώνουν και μία σειρά κομπίνα στα δέν σταυρώνουν. Άλλα πάλι έχουν κρυφό κομμάτι.

Άλλη λεπτομέρεια είναι τα μανίκια που είναι άλλοτε ραφτά κι' άλλοτε κινούν ή ρεγκλάν με ρεβέρ ή χωρίς ρεβέρ.

Επειτα έχουμε τους ώμους με ναιμίτη ή δίχως ναιμίτη, και τέλος ή λεπτομέρεια του γιανιά που είναι μεγάλος και ψηλός με ρεβέρ ή μικρός με μικρά ρεβέρ και κατεδαστός.

Τα ριχτά επανωφόρια γίνονται συνήθως χωρίς γαρνίρισμα γούνας. Κάποτε όμως γαρνίρονται μόνον τα ρεβέρ των μανικιών με γούνα κι' αυτό προσδίδει κάποια πλουσιώτερη εμφάνιση στο ριχτό επανωφόρι που συνη-

θώς θεωρείται λιγώτερο άμπιγία. Υπάρχουν ωστόσο και ριχτά επανωφόρια που μπορεί να έχουν πιο άμπιγία εμφάνιση ανάλογη με το ύφασμα που τα ράφουμε.

Μπλουζές

Μπλουζές από μουσελίνα είναι ή τελευταία λέξις της μόδας, μουσελίνα χρωματιστή που να μπορεί όμως να συνδυασθί με το ταγιέρ. Τα σχέδιά τους είναι απλά με ζαμπόν, μανίκια και γιανιά που κλείνει μ' ένα μεγάλο φιόγκο από το ίδιο ύφασμα. Τα πιο ώραια χρώματα είναι: κίτρινο, σκλαμέν, σάς, έκαιγ.

Καπέλλα

Τα ώραιότερα σχήματα είναι τα «στύλ» μπερέ. Λέγοντας όμως «μπερέ», δεν περιορίζομαστε στα γνωστά σκουφάκια που τόσο μοιάζουν με τα στρατιωτικά, αλλά στα σχήματα που μοιάζουν με μπερέ και συγχρόνως έχουν κάτι που θυμίζει περισσότερο καπέλλο παρά μπερέ. Παλλά απ' αυτά φοριούνται πίσω, αφήνοντας να φαίνονται όλα τα μαλλιά πάνω από το μέτωπο. Άλλα πάλι φοριούνται μόνο στραβά και όχι πίσω με ψηλά γαρνιρίσματα τοποθετημένα στο πλάι. Αν το καπέλλο είναι μαύρο, το γαρνίρισμα είναι απαραίτητως χρωματιστό: πράσινο, ζαντ, κόκκινο, έκαιγ, σάς.

Συνήθως τα καπέλλοια αυτά έχουν το χρώμα του φορέματος, του ταγιέρ ή του πανωφορίου που τα συνοδεύουν και είναι τότε μονόχρωμα. Τα βελούδα εξακολουθούν να φοριούνται μάλλον ριχτά και δεμένα πίσω.

Θεωρείται πιδ κοκέττικο να βάζουμε βελούδα που να σκεπάζη το μισό μόνο πρόσωπο.

Εκτός από τα καπέλλοια - μπερέ, έχουμε και τις καλότες που εξακολουθούν να είναι της μόδας και φοριούνται, ως γνωστόν, στην κορυφή του κεφαλιού. Οι καλότες είναι τις περισσότερες φορές χρωματιστές από λεπτό καστόρι ή βελούδο.

Στά πεταχτά

Η ό μ π ρ έ λ λ α. Δεν είναι μόνο ένα χρώμα εξάρτημα που μάς προφυλάσσει από τη βροχή, αλλά και που προσδίδει κομψότητα στη γυναίκα σιλουέττα. Ο τρόπος που την κρατάει μία κομψή γυναίκα, το ύφασμά της, ή λαβή της που είναι σωστό κομψοτέχνημα, είτε από ζύλο με χαραγμένα σχέδια, είτε από δέρμα σε δύο χρώματα, προσθέτει εξαιρετική χάρη στην όλη εμφάνιση.

Το σχέδιο που έχουν οι φτενιές άμπρέλλες πλησιάζει πολύ στις παλάμες με τις ψηλές λαβές. Κάποτε κλείνουν και γίνονται πολύ μικρές. Τότε τις βάζουμε σε μία μεταξωτή θήκη και τις κρεμούμε στο μπράτσο μας.

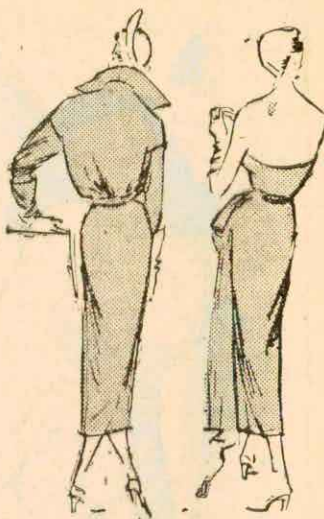
Κορδέλλες. Δεν μπορεί κανείς να φαντασθί κομψό ντύσιμο για κοκτέιλ ή για απογευματινή συγκέντρωση χωρίς να θυμηθί άμέσως την κορδέλλα. Είναι πανταχού παρούσα πότε σε φάιγ, πότε σε μουρέ, πότε σε βελούδο για να γαρνίρη ένα καπέλλο, μία ζώνη, μία μπλούζα, ένα ζαμπό.

Ζώνες. Γίνονται από τα ώραιότερα δέματα και οι μεγάλοι Παρινοί Οίκοι λανσάρουν ζώνες πέτσινες που έχουν επάνω χαραγμένο το όνομά τους. Έτσι και το μοντέλο που συνοδεύει τη ζώνη φέρνει τη σφραγίδα τους.

Κοσμήματα. Τα κοκκινωπά χρυσά, ή πλατίνα, τα άσημι, όλα χρησιμοποιούνται για τα κοσμήματα που φοριούνται είτε για να στολίσουν τα ρεβέρ του ταγιέρ ή το στήθος ενός φορέματος ή τα λαιμό ή τα μαλλιά ή τα μπράτσα.

Καλλίε, εκλίπερ, άγκράφες, όλα είναι απαραίτητα κι' έχουν το καθένα τον προορισμό του.

Το νέο μακιγιάρισμα. Πλησιάζει πολύ το φυσικό. Γι' αυτό

Απογευματινό φόρεμα: Το ίδιο γίνεται βραδυό αν ακολουθήσετε τις οδηγίες μας.

δεν βλέπουμε πια πολύ κόκκινα πρόσωπα, ούτε πολύ κόκκινα χείλη. Όλη ή τέχνη συνίσταται στο να παρουσιάζεται το πρόσωπο με μία ανθρωπότητα που να φαίνεται όμως φυσική.

Μερικοί συνδυασμοί. Κόκκινο και μαύρο, μπλε και μαύρο, μαρρόν και μαύρο, γκρι και μπλε, πράσινο ανοιχτό και πράσινο σκούρο, κόκκινο και σκωτσέζικο μπλε, κίτρινο και σκωτσέζικο μαρρόν, γκρι και καφέ.

Υποδήματα για βράδυ. Είναι όλα καμωμένα από λαρίδες σε είδος σανδάλων έχουν μπαρέτες, γυμνά στις ετέρες και με ψηλά τακούνια. Το χρώμα συνδυάζεται με τα φορέματα ή είναι μαύρο.

Η άλληλογραφία μου

Σα λ ώ μ η ν: Έάν διαβάσετε τακτικά το «Θησαυρό» θα είδατε όσα έγγραφα την προπερασμένη εβδομάδα σχετικά με την περιποίησή του προσώπου.

Μάρ θ ν: Η κρέμα που χρησιμοποιείτε είναι καλή.

Ρω μ ά ν ν ο, Θεσσαλονίκη: Η μόνη ριζική θεραπεία είναι ή αφαίρεσις των τριχών με ηλεκτρισμό. Είναι όμως άρκετα δαπανηρή.

Τα κ τ κ η ά ν α γ ν ώ σ τ ρ ι α, Κερατιά: Δεν μπορώ να είμαι υπεύθυνη για όσα διαφημίζονται σχετικά με όσα μου γράφετε. Θα μου επιτρέψετε να μην έχω γνώμη για το φόρμακο που με ρωτάτε.

Σ πα ρ τ ρ ι α σ τ α ν: Το ηλεκτρικό μασάζ σταματάει την πτώση των τριχών και δυναμώνει τις ρίζες.

Σ α μ π ι χ ά, Ηράκλειο Κρήτης: Για να γίνουν τα καστανά μαλλιά ξανθά, δεν υπάρχει άλλος τρόπος από το βάψιμο. Δεν σας το συνιστώ ωστόσο. Για την κοιλιά, ζητήστε από ένα γυμναστή να σας δείξη τη ασκήσεις πρέπει να κάνετε κάθε πρωί για να την ελαττώσετε.

Ζ ι τ η ν, Αιθώνη: Σχολαί γυμναστικής υπάρχουν πολλές, αλλά φυσικά έχω δεν μπορώ να σας υποδείξω ποιά πρέπει να προτιμήσετε.

Σ π. Ρ ο σ.: Στείλτε μερικά από τα σκίτσα σας και θα τα δώσω στη Διεύθυνση του «Θησαυρού» για τα περαιτέρω.

Α. Μ., Ζάκυνθος: Ένα μίγμα από γλυκερίνη, λεμόνι και κολώνια θα σας μαλακώση τα χέρια. Να τα τρίψετε μ' αυτό κάθε βράδυ και να κοιμάστε με δερμάτινα φαρδιά γάντια.

Λ ο υ λ, Βουλιαγμένης: Η παχυσαρκία μόνον με δίαιτα (χόρτα, κρέας σπάρτα, λίγο ψωμί και φρούτα) μπορεί να καταπολεμηθί. Επίσης με γυμναστική και πεζοπορία.

Σ η μ ε ι ω σ ι ς, Παράκαλο: τις αγαπητές άναγνώστριες να μη με υποβάλλουν στον κόπο της απαντήσεως με ιδιαίτερο γράμμα, εάν δεν παρίσταται έπιτακτική ανάγκη.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΑΠΟ την εποχή που τα ταχυδρομεία εγκαίνιασαν το «Πόστ Ρεστάντ», οι έρωτευμένοι όλων των κατηγοριών και των διαβαθμίσεων ήταν πάντα οι τακτικότεροι πελάται του.

Ένας απ' αυτούς, ο Τεοντόρ Ριθιέρ, περιφεύγων έμπορικώς αντιπρόσωπος, είχε θεωρήσει περιττό ν' ανα-

Όταν ο Γκορόν της έδειξε την έπιστολή, ή Χρηστίνα έξασπασε σε λυγμούς.

Ζητήθη ένα ψευδώνυμο και είχε πη στη φίλη του ή καλύτερα στις φίλες του ήταν ένας δόν Ζουάν σε μικρογραφία - να του γράφουν «Πόστ Ρεστάντ» με τα αρχικά του δονότατός του Τ. Ρ.

Μιά μέρα του Σεπτεμβρίου του 1890, ανάμεσα στα γράμματα των φιλενάδων του που του παρέδωκε ο υπάλληλος του «Πόστ Ρεστάντ», ο Ριθιέρ βρήκε και ένα που απευθυνόταν στον «Τ. Ρ.» αλλά που ο γραφικός χαρακτήρας του έδειχνε πως προερχόταν από άντρα κι' όχι από γυναίκα όπως τα άλλα. Το πράγμα του φάνηκε άρκετα παράξενο, γιατί στο «Πόστ Ρεστάντ» έπαιρνε μόνο την έρωτική άλληλογραφία του. Το άνοιξε, ωστόσο και διάβασε τότε κατάπληκτος τα έ-

«Αγαπημένη μου, είδα σήμερα τον άντρα σου στο γραφείο του και φαντάζεσαι τη χαρά μου όταν πιστοποιήσα με τα ίδια μου τα μάτια τα άναμφισβήτητα άποτελέσματα της έπιδράσεως του δηλητηρίου μας, που είμαι βέβαιος ότι θα μάς άπαλλάξη πολύ σύντομα απ' αυτόν. Η κατάσταση του χειροτερεύει μέρα με τη μέρα και πιστεύω πως αυτό θα το πρόσεξες και σού. Ήταν καλύτερο που χρησιμοποιήσαμε αυτό το άργό δηλητήριο, που δεν άφήνει ίχνος και που θα δώση σ' όλους την έντύπωσι ότι ο θάνατός του ήταν φυσικός. Με τον τρόπο αυτό θα άργήσωμε λίγο, αλλά δεν έπρεπε να γίνει διαφορετικά. Θα χρειαστή να γίνωμε μερικους μήνες ύπομονη. Σε περιμένω στο τακτικό ραντεβού μας».

Το γράμμα ήταν χωρίς ύπογραφη. Ο Ριθιέρ σκέφτηκε στην αρχή να

το ξεσχίση. Άλλ' ήταν κατά βάθος τίμιος άνθρωπος και ή ιδέα ότι μπορούσε να συντελέση με τη σιωπή του στο θάνατο του συζύγου αυτής της γυναίκας, που έπαιρνε έπίσημα τα γράμματα της με τα στοιχεία «Τ. Ρ.» δεν τον άφηνε να ήσυχάση. Το άλλο πρωί, λοιπόν, έτρεξε στη διεύθυνση της άστυνομίας και έδειξε αυτό το περίεργο γράμμα.

Ο διευθυντής της παρισηής άστυνομίας Γκορόν πήρε το πράγμα στα σοβαρά και διέταξε άμέσως δυό άστυνομικούς να τρέξουν στην θυρίδα του «Πόστ Ρεστάντ» και να πιάσουν άμέσως τον άνθρωπο, άντρα ή γυναίκα, που θα ζητούσε την άλληλογραφία του με τα στοιχεία «Τ. Ρ.».

Οι δυό άστυνομικοί έξανούρισαν έπειτα από μερικές ώρες φέρνοντας μαζί τους μία νεαρή και άμορφη γυναίκα, που έδήλωσε ότι λεγόταν Χρη-

ζύγου μου ένα σκονάκι την ήμέρα, άπάντησε ή κυρία Ζινιστό.

— Συμφωνώ με το γράμμα που έχω στα χέρια μου, συνέχισε ο Γκορόν, ή κατάσταση του συζύγου σας έχει άρχισι να γίνεται άπελπιστική. Είνε αλήθεια αυτό;

Η κυρία Ζινιστό κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι της.

—Ο Λεόν μου λέει, άπάντησε, πως ο άντρας μου έχει πολύ άδυνατίσει, μ' όλο που τρώει διπλάσια από πρίν... Φαίνεται ότι το δηλητήριο του άνοίγει την όρεξι... Δεν ξέρω πάλι... Μα έχω δεν τον βλέπω και πολύ άδύνατο.

Ο Λεόν Ζεράρ συνηλήφθη έπειτα από λίγη ώρα.

— Η ιστορία αυτή είναι πολύ κωμική και θα γελάσετε όταν σας άφηγηθώ τις λεπτομέρειές της, άπάντησε στις

ΜΙΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΠΟΥ...ΔΕΝ ΕΧΙΝΕ

Το σκονάκι της σόδας που άνοίγουν την όρεξι

έρωτήσεις του διευθυντού της άστυνομίας. Δεν ξέρω αν έκαμα καλά ή όχι να συνδεθώ με μία έγγαμη γυναίκα. Το γεγονός είναι ότι δεν σκέφτηκα ποτέ να έπιθουλεύθω τη ζωή του κυρίου Ζινιστό. Άλλ' ή Χρηστίνα είναι λίγο ρωμαντική... Της άρσσει να βλέπη τα πράγματα πολύ τραγικά. Δεν έκανε, λοιπόν τίποτε άλλο από το να μου φωνάζη διαρκώς ότι έπρεπε ν' άπαλλάγομε από τον άντρα της για να ένωθούμε για πάντα. Στο τέλος, βλέποντας ότι αυτή ή σκέψις είχε γίνει ο έφάλτης της, άποφάσισα να την... βοηθήσω. Και της προμήθευσα μερικά σκονάκια σόδας... Αυτό είναι εύκολο να το εξακριβώσετε, όπως και το ότι ο κύριος Ζινιστό δεν ήταν ποτέ καλύτερα στην ύγεια του... Με την Χρηστίνα συναντιόμαστε μία φορά τη βδομάδα... Τις ύπολοιπες ήμέρες της γράφω και, φυσικά, φροντίζω πάντα να της παρουσιάζω την κατάσταση του συζύγου της άπελπιστική....

Ο διευθυντής της άστυνομίας δεν βιάστηκε να τόν πιστέψη. Θέλησε πρώτα να εξακριβώση αν όσα του άφηγήθηκε ήταν σωστά κι' όταν πιστώθηκε γι' αυτό τον έφερε σ' αντιπαράστασι με τη Χρηστίνα. Έπακολούθησε τότε μία κωμικοτραγική σκηνή μεταξύ των δυό αγαπημένων και, σε μία στιγμή, ή Χρηστίνα ώρμησε πάνω στο φίλο της για να τον πνίξη. Δεν του συγχωρούσε ότι την είχε εξαπατήσει.

—Ο νόμος, της είπε ο Γκορόν δεν τιμωρεί δυστυχώς, την πρόδοσι ενός ανθρώπου να σκοτώη ένα άλλον. Και στην περίπτωση σας όπηρεε μόνον πρόθεσις, χάρις στο έξυπνο τέχνασμα του... φίλου σας. Έλπίζω, ότι αυτό το πάθημα θα σας γίνει μάθημα.

Και, πραγματικά, έτσι έγινε. Η άπονητευμένη κυρία Ζινιστό διέκοψε από κείνη την ήμέρα τις σχέσεις της με το Λεόν κι' έζησε στο μέλλον ένα ρετή ζωή. Όσο για τον κύριο Ζινιστό, δεν έμαθε τίποτε ποτέ.

Αριστερά: Φανταζί ταγιέρ με μπάσκα τουνίκ. Δεξιά: Ο νέος τύπος του κλασσικού ταγιέρ.

"Έχετε «σύμπλεγμα κατωτερότητας» ;

Είκοσι ερωτήσεις θα σας το αποκλύψουν

Πολλές φορές θα έχετε ακούσει να μιλάνε για το «σύμπλεγμα κατωτερότητας» ή ακόμα θα διαβάσατε τον όρο αυτό σε βιβλία και σε περιοδικά. "Έχει γίνει ένας όρος της μόδας και χρησιμοποιείται πάρα πολύ τώρα τελευταία. Για πρώτη φορά τον χρησιμοποίησαν οι παιδαγωγοί - ψυχολόγοι για τα παιδιά που αισθάνονται τον εαυτό τους μικρό και αδύνατο απέναντι στους μεγάλους ή στους πιο εύφρεσι συμμαθητές του, όποτε η κατάσταση αυτή προκαλεί ένα σωρό ψυχικά φαινόμενα (νεύρα, μελαγχολία, πείσμα, πώγο έκδικσεως κλπ.). Οι παιδαγωγοί μάλιστα, το όνομασαν «αίσθημα κατωτερότητας», τώρα όμως είναι γνωστό ως «σύμπλεγμα κατωτερότητας».

"Έχετε λοιπόν «σύμπλεγμα κατωτερότητας», αν κάθε φορά που είσαστε υποχρεωμένοι να δράσετε, ή ν' αντιμετωπίσετε μια κατάσταση για την οποία δεν είσαστε παρασκευασμένοι, έστω και την λιγότερο δύσκολη, δοκιμάζετε μια έντονη κωδώνη ανησυχία και αποθάρρυνση.

Είστε βέβαια ίσως εύκολο να πούμε ότι έχουμε «σύμπλεγμα κατωτερότητας», δύσκολο όμως να το αποδείξουμε. "Ετσι έθεσαν πολλοί τρόποι για να διαπιστώσουμε αν έχουμε «σύμπλεγμα κατωτερότητας».

Για να εξακριβώσετε μέχρι ποίου σημείου υποφέρετε απ' το «σύμπλεγμα κατωτερότητας», απαντήστε ειλικρινώς κυρίες και δεσποινίδες, στα παρακάτω ερωτήματα:

1. Στενοχωριέστε όταν σας παρακολουθούν την ώρα που δουλεύετε;
2. Είστε πολύ ευαίσθητοι;
3. Όταν σας συμβεί μια άτυχία, μιλάτε συνεχώς γι' αυτήν;
4. Εάν σε μια φιλική παρέα που καλέσατε στο σπίτι σας, έχετε κι' ένα άγνωστο πρόσωπο, δοκιμάζετε ελαφρά ανησυχία;
5. Ταράζεστε εύκολα;
6. Φοβάσαστε συχνά μήπως δεν είσαστε συμπαθείς;
7. Τά κάνετε μπροστά στον καθηγητή σας όταν σας εξετάζει στο μάθημα, έστω και αν το ξέρετε καλά;
8. Αποφεύγετε να κάνετε νέες φιλίες;
9. Η γνώμη των άλλων έχει καμιά επίδραση πάνω σας;
10. Κοκινίζετε εύκολα;
11. Αισθανόσαστε τον εαυτό σας μόνο έστω και μέσα σε πολύν κόσμο;
12. Διστάζετε να εκμυστηρευθείτε τις έντυπώσεις σας και τα αισθηματά σας έστω και αν είσαστε απόλυτα βέβαιη ότι παρουσιάζουν ενδιαφέρον;

SOLID ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΜΠΛΕ ΑΛΕΠΟΥ ΚΟΣΜΙΚΗ ΤΑΒΕΡΝΑ
Τροίας 32 - Τηλ. 81-742
(Στάσις Αγγελουπούλου)
ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ - ΣΟΥΓΙΟΥ
Κάθε Κυριακή και Γιορτή ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΤΕΙΛ Κομπλέ 12000

13. Αποφεύγετε γενικά τους ανθρώπους που έχουν κάποιο δυναμισμό;

14. Είσαστε πάντα ανήσυχη για το μέλλον;

15. Καταβάλλετε κάποια προσπάθεια για να μιλήσετε σ' έναν άγνωστο;

16. Όταν παρουσιασθή ανάγκη να πάρετε μια σημαντική και άμεση απόφαση, προσπαθείτε με όλα τα μέσα να την αναβάλετε;

17. Όταν μπαίνετε σ' ένα κατάστημα για να «δείτε» μόνο και να πάρετε μια ιδέα, ο καταστηματάρχης ή ο υπάλληλος σας καταφέρνουν με τα λόγια τους και την ικανότητά τους να «αγοράσετε» κάτι;

18. Σε μια συγκέντρωση νιώθετε πάντα την ανάγκη να μιλάτε μόνο με ένα συνδεδεμένο με σας πρόσωπο;

19. Αν μπροστά σας γίνει μια φασαρία ή συμπλοκή, το βάχετε άμεσα στα πόδια;

20. Προτιμάτε σταδιοδρομία που να μην έχει πρωτοδουλία και ευθύνες;

Κάνετε τώρα το άθροισμα των ΝΑΙ και ΟΧΙ και θα μάθετε, συμβουλευόμενοι τον παρακάτω πίνακα, κατά πόσον έχετε «σύμπλεγμα κατωτερότητας»:

1 έως 4 ΝΑΙ: Δεν έχετε «σύμπλεγμα κατωτερότητας» Είστε άτομο δράσεως.

5 έως 9 ΝΑΙ: "Έχετε ένα όχι αξιόλογο «σύμπλεγμα κατωτερότητας».

10 έως 15 ΝΑΙ: "Έχετε «σύμπλεγμα κατωτερότητας» αρκετά επίσημο για σας.

16 έως 20 ΝΑΙ: "Έχετε βαθύ «σύμπλεγμα κατωτερότητας», φοβάσαστε τη ζωή.

Μην τρομάζετε όμως όταν διαπιστώσετε την ύπαρξη του «συμπλεγματος κατωτερότητας». Τώρα που ξέρετε τι είναι ακριβώς, μπορείτε να απαλλαγείτε απ' αυτό, αρκεί να δώσετε θάρρος στον εαυτό σας και να προσπαθήτε πάντα να ενεργήτε, χωρίς ενδοιασμούς και χωρίς πείσμα. Πρέπει να πάρετε τη ζωή απ' την καλή της όψη και να προσπαθήτε να την χαρίτε, μακριά από το φόβο και την ατομία, με λογική και θάρρος.

Να έχετε θάρρος, αλλά και κοσμιότητα, εκεί που νομίζετε ότι έχετε δικαίο. Να είστε πάντα ψυχραιμίες και στην πιο μεγαλύτερη δυσκολία και να μην αρχίζετε τα κλάματα και τις ύστερικές κραυγές.

✽✽

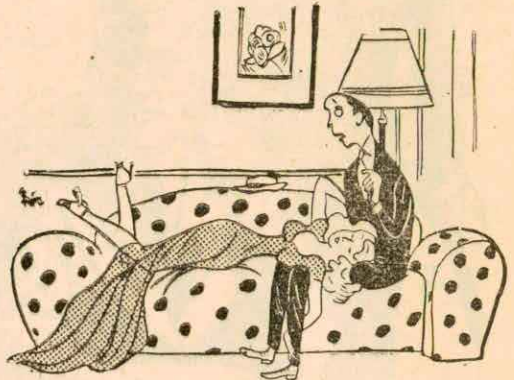
Μια φιλική «έπισκεψις»

Κατόπιν μακρών συνεννοήσεων μεταξύ των αγγλικών στρατιωτικών αρχών του Βερολίνου και των σοβιετικών της Λειψίας, επιτράπη στο μοναδικό ιπποπόταμο του ζωολογικού κήπου της γερμανικής πρωτεύουσας να δεχθεί επί 15 ημέρες την επίσκεψη ενός θηλυκού ιπποπόταμου, που βρίσκεται στο ζωολογικό κήπο της Λειψίας. Μεταξύ των αγγλικών και σοβιετικών αρχών συμφωνήθηκε ότι σε περίπτωση που αυτή την «έπισκεψη» γεννηθή ένα μόνον παιδί, θα παραμείνει με τη μητέρα του, ενώ, αν γεννηθούν δυο, θα μείνει το ένα με τη μητέρα του και το άλλο θα σταλή στον πατέρα του.

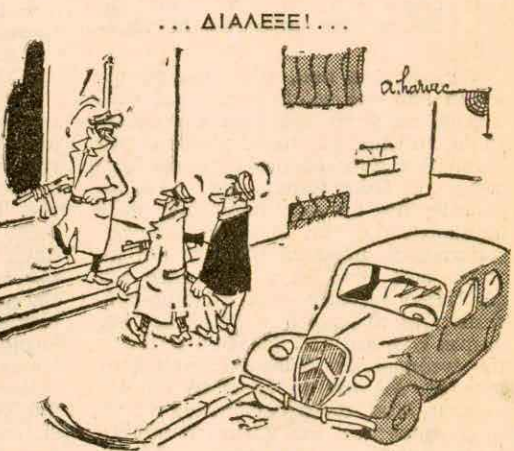
Και μη χειρότερα!

— Κρυφτήτε, κύριε, έρχεται ένας κακοποιός!...
(Από την «Bataille»)

— Είπε ώρα να πηγαίνω, Λιλίκα μου. Βλέπω πως νύσταξες!
(Από το «Noir et Blanc»)

Ο αρχηγός: 'Ασφαλίσατε το αυτοκίνητό μας κατά της κλοπής, όπως ρόλο σας είπα; (Από την «Presse»)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΝΤΕ ΒΕΓΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Χάρης στο πηδαλιουμένο που κατασκεύασε, ο Σαντί συλλαμβάνει ένα φτερωτό δράκοντα και τον προσφέρει στην Κραταπάλα. Εκείνη αναγνωρίζει την ύπερηχνη της σοφίας του και θέλει να του παραχωρήσει το θρόνο της, μα ο Σαντί δεν τον διχεται και της ζητεί μόνο να τον μοιραστεί αργότερα με τη Μισούκα. Μετά στη διάρκεια της Κραταπάλας, ο Σαντί ρωτάει τη Μισούκα πως παρέρχεται το δικαίωμά της να υποταγεί στον κόσμο. Αυτή του απαντάει ότι δεν το ξέρει κανείς απ' τους 'Υποδούλους'. Ο Σαντί αναλαμβάνει να διαφωτίσει το μυαλό της κυρίας. Αφήνει ακόμη μεγαλύτερο κύρος, αποκαλύπτει λοιπόν πάλι με το αερόστατο ως το έδαφος που ανακαλύπτει ότι το φως παράγεται από μυριάδες φωτοβακτηρίδια, αιωρούμενα στον αέρα.

Τώρα ο Σαντί ήταν πλημμυρισμένος από χαρά, γιατί είχε βρή απ' αρχήν την εξήγηση που ζητούσε. Γελούσε και χειρονομούσε σαν τρελλός... Κάποια στιγμή μάλιστα, έκαμε μια ένστικτη κίνηση. Τών ανθρώπων της επιφανείας της Γης: Σήκωσε δηλαδή τα μάτια του μ' ευγνωμοσύνη προς τον ουρανό... που ήταν εδώ ο γρανιτινός θόλος.

Κι' έμεινε ακίνητος, σαν απολιθωμένος απ' την έκπληξη! Δίχως να το έχη αντιληφθεί καθόλου, το αερόστατό του είχε πλησιάσει αρκετά στο έδαφος — ενώ κανονικά θάπρεπε μάλλον να κινεί λίγο, εξ οίτιας της μικρής διαφυγής υδρογόνου μέσα απ' τ' ασκία του.

Όχι, δεν τον γελούσαν τα κουρασμένα μάτια του! "Εβλεπε το γρανιτινό θόλο να πλησιάζει... "Ασκήματα, ο Σαντί πηγαίνει να διακρίνει το πράγμα εκείνο που είχε σχεδιάσει τα δυο ασκία: "Ήταν η άκρη του χαλδιδιού καλωδίου της σφαίρας του, που το είχαν κοφεί οι 'Υπογείοι!

Είχε φτάσει λοιπόν με το αερόστατο κάτω απ' το πηγάδι, που είχε ανοίξει με το τρυπάνι του! Και το καλώδιο βρισκόταν πάντα εκεί! Δεν το είχαν τραβήξει απάνω!...

Ο Σαντί έκαμε μια ένστικτη κίνηση για να τ' αρπάξει αλλά του ξέφυγε απ' το χέρι. Συγχρόνως, ένοιωσε κάτι σαν σκονι να γλυστράει μέσα στο μπράτσο του. Και κατάλαβε πως ήταν το τηλεφωνικό σύρμα, ο ηλεκτρικός σύνδεσμος που με τον επίγειο κόσμο!

Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν μέσα απ' το μυαλό του σε διάστημα λιγότερο από ένα δεκάτο του δευτερολέπτου... Στο μεταξύ, έπεφτε προς τη θάλασσα.

Δεν άργησε ωστόσο να συνέλθει απ' την έκπληξη εκείνη που τον είχε αναστατώσει, και να ξαναβρεί την ψυχραιμία και την ενεργητικότητά του. "Εβαλε άμεσα την οριζοντία έλικα να λειτουργήσει αντίστροφα — γιατί, ως τότε, με την κίνησή της, έκανε ακόμη πιο γρήγορη την πτώση του αερόστατου — σταμάτησε την κατακόρυφη πτώση αρκετή σαβούρα, καθώς κι' ότι δεν του ήταν πολύτιμο.

— Δεν ξέρεις 'Αλέξανδρε, ότι το βερνίκι παίζει τον κυριότερο ρόλο στην καλή διατήρηση των παπουτσιών; "Εγώ μόνον ήμουν ο CAMEL εύρηκα την ήσυχία μου.

— Δεν ξέρεις 'Αλέξανδρε, ότι το βερνίκι παίζει τον κυριότερο ρόλο στην καλή διατήρηση των παπουτσιών; "Εγώ μόνον ήμουν ο CAMEL εύρηκα την ήσυχία μου.

— Δεν ξέρεις 'Αλέξανδρε, ότι το βερνίκι παίζει τον κυριότερο ρόλο στην καλή διατήρηση των παπουτσιών; "Εγώ μόνον ήμουν ο CAMEL εύρηκα την ήσυχία μου.

— Δεν ξέρεις 'Αλέξανδρε, ότι το βερνίκι παίζει τον κυριότερο ρόλο στην καλή διατήρηση των παπουτσιών; "Εγώ μόνον ήμουν ο CAMEL εύρηκα την ήσυχία μου.

— Δεν ξέρεις 'Αλέξανδρε, ότι το βερνίκι παίζει τον κυριότερο ρόλο στην καλή διατήρηση των παπουτσιών; "Εγώ μόνον ήμουν ο CAMEL εύρηκα την ήσυχία μου.

κατάφερε να σταματήσει σε ύψος χιλίων μέτρων περίπου απ' τη θάλασσα.

"Αναπνεύσε τότε μ' ανακούφιση, ξαναβάζει σε κίνηση τη δεύτερη έλικα και διευθύνθηκε προς τη Χουβχούβ.

Μπόρεσε τότε να σκεφθί πιδ ήσυχια. "Ωστε λοιπόν είχε βρή τυχαίως το πηγάδι που είχε ανοίξει στο φλοιό της Γης... "Ετσι εξηγούντο όλα: "Η μεγάλη διαφορά θερμοκρασίας της εσωτερικής και της εξωτερικής ατμόσφαιρας δημιουργούσε ένα συνεχές και ισχυρό ρεύμα αέρος μέσα στην κατακόρυφη έλικη «καπνοδόχου». "Επειδή όμως το πηγάδι ήταν μακριά και στενό, απορροφούσε τόσο μόνον αέρα, ώστε το ρεύμα δε γινόταν αισθητό πιδ πέρα απ' τα γειτονικά του ατμοσφαιρικά στρώματα.

Ο Σαντί δεν απασχολήθηκε πολύ μ' αυτό το φαινόμενο, που ήταν απλό και φυσικό. Κάτι άλλο τον ενδιέφερε πολύ περισσότερο, του προκαλούσε απερίγραπτη ταραχή και συγκίνηση: Το καλώδιο και το τηλεφωνικό σύρμα βρισκόταν πάντα εκεί, όπως είχαν απομείνει όταν η σφαίρα και το τρυπάνι γκρεμίστηκαν στην άβυσσο!

Δεν ήταν λοιπόν έντελως απομωμένος απ' την επίγειο ανθρωπότητα, όπως είχε νομίσσει!

Πρέπει να προσθέσουμε εδώ ότι, ενώ στην αρχή ο μηχανικός είχε εγκαταλείψει την ελπίδα ότι θα μπορούσε ποτέ να ξαναβεί τον ήλιο, έπειτα είχε αλλάξει γνώμη. Τά θαύμασια τεχνικά μέσα που διέθεταν οι 'Υπογείοι, τού είχαν εμπνεύσει ένα σχέδιο που το κρατούσε ακόμη μυστικό...

Από τότε, έλεγε με το νου του ότι θα κατάρθωνε ίσως μια μέρα να ξαναγυρίσει στην επιφάνεια της Γης — αν είχε την καλή τύχη να μη βρή το θάνατο σ' αυτή την τολμηρή του απόπειρα. Μά, δλ' αυτά ήταν πολύ μακρινά...

Και νά τώρα που το κομμένο εκείνο μετάλλινο σύρμα τούδινε ξαφνικά το μέσον να φωνάξει σ' εκείνους που τον νομίζαν χαμένο από τόνον καιρό:

"Είμαι ζωντανός! Βρίσκομαι σε μια χώρα άγνωστη και παραμυθένια!"

Το ρεύμα του αέρος κρατούσε...

Τέλος, ένοιωσε να τον παρασύρει το ρεύμα του αέρος. Και κανόνισε την κίνησή του αερόστατου, για να καλλήλως χωρίς αβάρειες στην τρύπα του θόλου.

Φυσούσε ένας άνεμος τρομερός εκεί πάνω. Αλλά ο Σαντί είχε επιθεωρήσει ήδη μ' επιμέλεια το αερόστατο κι' ήταν βέβαιος πως δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο.

Σταμάτησε τη μετέωρη παραμυθένια!

Μυριέδ' Ιστορίες

Η... χήρα

"Επειτα από μια δημοσίευση στις εφημερίδες για την πρόσληψη μιας υπηρέτριας, παρουσιάστηκε στο σπίτι μια μεσόκοπη υποψήφια ντυμένη στα μαύρα.

— Δεν ήμουν μαθημένη στις δουλειές, μουμμούρισε θλιμμένα, αλλά έχασα τον άντρα μου στον πόλεμο και... Καταλαβαίνω, της είπε η κυρία με συμπάθεια. Μπορώ να δώ τα πιστοποιητικά σου!

— Μάλιστα είπε η υποψήφια δίνοντας της διάφορα χαρτιά. — Μά τα πιστοποιητικά σου αναφέρουν ότι είσαι δεσποινίς, ενώ εσύ μου είπες ότι είσαι χήρα. — Δεν είπα πως είμαι χήρα. Είπα ότι έχασα τον άντρα μου στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. — Καταλαβαίνω. Συζητάτε, ανύπαντροι. — Σας παρακαλώ, κυρία! φώναξε με αγανάκτηση η υποψήφια. — Μά μου είπες, φώναξε με τη σειρά της η κυρία, χάνοντας την ύπομονή της, ότι έχασες τον άντρα σου! — Ναι, τον έχασα, μουμμούρισε η υποψήφια περιλυσπασμένη. Γιατί σίγουρα ανάμεσα στα εκατομμύρια που σκοτώθηκαν θα βρισκόταν και ο άνθρωπος που θα με παντρευόταν!...

Οι Άμερικανοί έχουν σημειώσει στο υποθετικό ημερολόγιο τους για ένα μελλοντικό πόλεμο δύο ημέρες: Την ημέρα «Α» και την ημέρα «Ρ».

Η ημέρα «Α» είναι η ημέρα του ατομικού πολέμου, που θα διεξαχθεί με βόμβες, σύμφωνα με το «κλασσικό» σύστημα, σαν της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, με μερικές τροποποιήσεις και βελτιώσεις.

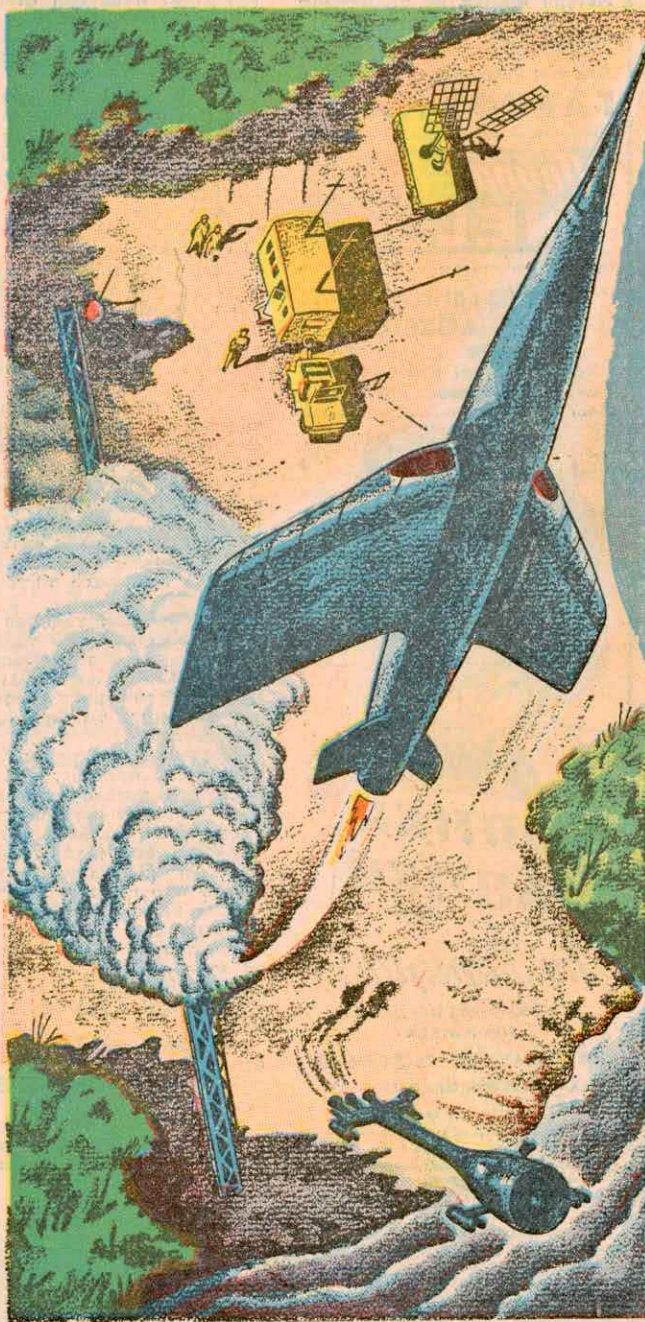
Η ημέρα «Ρ» είναι η ημέρα του πολέμου των ρομπότ, που θ' αντικαταστήσουν τους μαχητές. Μ' άλλα λόγια, είναι η ημέρα των μηχανών, που θα «σκέπτονται» και θα «ενεργούν» όχι σαν τον άνθρωπο, αλλά πολύ καλύτερα, ακριβέστερα και τελειότερα απ' αυτόν.

Ο στρατηγός Άιζενχάουερ, στην έκθεσή του υπέβαλε τον Οκτώβριο του 1945, προέβλεπε ότι τα παλαιά μέσα πολέμου θα ισχύουν το πολύ επί μια δεκαετία, δηλαδή ως το 1955. «Επειτα απ' αυτή την περίοδο, εσημειώνει, αρχίζει το άγνωστο που δεν μπορούμε να το φανταστούμε. Η πείρα, οι γνώσεις και τα διδάγματα του παρελθόντος δεν θα έχουν πια καμμία αξία».

Αλλ' η ατομική βόμβα δεν αποτελεί, λοιπόν, την τελευταία λέξη της σύγχρονης πολεμικής τακτικής; Για την ημέρα «Α» ναι. Αλλ' όχι και για την ημέρα «Ρ».

Οι πύραυλοι — ρομπότ

Το τρομερότερο όπλο ενός μελλοντικού πολέμου δεν θα είναι

Η ΕΚΚΙΝΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΙΠΤΑΜΕΝΗΣ ΒΟΜΒΑΣ

Η έκσφενδονίσις της γίνεται μ' ένα πυραυλοκίνητο κινητήρα, που αποσπάζεται έπειτα από ώριμο ύψος και ξαναπέφτει στη γη, όπως δείχνει η εικόνα.

Την ημέρα «Ρ» το έμφυχο υλικό θ' αχρηστευθή

η ατομική βόμβα — που μπορεί, όπωςδήποτε, ν' αντιμετωπισθεί μέχρι ενός σημείου — αλλ' οι πύραυλοι — ρομπότ ή καλύτερα οι ιπτάμενες βόμβες, που, με τη βοήθεια του ραντάρ και άλλων μέσων, θα είναι σε θέση να εξουδετερώσουν οποιαδήποτε άμυνα, εκτός από κείνη που ενδεχομένως θα μπορέσουν να προβάλουν σ' αυτές άλλες ιπτάμενες βόμβες.

Κατά τον περασμένο πόλεμο, γνωρίσαμε τη V₁ και τη V₂. Αλλ' αυτές οι δύο βόμβες δεν ήταν τίποτε εμπρός σε κείνες που επρόκειτο να εμφανίσουν οι Γερμανοί, αν δεν έπληροτο η κατάρρεσις. Μία απ' αυτές, η V₃, που ονομαζόταν και «Πεταλούδα», ήταν έτοιμη σχεδόν την εποχή της συνθηκολογήσεως. Πολλές άλλες θα την ακολουθούσαν, η V₄, που ήταν εφωδιασμένη με σύστημα αυτομάτου διεύθυνσεως, ή Hs 298 ή «Κόρη του Ρήνου», κτλ.

Τα σχέδια πολλών απ' αυτές τις βόμβες πέρασαν στους Συμμάχους.

Οι Άμερικανοί μετέφεραν στην πατρίδα τους έδωδεκα V₂ και τις έμελέτησαν με μεγάλη προσοχή. Μία απ' αυτές, ανέθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου του 1947, στο Ουάϊτ Σάντς του Νέου Μεξικού, σε ύψος 183.000 μέτρων. Μία άλλη, έπειτα από έξη μήνες, έφτασε σε ύψος 480.000 μέτρων.

Αλλ' το γερμανικό υλικό εξαντλήθηκε βαθμιαία ή κοντεύει να εξαντληθεί. Οι Άμερικανοί κατασκεύασαν τότε ένα δικό τους τύπο ιπταμένων βομβών, που τις ονόμασαν «Ουϊκινγκ». Δυστυχώς, τα πρώτα πειράματα δεν ήταν πολύ ικανοποιητικά. Η αμερικανική ιπταμένη βόμβα μόλις έφτασε σε ύψος 55 χιλιομέτρων και η ταχύτητά της δεν ξεπέρασε τα 3.000 χιλιόμετρα.

Αλλ' οι Άμερικανοί ωστόσο δεν απελπίστηκαν. Εψήφισαν άμέσως μία πίστωση 200 εκατομμυρίων δολларίων γι' αυτό το σκοπό και εγκατέστησαν στα έλη του Καναδεράλ, κοντά στις εκβολές του ποταμού των Βανανειών, ένα άπειρο εργοστάσιο κατασκευής «υπερκεραυνίων βομβών». Μερικοί τύποι παρομοίων βομβών είδαν κιόλας το φως.

Η νέα ιπταμένη βόμβα, παρατηρούν οι Άμερικανοί τεχνικοί, πρέπει:

α) να μπορεί ν' αναπτύσσει ταχύτητα πολλών χιλιομέτρων, ώστε να είναι πρακτικά άθεατη και αδόρυχη (ο ήχος δεν θα προηγείται απ' αυτήν, αλλά θα την ακολουθεί).

β) να είναι εφωδιασμένη με συστήματα αυτοκυβερνήσεως και αυτοελέγχου, γιά να μπορεί είτε να πλήξει έναν ώριμο στόχο, είτε ν' αποκρούση μία απειλή που στρέφεται εναντίον της. Οι ιδιότητες αυτές την τοποθετούν, όπως θα ιδούμε, σε πολύ ανώτερη μοίρα από τον άνθρωπο.

Όταν η βόμβα αυτή θα είναι έτοιμη, οι έμφυχοι πολεμιστές δεν θα έχουν να παίξουν κανένα ρόλο.

Παραπετάσματα από «σράπνελ»

Αλλ' οι Άμερικανοί δεν είναι οι μόνοι που εργάζονται προς αυτή την κατεύθυνση. Ξέρουν, άλλωστε, ότι πολλά από τα μυστικά των ιπταμένων βομβών έχουν περάσει σε άλλες δυνάμεις — συγκεκριμένα τη Ρωσία — και αντιμετωπίζουν το ενδεχόμενο της αποτελεσματικής άμυνας, σε περίπτωση εχθρικής επιθέσεως με παρόμοια όπλα.

Κατά τον πόλεμο, οι πιλότοι της Ρ.Α.Φ. κατάφεραν να ανευρίσκουν τις V₁ και να τις εξολοθρεύουν. Αλλ' το πράγμα δεν ήταν πια δυνατό με τις V₂, που ανέπτυσαν πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα. Και θα είναι κομικό να σκεφτούμε ότι ένα σύγχρονο καταδιωκτικό, όσοδήποτε μεγάλο και αν υποτεθή η ταχύτητά του, θα είναι σε θέση να πλησιάσει μία από τις ιπτάμενες βόμβες που θα ιδούν σε λίγο το φως.

Γιά το λόγο αυτό, οι Άμερικανοί, έπειτα από μακρές έρευνες και πειράματα, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι μόνον η δημιουργία αλληπαλλήλων «παραπετασμάτων» από «σράπνελ» μπορεί να προφυλάξει αποτελεσματικά από τον κίνδυνο των ιπταμένων βομβών.

Ο άνθρωπος είναι ανίκανος ν' αντιδράσει

Αλλ' πώς ο άμυνόμενος θα πληροφορηθεί την προσέγγιση των ιπταμένων βομβών, γιά να βάλει άμέσως σε λειτουργία το σύστημα σχηματισμού αυτών των «παραπετασμάτων»;

Μόνον το «ραντάρ» μπορεί να τον πληροφορήσει γι' αυτό. Αλλ' η ακτίς ανιχνεύσεως του ραντάρ πάνω στη γη μόλις είναι 12 - 15 χιλιόμετρα. Η ιπταμένη βόμβα, όμως, θα διατρέξει αυτό το διάστημα σε διάστημα μικρότερο ίσως του 1 λεπτού, πράγμα που σημαίνει ότι οιαδήποτε άμυνα είναι πρακτικά αδύνατη.

Στον αέρα, η ακτίς ανιχνεύσεως του «ραντάρ» πενταπλασιάζεται ή δεκαπλασιάζεται. Αλλ' κι αν υποτεθή ότι εγκαταστήσαμε το ραντάρ πάνω σ' έναν πανύψηλο πύργο, δεν πρόκειται να κερδίσουμε περισσότερο από μερικά λεπτά, πράγμα που δεν έχει επίσης πρακτική αξία.

Μέσα στο διάστημα αυτών των λίγων λεπτών, ο άνθρωπος είναι ανίκανος ν' αντιδράσει αποτελεσματικά.

Αλλ' τί πρέπει, λοιπόν, να γίνει; Οι Άμερικανοί έλυσαν αποφασιστικά το πρόβλημα. Παραμέρισαν τον άνθρωπο. Και έμελέτησαν ένα πολύπλοκο σύστημα μηχανημάτων, αντιαεροπορικών πυροβόλων και πυραύλων, που «σκέπτονται» και «ενεργούν» κατά την κρίση τους, χωρίς να έχουν ανάγκη από κανενός είδους συνεργασία — πνευματική ή υλική — του ανθρώπου. Καθένα απ' αυτά τα μηχανήματα θα έχει το δικό του έγκέφαλο και θα είναι σε θέση ν' δράσει με ταχύτητα που μετράται σε κλάσματα του δευτερολέπτου. Προς αυτή την κατεύθυνση εργάζονται σήμερα τα ηλεκτρονικά εργαστήρια του Χάρβαρντ και, σύμφωνα με ώριμες ακριτομυθίες, έχουν πραγματοποιήσει τεράστιες προόδους σ' αυτό το κεφάλαιο.

Έπειτα από τ' ανωτέρω, είναι προφανές ότι το καταδιωκτικό αεροπλάνο και πολύ περισσότερο το βομβαρδιστικό θα εξαφανισθούν εντελώς σε προσεχές μέλλον, από τον ουρανό.

Οι διόροφοι πύραυλοι

Κατά τους Άμερικανούς ειδικούς, οι σημερινοί διόροφοι πύραυλοι, που περιέχουν μισό τόνο εκρηκτικών υλών έχουν 999 πιθανότητες στις 1000 να πλήξουν αποτελεσματικά και να καταστρέψουν το ταχύτερο και ισχυρότερο βομβαρδιστικό αεροπλάνο, προτού προφτάσει ν' αντιδράσει.

Οι πύραυλοι αυτοί έχουν κεφάλι μεταλλικό και σώμα από πανί. Μόλις φτάσουν σε ώριμη απόσταση, το σώμα από πανί αποσπάται και το κεφάλι συνεχίζει την πορεία του με ταχύτητα 5.000 χιλιομέτρων την ώρα. Στην αρχή της πορείας του, ο πύραυλος οδηγείται με ραδιοφωνικά κύματα. Κατόπιν, όμως, αποκτά την αυτονομία του και συνεχίζει την πορεία του χωρίς στο ραντάρ. Όταν πλησιάσει το βομβαρδιστικό, ένα ειδικό μηχανήμα προκαλεί αυτόματα την έκρηξή του.

Ας υποθέσουμε ότι το βομβαρδιστικό είναι ένα B - 36 που μπορεί να φτάσει σε ύψος 15.500 μέτρων. Η έκρηξη του πυραύλου θα εξολοθρεύσει στη στιγμή μηχανήμα και πλήρωμα. Ας δώσουμε, όμως, στο πλήρωμα μία πιθανότητα να σωθεί με αλεξίπτωτο. Να σωθεί;... Είναι τρόπος του λέγειν. Οι ναυαγοί θα βρεθούν μέσα σε μία θερμοκρασία 50 και πλέον βαθμών υπό το μηδέν και το πιθανότερο είναι ότι τα αλεξίπτωτα θα μεταφέρουν πάνω στη γη πτώματα. Εκτός αν υποτεθή ότι οι ναυαγοί μπορέσουν να περάσουν την κατεψυγμένη ζώνη με ελεύθερη πτώση και ανοίξουν τα αλεξίπτωτά τους έπειτα από έπτα ή οκτώ χιλιάδες μέτρα, πράγμα, απίθανο.

Η X. A. 14 ή «Πελαργός»

Αλλ' οι Άμερικανοί δεν σταμάτησαν στις διόροφες βόμβες. Κατασκεύασαν επίσης και τριόροφες, που τις ονόμασαν X. A. 14 ή «Πελαργός».

Η X. A. 14 είναι η γερμανική A. 9, που δεν πρόφτασαν να χρησιμοποιήσουν οι Γερμανοί. Τα σχέδιά της περιήλθαν στην κατοχή των Άμερικανών, που, έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατάφεραν να την αναπαράγουν. Η ταχύτητά της είναι 15.000 χιλιόμετρα την ώρα και η ακτίς δράσεως 18.000 χιλιόμετρα.

Η X. A. 14 αποτελείται από τρεις πυραύλους: τη μάμη, τη μητέρα και την κόρη. Η μάμη αποσπάζεται στα 2.500 χιλιόμετρα, ή μητέρα στα 4.000 και η κόρη συνεχίζει την πορεία της, σύμφωνα με τις «δ οδηγίες» που έχουν βάλει μέσα στο «μυαλό» της εκείνοι που την έσταψαν. Ο πύραυλος — κόρη περιέχει μία ατομική βόμβα των 500 κιλών, τύπου 1949, που καλείται επίσης A. 337.

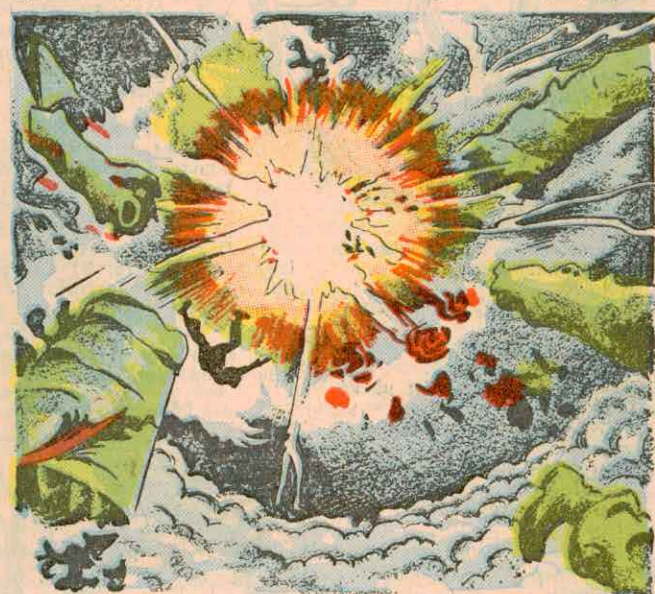
Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του καθηγητού Χιγκινμπότχαμ, που διευθύνει τις ατομικές έρευνες στις Ήνωμένες Πολιτείες, μία τέτοια βόμβα, πέφτοντας στο έδαφος, θ' ανοίξει μία όπη 900 μέτρων και θα δημιουργήσει γύρω σ' αυτήν ένα κρατήρα διαμέτρου 19 χιλιομέτρων.

Οι Άμερικανοί υπολογίζουν ότι πολύ σύντομα θα κατορθώσουν να κατασκευάσουν εξασορόφους πυραύλους, που θα έχουν πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα και ακτίνα δράσεως από την X. A. 14.

Τι θ' είναι η ημέρα «Ρ»

Ας υποθέσουμε τώρα ότι και οι δύο αντίπαλοι είναι εφωδιασμένοι με παρόμοιους πυραύλους. Η σύγκρουσής των θα είναι η ημέρα «Ρ».

Την ημέρα αυτή, οι στρατοί δεν θα έχουν να κάμουν τίποτε. Αλλ' και οι αξιωματικοί του Έπιτελείου επίσης θα καθίσουν με σταυρωμένα χέρια περιμένοντας την έκδοσή της συρράξεως. Οτι πρέπει να κάμουν θα το έχουν κάμει από πριν. Θα έ-

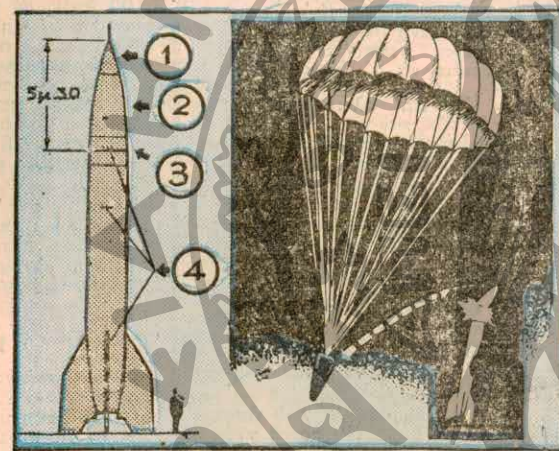

Α να : Το κεφάλι μιας αυτοκυβερνήμενης χάρις στο ραντάρ ιπταμένης βόμβας πλησιάζει με ταχύτητα 5000 χιλιομέτρων την ώρα, ένα B. 36, που την έλκει όπως ο μαγνήτης το σίδηρο. Η βόμβα αυτή έχει μέγεθος όσο μία συνηθισμένη δόβδα και περιέχει μισό τόνο εκρηκτικών υλών. Το βομβαρδιστικό, γιά να γλυτώσει, πρέπει να την καταστρέψει με τους δικούς του πυραύλους. Αλλ' έχει στη διάθεσή του μόνο μερικά δεκάτα δευτερολέπτου. Κ ά τ α : Αν δεν σκοτωθούν από την έκρηξη οι άνδρες του πληρώματος του βομβαρδιστικού πρέπει να κατεβούν πολλές χιλιάδες μέτρα σ' ελεύθερη πτήση, γιάτί, διαφορετικά, θα πεθάνουν από το κρύο.

χουν οργανώσει, δηλαδή, την επίθεσή και την άμυνα με τρόπο αυτόματο. Οι πύραυλοι που θα προορίζονται γιά την επίθεσή, καθώς και κείνοι που θα προορίζονται γιά την άμυνα, θα ξεκινήσουν μόνοι τους. Καθένας τους δεν θα ξέρει πόνον που θα πιάσει, αλλά και τί πρέπει να κάνει αν του παρουσιασθεί αυτό ή εκείνο το ενδεχόμενο. Και ή πάλη μεταξύ των μηχανών θα διεξαχθεί στον ουρανό.

Πόσο θα διαρκέσει; Πολύ λίγο. Ίσως μερικά λεπτά. Το ζήτημα θα είναι ποιος από τους δυο αντιπάλους θα συντρίψει το αμυντικό σύστημα του άλλου και θα εισχωρήσει στο έδαφός του. Όταν λέμε ποιος από τους δυο εννοούμε τους στρατούς των πυραύλων και των άλλων αυτοματών πολεμικών όπλων. Όταν ή άμυνα του ενός καταρρεύσει, ο άλλος θα είναι σε θέση να συνεχίσει ανώμαλητος την επίθεσή του, που θα αποβλέπει στην καταστροφή των στρατηγικών σημείων και των πόλεων του αντιπάλου. Υπόθεση ωρών... Το πολύ μερικών ημερών. Ο ρόλος των έμφυχων βασιχτών θ' αρχίσει κατόπιν. Και θα συνίσταται στην κατάκτηση του εδάφους της ήττηθείσας χώρας, που είναι περίττο να σημειωθεί ότι θα είναι μία κόλασις έρεϊπτιών, αθλιότητος και δυστυχίας.

Αλλ' ως ευχόμαστε όλοι μας να μη πραγματοποιηθεί αυτή ή ημέρα «Ρ».

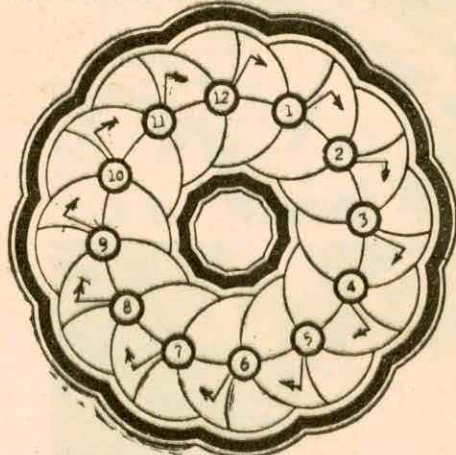

Α ρ ι σ τ ε ρ ά : Πειραματική ιπταμένη βόμβα. Είδικα μηχανήματα τηλεόρασεως και ραδιοφωνικοί πομποί μεταδίδουν τις ακουστικές και οπτικές «ενητοπίσεις» της βόμβας κατά τη διαδρομή της δια μέσου της στρατοσφαιρας και της ιονοσφαιρας. 1) Κεφαλή. 2) Διαμέρισμα όργανων. 3) Γραμμή διαχωρισμού. 4) Σημείον συναγής με τα όργανα ελέγχου. Δ ε ξ ι α : Το μέρος της διόροφου βόμβας, που περιέχει τα μηχανήματα ξαναπέφτει στη γη. Τα μηχανήματα αυτά στοιχίζουν υπερόγκη ποσά και σύμφωνα να μη χάσουν.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετηστεί μια λέξη των 5 γραμμάτων, αρχίζοντας από το μέρος όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και ακολουθώντας τη διεύθυνση που δείχνει αυτό.

Οι σημασίες των ζητούμενων λέξεων είναι οι ακόλουθες:

1. Κουτός.
2. Απαραίτητο σ' ένα γυναικείο τσαντάκι.
3. Αρπακτικό πτηνό.
4. Αριθμητικό (πληθ.).
5. Την στέλνουμε συνήθως με κάποια ευχή.
6. Την τραγουδούσε ο Μωραϊτίνας.
7. Επιτήδεια τεχνάσματα.
8. Καρφί.
9. Διασκεδάζω (καθ.).
10. Προτέρημα.
11. Ντίκ...: πρωταγωνιστής πολλών ταινιών κάου-μπούς.
12. Ταβάνι.

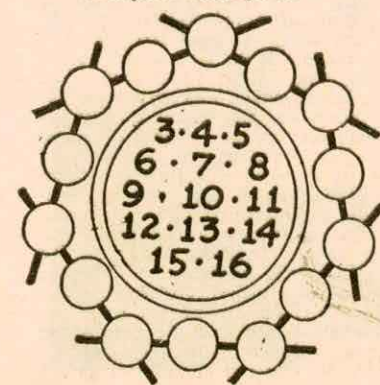
Πρόσωπα και τοποθεσίες

Τα παρακάτω ιστορικά πρόσωπα συνδέονται στενά με μία απ' τις τοποθεσίες που ακολουθούν. Μπορείτε να συσχετίσετε κάθε πρόσωπο με την αντίστοιχη τοποθεσία:

1. Ιούλιος Καίσαρ.
2. Αννίβας.
3. Ρόμπερτ Χούντ.
4. Ζαν ντ' Αρκ.
5. Στρατάρχης Ζόφρ.
6. Δούξ του Ουέλλινγκτον.
7. Λεωνίδα.
8. Ναπολέων.
9. Λόρδος Νέλσον.

- α) Θερμοπύλαι.
- β) Τραφαγκάρ.
- γ) Βατερλώ.
- δ) Αούστερλιτς.
- ε) Μάρνη.
- στ) Άλπεις.
- ζ) Δάσος του Σέργουντ.
- η) Ρουβίκων.
- θ) Όρλεάνη.

Μαγικό έπτάγωνο

Τοποθετήστε μέσα στους μικρούς κύκλους του επτάγωνου τους 14 αριθμούς που βρίσκονται μέσα στον εξωτερικό κύκλο, κατά τρόπον ώστε οι τρεις αριθμοί κάθε πλευράς

διστάζουν να σας δίνουν πάντα για σύνολο 25.

Πάνω στη στέγη

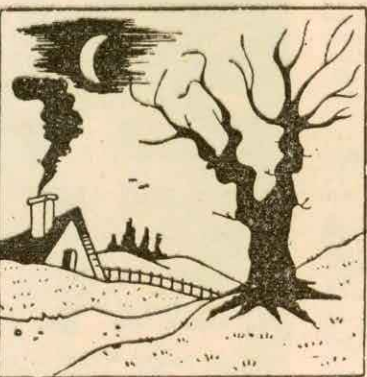
Γυρίζοντας αργά τη νύχτα στο μοναχικό σπίτι του, όπου οι γονείς του έδιναν ένα πάρτυ, ένας νέος είδε να διαγράφονται από την καπνοδόχο, γιατί έκαιγε μια πολύ δυνατή φωτιά στο τζάκι. Μία απ' αυτές μάλιστα έπεσε πάνω σ' ένα ξύλο της στέγης, που άρχισε να καίγεται. 'Αμέσως ο νέος άρπαξε μια ξύλινη σκάλα, την έστησε στον τοίχο, ανέβηκε στη στέγη κι έσβυσε το ξύλο. Καθώς όμως έτοιμαζόταν να ξανακατεβεί, ο άνεμος πήρε τη σκάλα και την πέταξε κάτω. Ο νέος έμεινε αποκλεισμένος πάνω στη στέγη. Δεν τολμούσε να πηδήσει από τόσο ύψος. Φώναζε, αλλά δεν τον άκουσε κανείς, μέσα στο θόρυβο του πάρτυ. Κι όμως έπρεπε να κατεβεί με κάποιο τρόπο, γιατί έκανε ένα κρύο διαβολέμενο.

Μπορείτε να βρείτε τί σφίστηκε, για να τραβήξει την προσοχή αυτών που γλεντούσαν μέσα στο σπίτι:

Ερωτήσεις

1. Πόσα γράμματα έχει α) το ιταλικό αλφάβητο, β) το ισπανικό και γ) το σανσκριτικό;
2. Ποιος κέρδισε το βραβείο Νόμπελ της λογοτεχνίας το 1948;
3. Ποιο είναι το ρεκόρ ταχύτητας των σιδηροδρόμων;

Μαγική εικόνα

Το τοπίο αυτό σας φαίνεται εξορμητικό από πρώτης όψεως. Κι όμως υπάρχουν κρυμμένα σε διάφορα σημεία, τέσσερα πρόσωπα και ένα ζώο. Μπορείτε να τ' ανακαλύψετε;

Τι απ' όλα;

1. Το «Μπραμπάζον», που έγιναν τελευταίως επιτυχημένες δοκιμές του, είναι:

α) το μεγαλύτερο επιβατικό αεροπλάνο του κόσμου; β) ένα πυραυλοκίνητο δοκιμαστικό με ταχύτητα 1.200 χιλιομέτρων; ή γ) ένα υποβρύχιο νέου τύπου;

2. Το βραβείο Νόμπελ για την Ειρήνη απένεμηση στον:

α) Λόρδο Μπούντ «Ορ»; β) στον Τζωρτζ Μάρσαλ; ή γ) στον Ούνι-στον Τσάρλσι;

3. Ο «Αμέθυστος», που άπασχόλησε τελευταίως την κοινή γνώμη, ήταν:

α) ένα κόσμημα μεγάλης αξίας, που εκλάπη από γκάνγκστερς; β) ένα αγγλικό πολεμικό, που ξέφυγε απ' τους Κινέζους κομμουνιστές; ή γ) ένα μικρό-γιορτ που διέπλευσε τον Ατλαντικό μ' ένα μόνο επιβάτη;

Οι λύσεις στη σελ. 16

Η ΤΥΧΗ ΒΟΘΕ τους αρχαιολόγους

Πώς ερμηνεύθηκαν τα ιερογλυφικά

Είναι εκπληκτικός ο αριθμός των αρχαιολογικών ανακαλύψεων, που δεν οφείλονται σε συστηματικές μελέτες και έρευνες, αλλά σε μία τυχαία σύμπτωση. 'Η Αφροδίτη της Μήλου π. χ. βρέθηκε τυχαίως το 1820 από ένα χωρικό, που έπεσε ξαφνικά μέσα σ' ένα κρυφό υπόγειο, καθώς έσκαβε το χωράφι του. 'Εκεί κάτω ήταν κρυμμένο το περίφημο άγαλμα, που θεωρείται δικαίως ένα απ' τα θαυμασιώτερα δείγματα της κλασικής ελληνικής τέχνης.

Οι αιγυπτιακοί προσπαθούσαν ανώφελα επί ολόκληρες δεκαετίες να εξηγήσουν τα μυστηριώδη ιερογλυφικά σημεία που είχαν βρεθεί σε αρχαίους τάφους. Καί το μυστήριο αυτό δεν θα διαφωτιζόταν ποτέ, αν τα στρατεύματα του Μεγάλου Ναπολέοντος δεν έφταναν να σταθμεύσουν στη Ροζέτα, κατά την υποχώρησή τους απ' το Κάιρο. Καθώς ένας Γάλλος στρατιώτης έσκαβε τότε ένα χαράκωμα, η σκαπάνη του χτύπησε σε μία μεγάλη πέτρα. Την έβγαλε κι έτοιμαζόταν να την πετάξει, όταν διέκρινε κάτι σκαλισμένα στην επιφάνειά της.

Τη σκούπισε τότε μ' επιμέλεια κι είδε πως ήταν σκεπασμένη με παράξενες επιγραφές. Την έδειξε στους αξιωματικούς του, κι εκείνοι σκέφθηκαν πως είχε ίσως κάποια αξία και την πήραν μαζί τους, φυγοντας. Μετά την ήττα των Γάλλων, η πέτρα αυτή έπεσε στα χέρια των 'Αγγλων, ως πολεμικό λάφυρο.

Οι επιστήμονες λοιπόν που την εξέτασαν, βεβαίως αν είδε πως αξίζει περισσότερο από ένα διαμάντι ίδιου μεγέθους! Είχε χαραγμένη απάνω της μία προκήρυξη των Αιγυπτίων Ιερέων προς τιμήν του Πτολεμαίου Ε', του έτους 195 π. Χ. 'Η προκήρυξη αυτή είχε άσημαντο περιεχόμενο, ήταν όμως γραμμένη σε τρεις γλώσσες: ιερογλυφικά, δημοτική αιγυπτιακή γραφή και ελληνικά! 'Ετσι, οι ειδικοί και πρώτος ο Σαμπολιόν απόχτησαν την πρώτη μετάφραση ενός ιερογλυφικού κειμένου, που απέτελεσε το κλειδί για τη μελέτη της αιγυπτιακής ιστορίας και λογοτεχνίας.

Μία άλλη τυχαία ανακάλυψη, πολύ ενδιαφέρουσα, έγινε στην εποχή μας. Κάποιος Χριστιανός της Συρίας είχε αποφασίσει να χτίσει ένα σπίτι κοντά στην 'Ιερουσαλήμ, στο δρόμο της Βηθλέμ. Καθώς λοιπόν οι εργάτες έσκαβαν για τα θεμέλια, έπεσαν ξαφνικά σ' ένα υπόγειο μήκους 4 μέτρων, πλάτους 3 και ύψους 2. Μέσα σ' αυτό υπήρχαν 11 παλαιότερα πέτρινα φέρετρα, σ' ένα απ' τα όποια ήταν χαραγμένη η λέξη «'Ιησούς» και το σημείο του Σταυρού! 'Όπως φρονούν οι αρχαιολόγοι, το εγχείρημα αυτό ανάγεται στην αρχή του πρώτου χριστιανικού αιώνα, κι η επιγραφή οφείλεται σε κάποιον αυτόπτη μάρτυρα της Σταυρώσεως του Χριστού.

Σ' ένα μέρος της νοτίου Σιδηρίας, μερικά παιδιά που έπαιζαν κρυφά, βρήκαν τυχαίως ένα παλιό τοίχο που ξεπροβάλλε λίγο απ' το έδαφος. 'Εσκαψαν τότε και είδαν ότι συνεχιζόταν πολύ μέσα στη γη. 'Εγιναν κατόπιν εκεί αρχαιολογικές ανασκαφές και βρέθηκε ένα αρχαίο κινεζικό παλάτι, ηλικίας 2.100 ετών, με τεράστιες αίθουσες και μ' ένα αξιοθαύμαστο σύστημα καλοριφέρ με θερμό αέρα!

Ο πόλεμος συνετέλεσε κι αυτός σε διάφορες τυχαίες αρχαιολογικές ανακαλύψεις. Στην καρδιά του Λονδίνου, γίνονται τώρα ανασκαφές σε σημεία που είχαν ανοίξει μεγάλοι λάκκοι οι γερμανικές βόμβες. Κι οι αρχαιολόγοι είναι βέβαιοι ότι βρήκαν την αρχαία ρωμαϊκή πόλη Λονδίνον, θαμμένη σε βάθος 3 - 4 μέτρων κάτω απ' το έδαφος του σημερινού Λονδίνου.

'Η πόλις αυτή υπήρξε άλλοτε ή μεγαλύτερη όλου του δυτικού μέρους της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κι άποτελούσε ένα σημαντικό διοικητικό κέντρο των Ρωμαίων. 'Αν έρθουν στο φως τα ερείπιά της, θαχη ασφαλώς να ωφεληθώ πολλά η ιστορία.

Γαμπροί με ταρίφα

Οι αγροκτηματίες μιας αγγλικής περιφέρειας ίδρυσαν μια «Λέσχη Ανύπαντρων» κι αποφάσισαν όλοι μαζί πόση προίκα θα ζητούν στο εξής για να θυσιάσουν την ελευθερία τους και να δεχθούν τα δεσμά του γάμου. 'Όσοι έχουν κτήματα 8 - 10 στρεμμάτων, θ' απαιτούν απ' τη γυναίκα τους το λιγότερο 100 λίρες προίκα. Για 12 - 24 στρέμματα, οι απαιτήσεις τους θ' ανεβαίνουν σε 250 λίρες. Κανένα μέλος της Λέσχης δεν θα μπορεί να παντρευτεί, χωρίς να δώσουν την έγκρισή τους ο πρόεδρος κι ο γραμματέας, αφού πιστοποιήσουν την τήρησή του παραπάνω όρου.

Αν έχης τύχη διάβαινε...

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι 'έναν καιρό ο Σουλτάνος Σααντί έκανε ένα γύρο στις φτωχικές συνοικίες της Βαγδάτης μαζί με το φίλο του Μουράτ. Σ' ένα στενό δρομάκι είδαν ένα σχοινά να κρέμεται απ' έξω από το μαγαζάκι του αδύνατου και λυπημένου. Ο Σααντί τον πλησίασε και τον ρώτησε γιατί ήταν έτσι πικραμένος.

Κι ο σχοινάς του αποκρίθηκε: — Πώς να μην είμαι πικραμένος, Πολυχρονεμένε μου, που δουλεύω απ' το πρωί ως το βράδυ και δεν μπορώ να ζήσω τα παιδιά μου;

— 'Εγώ θα σου δώσω διακόσια φλωριά, του είπε ο Σουλτάνος. 'Αν είσαι τυχερός θα σταματήσει η φτώχεια σου. Κι έβγαλε και τουδωσε ένα σακκουλάκι με 200 φλωριά.

Ο Χασάν — έτσι λεγόταν ο σχοινάς — γονάτισε, τον ευχαρίστησε κι έκρυψε το σακκουλάκι μέσα στ' παχύ σαρίκι του, αφού κράτησε δυο-τρία φλωριά για ψώνια.

Αγόρασε κατόπιν λίγο κρέας και χαρούμενος πήγαινε σπίτι του, όταν ξαφνικά ένα γεράκι ώρμησε να του αρπάξει το κρέας.

Καθώς ο Χασάν αγωνιζόταν να διώξη το γεράκι, λυθηκε το σαρίκι κι έπεσε κάτω. Τότε το γεράκι άρπαξε το σακκουλάκι με τα φλωριά και πέταξε μακριά.

— Αφού τέτοια είναι η τύχη μου, μουρμούρισε ο Χασάν, ως πάω στα παιδιά μου το κρέας.

Κι έτράβηξε, με σκυμμένο κεφάλι, για το σπίτι του.

Σε λίγες μέρες ο Σουλτάνος με τον Μουράτ ξαναπέρασαν από το μαγαζάκι του σχοινά και τον βρήκαν πάλι πικραμένο.

— 'Ε! πώς τα πάς, Χασάν; τον ρώτησε ο Σουλτάνος.

— Αχ! αφεντάδες μου, δεν είχα τύχη! τους αποκρίθηκε εκείνος.

— Δεν είχες τύχη; Και τα φλωριά;... άπόρησε ο Σααντί.

— Μου τα πήρε το γεράκι!

— Το γεράκι;...

— Ναι, αφεντάδες μου, είπα αναστενάζοντας ο σχοινάς.

Και τους διηγήθηκε τί είχε πάθει.

Ο Σααντί τον λυπήθηκε και τουδωσε κι άλλα φλωριά, λέγοντάς του:

— Χασάν, πάρε κι αυτά τα εκατό φλωριά, μα κύτταξε να τα φυλάξεις καλύτερα αυτή τη φορά.

Χαρούμενος ο Χασάν έτρεξε σπίτι του κι έκρυψε τα εκατό φλωριά στο βάθος ενός ραγισμένου κιουπιού που ήταν γεμάτο με πίτουρα. 'Επειτα έφυγε για να πάη ν' αγοράση λινάρι που χρειαζόταν για να κάνει σχοινά.

Την ώρα πουλειπε πέρασε ένας που πουλούσε σαπούνι. 'Η γυναίκα του Χασάν αγόρασε σαπούνι κι αντί για λεφτά του έδωσε το κιούπι με τα πίτουρα.

Σαν γύρισε ο Χασάν κι έμαθε τί συνέβη πήγε να τρελλαθώ απ' την απελπισία του.

— Γυναίκα, φαίνεται πως είναι τυχερό μας να μην ανασταίνουμε ποτέ! είπε κι έπληγε στο μαγαζάκι του.

Πέρασαν δυο μήνες και επισκέφθηκε πάλι το Χασάν ο Σουλτάνος με τον Μουράτ.

— Πώς τα πάς, Χασάν; τον ρώτησαν,

Άλεπού καλογριά

Το πειρηματάκι σας

Σά δεν είχε τί να φάη μία άλεπού πονηρή, άποφάσισε να πάη και καλόγρια να γένη.

Τρεις κοκόροι, που δεν έχουν στο κεφάλι λίγη γνώση, την πιστεύουν και τρέχουν την ευχή της να τους δώση.

Μπαίνουν μέσα στο κελλί της τους εξομολογά εκείνη και κουνά την κεφαλή της και συχώρεσι τους δίνει.

Και χωρίς να χάση ώρα καθώς ήταν πεινασμένη, τους αρπάξει, κι 'έινε τώρα και οι τρεις συχωρεμένοι!

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

— Αφεντάδες μου, τους αποκρίθηκε εκείνος, σάς ντρέπομαι, αλλά δεν θέλει να με βγάλει από τη φτώχεια.

— Πάλι τα ίδια;...

— Αχ, αυτό είναι το κismet μου! Και τους διηγήθηκε το νέο του πάθημα.

Τότε ο Μουράτ γύρισε στο Σουλτάνο και είπα:

— Πολυχρονεμένε μου, έσύ του χάρισε δυο φορές φλωριά. Αφσέ με κι 'έμένα να νιώσω κάτι στον Χασάν.

Κι έβγαλε και τουδωσε ένα κομμάτι... μολύβι. Ο Χασάν το πήρε, τώρησε στη τσέπη του και πήγε σπίτι του, δίχως να το σκεφθώ πιά.

Το βράδυ ένας γείτονας του φαράς χτύπησε την πόρτα του και του ζήτησε κανένα βαρίδι, για τα δίστυα του.

Ο Χασάν θυμήθηκε το μολύβι που του είχε δώσει ο Μουράτ και το έδωσε, στον φαρά.

— Το πρώτο ψάρι που θα πιάσω, του είπα εκείνος, θα στο φέρω έσένα, Χασάν.

Κι αλήθεια την άλλη μέρα ο φαράς έφερε στο Χασάν ένα μεγάλο λεθρίνι που χε πιάσει.

— Πάρε για το μολύβι που μου έδωσες, του είπα. Κρίμα όμως!... Μου κόπηκε απ' τα δίστυα και πήγε στο βυθό!...

— Δεν πειράζει, άπάντησε άδιάφορα ο Χασάν.

Μετά μία βδομάδα ξαναπέρασαν απ' το μαγαζάκι του ο Σουλτάνος με τον Μουράτ και τον είδαν λυπημένο.

— Πάλι άκεφος είσαι, Χασάν; άπόρησε ο Μουράτ.

— Πώς να μην είμαι άκεφος, άρχοντά μου, που με δένει αγίαστειν φτώχεια;

— Και το μολύβι που σου έδωσα;

— Το έδωσα στον φαρά και τόχασε στη θάλασσα. Τί δέξίλει ένα κομμάτι μολύβι!...

— Βρε Χασάν, είχα βάλει μέσα ένα διαμάντι για να δοκιμάσω για τρίτη φορά την τύχη σου.

— Αλήθεια!... ξεφάνισε ο Χασάν.

Και πρόσθεσε, αναστενάζοντας με πόνο:

— Ατυχος γεννήθηκα και φτωχός θα πεθάνω! Αυτό είναι το γραφό μου. Ευχαριστώ για όσα κάνατε για μένα. Μα ή παροιμία το λέει σοφά και έσπερα! «Αν έχης τύχη διάβαινε και ριζικό περπάνα». Κι 'εγώ δεν έχω τύχη!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Το μυστικό

Η ιστοριοϋλά σας

— 'Η κ. 'Ελπινίκη επισκέπτεται τη φίλη της κ. Λουκία, και σε μία στιγμή, ρωτάει την κορούλα της την Κική:

— Δεν μού λές, Κική μου, ποιόν αγαπάς πιο πολύ, το σκυλάκι σου τον 'Εκτορα ή την κούκλα σου;

— 'Η Κική σκύβει το κεφάλι της, βάζει το δάχτυλο στο στόμα και σιωπάει.

— 'Η κ. 'Ελπινίκη παραξενεύεται.

— Γιατί δεν μού μίλεις, Κική μου; 'Η Κική σκύβει στο αυτό της και της λέει σιγά, πολύ σιγά:

— Αγαπάω πιο πολύ τον 'Εκτορα, αλλά, σάς παρακαλώ, κ. 'Ελπινίκη, μην το πείτε της κούκλας μου!...

MIKY MAOYΣ

Χιοϋμορ

— Ένας μικρός μπαίνει στο Ιατρείο και ρωτάει το γιατρό:

— Εσείς, κύριε, θεραπεύετε μία κυρία που έχει σπάσει το πόδι της;

— Ναι, παιδί μου. Γιατί ρωτάς;

— 'Ηρθα να πάρω τη μεσιτεία μου, 'Εγώ είχα ρίξει την πετονόφλουδα, πούκανε την κυρία να γλυστρήσει και να τσακιστή!..

— Ο έπισκέπτης, — Είσαι φρόνιμο παιδί, Γιωργάκη; Βοηθάς καθόλου τη μαμά;

— Ο μικρός. — Μάλιστα, κύριε. Μαζί μετράμε τ' άσημένια κουτάλακια του γλυκού, κάθε φορά που φεύγεται από δω...

— Ο έπισκέπτης, στο μικρό γυνί του σπιτιού:

— Βλέπω, μικρέ μου, ότι έχεις τα μάτια της γιαγιάς σου και τη μύτη του πατέρα σου...

Κι ο μικρός συμπληρώνει:

— Και τα πανταλόνια του μεγάλου μου αδελφού!...

— Μαμά, τί είναι άγγελος;

— Άγγελος, παιδί μου, είναι ένα παιδάκι με φτερά.

— Μα τότε λοιπόν γιατί ο μπαμπάς λέει τη δασκάλα μου άγγελο, αφού δεν έχει φτερά και δεν είναι και παιδάκι;

— Άγγελο, παιδί μου, είναι ένα παιδάκι με φτερά.

— Μα τότε λοιπόν γιατί ο μπαμπάς λέει τη δασκάλα μου άγγελο, αφού δεν έχει φτερά και δεν είναι και παιδάκι;

— Άγγελο, παιδί μου, είναι ένα παιδάκι με φτερά.

— Μα τότε λοιπόν γιατί ο μπαμπάς λέει τη δασκάλα μου άγγελο, αφού δεν έχει φτερά και δεν είναι και παιδάκι;

— Άγγελο, παιδί μου, είναι ένα παιδάκι με φτερά.

— Μα τότε λοιπόν γιατί ο μπαμπάς λέει τη δασκάλα μου άγγελο, αφού δεν έχει φτερά και δεν είναι και παιδάκι;

— Άγγελο, παιδί μου, είναι ένα παιδάκι με φτερά.

— Μα τότε λοιπόν γιατί ο μπαμπάς λέει τη δασκάλα μου άγγελο, αφού δεν έχει φτερά και δεν είναι και παιδάκι;

— Άγγελο, παιδί μου, είναι ένα παιδάκι με φτερά.

— Μα τότε λοιπόν γιατί ο μπαμπάς λέει τη δασκάλα μου άγγελο, αφού δεν έχει φτερά και δεν είναι και παιδάκι;

— Άγγελο, παιδί μου, είναι ένα παιδάκι με φτερά.

— Μα τότε λοιπόν γιατί ο μπαμπάς λέει τη δασκάλα μου άγγελο, αφού δεν έχει φτερά και δεν είναι και παιδάκι;

— Άγγελο, παιδί μου, είναι ένα παιδάκι με φτερά.

— Μα τότε λοιπόν γιατί ο μπαμπάς λέει τη δασκάλα μου άγγελο, αφού δεν έχει φτερά και δεν είναι και παιδάκι;

— Άγγελο, παιδί μου, είναι ένα παιδάκι με φτερά.

Ο... ΔΡΑΠΕΤΗΣ

Η ήγουμένη ΤΗΣ ΜΟΝΤΖΑ

Ιστορικό διήγημα

Μικρή μου Μαριάννα, η ζωή είχε μια κοιλιάδα δακρύων και στεναγμών...

Ο δόν Μαρτίκο ντι Λέθα, που είχε πολεμήσει κάτω απ' τις διαταγές του δόν Ζουάν του Αυστριακού στη Ναύπακτο, δεν άφηνε ευκαιρία, χωρίς να περιγράψει στην κόρη του την αθλιότητα της ζωής και την καταπίεση των έγκοσμων. Έτσι, όταν η Μαριάννα έγινε δέκα ετών, δεν δισκολεύτηκε να την πείσει να γίνει μοναχή.

Ο ίδιος, ωστόσο, αγαπούσε τη ζωή και τις απολαύσεις της κι' αυτός ήταν ο λόγος που τον έκαναν να κλείσει την κόρη του στο μοναστήρι.

Τελευταίος απόγονος μιας οικογένειας Ισπανών μεγιστάνων, που είχαν χάσει την περιουσία τους στους εμφυλίους πολέμους, είχε παντρευτεί μια πλούσια Ιταλίδα, τη δόνα Βιργινία Μαρίνο, κόμισσα της Μόντζα κι' αρχόντισσα του Σασσουόλο, που πέθανε η δυστυχισμένη φέρνοντας τη Μαριάννα στον κόσμο. Η περιουσία της, όπως ήταν φυσικό, θα πήγαινε στην κόρη της, που θα κληρονομούσε επίσης τα δικαιώματά της πάνω στα δυο φέουδα.

Νά, λοιπόν, τί σκέφτηκε ο Μαρτίνο: αν η κόρη του γινόταν μοναχή, θα είχε κατά τύπους την επικυριαρχία στα δυο φέουδα, ενώ την πραγματική εξουσία θα την άσκούσε αυτός και θα διαχειριζόταν φυσικά την περιουσία της. Τα έθιμα της εποχής του απαγόρευαν να διαδεχτεί τη γυναίκα του στα φεουδαρχικά δικαιώματά της, γιατί ήταν ξένος, δεν τον έμπόδιζαν, όμως, ν' ασκήσει την εξουσία για λογαριασμό της κόρης του.

Η Μαριάννα μπήκε, λοιπόν, στις 12 Σεπτεμβρίου του 1591 στο μοναστήρι της Αγίας Μαργαρίτας της Μόντζα με το όνομα της αδελφής Βιργινίας-Μαρίας κι' έπειτα από λίγο καιρό ανακηρύχτηκε ήγουμένη, μιά που ήταν αρχόντισσα της περιοχής.

Όλη η εξουσία πέρασε τότε στα χέρια του πατέρα της. Το μόνο που έκανε η αδελφή Βιργινία-Μαρία ήταν ότι δικάζε μια φορά το μήνα στο μεγάλο προαύλιο της μονής κι' αποφάιζε για την κήρυξη πολέμου ή ειρήνης με τις γειτονικές επικράτειες.

Εκείνη την εποχή, λυμαινόταν την περιοχή της Μόντζα ένας τρομερός ληστής, ο Γιαμπάλο. Όσοι ήταν ένα καλλιηκάρη ως είκοσι πέντε χρόνων με άρρενο από παράστημα, άδρα χαρακτήριστα κι' έκφραση φυσιογνωμίας.

Μιά μέρα, η αδελφή Βιργινία-Μαρία τον είδε από ένα παράθυρο του μοναστηριού να προχωρή πάνω στο δρόμο, που οδηγούσε στο γειτονικό δάσος κι' οι μοναχές που έστεκαν γύρω της την άκουσαν να ψιθυρίζουν:

—Τι ώραίος άντρας!

Λίγο καιρό αργότερα, ο Γιαμπάλο σκότωσε έναν απ' τους επιστάτες των κτημάτων του μοναστηριού κι' η αδελφή

Βιργινία-Μαρία, όπως ήταν δικαίωμα και χρέος της, πρόσταξε να οδηγήσουν μπροστά της το δολοφόνο για να τον ανακρίνει.

Η ανάκρισις έγινε μέσα στο γραφείο της ήγουμένης και κράτησε περισσότερο από τέσσερις ώρες.

Τί έγινε κατά το διάστημα αυτό κανείς δεν το έμαθε ποτέ.

Η ήγουμένη άνοιξε, στο τέλος, την πόρτα του γραφείου της και είπε με φωνή ήρεμη και σταθερή:

—Εγώ, η Μαριάννα, κόμισσα της Μόντζα και αρχόντισσα του Σασσουόλο διακηρύσσω πως ο Γιαμπάλο Όσιο είναι άθώος!

Οι στρατιώτες που είχαν οδηγήσει το ληστή στο μοναστήρι έμειναν μ' ανοιχτό το στόμα. Και δεν ήταν μικρότερη η κατάπληξις εκείνων που είχαν συγκεντρωθεί στο μοναστήρι για ν' ακούσουν την απόφασις της ήγουμένης.

Άθώος ο Γιαμπάλο; Άλλ' η κόμισσα Μαριάννα θαπρεπε να είναι τρελή ή...

Κανείς δεν πρόφερε τη δεύτερη λέξη. Άλλ' όλοι σκέφτηκαν πως η αρχόντισσα είχε δη το ληστή με τα μάτια της γυναίκας και την καρδιά της ερωτευμένης.

Κι' αυτή ήταν η αλήθεια.

Η αδελφή Βιργινία-Μαρία είχε παλέψει με τη συνειδησίς της, με τη λογική, με τη φωνή του καθήκοντος. Άλλ' η αγάπη στάθηκε πιο δυνατή απ' όλα αυτά. Και τα παραμέρισε, για να θρονιασθή μέσα στην καρδιά της νεαρός κι' άμορφος ήγουμένης.

Από τότε, ο Γιαμπάλο γλυστούσε κάθε βράδυ κρυφά στο μοναστήρι κι' έμεινε ως τα ξημερώματα μέσα στο κελλί της Βιργινίας-Μαρίας.

Μα οι φίλες έδιναν κι' έπαιρναν στην Μόντζα κι' έφτασαν κάποτε κι' ως τη Ρώμη. Ο πάπας έστειλε τότε τον καρδινάλιο της Παβίας Φεντερίγκο Μπορομέο, για να εξακριβώσει ποιά ήταν η αλήθεια.

Ο καρδινάλιος έφτασε στο μοναστήρι, ρώτησε τη μιά έπειτα από την άλλη τις μοναχές κι' εξέτασε επίσης πολλούς από τους προύχοντες της Μόντζα, αλλά δεν έμαθε τίποτε. Κανείς δεν άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει μπροστά στον εκπρόσωπο του Πάπα.

Μα όταν έφυγε ο καρδινάλιος, όλοι άρχισαν και πάλι να σχολιάζουν τις σχέσεις της ήγουμένης με το ληστή.

Μέσα στο μοναστήρι βρισκόταν εκείνη την εποχή μια μοναχή από άριστοκρατική οικογένεια, η Κατερίνα ντι Μέντια, που ήταν πολύ νέα και δυσορφή.

Η Κατερίνα όμως ήξερε τα πάντα, γιατί ο Γιαμπάλο για να πάει στο δωμάτιο της ήγουμένης περνούσε έξω από

το δικό της κελλί. Ένα βράδυ, καθώς ο ληστής γλυστούσε αθόρυβα στο διάδρομο, μισάνοιξε την πόρτα της και τον προσκάλεσε να μπή μέσα.

Ο Γιαμπάλο την ακολούθησε. Εκείνη πέρασε τότε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του και του είπε με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση:

—Λυπήσου με, Γιαμπάλο, Λυώνω μέρα με τη μέρα από την αγάπη που νοιώθω για σένα...

Ο ληστής αποτραβήχτηκε άμέσως με όρμη και της απάντησε με περιφρόνησι:

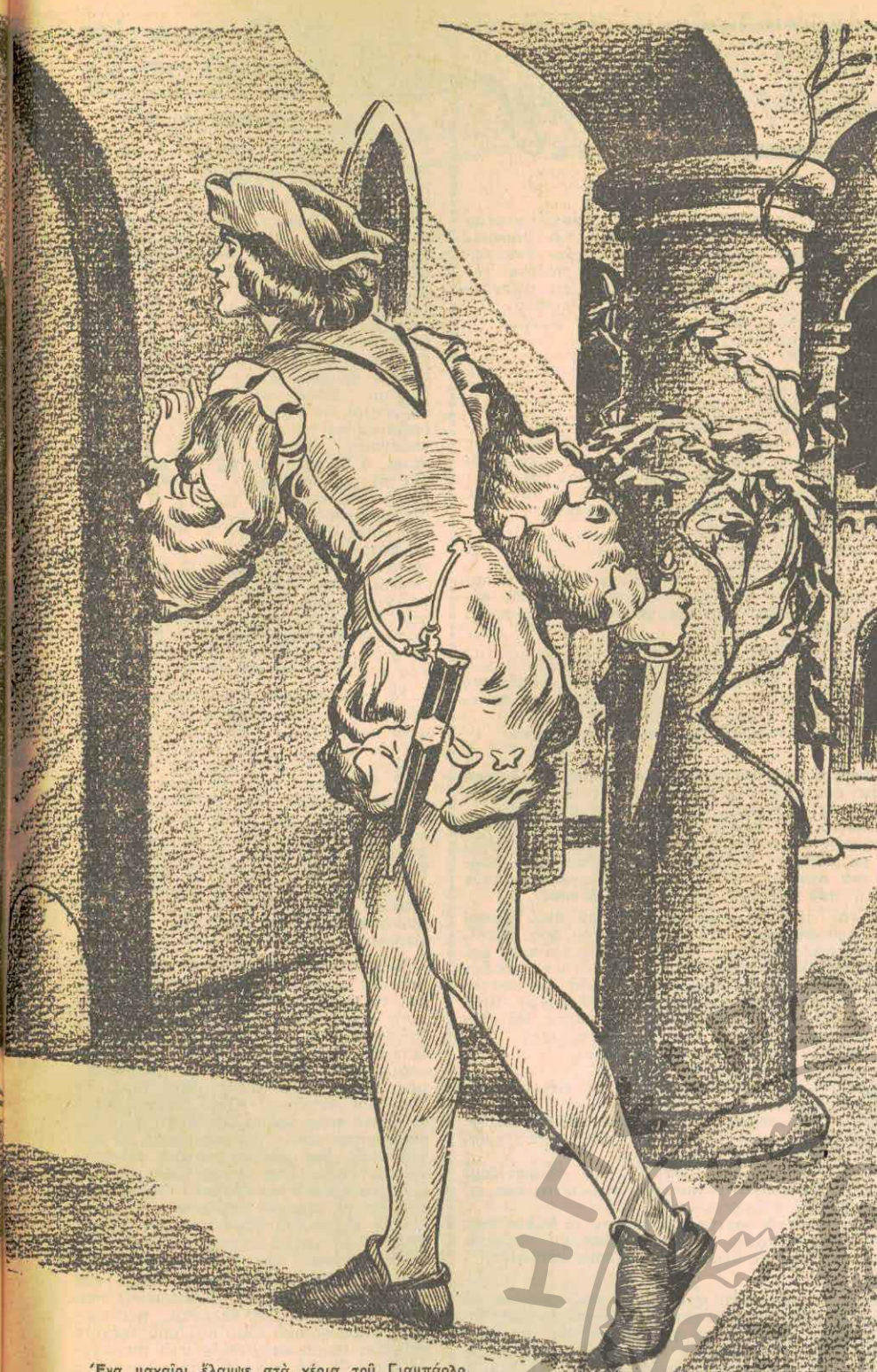
—Δεν είσαι άξια για την αγάπη μου. Μιά μόνο γυναίκα πήρε την καρδιά μου κι' αυτή θα την έχω για πάντα!

Τα μάτια της Κατερίνας άστραψαν από όργη.

—Πρόσεξε, Γιαμπάλο, φώναξε. Η απόστασις που χωρίζει την αγάπη από το μίσος είναι μικρή.

—Και τί θα κάμης; τη ρώτησε με ειρωνικό ύφος ο ληστής.

—Αν δεν μιλήσω στον καρδινάλιο, θα

Ένα μαχαίρι έλαμψε στα χέρια του Γιαμπάλο.

μιλήσω στον ίδιο τον Πάπα, απάντησε η Κατερίνα. Αύριο κιόλας θα φύγω για τη Ρώμη...

—Δεν θα το κάμης!

—Το όρκίζομαι στην Αγία Μαργαρίτα, την προστάτιδα του μοναστηριού!

Ο Γιαμπάλο έκαμε ένα βήμα προς το μέρος της.

—Δεν θα το κάμης! Ξαναείπε.

—Το όρκίστηκα και θα κρατήσω τον όρκο μου! απάντησε η Κατερίνα.

Ένα μαχαίρι έλαμψε άμέσως στα χέρια του Γιαμπάλο κι' η λεπίδα του έξαφανίστηκε στη στιγμή μέσα στο στήθος της Κατερίνας, που σωριάστηκε νεκρή, χωρίς να προφτάσει να βγάλει την παρωσική φωνή απ' το στόμα της.

Ο ληστής φορτώθηκε κατόπιν στον ώμο το πτώμα της, κατέβηκε στην αυλή της μονής και το πέταξε μέσα σ' ένα παλιό πηγάδι που έμεινε άχρησιμοποίητο από καιρό.

Ο Γιαμπάλο νόμιζε πως κανείς δεν τον είχε δει. Άλλ' έκανε λάθος. Δύο μοναχές, η Όκταβία Ρίτσι κι' η Μπενεντέττα Όρνати, που έμειναν σε δυο γειτονικά κελιά, είχαν ακούσει το διάλογο μεταξύ της Κατερίνας και του ληστή και τον είχαν δη ν' ρίχνει το πτώμα της άτυχης νέας μέσα στο πηγάδι.

Την άλλη μέρα οι δύο αυτές γυναίκες

έτρεξαν στην Παβία κι' αφηγήθηκαν τα πάντα στον καρδινάλιο Φεντερίγκο Μπορομέο.

Το σκάνδαλο ήταν τρομερό κι' ο καρδινάλιος, αφού ζήτησε τη συγκατάθεσι του Πάπα, πρόσταξε να κλείσουν την ήγουμένη της μονής σ' ένα υπόγειο κελλί και να φράξουν την πόρτα και το φεγγίτη του, αφήνοντας μόνο μια μικρή τρύπα, για να της ρίχνουν από κεί λίγο φαγητό και νερό. Η Βιργινία-Μαρία θάφτηκε ξαφνικά ζωντανή μέσα σ' αυτό τον τάφο.

Άλλ' ο καρδινάλιος δεν έξεχασε ούτε τις δυο αδελφές, που του είχαν καταγγείλει το έγκλημα. Κι' αυτές ήταν το ίδιο ένοχες. Γιατί, όπως του ωμολόγησαν, ήξεραν από καιρό τις σχέσεις της ήγουμένης με το ληστή. Πρόσταξε, λοιπόν, να τις κλείσουν κι' αυτές σε δυο υπόγεια κελιά, που ήταν, όμως, περισσότερο ύποπτα από εκείνο της Βιργινίας-Μαρίας.

Ο μόνος που δεν έπαθε τίποτε ήταν ο Γιαμπάλο. Γιατί οι αρχές, μ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν κατάρρωσαν να τον πιάσουν.

Άλλ' ο Γιαμπάλο δεν ήταν από τους ανθρώπους που ξεχνούν. Κατάφερε, λοιπόν, νάρθει σ' επικοινωνία με τις δυο έγκλειστες μοναχές, την Όκταβία Ρίτσι και τη Μπενεντέττα Όρνати, προσποιήθηκε ότι δεν υποπευδύονταν πως αυτές τον είχαν προδώσει και ότι ενδιαφερόταν για την τύχη τους, κι' ένα βράδυ μπήκε κρυφά στο μοναστήρι, τις απελευθέρωσε και τις έπεισε χωρίς δυσκολία να τον ακολουθήσουν.

Άλλ' όταν απομακρύνθηκαν από το μοναστήρι, τις έδεσε, ξαφνικά, μ' ένα σχοινί για να μην μπορούν να το φύγουν κι' άρχισε να τις χτυπά με το μαχαίρι του, ως που τις σκότωσε και τις δυο. Έπειτα κομμάτισε τα πτώματά τους και σκόρπισε τα κομμάτια πάνω στο δρόμο.

Ο Γιαμπάλο βάλθηκε κατόπιν να ελευθερώσει τη Βιργινία-Μαρία. Άλλά χρειάστηκε να περάσουν δέκα τέσσερα χρόνια, ως που να καταφέρει να φτιάξει μια υπόγεια σήραγγα, που έφτανε ως κάτω από το κελλί της.

Η Βιργινία-Μαρία βγήκε από τον τάφο της με το πρόσωπο γερασμένο και το κορμί λυγισμένο στα δυο. Ήταν πιά αληθινό έρεπιο.

Δεν μπορούσε πιά να χαρή το πιο άπλο και το πιο φυσικό πράμα που υπάρχει στον κόσμο, τον ήρωτα!

Ο Γιαμπάλο την ώδηγησε τότε, σύμφωνα με την επιθυμία της, στο μοναστήρι της Αγίας Βαλερίας, όπου η Βιργινία-Μαρία πέρασε την υπόλοιπη ζωή της, αφού πήρε άφεσι αμαρτιών από τον Πάπα.

Όσο για το ληστή, δεν ξανάγινε λόγος γι' αυτόν. Ήταν πολλοί ώστόσο, που νόμισαν πως τον αναγνώρισαν στο πρόσωπο ενός Βενεδικτίνου μοναχού που πέθανε έπειτα από καύπορο καιρό. Και δεν έμεινε σε κανένα αμφιβολία πως αυτός ήταν όταν μαθεύτηκε πως είχε χαράξει με κέφι το πάγω στον τοίχο του κελλιού τα χαρακτηριστικά μιας γυναίκας.

Ο ήγουμένος της μονής είπε πως αυτή η γυναίκα ήταν η Παναγία. Μα όσοι είδαν από κοντά το πορτραίτο δεν δισκολεύτηκαν ν' αναγνωσουν σ' αυτό τα χαρακτηριστικά της άσπορης κόμισσας της Μόντζα κι' αρχόντισσας του Σασσουόλο.

ΛΑΜΠΕΡΤΟ ΚΑΡΛΟΤΤΙ

Οι λωλάδες της ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Παροιμίες

«Η Έφταλία όταν ήλθε στην εκκλησία τα κορίτσια του μαχαλά, ήλεγε στο κοινομέτο:

— «Ηδοί καλές χαράς και τσοί θρησκές, τὰ σίδερα τρώνε όσο άργούνε νάρθουν οί γιοδουκλούδες τους!

Κι' όταν πάλι τσοί καρσιλάντζε νά σουλατσάρουνε άλαμπρασε με κανένα φαντάρο τούς φώναζε:

— Μωρε κορίτσια αλάργα, αυτοί θένε μεγάλες ντότες, γιατί σάν στρατιωτικοί πρέπει να πουλήσουν όσο τὸ δυνατόν πιό ακριβά τὴ ζωή τους!

Καί πάντα καταφερτζού καί πανούργα, σάν είχε διαφορές, καί τάφερνε σκούρα, γιά νά σκαπουλάρη καί γιά νά ξεμπερδέψη ξεφουρνίζε παροιμίες, καί ρητά.

— Καλέ Φταλία, τση λέγανε σέ κάθε ζορκία στιγμή, έσυ πούσαι ο άναγκάιος σύμβουλος του μαχαλά, πές τήν γνώμη σου.

— Άργυρό τὸ μίλημα, καί χρυσό τὸ σώπα. Περι όρέξεως ούδεις λόγος, άπαντούσε άνόρηφα.

— Όταν όμως ήθελε νά παρτικουλάρη γιά νά πάη κόντρα, εϋτὺς ξεσπάθωνε, πετούσε άφουρς όργης, τὰ γυρίζε τέρσικα, καί φώναζε:

Γερώντας παίρνε συμβουλές κι' άνθρώποι μαθημένους που έχουνε πολύ ψωμί κι' άλάτι φαγωμένους.

— Ένας πλούτος άνεκτίμητος βρισκόταν πάντα στό στόμα τση, καί σάν λακίρντε, γέμιζε τσοί κουβέντες τση με πολύτιμα δίστιχα, πούσανε νοήματα βαθεία καί δεμένα.

Αϋτή τση όμως τήν καινούργια φάμπρικα, δέν τήν σουφρίανε μέσ' τὸ μαχαλά καί γυρεύανε φιρί φιρί κολάι νά τση δώσουν ένα καλό μπερντάχι, νά τση κόψουν αϋτό τὸ κουσουρί τση.

Μιά μέρα λοιπόν βγήκε η Έφταλία, που είχε με τήν πλαινή τση διαφορές γιά τήν μεσοτοιχία, καί ξερόνισε:

— Πρέπει να μου πλερώσεις τὸ νταμναλίκι. Πολύ πιά τὸν τρεμνάρεϊς... ντροπή σου!

— Αγάλι αγάλι γίνεται η άγκουρίδα μέλι, Φταλία μου. Κάθε πράμα με τήν ώρα του, άπτηντσε μάζους σκασμένη στὰ γέλια η πλαινή τση.

Καί τότε η Έφταλία ξεφώνισε:

— Μωρή θα με κοινοάρης κι' όλας; Στάσου λοιπόν άφου θές παροιμίες ν' άκούσης καμπόσες.

Κι' έξω φρενών γιουρουντάρισε, τήν έδειρε καί φώναζε μ' ούλο τση τ' άχτι:

— Θά σέ κάνω σάν τ' άμόνι, που ποτέ δέν λείι σώνει! "Άρπα κι' αϋτή, όπου δέν πέφτει λόγος πέφτει ράβδος. Νά καί τούτη! 'Ο πηλος αν δέν δαρθη εύκολα δέν φηνεται, κι' αν δέν γροθοζυμωθί κέραμος, δέν γίνεται. Νά καί τὰ ρέστα. Σάν σ' άρέσει μπάμπια Λάμπρο Ξαναπέρασε απ' τήν "Αντρο!

Καί τήν ήκανε μαύρη στὸ ξύλο.

Κι' είδανε καί πάθανε νά τήν πάρουν απ' τὰ χέρια τση.

Γιατί χαιρόταν...

— Με παρασημοφόρησαν, γυναίκα! φωνάζει ο σύζυγος γυρίζοντας χαρούμενος στὸ σπίτι.

— Τί καλά, άντρούλη μου! τού λέει εκείνη, πέφτοντας στην άγκαλιά του. Όταν θά πεθάνης, θάχουμε παράτες, στρατό, μουσικές...

Σκίτσος της εποχής

Ευθύμα ένσταξανέ

Συμπολίτης εμφανίζεται σέ γνωστό γιατρό τής πόλεως καί παραπονείται ότὶ τὸν βασανίζουν τρομερές ζαλάδες, που τὸν έχουν άναστατώσει. 'Ο γιατρός τὸν εξέταξε, τὸν παίρνει τήν πίεση, εξέταζει τήν καρδιά, βλέπει τὴς άμυγδαλές, ρωτά γιά τὸ στομάχι. — έν τάξει όλα.

— Άπό ποτέ έχετε τὴς ζαλάδες; ρωτάει.

— Άπό προχτές, γιατρέ μου.

— Συνεχίς η κατὰ διαστήματα;

— Σχεδόν συνεχίς, γιατρέ μου.

— Τρώτε καλά;

— Σάν λυκος, γιατρέ μου.

Τὸν ξαναεξετάζει προσεκτικότερα, ρωτάει περισσότερα κι' ύστερα παίρνει τὸ έμβριθές ύφος που παίρνουν όλοι οί γιατροί όταν πρόκειται νά άποφάνθουν γιά μιὰ άρρώστια καί τὸ λέει:

— Πρώτον καί κύριον θά κόψετε τὸ τσιγάρο. 'Ο πελάτης τὸν κυττάει κατάπληκτος:

— Τώκοφα, γιατρέ.

— Άπό ποτέ;

— Άπό προχτές.

— Άμ' έτσι πέστε μου! Τότε πρέπει νά κενίσετε. Μόλις κανίσετε θά δῃτε ότὶ θά φύγουν οί ζαλάδες. 'Ορίστε πάρτε ένα τσιγαράκι καί θά δῃτε.

Καί ο πελάτης ξεαγριμένος:

— Άμ γιατρέ μου, αν ήταν νά παίρνω γιά φάρμακο τὸ τσιγάρο δέν χρειαζόταν νάρθη σέ γιατρό. Πήγαινα στὸ κίосκι, έπαίρνα τὸ πακετάκι μου καί έληγε η ιστορία.

Κι' έφυγε πιό ζαλιμένος από ό,τι πήγε.

— Έπεκράτησε τελευταία μιὰ πολλή ένοχλητική μόδα ανάμεσα στὰ νεαρά κορίτσια. Μασσουν κατὶ τσίκλες ειδίκες, τὴς λεγόμενες «μπαζούκες», κι' ύστερα τὴς φουούν καί σχηματίζουν φούσκες διαφόρων διαμετρημάτων που τὴς σπάζουν ύστερα με πάταγο. Τὸ σπῶν αϋτό ένοβουσιάζει μάλλον τὰ κορίτσια αλλά συχνά ξεαγριώνει τούς γύρω, πρό πάντων τούς πιό νευρικούς.

— Ένας τέτοιος νευρικός καθόταν στὸ λεωφορείο τού Φαλήρου καί μπροστά του δυό κοπελάιτες που τὸν είχαν πρῆξει με τὴς φούσκες καί τὰ άλλεπάλληλα παφ - ποφ. Νά κἀνη κανγα δέν τώφερνε σέ λογαριασμό. Νά προβῇ σέ συστάσεις ήταν βέβαιος ότὶ δέν θά τὸν άκούγουν. Βρήκε, λοιπόν τὸ άποτελεσματικότερο μέσο. Με πολλή καλωσύνη έσκυψε στὶς δυό κοπέλλες:

— Τσίκλες μασάτε, παιδιά μου;

— Μπαζούκες, κύριε. Γιατί;

— Τί λέτε, παιδιά μου! Είναι καταστροφή. Καταστροφή! Διηλάθ!

Κι' οί δυό κοπελάιτες άρχισαν νά γελάει κι' έπεσφράγισαν τήν ήλαρότητα τους με δυό άπαντες έκρηξεις.

— Με τὴς τσίκλες, παιδιά μου άδυνατίζουν οί μυς τῶν σιαγόνων πράγμα που είναι ένα κι' ένα γιά τήν πολιομυελίτιδα.

— Έντρομα τὰ κοριτάκια πάσαν τὸ γέλιο τους στὴ μέση, πετάξαν τὴς μπαζούκες κι' ήσύχασε ο κύριος μαζί με όλους τούς άλλους έπιβάτες.

— Στο ταχυδρομείο, στὸ μέρος που κολλάνε τὰ γραμματόσημα, στεκόταν ένας κοντόχοντρος άνθρῳπος μ' ένα μάτσο γράμματα. Κι' αντί νά χρησιμοποιητὸ σχετικό πραγματάκι γιά νά ύγρανή τὰ γραμματόσημα, τὰ έφτυνε με τέτοιο θορυβώδη τρόπο, που είχε προκαλέσει τήν προσοχή τῶν άλλων ανθρῳπων που κολλούσαν τὰ δικά τους γραμματόσημα.

— Φτού!...

— Ήταν ένας ήχος δυνατός που έβγαίνει απ' τὸ στόμα του χοντράνθρωπου μαζί με τὰ πισιλιόσματα τού σάλιου. Πολλοί μειδίουσαν. Ήταν εκεί καί δυό νεαροί που θέλησαν νά διασκεδάσουν.

— Κύριε, είπε ζυγώνοντας ο ένας τὸν χοντράνθρωπο, έχετε, βλέπω, πολύ σάλιο καί κολλάτε θαυμάσια τὰ γραμματόσημά σας. Δέν φύνετε λιγάκι καί τὸ δικό μου;

— 'Ο χοντράνθρωπος σήκωσε τὸ κεφάλι κύτταξε τὸν νεαρό καί ύστερα έκανε ένα βροντώδες: — Φτού!...

Καί πλημύρισε στὶς ψιχάλες τὰ μούτρα του νεαρού, που έμεινε, φυσικά, έμβρόντητος.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπιδά

Οι χειμερινοί

— Έσάς πάλι τί νά σας πώ! Τί νά σας πώ, κι' από πού ν' άρχίσω καί πού νά τελειώσω! Πώς; Σέ ποιους τὸ λέω; Σέ σας βρέ, που μπαίνετε στὴ θάλασσα καί κανέτε μπάνιο χειμῶνα καιρό. Τί είσαστε, λέει; Χειμερινοί κολυμβηταί; Τὸ ξέρω, τὸ βλέπω, εύχαριστῶ πολύ. Δέν είμαι στραβός. Έκείνο που ήθελα νά ξέρω είναι τί πάει νά πῇ χειμερινοί κολυμβηταί. 'Α! Μπα; Είναι οί φυσιολάτραι εκείνοι που άψηφούν τὸ κρύο καί κάνουν θαλάσσιο λουτρό χειμῶνα καλοκαίρι; Καλά τὸ καλοκαίρι, τὸ καταλαβαίνω καί τὸ παραδέχομαι. Ζέστη κάνει, ο ήλιος ψήνει τήν πέτρα, καί πολλὰ φυσικά καί πολλὰ δικαιολογημένα ο άνθρῳπος ζητάει λίγη θέρμανση καί μπαίνει στὴ θάλασσα γιά νά τῇ βρῇ. Αϋτό είναι μέσα στὴ λογική. Άλλά τὸ χειμῶνα, γιάτί παρακαλώ; Τί είναι αϋτό που σας ώθει πρὸς τήν ψυχρολουσία; Σας πυρπολεῖ μήπως ο βορρᾶς, η βροχή καί τὸ χιόνι; Τί είπατε; 'Η φυσιολατρεία; Τὸν κακό σας τὸν καιρό!

Νά σας πὸς ἐγὼ τί σας παρακινεῖ γι' αϋτὲς τὴς άηδίες. Όέλετε νά παραστήσετε τούς λεβέντες καί τὰ θερῖα. Γιά νά σας κυττάνε οί άλλοι καί νά λένε: «Μωρε κύτταξε αϋτὰ εκεί τὰ παλληκάρια! Με τέτοιο κρύο βουτάνε στὴ θάλασσα! Μπαρλό τους!» Μόνο γι' αϋτό τὸ κανέτε κι' ἐγὼ βᾶνω τὸ κεφάλι μου στοίχημα αν δέν είναι αϋτό. Καί τ' άλλα είναι κουραφέζαλα. Κι' ύστερα από τὸ μπάνιο, μου στέκοσάστε, καί δυό ώρες με τὸ μαγιὼ στὴν άμμουδιά καί παίζετε πῖγκ - πὸγκ γιά νά σας καμαρώσουν κι' όσοι τυχόν δέν σας καμαρώνουν.

Φυσιολατρεία, λέει! Βρέ ποιανού τὰ πουλάτε αϋτά; 'Η καρδούλα σας τὸ ξέρει, τὸ πὸς τουρτουρίζετε καί πὸς τρέμετε σάν τὸ ψάρι όταν μπαίνετε στὴ θάλασσα γιά νά παραστήσετε τὴς λεβεντίες. Άλλά πρέπει νά κανέτε τὴ ρεκλάμα σας, βλέπετε! Πώς; Κρυώνετε μέν, αλλά ώφελείται η' ύγεια σας; Τί λέτε βρέ κοπάνια; Κατὰ ποία λογική καί κατὰ ποιο τρόπο ώφελείται η' ύγεια, όταν σπαρταράτε απ' τὸ κρύο; 'Ο όργανισμός βρέ ήλθινο ζητάει πάντοτε τήν αντίθεση. Στὴ ζέστη θέλει θροσσία καί στὸ κρύο θέλει ζέστη. Γι' αϋτό καί τὰ ζῶα τὸ χειμῶνα βγάζουν παχύ μαλλί καί τὰ σκυλιά χώνονται στὶς γωνίες τους κι' οί γάτες τρέχουν από κάτω αϋτὸ τὸ σόμπα. Έτσι διατάσσει η' φύσις καί τὰ άθῶα αϋτά ζωντανά δίνουν καί τὸ παράδειγμα στῶς ανθρῳπους, που συμμορφώνονται. Άλλά έσεις, περιφρονεῖτε κάθε φυσικό νόμο καί μου τρέχετε χειμῶνα καιρό νά χωθήτε στὸ παγωμένο νερό. Άλλά αϋτό θά τὸ πληρώσετε βρέ! Δέν μπορείτε νά εκθέσετε τὸ σώμα σας άτιμωρητῇ στὰ στοιχία τῆς φύσεως. Κάποια πούντα θ' άρπάξετε, κάποια κρυολόγημα θά πετύχῃ τὸν όργανισμό σας καταβεβλημένο καί θά όρλατε σέ μυτελάδες τούς δικούς σας που δέν φταίνε τίποτε, νά πληρώνουν τήν τρέλλα σας.

Καί καλά τὸ μπάνιο. Άλλά τὸ πῖγκ-πὸγκ, τί διάολο τὸ θέλετε; Γιά νά καμαρώσουμε τὰ δεμένα κορμιά σας; Για σταματάτε το, νά μὴν άρπάξω τὴς ρακέτες καί σας άρχίσω με δαύτες! Κοτζάμ μαντράχαλοι, μου θέλετε καί πῖγκ-πὸγκ! Ούστ! Βββββ άποκείμενα! Χειμερινοί κολυμβηταί λέει! "Αμ δέν θά σας βρῇ άλλος χειμῶνας καί σημειώστε τήν ήμέρα που σας τὸ λέω. Τρελλάκηδες!

Τὸ δράμα μῖς νέας

Ερωτικό τραγικόβιοίσι

Γάμο. Γιά νά διαλυθῶν, λοιπόν, δέλε οί άπορίες, αλλά καί τὰ κοινοσόμολιά, προτιμώτερο θά ήταν νά πάτε στῶς γονεῖς τῆς καί νά κανονίσετε τήν ήμέρα τῶν γάμων σας.

— 'Α γ α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

— 'Α ν ν ι ώ δ η Ν ε ο ν: Είναι έρωτας καί άτολμος. Νά τήν εγκαταλείψετε γιάτί θά δυστηρήσετε άργότερα.

νά βάλετε τελεία καί πούλα. Άπομακρύνετε όλο αϋτό τὸ πολυσχιδές παρελθόν, γιάτί θά είναι πολὺ επίζημιο γιά τὸ μέλλον σας. 'Ησυχάστε δυό τουλάχιστον χρόνια, καί τότε θά βρῃτε τὸν άντρα που θά παντρευθῇτε. Έτσι μόνον θά εύτυχήσετε.

— 'Ε ρ ω τ ε υ μ ε ν ο π α ι δ ι Ε. Ε. Α.: Νά τούς περιφρονήσετε καί τούς δυό: γιάτί ούτε έκείνος είναι φίλος σας πιά, ούτε έκείνη σας αγαπά.

— 'Ι δ ι ό τ ρ ο π η ν: Νά τὸν πάρτε. Στὸ χέρι σας είναι νά φαίνεστε διαρκῶς νεώτερη. Δυό χρόνια δέν παίζουν κανένα ρόλο όταν έζρετε νά διατηρήτε άσβεστη τὴ φλόγα τῆς χαράς καί τῆς εύτυχίας στὸ σπίτι σας.

— 'Ρ ό ζ α: Βρίσκα ότὶ είσθε ένα τῖμιο καί λογικό κορίτσι που ζερε νά σέβεται τὸν εαυτὸ του καί τὴν οίκογένειά του. Νομίζω ότὶ θά έπρεπε, αν σας ένοχλήσῃ καί πάλι, νά καταστήσετε ένημερο τὸν πατέρα σας. Έτσι θά έχετε ένα προστάτη που θά σας δώσῃ τὸ θάρρος ν' άντιμετωπίσετε σκληρά τήν έλεεινή στᾶσι του άπέναντί σας.

— 'Γ λ υ κ ό μ ο υ μ ω ρ ό ν: Περιφρονήστε τον. Δέν είναι αϋτός που θά σας κάνει εύτυχισμένη.

— 'Ε π ι π ῶ λ α ι η ν ξ α ν θ ο υ λ α ν: Άγγριον. "Αν τὰ μάτια ήταν κύνες, τότε τί διατάζετε; Τὸ μυαλούδάκι σας εργάζεται με ύπερβολική ταχύτητα. Πρέπει νά τὸ ξεκουράσετε.

— 'Α τ ρ ό μ η τ ο ν π α λ α ι σ τ η ν: Τὰ όνόματα έκείνων που μας γράφουν δέν τὰ ξερομε, άφου ύπογράφουν με ψευδώνυμα. Άλλά άκόμη καί αν τῇ έρωσε, δέν θά έπρεπε νά περιμένετε ποτέ από μας νά σας τὰ πούμε. Σας πληροφοροῦμε, λοιπόν, γιά τελευταία φορά, σας καί όποιον άλλον ζητά διευθύνσεις ή όνόματα, μετὰ τὰ γράμματα που λαβαίνουμε, μετὰ τήν άπάντησῃ, σχίζονται.

— 'Κ α ρ δ ε ρ ι ν ο υ λ α τ η ς 'Ι θ α κ ρ η: Λυπήθηκα πολὺ με τήν τρομερή ιστορία σας. Έλπίζω νά ξεφανωσθῇ καί νά μὴν σας ένοχλήσῃ πιά.

— 'Τ ά γ α ρ ύ φ α λ λ α π ρ ό μ ο υ έ δ ω σ ε ε ί ν ε κ ό κ ι ν ο ν: 'Η ζωή μας είναι τόσο λίγη, γιάτί λοιπόν, νά σκεπτόμαστε τὸ θάνατο καί όχι τὴν χαρά; Είστε νεα, άραία, πλούσια. Χαρήτε τὰ νεύματα σας καί μὴ δίνετε σημασία στῶς επιπόλαιους νέους.

— 'Ε κ ρ α δ α ρ ι τ η ν Χ. Π. Α. 304: Νά μὴ δεχθῇτε μιὰ τέτοια λύσι. Είναι εκδυστική. Νά φύγετε κι' όταν γυρίσετε με τὸ καλό, τότε

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Συμμερίζομαι ελκρινά τὴ δραματική θέσι του άγαπητοῦ φίλου του περιοδικού μας. Άλλά θά μου επιτρέψῃ νά τὸυ πῶ, ότὶ η εύθύνη όλης αϋτῆς τῆς περιπετειᾶς ανήκει πρώτα τὸν ίδιον. Σέ ήλικία 60 χρόνων θάπρεπε νά σκεφτῇ σοδάρᾳ καί νά μὴν κἀνῃ τήν άποπειρά αϋτή νά παντρευτῇ γυναίκα που είχε τὸ 113 τῆς ήλικίας του. Οάπρεπε νά ξέρῃ ότὶ

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρωτάει πὸς πρέπει νά φερθῇ τόσο καί τί νά κάνῃ, πὸς παρ' όλ' αϋτά τήν άγαπᾶται καί ο χωρισμός τῆς θά τὸ στείλῃ πάλι.

Καί ο έπιστολογράφος μου με ρω

μιά νέα γυναίκα δεν συγκρίνεται με
πό μόνον τα πλούτη και την ικανο-
ποίηση των φιλοδοξιών της. Κι' αν
τον πρώτο καιρό η νέα αυτή γυναίκα
σεβασθή το συγγενικό της χρέος και
δείξη όλη της την πίστι στον άνδρα
της, θύβουν όμως και στιγμές που
η γυναίκα φύσει θα επαναστατήσει
μέσα της, γιατί δεν βρίσκει άρεση
και ζωτική ανταπόκριση ακόμα και
ψυχική συντροφιά μ' έναν ηλικιωμένο
σύζυγο. 'Η γυναίκα των 22 χρόνων
έστω και παντρεμένη, είναι ένα ατί-
θαστο πλάσμα, γεμάτο ζωή και θέ-
λει στο δρόμο της χαράς του να
τρέξη πλάι-πλάι τον άνδρα, να βρή
κατανοήσι από τον άνδρα. Πράγμα
στο οποίο μοιραία δεν είναι δυνατόν
πλέον ν' ανταποκριθεί ένας ηλικιωμέ-
νος σύζυγος. Αυτά έπρεπε να σκε-
φθώ ο ηλικιωμένος φίλος του περι-
δικού μας, τώρα αληθεία, πρέπει να
φύγει μεγαλόψυχος, και να δώσει την
ελευθερία στη γυναίκα του, που στο
κάτω-κάτω δεν είναι υπεύθυνη ή ίδια.

Μ. υ. σ. τ. ρ. ι. α. κ. ι. α. ν.: Νομίζω
ότι, αφού οι σχέσεις σας έφθασαν
ως τ' αυτή των γονέων της, πολύ
σωστά και φρόνιμα έκαμε η νέα ν' α-
ποτραπεί από τις συναντήσεις σας
για να προλάβει άσχημα τυχόν ενδε-
χόμενα, κι' έφ' όσον οι γονείς της
την περιόρισαν. Ακόμα λογικό και
εξοικονομικό ήταν αυτό που σας πα-
ραγγέλλει: 'Ότι αφού την αγαπά-
τε και φυσικά κρυφά ενδιαφερόνται
και εκείνη για σας, πρέπει να πάτε
να την ζητήσετε από τους γονείς της,
αν θ' έλ' ε' τ' ε' να την κάνετε συν-
τροφο της ζωής σας κι' όχι να δια-
σκεδάσετε άπλωσ μαζί της...

Πονεμένη Πρώτο-

CHRODALAX
ADIFCO
ΥΠΕΡΕΣ ΜΟΝΟΚΡΑΝΙΕΣ

Α ΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
Ο παγκοσμίου φήμης
ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΤΖΩΝ
υπό την Διεύθυνση του Καθηγη-
τού της 'Ακροθιγίας του Λονδίνου
κ. ΤΖΩΝ ανακαίνισι εις τους γο-
νείς η κηδεμόνας ότι η κοπτική
ραπτική ΤΖΩΝ εξασφαλίζει την
ταχεία και τελείαν εκμάθησιν
των κοριτσιών των γονέων εις το
τελειότερον έν. Έλλάδι σύστη-
μά του.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΑΘΗΝΑΙ
Ακαδημίας 86. Τηλ. 34-338
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Πέραμα Πει-
ραιώς, Στάσις Σέββα.
ΚΡΗΤΗΣ: 'Ηράκλειον, 'Αγιος
Νικόλαος, Νεάπολις, 'Ιερά
Πέτρα. 'Υπό την Διεύθυνσιν
της Καθηγήτριας κ. ΤΖΩΝ.
'Αναλαμβάνοντες πάν είδος ραφί-
ματος με τα τελευταία ΚΡΟΚΙ
των Παρισίων. Παλούνται Κροκί
διά τας Μοδίστας.
«ΕΡΜΗΣ»

ΠΗΛΙΑΣ ΚΟΥΣΚΟΥ - ΤΑΜΒΑΚΗ
Γυναικόλογος - Μαιευτήρ
Διαβηρμία (υπερβραχία κύματα),
4-6 μ. μ.
Σκουρά 73 β. Τηλ. 22-300

"202"
Το οωτήριον
της Γυναίκας
ΠΟΛΕΙΤΑΙ
Φαρμακεία Μιροπούλεια
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 33

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μαίρη ν. άρ. 31, Βόλον: Πολ-
λά άτομα παρουσιάζουν στους μπους
το έλαττωμα που μου περιγράφετε.
Τις περισσότερες φορές οφείλεται
στην άποψη αύξηση του τοπικού λι-
πούς ή αντίστροφ στην καταστροφή
του ως συμβαίνει στις απισχναντι-
κές διαίτες. Ένα τεχνικό μασάζ,
από μια καλή μασέρ, βελτιώνει πολύ
την αντίστροφ αυτή κατάσταση,
άλλα πρέπει να γίνεται επί μακρόν
χρονικών διάστημα για ν' αποδύση
αποτελέσματα. Ασφαλώς, άπαιτυνε-
ται η άφαιρέσις του τοπικού λιπούς
δι' ελαστικής χειρουργικής επεμβά-
σεως, αν το επιθυμείτε, αλλά άνευ
προσώπικής σας εξέτασεως δεν μπο-
ρώ να σας ενημερώσω επακριβώς επί
των ερωτήσεών σας. 'Όταν αποφασί-
σετε να πάτε στις 'Αθήνας έπισκε-
φθήτε με και θα σας εξηγηθώ.
'Αδυνάτω ν' αποστέλλω ιδιαίτερος
προσωπικές απαντήσεις.

Μιρούσκω: Απαντώ μόνο σ'
επιστολές με θέματα εξαιρετικών πε-
ριπτώσεων. Για τα έζηρα δέρματα και
τις συνταγές που πρέπει να χρησιμο-
ποιούνται σ' αυτά έχω γράψει επα-
νευλημένα. 'Ομοίως και για τα λι-
πορά και για τα μιμητικά. 'Η πλη-
θώρα τούτων έπιστολών, έλλειψι
χωρού, γίνεται αίτια άργπορίας ά-
παντήσεως, εις άλλας μ' έπείγουσας
φύσεως ζητήματα. Αυτοίμαι εξαιρετι-
κά, αλλά δεν είναι δυνατόν άλλως γε-
νέσθαι λόγω της σωρείας των λαμ-
βανόμενων έπιστολών.

Ντινώρα Β. Χ.: Μικρούλα
μου, έφ' όσον έκάνετε εγχείρησιν και
σας έζητσαν, τόσοι και τόσοι ώτο-
ρινόλογοι έατροι, έχω τί θέλετε να
προσέσω; 'Εφ' όσον αυτοί δεν βρί-
σκουν τίποτε κατά την εξέτασιν, και
μη ειδικός αν και από μακράν ν' α-
νακαλύψω την αίτιαν των ενοχλήσεών
σας; 'Εκτός, αν ένετε πολύν καιρόν
να υποβλήθητε σ' εξέτασι, δεν θα εί-
νε άσκοπος μία τούτη παρ' ειδικού
έατρου, έφ' όσον εξακολουθούν τα ε-
νοχλήματα που μου περιγράφετε. Τα
περί σιδήρου κ.τ.λ. είναι μόνον βυζαν-
τινολογία!!! Για τα μαλλιά σας, να
κάνετε κάθε βράδυ μία καλή φριζιόν
του τριχωτού δέρματος της κεφαλής
με τις άκρες των δακτύλων και την
έξω λωσιόν: Eau de Cologne 100 gr.
Glycerine 15 gr. Teinture de Jabo-
randi 40 gr. Teint. de panama 20 gr.
Teint. de cantharides 0.50 cent.
Teint. de quinquina 1 gr. 'Η χρήσις
της να διαρκήσιν επί μακρόν χρονικό
διάστημα. Το λούσιμο ανά δεκαπενθί-
μερον.

Μαύρον Κουρσάρων: 'Α-
κολούθηστε για τα μαλλιά σας την
τακτική που γράφω παραπάνω προς
«Ντινώρα». 'Όταν μου ξαναγράψετε
αποτελέσματα να μου γνωρίσετε αν

MENTION ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Βραβείον τηλεπαθείας 'Εταιρείας Ψυ-
χικών 'Ερευνών. Δέχεται καθ' έκά-
στην, όδός Κρήτης 6, πάροδος Λια-
σίων. Τηλέφ. 52-869

Ανδρόνρο
Ροδοστάσιο ΧΙΟΥ
Λαμράτους 56
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ
No 51 Δρχ. 35.000 — 55.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 — ΚΟΛΟΚΟΤΡΗΝΗ — 52

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ
ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Μέγαρ. Παυλίδου, 3ος όροφος
Αιόλου 59 και Βάσης γυνία

το τριχωτό δέρμα της κεφαλής σας
είνε έζηρ ή λιπαρό.

Μικρήν παντρεμένη Κ.:
Το ζήτημα σας εκφεύγει της ειδικό-
τητός μου και συνεπώς δεν μπορώ ύ-
πευθύνω να σας συμβουλευώ περί
της θεραπείας σας. Άλλωστε, αυτή
θα κανονισθή αναλόγως του βαθμού
της υποτάσεως και της γενικής κα-
ταστάσεως, πράγματα που θα έκτι-
μηση μετ' εξέτασιν ό κούρυντες πα-
θολόγος γιατρός σας, ό όποιος και
σας εξέητσε. Πρέπει ναχετε άτάλυτη
εμπιστοσύνη σ' αυτόν και ν' άφήστε
τις φιλολογίες... και τις διάφορες ά-
ναρμόδιες γνώμες που ουδέποτε βγαί-
νουν σε καλό.

Μαραμένη γαρδενία Α, Χαλ-
κίδα: Στα ύπ' αριθ. 557 και 558
τεύχη του «Φησαυρού», έγραφα λεπτο-
μερή σημειώματα για τον «Καθορι-
σμόν της ποιότητος της επιδερμίδος
και την περιποίησιν της». Έκει θα
βρήτε ό,τι μου ζητείτε δια της έπι-
στολής σας, όπως και τις κατάλλη-
λες συνταγές.

Α. Μ., Κερατέων 'Αττικής: Δεν
μου γράφετε την ποιότητα της επι-
δερμίδος, δηλαδή αν είναι έζηρα ή λι-
παρά, πούμαι το βασικόν στοιχείον
προς καθορισμόν της τοπικής θερα-
πείας. Πάντως για την πάθυσιν σας,
άπαραίτητος είναι η προσωπική εξέ-
τασις, γιατί εξανθήμα από εξανθήμα
διαφέρει, συνεπώς και η θεραπεία.
Με άλληλογραφία δεν θεραπεύονται
τοιαύται έπιμονοι δερματοπάθειαι.

Μ. Μ. Μ., Μεσολογγίων: Κάθε
βράδυ να ραντίζετε το τριχωτό δέρμα
της κεφαλής σας με όλίγην από την
κάτω λωσιόν και να κάνετε μία κα-
πας έντονη φριζιόν με τις άκρες των
δακτύλων σας: Alcohol 150 gr. Resor-
cine 5 gr. Acide salicilique 1 gr.
Teinture de quinquina 15 gr. Teint.
de cassia 15 gr. Huile de ricin 2 gr.
Λούσιμο ανά δεκαήμερον με λευκό
σαπουνί ή με κατράμυσάπουνον. Με
την χρήσιν του πετρελαίου προκαλεί-
ται δερματίτις του τριχωτού δερμα-
τος της κεφαλής και διάφοροι δερμα-
τοπάθειαι τούτου και συνεπώς η χρή-
σις του πρέπει ν' αποφεύγεται.

Κ. Τ. 'Εβγα Βοτανικού: Παρομοία περίπτωσης προς «Μ. Μ.
Μ., Μεσολογγίων»: Χρησιμοποιήστε
και σεις επί μακρόν χρονικών διάστη-
μα την συνταγήν που γράφω σ' αυ-
τήν.
'Εναν άναγνώστην, 'Αργο-
στόλιον: Μένον του 21ου έτους της
ηλικίας έξ-κολουβή ή ανάπτυξις του
σώματος. Πρέπει να την υπεβοηθή-
τε με σπουδικές γυμναστικές άσκη-
σεις και ίδιως με άναπνευστικές του
βάρους (πολύζυγο, κουπί, βόλευ
μπόλ, κ.τ.λ.).

Βράχων του πόνο: Το
γλόσσωμα που μου περιγράφετε όφεί-
λεται στην γυναικολογική σας πάθησι
και στην άνεπαρκεία. 'Η έσωτερική
θεραπεία είναι άπαραίτητος όπως σας
είπα και άλλοτε. Τοπικός δεν επιτί-
ρετε έλαφρώς κάθε βράδυ με την ά-
κρη των δακτύλων και την έξω πο-
μάδα: Oxyde de zinc 10 gr. Resor-
cine 1.50 gr. Vaseline 10 gr. Lanoll-
ne 12 gr. 'Αν παρατηρήσετε μετά
καιρόν έρεθισμόν του δερματος να
απνίσθητε την νοήσιν της.

Π. Μ. Πολ., Σταμπόλ: Κ-βαλι-
κή άποτρίνωσις του σώματος δι' η-
λεκτροπείας δεν γίνεται. 1) Διότι
θέλει χρόνια για να επιτευχθή. 2)
Διότι η πεποιούσια του Ζαχάρωφ δεν
θα πιάσθ. 3) Διότι είνε κοινό να αν-
ζητήται τούτο και μάλιστα από το
δρα, του όποιου η υπετρίνωσις του
σώματος είναι έν έκ των προσόντων
της άσοειωπής έμψανίσσεως του σώ-
ματος. 'Η άποτρίνωσις δι' ηλεκτρο-
πείας έφαρμόζεται για την ριζική
άποψίλωσι του προσώπου ή μικρών
τμημάτων του σώματος, και ουχι δια
καθολικήν του σώματος τούτην.

Μίαν πονεμένην σ' ό ζ υ-
γον: 'Αντί άλλης άπαντήσεως επί
του ερωτήματός σας, σας ερωτώ: Κά-
νει ό κόκκορας αύγό, έστω κι' αν
δεν πάμε στην 'Αμερική; Το ίδιο εί-
νε, έφ' όσον δεν υπάρχουν ώοθηκai,
τί θα κάνουν στην 'Αμερική;
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
'Ιατρός - Δερματολόγος

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ
'Εχειν η: Μαρρ... Ξεπάγιασα από το χρόνο.
(Του Μ. Γάλλια)

Ο Διεθνής Στίβος

Οι Σκωτσέζοι παγκόσμιοι
ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ 1950;

Οι πεδοσφαιρικοί αγώνες
της Βραζιλίας

Ο μέσος φίλαθλος στην Ευρώπη έχει δείξει εφέτος άσυγκριτες ανώτερο από άλλες χρονιές ενδιαφέρον για το διεθνές ποδόσφαιρο. Αφορμή οι Παγκόσμιοι Ποδοσφαιρικοί αγώνες που θα διεξαχθούν το καλοκαίρι του 1950 στη Βραζιλία όπου και θ' άπνευμθη το Παγκόσμιο Κύπελλο. Οι Βρετανοί ιδιαίτερος έχουν μεγάλες ελπίδες να παίξουν ένα από τους σημαντικότερους ρόλους με δυο από τις αντιπροσωπευτικές ομάδες της Αγγλίας, της Σκωτίας, της Ουαλίας και της Βορείου Ιρλανδίας.

Για τη διεκδίκηση του Παγκοσμίου Κυπέλλου μετέχουν 30 χώρες. Δεκαοχτώ απ' αυτές θα αγωνισθούν απ' την Ευρώπη, έφτα απ' τη Νότια Αφρική, δυο από την Ασία και τρεις από την Κεντρική και Βόρεια Αμερική. Έχουν διαριεθ σε ζω- στήμα πρωταθλήματος. Οι πρώτες νικήτριες κάθε γκρουπ θα παίξουν μεταξύ τους στους τελικούς για να αναδειχτεί η πρωταθλήτρια του κόσμου.

Το Παγκόσμιο Ποδοσφαιρικό Κύπελλο έχει καθιερω- θή από το 1930, όποτε νίκησε η Ουραγουάη. Οι 11- ταλοί ήταν οι πρωταθλητές το 1934 και το 1938. Ο τίτλος του Παγκοσμίου αυτού Κυπέλλου κατατίθεται κάθε τετραετία. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος όμως ματαίωσε τους αγώνες του 1942. Επίσης το 1946 οι αγώνες δεν έγιναν. Επομέ- νως οι Ιταλοί είναι οι κά- τοχοι του Κυπέλλου και έ- χουν το δικαίωμα να μη λα- βουν μέρος στους προκριμα- τικούς. Επίσης και οι Βρα- ζιλιανοί ως «προσκαλούμε- τες ολιγοδυσπότες» θα έχουν το ίδιο προνόμιο.

Οι Σκωτοί, σάν νικηταί του Διεθνούς Βρετανικού Πρωταθλήματος της περα- σμένης ποδοσφαιρικής πε- ρόδου θα προκριθούν όπω- δήποτε για τη Βραζιλία. Η νίκη τους κατά της αντιπρο- σωπευτικής ομάδας της Αγγλίας τον περασμένο Α- πρίλιο στο Λονδίνο και η κατάκτηση του Βρετανικού Πρωταθλήματος χωρίς να χάσουν ούτε βαθμό, προεξο- φλούν τη δυναμική επίδοσή τους το 1950 τουλάχιστον στην Ευρώπη. Την 1η Ο- κτωβρίου νίκησαν τους Βο- ρειο - Ιρλανδούς στο Μπέλ- φαστ με 8 - 2.

Οι δυναμικοί παίκτες της Γκλάσκου Ρένττερς έξω δεξιά Γουέντελ, σέντερ χαφ Γούντμπαρ, και όπισθοφύ- λακες Γιάνγκ και Κόξ θα εί- ναι στυλοβάτες των Σκώτων. Οι τρεις τελευταίοι μάλιστα είναι οι βράχοι της άμυνας τους και κατά γενική όμο- λογία δεν υπάρχει ισχυρό- τερο άμυντικό τριό στο Βρετανικό Νησί. Οι άγ- γλικοί σύλλογοι μάταια προσπάθησαν να εξαγορά- σουν με ποσά 20.000 — 25.000 λιρών τον καθένα απ' τους τέσσερις αυτούς Σκώτους διεθνείς για ν' α- πολαμβάνουν τακτικότερα το παιχνίδι τους.

«Βαρύ βομβαρδιστικό» της επίθεσής τους χαρακτηρί- ζουν οι Σκωτοί τον Μπίλλυ

Στίλ της Ντέρμπυ Κάουν- τυ, που είναι όμως Αγγλος. Έξυπνος, μεέστρος της μπάλλας, αποφασιστικός και επικίνδυνος στα σουτ ό μέσα άριστερά Στίλ θεω- ρείται και δικαίως αντάξιος διάδοχος του θρυλικού Α- λεξ Τζέιμς.

Η νίκη της αντιπροσω- πευτικής ομάδας της Αγγ- λίας στον αγώνα της με- την Ουαλία στο Κάρδιφ στις 15 του Οκτώβρη ήταν αποφασιστική για την έκ- στρασία προς τη Βραζιλία. Η ήτμη της και η παράδο- σης της Αγγλίας ως μεγα- λής ποδοσφαιρικής χώρας της επέδωλαν ν' ανανεώση το έμψυχο υλικό της και ν' αναπροσαρμόση την τακτική της προς νεότερες κατευ- θύνσεις. Τα τρία τελευταία χρόνια της όμως της Αγγλίας έχασε, τέσσερις από τους διεθνείς αγώνες της και συγ- κριμένα από την εθνικήν 'Ελβετίας το 1947 στη Ζυ- ρίχη με 1-0, από τη Σκω- τία και Σουηδία με 3 — 1 την περασμένη ποδοσφαιρι- κή περίοδο και απ' το 'Εί- ρε με 2 — 0 το Σεπτέμβρη.

Εάν λοιπόν η Σκωτία και η Αγγλία εκλεγούν για τη Βραζιλία, κι' έφόσον με- τέχουν δικαιωματικά η Ιτα- λία και η Βραζιλία, μένουν άλλες δώδεκα ομάδες για να προκριθούν απ' τους προκρι- ματικούς του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Η Ισπανία ή η Πορτογαλία θα είναι απ' το ένα γκρουπ, το Λουξεμβούρ- γου ή η 'Ελβετία απ' το δεύτερο, η Αυστρία ή η Τουρκία απ' το τρίτο, η Γαλ- λία ή η Γιουγκοσλαβία απ' το τέταρτο και το 'Είρε, ή Σουηδία ή η Φινλανδία απ' το πέμπτο. Μένουν ακόμη, έφτα ομάδες, που θα εκλε- γούνη μια από το γκρουπ των Ινδιών, της Μπούρμας και των Φιλιππίνων, δυο απ' τις ομάδες του Μεξικού και των Ηνωμένων Πολι- τηειών της Αμερικής και τέσ- σερις από το γκρουπ της Αργεντινής, Βολιβίας, Χι- λης, Έκουαντόρ, Περού και Ουραγουάης. Αυτά τα 16 έθνη θα διεκδικήσουν το Παγκόσμιο Ποδοσφαιρικό Κύπελλο του 1950

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλολέξο

1) ΜΩΡΟΣ. 2) ΑΡΩΜΑ. 3) ΙΕ- ΡΑΣ. 4) ΤΡΕΙΣ. 5) ΚΑΡΤΑ. 6) ΠΛΑ- ΚΑ. 7) ΚΟΛΠΑ. 8) ΠΡΟΚΑ. 9) ΤΕΡ- ΠΩ. 10) ΑΡΕΤΗ. 11) ΦΟΡΑΝ. 12) ΟΡΟΦΗ.

Πρόσωπα και τοποθεσίες

Να ή αντίστοιχα πρόσωπα (α- ριθμοί) και τοποθεσιών (ψηφία): 1-η, 2-στ, 3-ζ, 4-θ, 5-ε, 6-γ, 7-α, 8-δ, 9-β.

Μαχικό επάγωνο

Αρχίζοντας από τον κυκλικό που βρίσκεται στην κορυφή του σχεδίου, θα τοποθετήστε τους αριθμούς στην ακόλουθη σειρά: 3, 15, 7, 14, 4, 13, 8, 12, 5, 11, 9, 10, 6 και 16.

Πάνω στη στέγη

Εφραζε με το παλτό του το στόμιο της καπνοδόχου. Ο καπνός σκορπίστη- κε μέσα στο σπίτι. Βγήκαν τότε όλοι να εξακριβώσουν τί συνέβαινε, είδαν το νέο και τον βοήθησαν να κατεβή.

Ερωτήσεις

1) α—21, β—27, γ—49. 2) Ο Τ. Έλιοτ. 3) 200 χιλιόμετρα την ώρα.

Μαχική εικόνα

Για να δρήςτε τα κρυμμένα πρόσω- πα πρέπει ν' αναστρέψετε τελείως την εικόνα. Θα έδρήςτε τότε ανάμεσα στα κλαδιά του δέντρου και κοντά στον κορμό του τρία πρόσωπα κι' ένα σκυ- λο. Το τέταρτο πρόσωπο το σχηματι- ζει ο καπνός, προς τα δεξιά.

Τί απ' όλα;

1) Το μεγαλύτερο έπιδατικό άερο- πλάνο. 2) Στο λάρδο Μπόυντ (Ορρ. 3) Ένα άγγλικό πολεμικό.

ΟΟΟ

Η λύσις του 253ου σταχυολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΤΑΚΤΙΚΑ — ΑΝΙΚΑΝΑ. 2. ΚΑ- ΝΑ — ΚΑΛΑΜΑΙ — ΠΗΡΑ. 3. ΟΡΑ- ΜΑ — ΝΑΪΑΣ — ΠΟΡΙΣ. 4. ΚΑΣΜΠΑ — ΣΟΝ — ΠΟΡΙΣ. 5. ΑΙΩΡΑ — ΛΟΣ. 6. ΙΣ — ΤΟΚΕ- ΤΟΣ — ΤΤ. 7. ΝΤΟ — ΚΕΡΑΣΕΑ — ΧΡΗ. 8. ΑΡΡΑ — ΙΩΝ — ΑΤΙ — ΣΕΙΣ. 9. ΑΙΣΙΟΣ — ΡΟΠΤΡΑ. 10. ΠΟΣΟ — ΣΙΑ — ΣΟΣ — Α- ΣΙΑ. 11. ΛΥΩ — ΚΑΤΑΝΤΩ — ΑΝΗ. 12. ΑΣ — ΛΑΒΑΡΟΝ — ΑΑ. 13. ΠΑΝ — ΣΦΗΝΑ. 14. ΙΚΑΡΙΑ — ΤΙΣ — ΗΡΕΜΟΣ. 15. ΟΥΣΙΑ — ΝΑΝΟΣ — ΑΤΕΛΗ. 16. ΙΜΑΣ — ΧΑΜΗΛΟΣ — ΟΛΟΣ. 17. ΑΝΑΡΧΙΑ — ΑΣΘΕΝΩΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΚΟΚΚΙΝΑ — ΠΛΑΓΙΟΙ. 2. ΤΑ- ΡΑ — ΣΤΡΑΟΥΣ — ΚΥΜΑ. 3. Α- ΝΑΣΑ — ΟΠΙΣΘ — ΠΑΣΑΝ. 4. ΚΑΜΜΙΑ — ΑΣΟ — ΛΑΡΙΣΣΑ. 5. ΑΠΩ — ΔΑΝΙΑ. 6. ΙΚ — ΑΡΓΕΙΟΣ — ΧΧ. 7. ΚΑΝ — ΡΩΣΙΚΑ — ΝΑΙ. 8. ΑΛΑΣ — ΤΑΝ — ΑΑΡ — ΤΑ- ΜΑ. 9. ΑΙΟΛΟΣ — ΤΟΞΙΝΗ. 10. Α- ΜΑΝ — ΚΕΑ — ΣΑΝ — ΣΟΛΑ. 11. ΝΑΣ — ΘΕΑΤΡΟΝ — ΣΟΣ. 12. ΙΙ — ΙΟΣΤΕΦΗ — ΣΘ. 13. ΠΑΛΟΣ — ΗΡΑ. 14. ΑΠΟΡΟΣ — ΣΤΑ — ΑΝΕΤΟΝ. 15. ΝΗΣΙΣ — ΧΕΡΣΑ — ΑΜΕΛΩ. 16. ΑΡΙΣ — ΤΡΙΑΙΝΑ — ΟΛΟΣ. 17. ΑΣΙΑΤΗΣ — ΑΝΑΣ- ΣΗΣ.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ της βιομηχανίας

Έκρηξεις, θάνατοι, κατα- στροφές

Δεκαεπτά θύματα και ζημιές 112 εκατομμυρίων δολλαρίων στοίχισε η έκρηξη ενός εργο- στασίου έπιμεταλλώσεως στο Λος Άντζελες. Το δυστύχημα αυτό ώφειλετο σε μια χημική ουσία, το «υπερχλωρικό οξύ». Το εργοστάσιο τη μεταχειρίζο- ταν επί πολλά χρόνια, με τη συνθησιαμένη της μορφή. Ένας ψευτοχημικός όμως σκέφθηκε να έπιταχύνη την έπιμετάλλωσι, χρησιμοποιώντας ένα ειδικό μίγμα υπερχλωρικού οξέος, πιο δραστικό, που πρέπει να διατηρ- ήται πάντοτε σε ψύξη κι' απα- γορεύεται νάρθη σ' έπαφή με οποιαδήποτε οργανική ουσία.

Μη έζονταν αυτές τις δυο λεπτομέρειες, άφισε να διακοπή η λειτουργία του συστήματος της ψύξεως και συγχρόνως θέ- λησε ν' ανακατέψη το έπιμεικτό οξύ μ' ένα εργαλείο από πλαστική ουσία. Κι' έτσι συνέ- βη μια φοβερή έκρηξη, με πρώ- το θύμα τον υπαίτιό της.

Ένα άλλο τραγικό δυστύχη- μα έγινε στο Κλήβελαντ. Στην πόλη αυτή, ένα εργοστάσιο αε- ριόφωτος άποθήκευε το άέριο υδροποιημένο και συμπιεσμέ- νο, έτσι ώστε να καταλαμβάνη 500 φορές μικρότερο χώρο. Η μέθοδος όμως αυτή παρουσίαζε ένα μεγάλο μειονέκτημα: Στις πολύ χαμηλές θερμοκρασίες των υδροποιημένων αερίων, τα μέταλλα των δοχείων που τα περιέχουν, μπορεί να πάθουν αλλοιώσεις, να χάσουν την αν- τοχή τους και να γίνουν εύ- θραυστα.

Οι τρεις αυτές χαρακτηρι- στικές περιπτώσεις δείχνουν πόσους κινδύνους δημιουργεί η σύγχρονη βιομηχανία, με τις καινούργιες μεθόδους της και τα νέα υλικά της, όχι μόνο για το προσωπικό της, αλλά και για τους άτυχους γείτονες ή τους δαβάτες που θα συμπίεση να βρεθούν γύρω απ' το εργοστά- σιο την ώρα του δυστυχήματος.

Η χρησιμοποίησις π. χ. του «βουταδιένιου» για την κατα- σκευή του συνθετικού καουτσούκ γέννησε ένα τεράστιο πρόβλη- μα ασφαλείας. Το άέριο αυτό είναι τόσο εκρηκτικό, ώστε αν πάρη φωτιά, οι πυροσβέστες δεν επιχειρούν να το σβήσουν, αλλά τ' αφήνουν να καή όλο, προσέχοντας μόνο ν' απομύ- γουν την έκρηξη και τη μετα- δοσι της πυρκαγιάς.

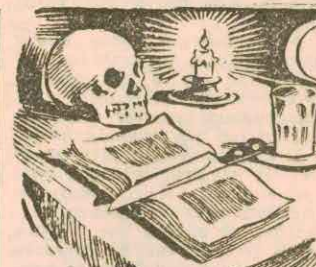
Πολύ επικίνδυνο είναι επίσης το «αιθυλένιον», ένα άέριο, που χρησιμοποιείται τώρα για την τεχνητή ώριμανσι των φρούτων μέσα στις άποθήκες. Στα τε- λευταία 6 χρόνια, έχει προκα- λήσει 24 έκρηξεις, με 10 αν- θρώπινα θύματα.

Το «ζιρκόνιον», υλικό της κα- τασκευής λυχνιών του ραδιοφώ- νου, είναι τόσο έπιφοβο, ώστε πρέπει να διατηρηται διαρκώς σε ύγρασία, αλλιώς μπορεί να έκραγη με την παραμικρή α- φορμή.

Πώς να μην παρουσιάζη έξ άλλου κινδύνους η σημερινή βιομηχανία, άφου μεταχειρίζε- ται πιέσεις κυμαινόμενες απ' το σχεδόν άπόλυτο κενόν ως το μισό τόνο σε κάθε τετραγωνι- κό πόντο, και θερμοκρασίες από τους 5.500 βαθμούς ως τους 200 υπό το μηδέν;

Καλή είναι, βεβαίως, η τε- χνική πρόοδος, έχει όμως και την άνάποδη όψι της, τα άσχη- μά της...

Που δεν βγαίνει από τα κείνη ά- νόκη και αν τα δουσιόετε

Τραγικό Διήγημα

Το ψέμμα

Μ' όλο που βρισκόμουν άρ- κητή ώρα σ' αυτό το μπάρ του Χομπόκεν, δεν τον είχα προσέξει. Μόνον όταν είδα δυο από τα γκαρσόνια να τον σπρώχνουν από τις πλάτες προς το μέρος της πόρτας, τραντάχοντάς τον δυνατά, γύ- ρισα προς το μέρος του. Και τον άναγνώρισα στη στιγμή.

Φράνκσον! φώναξα.

Ένα από τα γκαρσόνια μου ψιθύρισε:

«Ήπτε το καταπέτασμα και δεν έχει να πληρώση».

Ο ιδιοκτήτης του κέντρου ήρθε με γρήγορα δάματα προς το μέρος μας.

Ο κύριος, μου έξήγησε, είχε ξεχάσει το πορτοφόλι του κι' ο Τζακ και ο Μπίλλυ θέ- λησαν να του το υπενθυμίσουν.

Πόσος είναι ο λογαρια- σμός; ρώτησα.

«Α, δεν είναι σοβαρό το ποσό, άπάντησε ο διευθυντής. Μόνον όχτώ δολάρια και με- ρικά σέντς».

Έδωσα ένα χαρτονόμισμα των δέκα δολλαρίων κι' άντη- θηκα να πάρω ρέστα.

Επίσας το Φράνκσον από το μπράτσο και καθίσαμε, σ' ένα τραπέζι παράμερα, ο ένας άπέναντι στον άλλο.

Γίγα να τον δώ από χρόνια. Ο Τζαίημς Φράνκσον ήταν άλ- λοτε από τους καλλίτερος δραματικούς ήθοποιούς του Μπροντγουάι. Και να που τώρα τον ξαναβάρσκα σ' αυτή τη μικρή πόλη της Νέας Ύε- σέης, αλλά σε ποιά κατα- στασι!

Για μερικές στιγμές, δεν είπαμε τίποτε ούτε ο ένας άν- τε ο άλλος.

Δεν παίζεις πιά στο θέ- ατρο; τον ρώτησα σε λίγο.

«Όχι, μου άπάντησε».

Και... πώς ζής;

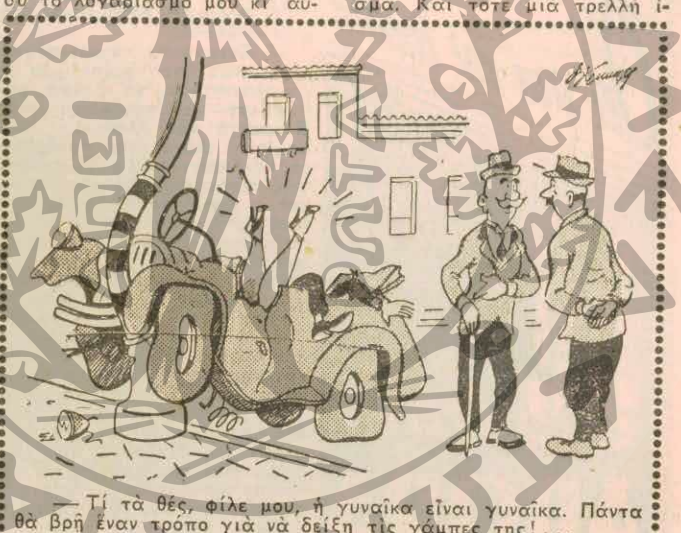
Σήμερα θα πληρώσει έ- συ το λογαριασμό μου κι' αυ- τήν τη στιγμή...

Τί τα θές, φίλε μου, η γυναίκα είναι γυναίκα. Πάντα θα βρής έναν τρόπο για να δείξη τις γάμπες της!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Από τον αγώνα Σκωτίας - Αγγλίας (3 — 1). Ο περίφημος Μάρτενσεν (στο έδαφος άριστερά), ση- μείωνε το μοναδικό άγγλικό τέρμα.

Τί τα θές, φίλε μου, η γυναίκα είναι γυναίκα. Πάντα θα βρής έναν τρόπο για να δείξη τις γάμπες της!...

δέα πέρασε από το μυαλό μου. Ποιος μου την έδωσε; Ο Σατανάς, χωρίς αμφιβολία... Μόνο αυτός μπορούσε να δώσει μια τέτοια ιδέα στο μυαλό ενός ανθρώπου...

«Έκείνο το βράδυ, επρόκειτο να παίξουμε το «Διλημμα» του Μπαρτον Κλάουντ. Ο σύζυγος ήταν έρωτευμένος με μια νέα και σχεδίαζε να φύγει μαζί της. Η γυναίκα του τον έπιασε ένα δρόμο, τη στιγμή που αυτός προσπαθούσε να γλυτώσει από το μυαλό του. Τότε ο σπιτί κι έπειτα από μια δραματική σκηνή, τον σκότωσε θυσιάζοντας ένα μεταλλικό χαρτοκόπη στο στήθος του. Η υπόθεση ήταν απλή, αλλά το έργο περιείχε δυνατές και δραματικές σκηνές. Η Στεφανία, στο ρόλο της συζύγου, είχε θριαμβεύσει άλλοτε στο Μπροντγουάι. Αλλά προέβλεπα ότι εκείνο το βράδυ θα παίζε τόσο αξιοθρόνητα, που δεν θα κατάφερε να προκαλέσει την παραμικρή συγκίνηση στους θεατές.

«Καί, πραγματικά, αυτό έγινε στην πρώτη πράξη. Στο διάλειμμα μπήκα στο καμρίνι της.

«— Στεφανία, της είπα, πρέπει να προσέχεις περισσότερο τον άντρα σου.

«Με κούταξε με απορία. «Αυτή η μικρή από το Τζάκσον ήρθε πάλι εδώ, συνέχισα. Νομίζω πως ο Ρόμπερτ σχεδιάζει να φύγει μαζί της... «—Δεν καταλαβαίνω, μου απάντησε. Ποιά είναι αυτή η μικρή;

«—Δεν ξέρεις τίποτα; είπα, κάνοντας τον έκπληκτο. Είπε μια νέα από καλή οικογένεια, που έχει ξετρελλαθεί με τον άντρα σου... Κι' ο Ρόμπερτ την αγαπάει... Πρέπει να φροντίσεις να τον συγκρατήσεις...

«—Δεν θα κάμω τίποτα, μου απάντησε. Η αγάπη του Ρόμπερτ ήταν για μένα η ζωή μου... Από τη στιγμή που με πρόδωσε δεν θέλω να ξέρω τίποτα πια...

«—Θα ξανασυζητήσουμε, είπα.

«Και βγήκα από το καμρίνι.

«Όλη αυτή η ιστορία για τη μικρή από το Τζάκσον ήταν ένα μεγάλο μυστικό. Το είχα πη με την ελπίδα πως θα κινούσε τη Στεφανία να ευπνήση από το λήθαργό της και να παίξει καλύτερα.

Οι μαι' αν δεχθώ
δεν μπορεί
να θω' πεί
ωη τοσο οσο
οταν το χρη
οιμοποιήσεις
ΤΑΛΑΚΤΩΜΑ
ADORA

λύτερα. Και δεν βγήκα γελασμένος.

«Στη δεύτερη πράξη, η σύζυγος μαύριζε την απιστία του άντρα της και, σ' ένα δραματικό ξεσπάσμα της αγάπης της, προσπαθούσε να τον σπασήσει και να τον συγκρατήσει.

«Επειτα ήρθε η τρίτη πράξη. Η σύζυγος πίστευε πως είχε νικήσει. Καί, καθισμένη μπροστά στον καθρέφτη της, έφτιασε τα μαλλιά της, βέβαιη ότι ο άντρας της θα πήγαινε στο δωμάτιο της γεμάτος τρυφερότητα. Αλλά αυτός άργούσε να φανή... Στο τέλος, η ηρωίς αποφάσισε να καίει αυτή το πρώτο δάμα και ξεκίνησε να πάει στο δωμάτιο του. Συναντήθηκαν στο διάδρομο. Ο άντρας της κρατούσε μια δαλίτσα στο χέρι και πατούσε στις άκρες των ποδιών για να μην κάνει θόρυβο. Η ήταν φανερό πως έφευγε για να πάει με την άλλη. Έπαυσα να βλέπω τη δαλίτσα και την άλλη. Έπαυσα να βλέπω τη δαλίτσα και την άλλη. Έπαυσα να βλέπω τη δαλίτσα και την άλλη.

«—Στεφανία, της είπα, πρέπει να προσέχεις περισσότερο τον άντρα σου.

«Με κούταξε με απορία. «Αυτή η μικρή από το Τζάκσον ήρθε πάλι εδώ, συνέχισα. Νομίζω πως ο Ρόμπερτ σχεδιάζει να φύγει μαζί της... «—Δεν καταλαβαίνω, μου απάντησε. Ποιά είναι αυτή η μικρή;

«—Δεν ξέρεις τίποτα; είπα, κάνοντας τον έκπληκτο. Είπε μια νέα από καλή οικογένεια, που έχει ξετρελλαθεί με τον άντρα σου... Κι' ο Ρόμπερτ την αγαπάει... Πρέπει να φροντίσεις να τον συγκρατήσεις...

«—Δεν θα κάμω τίποτα, μου απάντησε. Η αγάπη του Ρόμπερτ ήταν για μένα η ζωή μου... Από τη στιγμή που με πρόδωσε δεν θέλω να ξέρω τίποτα πια...

«—Θα ξανασυζητήσουμε, είπα.

«Και βγήκα από το καμρίνι.

«Όλη αυτή η ιστορία για τη μικρή από το Τζάκσον ήταν ένα μεγάλο μυστικό. Το είχα πη με την ελπίδα πως θα κινούσε τη Στεφανία να ευπνήση από το λήθαργό της και να παίξει καλύτερα.

Ο Φράνκσον σταμάτησε για μερικά λεπτά.

«Σκέφτηκα, συνέχισε σε λίγο, πως ήταν χρέος μου να αποκαταστήσω τη μνήμη του Ρόμπερτ και φανέρωσα στη Στεφανία την αλήθεια... Αλλά... Αυτό ήταν το δεύτερο έγκλημά μου... Η σκέψις πως είχε σκοτώσει τον άντρα της, χωρίς λόγο, έκαμε το μυαλό της δυστυχισμένης να σαλεύει... Βρίσκεται τώρα σ' ένα ασυλό για τρελλούς, αν, βεβαίως, δεν έχει πεθάνει στο μεταξύ... Δεν τόλμησα ποτέ να ζητήσω πληροφορίες για αυτήν...

«Να γιατί δεν ξαναγύρισα στο θέατρο και δεν αισθανόμουν την παραμικρή επιθυμία να ξαναγυρίσω... Ζω σαν το σκουληκι, προσπαθώντας να δώσω μέσα στο πιοτό την άνομη του διπλού έγκλημάτος μου... Μην επιχειρήσεις να μοι δώσεις συμβουλές... Όχι... Όχι... Η ζωή μου δεν μπορεί να αλλάξει πια.

XENPY ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Νόμοι για τους Φιγκαρύ

Απαγορεύονται... τα κρεμμύδια κι' η φλυαρία

Οι κούρες κι' οι κομμωτές της Αμερικής έχουν να κάνουν συχνά με νόμους παράξενους, που επιβάλλουν τους πιο άπροσδόκητους περιορισμούς στο επάγγελμά τους. Στη Νεμπράσκα π. χ.— μια πολιτεία που διακρίνεται ως προς τη σοβαρή νομοθεσία της — ισχύει μια διάταξη που απαγορεύει στους κούρες να τρώνε κρεμμύδια την ώρα της δουλειάς τους! Κι' ένας άλλος νόμος, στην Ίντιάνα, απειλεί με αυστηρή τιμωρία τους μπαρμπερίδες που θα φοβρίζαν τυχόν τους ανήλικους πελάτες τους ότι θα τους κόψουν τ' αυτιά!...

Εξ άλλου οι κούρες της Αμερικής έχουν καταβάλει επανειλημμένες προσπάθειες, για να ματαιώσουν την ψήφισι ενός νόμου που θα όριζε φτηνότερη τιμή για το κούρεμα των... φαλακρών! Είναι ωστόσο αμφίβολο αν θα το επιτύχουν ως το τέλος, γιατί υπάρχουν πολλοί ενδιαφερόμενοι που ενεργούν να ψηφισθεί αυτός ο νόμος, με το λογικό επιχείρημα ότι οι κούρες εργάζονται λιγώτερο πάνω σ' ένα φαλακρό κεφάλι... Απ' το άλλο μέρος, οι Αμερικανοί Φιγκαρύ απαντούν ότι ένα τέτοιο μέτρο θα τους ζημιώσει υπερβολικά, γιατί έχουν πολλούς φαλακρούς πελάτες...

Οι κίνδυνοι αυτού του επαγγέλματος απέδειχθηκαν για μια ακόμη φορά πριν από λίγους μήνες, στο Σικάγο. Μια πελάτισσα ενός κομμωτή, 21 ετών κοπέλλα, του ζήτησε να της κόψει τα μαλλιά της κοντά, όπως επιβάλλει η μόδα. Όταν όμως κυττάχτηκε κατόπιν στον καθρέφτη, έφριξε κι' έβαλε τα κλάματα.

—Μου τα κόψατε πάρα πολύ! φώναξε στο σαστισμένο κομμωτή. Με καταντήσατε γελοία! Δεν μπορώ πια να δώ ανθρώπο, με τέτοια χάλια!...

Όταν μάλιστα ο προϊστάμενός της — έγχρως ίσως των κοντών μαλλιών — την είδε έτσι κουρεμένη και την απέλυσε, η κοπέλλα έσπευσε να υποβάλει μήνυση κατά του υπεύθυνου κούρεως. Κι' ο δικαστής, που ανέλαβε την υπόθεση, μη βρίσκοντας πώς αλλιώς να χαρακτηρίσει νομικά την άσυγχωρητη πράξη του κομμωτή, τον κατηγόρησε για... διατάραξη της δημοσίας τάξεως και τον τιμώρησε όσο αυστηρότερα του επέτρεπε ο νόμος!

Με την ευκαιρία αυτή, διάφοροι δικηγόροι συμβούλευσαν τους κομμωτές να εξασφαλίσουν στο εξής μ' ένα ειδικό νόμο από τέτοια ατυχήματα. Είναι όμως αμφίβολο αν οι ενδιαφερόμενοι θα λάβουν υπ' όψη την υπόδειξη, έφσον ξέρουν ήδη ότι υπήρξαν άτυχοι όσாகις έπεδιδων την ψήφισι ενός νόμου προστατευτικού για το επάγγελμά τους...

Δεν κατάφεραν π. χ. ποτέ να έμποδίσουν τις γυναίκες να κάνουν μόνες τους περμανάντ, στο σπιτί, με μια νέα χημική μέθοδο. Σήμερα, τα 30% των Αμερικανίδων δεν πηγαίνουν ποτέ στο κομμωτήριο.

Στην πολιτεία της Όρεγκόν, είχαν επιτύχει οι κομμωτές ένα νόμο που απαγόρευε κάθε «καλλωπισμό» στο σπιτί. Με τη διατύπωση όμως αυτή, ο νόμος έμποδισε τις γυναίκες ακόμη και... να πουντάρουν το πρόσωπό τους! «Οπως ήταν λοιπόν φυσικό, καταργήθηκε έπειτα από μια βδομάδα.

Ένας άλλος νόμος, στη Νεβάντα, δεν επέτρεπε σε μια κοπέλλα να κάνει περμανάντ σε μια φίλη της, στο σπιτί, με έξοδα της μίας ή της άλλης. Δεν το απαγόρευε όμως στην περίπτωση που θα είχε αγοράσει όλα τα απαιτούμενα κάποιο άλλο μέλος της οικογένειας τους! Κι' έτσι, κατάντησε ανώφελος στην πράξη ο νόμος αυτός που είχαν επιτύχει οι κομμωτές για να υποστηρίξουν τα συμφέροντά τους...

Απ' όλους όμως τους κούρες του κόσμου, οι Ρώσοι αντιτιμωρίζουν στη δουλειά τους τους μεγαλύτερους περιορισμούς. Πριν περιποιηθούν ένα πελάτη, πρέπει να πλύνουν καλά τα χέρια τους και να απολυμάνουν όλα τα εργαλεία τους, ακόμη και τα χτένια τους, με βραστό νερό ή με φαινικό οξύ. Αν τύχη να κόψουν τον πελάτη τους και δεν βάλουν άμεσα ειδικό πάνω στην πληγή, ή αν δεν δώσουν σε καθένα καθαρή πετσέτα, τιμωρούνται απ' το νόμο.

Το χειρότερο δέ απ' όλα — σύμφωνα με τη νοοτροπία των κούρες ολόκληρου του κόσμου — είναι ότι... τους απαγορεύεται αυστηρά να μιλούν, την ώρα της δουλειάς τους!

Επιδρομή εκτράχων

Οι κάτοικοι ενός δρόμου της αγγλικής πόλεως Ντέρμπι αντιμετώπισαν τελευταίως μια πρωτοφανή επιδρομή... Βατράχων, που είχαν ξεκινήσει από ένα γειτονικό κανάλι κι' είχαν πλημμυρίσει τα σπίτια τους. Οι τοίχοι κι' οι πόρτες μερικών καταστημάτων είχαν σκεπαστεί ολότελα από βατράχους. Τα υπόγεια είχαν γεμίσει απ' αυτούς.

Οι ένοικοι προσπαθούσαν του κάκου να τους απομακρύνουν με σκούπες, αντισηπτικά φάρμακα, κλπ., ή ρίχνοντάς τους νερό με όρμη μ' ένα σωλήνα.

Τέλος, έπιασε δυνατή βροχή, κι' οι βάτραχοι ξαναγύρισαν μόνοι τους στο κανάλι. Γιατί η επιδρομή τους ώφειλετο στη μεγάλη κι' άσυνήθιστη ξηρασία.

Ο έρως νικά

Στην αίθουσα του γιατρού, κάβεται στριμωγμένη στη γωνία του καναπέ μια κοπέλλα, που έχει κρυμμένο το μισό πρόσωπό της με μια εσάρπα ρόζ, πλεχτή. Είναι φτωχικά ντυμένη. Τα δαχτυλά της που παίζουν νευικά με το χερούλι της κόκκινης τσάντας της είναι λεπτά και ωχρά σαν κέρινα. Το δέρμα της είναι απαλό και τα νύχια της, αν και άβασφα, περιποιημένα.

Δίπλα της πήγε και κάθισε μια γυναίκα του λαού μ' ένα αγοράκι ως 15 χρονών, χλωμό με μαύρα μάτια, που η αδυναμία του προσώπου του τα έκανε πολύ πιο μεγάλα. Η γυναίκα το έσφιγγε στο στήθος της σιγανά. Το παιδί όλη την ώρα είχε προσκολλημένα τα μάτια του πάνω σ' ένα ρολό, μια πλάκα ακτινογραφίας που κρατούσε στα σκελετωμένα χέρια του. Σήκωσε ξαφνα το κεφάλι του, κούταξε τη γυναίκα στα μάτια και της είπε:

—Κατάλαβες, μαμά, τί είπε ο γιατρός; Η πλάκα αυτή είναι πιο καθαρή από τις άλλες.

—Ναί, χρυσό μου, κατάλαβα.

Η κοπέλλα όλη αυτή την ώρα δεν είχε ξεκολλήσει τα μάτια της από τη γυναίκα και το άρρωστο παιδί της. Η καρδιά της σφίγγεται από τη θλίψη και βάθελε να κλάψει για να ξελασρώσει.

Αισθάνεται τον πόνο να την συντρίβει αυτό το πρίνι. Στο πρόσωπο του παιδιού εκείνου, με την πλάκα της ακτινογραφίας στο χέρι και με τα στεγνά χείλη από τον πυρετό, νομίζει πως βλέπει τη δική της εικόνα, τη δική της αρρώστεια.

Ένας χρόνος, τώρα, έχει περάσει από τη νύκτα εκείνη, που ύστερα από ένα βασανιστικό κι' επίμονο βήχα έκανε αιμόπτυσι.

Δεν είναι τίποτα το σοβαρό είχε πη ο γιατρός. Χρειάζεται, όμως ανάρπασι και υπερσιτισμός.

Οι γονείς της που ήσαν πλούσιοι τη μετέφεραν άμεσα σε μια έπαυλη στο Μαρσούι, όπου με τη συντροφιά της μητέρας της και τις περιποιήσεις μιας πιστής υπηρέτριας περνά πια τον καιρό της.

Ο γιατρός που την επισκέπτεται μια φορά τη βδομάδα της λέει διαρκώς πως «παει καλύτερα», αλλά η Μόλη που είναι μόλις είκοσι χρονών δεν την αισθάνεται αυτή την καλλιτέρευσι. Κι' όμως στα γράμματά της, που έχει όλο τον καιρό πια να γράφει στον αγαπημένο της Τάκη, με τον οποίο είχε αρραβωνιαστεί λίγο πριν αυτός φύγει για το εξωτερικό για να τελειοποιήσει τις σπουδές του στην Ιατρική, ποτέ δεν ανέφερε για την αρρώστειά της.

Είχε, όπως στιγμές που αναρωτιόταν: «Πρέπει να του το κρύψω; Θα νιώθω ή δεν θα νιώθω καλά;».

Σε κάτι τέτοιες στιγμές την τάραζε η αμφιβολία και ήθελε να ρωτήση και κανέναν άλλο γιατρό για την πορεία της αρρώστειάς της.

Ετσι με τη βοήθεια της υπηρέτριας, μια μέρα που έλειπε η μητέρα της στην Αθήνα, ξεκίνησε για τον Πειραιά, για να βρη έναν περίφημο γιατρό που της είχαν συστήσει.

Και νά, τώρα, βρίσκεται σ' αυτό το θλιβερό περιβάλλον. Έχει χάσει την ψυχραιμία της κι' είναι έτοιμη να κλάψει. Γύρω της πρόσωπα χλωμά, αδυνατισμένα, αψηχημένες ματιές, ψυχές γεμάτες από τον τρόμο μιας αρρώστειας που φοβούνται μη τους οδηγήσει σύντομα στο θάνατο.

Η Μόλη απάντα άκεφα και με λίγες λέξεις στις ερωτήσεις που της απευθύνουν από περιέργεια οι άλλοι άρρωστοι γύρω της.

—Ποιος είναι πρώτος; ακούστηκε έξω από τη φωνή του γιατρού, από τη μισάνοιχτη πόρτα.

Η Μόλη τινάχτηκε απότομα και προχώρησε. Νοιώθει τα πόδια της να την πηγαίνουν μηχανικά και φοβάται μην πέση. Έχει χάσει το θάρρος της, τ' αυτή της βουίζου...

Μια έσωτερική φωνή αντηχεί: —Τί θα πη ο γιατρός; Τί θα πη ο γιατρός;

Η Μόλη ντύνεται μπρος στο μηχανισμό του σκατενίου θαλάμου όπου την εξέτασε ο γιατρός. Τέλος στήριξε με αγωνία το μάτι της στα δικά του και ρώτησε: —Λοιπόν, γιατρέ;

—Πρέπει να βγάλεις μια πλάκα και ναρθείς με τη μητέρα σου εδώ... της λέει ο γιατρός.

Δεν έχω μητέρα, γιατρέ, δεν έχω κανένα. Είμαι μεγάλη πια και μπορώ ν' ακούσω ό,τι θα μου πητε.

Ο γιατρός την κούταξε με κάποια συμπάθεια, της έπιασε το χέρι και της είπε μιλώντας της σιγανά σαν πατέρα: —Παιδί μου, δεν μπορώ να σου κάνω ούτε πνευμοθώρακα... είναι και οι δυο σου πνεύμονες πειραγμένοι, διπτυνώσι...

Η Μόλη χαλάρωσε και πιάστηκε από το χέρι του για να μην πέση. —Κάνε κουράγιο... Ένα δυο χρόνια στη Σιστηρία και... και θα γίνεις καλά με τα νέα μέσα της επιστήμης... της απάντα ο γιατρός με καλσύνη.

Ευχαριστώ, γιατρέ μου. Θ' ακολουθήσω τη συμβουλή σας, ψιθύρισε η Μόλη και βγήκε από την κλινική.

Πήρε ένα ταξί και όταν βρέθηκε μέσα στο αυτοκίνητο έσπευσε σ' ένα απαρνηγόριο κλάμα.

Ευτυχώς η μαμά της δεν είχε γυρίσει ακόμα και μπορούσε να γράψω αυτά τα λίγα λόγια στον Τάκη! «Είμαι πια καλά...»

Δεν πρόκειτα να γίνω καλά. Μη βασίσω πια στον άρρωστο μου. Χάρισε γι' αυτό πια... Μ'ΟΛΗΝ.

Στο γράμμα πουστέλιε η Μόλη αεροπορικά ήρθε μια τηλεγραφική απάντησι:

«Ερχομαι — Τάκη».

Είπατε από δυο μέρες στη μεγάλη βεράντα της επαύλεις, η Μόλη εαπλωμένη σε μια αναπαυτική πολυθρόνα άκουγε τον Τάκη να της λέη:

—Θ' αναλάβω έγω, αγαπημένη μου Μόλη, τη θεραπεία σου και δεν θα φύγω από κοντά σου, αν δεν γίνης εντελώς καλά.

Κι' έπειτα... θα φύγης; ρώτησε με λαχτάρα η Μόλη.

—Ναί, αγάπη μου, για να πάω να βγάλω τις άδειες του γάμου μας!...

Και σκύβοντας φίλησε, με πάθος, τα φωνερά απ' την άρρωστη μάτια της...

MIPANTA

Η ιστορία της πούντρας

Πουντράρισμένοι στρατιωτικοί και... παπάδες

Μπορεί ν' ανατρέξω κανείς στην αρχαιότητα, πολύ μακρύτερα απ' την εποχή του Ήσου Χριστού, για ν' αποδείξη ότι η πούντρα είχε παλιά όσο και ο κόσμος.

Ο Ηρόδοτος, επί παραδείγματι, που ζούσε τον 5ον αιώνα π.Χ., αναφέρει ότι οι γυναίκες της Σκυθίας άλειφαν το σώμα τους με μια λεπτή σκόνη από αρωματικά έξλα, κοπανισμένα καλά με μια μεγάλη πέτρα. Τί άλλο ήταν αυτό, παρά ένα είδος πούντρας;

Ο Πλίνιος πάλι διηγείται ότι στον καιρό του, οι Ρωμαίοι μυροποιοί πουλούσαν πούντρες από κιμωλία, κι' ότι προμηθεύονταν την πρώτη ύλη τους απ' την Κρήτη (γι' αυτό κι' η κιμωλία ονομαζόταν λατινικά «κρέτα», είχε δηλαδή το ίδιο όνομα με τη μεγάλη λήνησο). Προσθέτει δε ότι τα μίγματα που χρησιμοποιούν για την εξέλειψι των ρυτίδων του προσώπου, είχαν ως βάσι τους το στουπέτσι, φιλοκοπανισμένο και κοκκινισμένο.

Επίσης οι Ρωμαίοι έκαναν μεγάλη χρηση γύψου, ώχρας αλευριού και κιναδόρεως. Η ίρις της Ίλλυρίας δεν έλειπε απ' τις περισσότερες πούντρες.

Στον καιρό του 'Οβιδίου, του 'Ιουδενάλη και του Μαρτιάλη, το αλεύρι είχε αρχίσει ν' αντικαθίσταται από άμυλον (τη συνηθισμένη κόλλα του κολλαρίσματος). Το προϊόν αυτό ονομάσθηκε έτσι, γιατί δεν περνούσε απ' το μύλο. Η μέθοδος της παρασκευής του ήταν η εξής: «Έβαζαν τα σπείρια του σταριού να μουσκεύουν σε νερό, που το ανανέωναν πολλές φορές την ημέρα. Αφού μαλάκωναν καλά, τα πιέζαν δυνατά μέσα σε πανί ή σε πανέρινα. Έτσι, αποχωρίζονταν το άμυλον απ' τη γλουτένη του σταριού. Το άπλωναν έπειτα στον ήλιο για να στεγνώση, το έλυων με το χέρι και τόκαναν λεπτή σκόνη.

Οι πούντρες και τα φτιασίδια είδαν ημέρες δόξας ιδίως στην εποχή της Αναγεννήσεως. 'Επί βασιλείας Λουδοβίκου 14ου, οι Γάλλοι αλφικοί, άντρες και γυναίκες, έκαναν υπερβολική χρηση στουπέτσιου και κόκκινου χρώματος, που προέρχονταν απ' την Ισπανία. Επίσης χρησιμοποιούσαν πούντρες από τάλκ, ψημένο στο φούρνο και φιλοκοπανισμένο.

Ανάμεσα στα καλλυντικά που χρησιμοποιούν για την αλλαγή του χρώματος του δέρματος, είχε τότε την πρώτη θέση ένα μίγμα με βάσι του τα κοπανισμένα μαργαριτάρια. Περιττόν να πούμε ότι κόστιζε πανάκριβα και προοριζόταν μόνο για τους πλουσίους άριστοκράτες.

Όστόσο, μέχρι πρό όλίγου καιρού, ένας Παρισινός μυροπώλης εξακολουθούσε να φτιάχνει μια πούντρα για το πρόσωπο από μαργαριτάρια.

Στα χρόνια του Λουδοβίκου 15ου και του Λουδοβίκου 16ου, άντρες και γυναίκες ήσαν όλοι πουντράρισμένοι... ακόμη κι' οι στρατιωτικοί, οι παπάδες κι' οι καλόγερς!

Αλλά και στην Επανάσταση δεν έλειψε καθόλου η πούντρα, φτιαγμένη ιδίως από άμυλον. Στην εποχή της Παλινωρθώσεως, εμφανίσθηκαν πούντρες από χρωματιστό τάλκ, σε σχήμα ταμπλέτας. Ήταν οι πρόδρομοι της πούντρας σε «κομπιμέν», που χρησιμοποιείται τόσο πολύ στην εποχή μας.

Απ' το 1850, οι χημικοί αύξησαν τον αριθμό των συστατικών της πούντρας. Σχημά δε τα υλικά αυτά ήσαν επικίνδυνα, γιατί οι μυροπώλη άγνοούσαν τους στοιχειώδεις νόμους της βιολογίας και της τοξικολογίας.

Χρησιμοποιούσαν τότε πολύ το υπομυρικό βισμούθιο, το ανθρακικό βισμούθιο (πιο δηλητηριώδες απ' το στουπέτσι), την αντιπρίνη, ακόμη και το σμυλίμει! Χειρότερα όμως απ' όλα αυτά για το πρόσωπο ήταν η σκόνη από γνή διατομή...

Αυτή αποτελείται κυρίως από κρυσταλλικό πυρίτιον. Δεν έχει δηλητηριώδεις ιδιότητες, αλλά «τρώει» το δέρμα κι' ανοίγει τους πόρους τόσο πολύ, ώστε το πρόσωπο γεμίζει από μικρές κοιλοότητες όρατες με το μάτι.

Οι νεώτερες πούντρες είναι απηλλαγμένες απ' τα βλαβερά αυτά συστατικά, κι' έτσι μπορεί κάθε κυρία ή δεσποινίς να τις μεταχειρίζεται δίχως φόβο.

Γραμματόσημα χωρίς τιμή

Στην Κίνα εξεδόθησαν γραμματόσημα χωρίς ν' αναγράφεται πάνω σ' αυτά τιμή. Έχουν μόνο ένα διακοσμητικό σήμα και η τιμή τους κανονίζεται ημέρα με την ημέρα. 'Ος γνωστόν, ο πληθωρισμός αποτελεί ενδημική ασθένεια στην Κίνα και, από την εποχή του τερατισμού του πατέμου, έχει ενταθί σ' πολύ μεγάλο βαθμό. Οι τιμές των πραγμάτων αλλάζουν από τη μία στιγμή στην άλλη. Τα γραμματόσημα δεν μπορούσαν λοιπόν, παρά ν' ακολουθήσουν το γενικό κανόνα.

Τό θ' παιδί του Φονιά

Δραματικό διήγημα

μή. "Ενας στεναγμός φούσκωσε τὸ στήθος του.

— Σκέφθηκα λοιπὸν τὸ παιδί μας... ξανάπε.

"Η σταθερή, ἡ ἄγρια φωνή του μαλάκωσε τώρα ξαφνικά. Κι ἄρχισε νὰ μιλά, ὅσο μπορούσε, πὶς σιγά:

— "Ὁ "Αντρέ θά'ναι τώρα δέκα τεσσάρων ἐτῶν. Πήγαινε τὸν σὲ εἰδικὸς γιὰτροὺς νὰ τὸν παρακολουθήσουν. Εἶναι καιρὸς ἀκόμα, ἂν ἔχη μέσα τοὺς σπέρματα τοῦ ἐγκλήματος, νὰ τὸν σώσωμε. Δὲν μετανοῶ γιὰ ὅτι ἔκανα. Δὲν ἔχω τύψεις, μὰ θέλω νὰ προφυλάξω τὸ παιδί μου ἀπ' τὸν κακὸ δρόμο. Δὲν θέλω νὰ γίνῃ αὐριο ἕνας κακοῦργος σὰν τὸν πατέρα του.

Οἱ λέξεις ἔβγαζαν μὲ δυσκολία ἀπ' τὸ στόμα του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰν ἔκφρασι πόνου.

"Η Μισελὲν ἐνοίωσε οἶκτο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἄλλοτε ἀγαπήσει. Καὶ ξαφνικά γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὸ μελλοθάνατο ἀπ' τὸ μαρτύριό του, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πεθάνῃ δίχως πόνο κι' ἀπόγνωση, εἶπε ψέμματα. Εἶπε κάτι ποὺ ὁ κατάδικος θὰ τ' ἀκούγε ἀδιάφορα, γιὰτί, ἀσφαλῶς, δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά. Τοῦ ἀπάντησε, σταθερά, ἀποφασιστικά:

— "Ἡσώχασε... Τὸ παιδί, ὁ "Αντρέ, δὲν εἶναι δικό σου. Σὲ εἶχα ἀπατήσῃ πρὶν ἀπὸ δέκα τρία χρόνια μὲ κάποιον ἄλλο!...

"Ὁ κατάδικος τὴν κύτταξε πίσω ἀπ' τὰ σίδερα κάπως κατὰπληκτος σὰν τῆς ἔλεγε: «'Εσύ; 'Εσύ τὸ ἄθωο παρθενικὸ πλᾶσμα εἶχες δυὸ συγχρόνως φίλους; Μὰ εἶνε δυνατό;». "Αλλά, σκέφθηκε πάλι, τί τ' ὀφείλομαι τώρα νὰ διερωτώμαι καὶ νὰ κάνω ὑπολογισμούς...

"Ὁλα τελείωσαν γιὰ μένα.

"Η Μισελὲν τοῦσφιξε μὲ συμπόνοια τὸ χέρι κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, γρήγορα, καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἡ συγκίνησίν της... Μὰ ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἄρχισε νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλλητά...

ZAN PAMΩ

Πλευσίσις στὰ γεράματα

Πῶς θὰ σὰς φανῇ, ἂν μάθετε πὺς μπορεῖ νὰ κληρονομήσετε 200 ἑκατομμύρια λίρες;... Κάποιος Φίλιπ Γούλεϋ λοιπὸν, ἀπ' τὸ Ρέξχαμ τῆς "Αγγλίας, δοκίμασε τελευταίως αὐτὴ τὴν συγκίνησι. Γιατί ὑπόρρισε ἐπιτέλους, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰν ἐτῶν ἀγῶνες, ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε ὁ μόνος ἀπόγονος τῆς περιφημοῦς οἰκογενείας "Εντγαντ, στὴν ὁποία ἀνήκε τὸ ἔδαφος ὅπου βρίσκονται σήμερον τὸ Μπροντγουαί κι' ἡ Γουὼλ Στρήτ τῆς Ν. "Υόρκης.

"Ὅστόσο, ὁ Γούλεϋ εἶνε τώρα 74 ἐτῶν, κι' ἔτσι δὲν ἔχει πιά μεγάλες πιθανότητες ν' ἀπολαύσῃ αὐτὸν πλοῦτον, ἂν ἐπιτύχῃ τελικὰ νὰ τὸν πάρῃ. Θὰ τὸν χάρουν μάλλον οἱ δυὸ γιοιοὶ του.

Τὰ μυστήρια τοῦ νεροῦ

Τὸ πῶς ἀνῶμαλο στοιχεῖο τῆς φύσεως

"Αποτελεῖ φυσικὰ κοινοτοπία τὸ νὰ πούμε ὅτι τὸ νερὸ εἶναι τὸ ἐπικρατέστερον στοιχεῖον στὸν Πλανήτη μας καὶ νὰ ὑπενθυμίσωμε ὅτι ἀποτελεῖ τὰ 65% τοῦ ὁργανισμοῦ μας καὶ τὴν κυριώτερη τροφή του καὶ ὅτι χωρὶς αὐτὸ ἡ ζωὴ θὰ ἦταν ἀδύνατη. Τὸ βλέπομε σὰν τὸ ἀπλούστερο στοιχεῖο τῆς φύσεως. Καὶ οἱ ἐπιστήμονες, ἄλλωστε, δὲν τὸ ἐβλεπαν διαφορετικὰ ὡς προχθές ἀκόμη. "Αλλὰ ἀπὸ μερικά χρόνια, οἱ φυσικοὶ καὶ οἱ χημικοὶ ἄρχισαν ν' ἀνακαλύπτουν τὸ νερὸ μερικὲς πολὺ περιεργές ιδιότητες, ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ τὸ χαρακτηρίσουν σὰν τὸ πῶς «ἀνῶμαλο υγρὸ», ποὺ ὑπάρχει στὴ φύσι.

"Ανῶμαλο τὸ νερὸ; Κι' ὅμως αὐτὸ εἶναι ἡ πραγματικότης. Καὶ θὰ δοῦμε ἀμέσως τὸ λόγο.

"Απὸ τὸ σχολεῖο μάθαμε ὅλοι ὅτι ὁ τύπος τοῦ νεροῦ εἶναι Η.Ο., πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ἄτομα υδρογόνου κι' ἓνα ἄτομο οξυγόνου.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκριβῶς ἐμφανίζεται ἡ πρώτη ἀνωμαλία τοῦ νεροῦ. Γιατί ὅλες οἱ ἐνώσεις υδρογόνου μὲ στοιχεῖα ἀνάλογα πρὸς τὸ οξυγόνο (μεθάνιο, ἀμμονία, υδροχλωρίον, υδροθειον, κλπ.) ὑπὸ συνήθη θερμοκρασία καὶ πίεσις εἶναι υγρὰ κι' ὄχι υγρά. "Αλλὰ τὸ νερὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὸν κανόνα καὶ μὰς δίνει τὸ τόσο γνῶριμο σὲ ὅλους μας υγρὸ.

Μιὰ ἄλλη ἀνωμαλία τοῦ νεροῦ εἶναι ἡ ἐξῆς: "Ὅταν πηγνύται αὐξάνει σὲ ὄγκο, ἀντίθετα μὲ τὰ ἄλλα υγρά, ποὺ, στὴν κατάστασι τῆς πύξεως, ἐλαττώνονται σὲ ὄγκο. Καὶ γι' αὐτὸ, ὅταν ἀφήσωμε ἓνα κομμάτι πάγου νὰ λυθῇ, ὁ ὄγκος τοῦ νεροῦ ποὺ θὰ μὰς δώσῃ θὰ εἶναι μικρότερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε στὴ στερεὴ κατάστασι ὁ πάγος αὐτός.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι ἀντίθετο στοὺς συνηθισμένους φυσικοὺς νόμους, ποὺ μὰς λένε ὅτι ἓνα σῶμα αὐξάνει σὲ ὄγκο, ὅταν περνᾷ ἀπὸ τὴ στερεὴ κατάστασι στὴν ὑγρὴ. "Η τῆξις εἶναι ἓνα ἀπλὸ φαινόμενο, ποὺ ξετυλίγεται ὡς ἐξῆς περίπου: Στὴ στερεὴ κατάστασι τὰ μόρια ποὺ ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα βρίσκονται σὲ σταθερὲς θέσεις μεταξύ των καὶ εἶναι στοιβαγμένα μὲ μεγάλῃ τάξι. Στὴν ὑγρὴν κατάστασι, ἀντίθετα, τὰ μόρια ἀπελευθεροῦνται καὶ περιστρέφονται πρὸς ὅλες τὰς διευθύνσεις. Στὸ στερεὸ σῶμα ἐπικρατεῖ, λοιπὸν, ἡ τάξις, ἐνῶ στὸ ὑ-

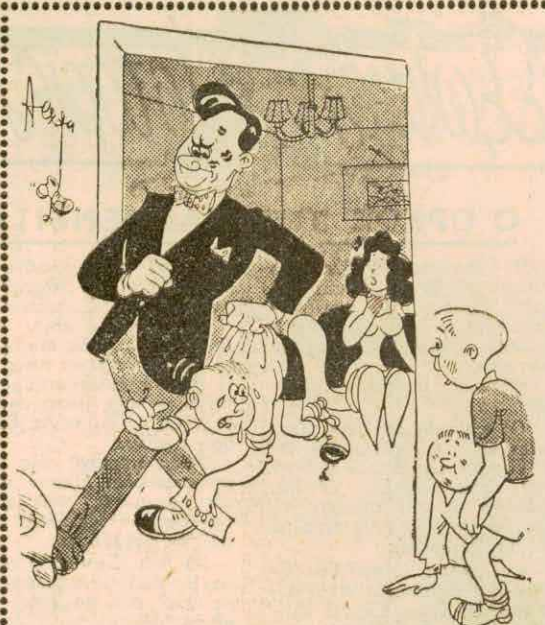
γρὸ ἡ ἀναρχία. Εἶναι φυσικὸ καὶ λογικὸ, συνεπῶς, ἓνα σῶμα σὲ ὑγρὴν κατάστασι νὰ ἔχῃ μεγαλύτερο ὄγκο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε ὅταν ἦταν σὲ στερεὴν κατάστασι. "Εἶσι δηλαδὴ γίνεταί συνήθως.

"Αλλ' ὅπως εἶπαμε στὸ νερὸ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. "Ὁ ὄγκος του σὲ ὑγρὴν κατάστασι εἶναι μικρότερος ἀπὸ τὸν ὄγκο του σὲ στερεὴν κατάστασι (πάγος). Αὐτὸ συμβαίνει λόγω τῆς ἀσυμμετροῦ διατάξεως τῶν ἀτόμων τοῦ νεροῦ, ποὺ ἀποτελοῦν ἓνα σύμπλεγμα σὲ σχῆμα V, μὲ τὸ ἓνα σκέλος μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. "Η τάξις, λοιπὸν, δὲν εἶναι πλήρως στὴν κατάστασι τῆς πύξεως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὁ πάγος μὰς παρουσιάζεται μὲ ὄγκο μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ θὰ πρεπε νὰ ἔχῃ, ἂν ἡ διατάξις τῶν μορίων του ἦταν ὁμαλὴ καὶ συμμετρικὴ. "Αντίθετα, μ' ὅλη τὴν ἀναρχία ποὺ ἐπικρατεῖ στὸ νερὸ, σὲ ὑγρὴν κατάστασι, τὰ μόρια ἐμπλέκονται τὰ μὲν στὶς τροχιὰς τῶν δὲ καὶ πιάκων μικρότερο ὄγκο. "Ενα ἀπλὸ παράδειγμα θὰ μὰς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ καταλάβωμε. "Αν ἔχωμε μερικά τοῦβλα ἀκανόνιστου σχήματος καὶ θελήσωμε νὰ τὰ βάλωμε μὲ τάξι, ὁ ὄγκος ποὺ θὰ πιάσουν θὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ὄγκο τῆς λασπῆς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦνται, ἐνῶ, κανονικά, τὸ ψημμένο καὶ ἐξηρὸ τοῦβλο εἶναι μικρότερο σὲ ὄγκο ἀπὸ τὴν ποσότητα τῆς ἀψήτης λασπῆς μὲ τὴν ὁποίαν τὸ φτιάξαμε.

Μιὰ ἄλλη ἀνωμαλία τοῦ νεροῦ εἶναι ὅτι παρουσιάζει τὴν ἐλάχιστη πυκνότητα στὴ θερμοκρασία τῶν 4 βαθμῶν καὶ ὄχι στὴ θερμοκρασία τοῦ μηδενός, ὅπως ἔπρεπε νὰ συμβαίη κανονικά. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ πάγος εἶναι ἐλαφρότερος ἀπὸ τὸ νερὸ. "Η τῆξις τοῦ πάγου, ποὺ ἀρχίζει μόλις ἡ θερμοκρασία ξεπεράσῃ τὸ μηδὲν, συμπληροῦται στοὺς 4 βαθμούς. Τῇ στιγμῇ αὕτη διαλύονται καὶ τὰ τελευταία κομματάκια πάγου ποὺ εἶχαν παραμείνει ἀδιάλυτα ὡς τότε. Τί συμβαίνει, λοιπὸν, στὴ θερμοκρασίαν τῶν 4 βαθμῶν; "Ὁλόκληρο τὸ κομμάτι τοῦ πάγου, ποὺ εἶχαμε ἀρχίσει νὰ θερμαίνωμε, ἔχει μεταβληθῇ σὲ νερὸ, δηλαδὴ σ' ἓνα σῶμα βαρύτερο ἀπὸ τὸν πάγο καὶ συνεπῶς πυκνότερο. Μετὰ τὴ θερμοκρασίαν τῶν 4 βαθμῶν, τὸ νερὸ ἀρχίζει νὰ συμπιεζέται ὅπως καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλο υγρὸ. "Η πυκνότης του ἐλαττώνεται, δηλαδὴ, ὅσα αὐξάνει ἡ θερμοκρασία του.

Τὸ νερὸ, ἐξ ἄλλου, ἔχει τὴν μεγαλύτερη εἰδικὴ θερμότητα ἀπὸ ὅλα τὰ υγρά καὶ τὰ στερεὰ σώματα, πρᾶγμα ποὺ ὀφείλεται ἐπίσης στὴν διάταξι τῶν μορίων ποὺ τὸ ἀποτελοῦν. "Η εἰδικὴ θερμότης τοῦ νεροῦ εἶναι δέκα φορές μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκεῖνην τοῦ σιδήρου, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι χρειαζόμεστε δεκάπλάσιαν θερμότητα γιὰ νὰ ἀνυψώσωμε κατὰ ἓνα βαθμὸ τὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ παρὰ γιὰ μιὰ ἴση μάζα σιδήρου. (Εἰδικὴ θερμότης ἓνος σώματος καλεῖται ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς θερμίδων, γιὰ ν' ἀνυψωθῇ κατὰ 1 βαθμὸ τοῦ ἑκατονταδύτου ἡ θερμοκρασία ἓνος χιλιόγραμμου ἀπ' αὐτό. Τοῦ νεροῦ, λοιπὸν, ἡ εἰδικὴ θερμότης εἶναι 35, ἐνῶ τοῦ σιδήρου 3,5 περίπου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι γιὰ νὰ ἀνυψώσωμε κατὰ ἓνα βαθμὸ τὴ θερμοκρασία ἓνος κιλοῦ νεροῦ χρειαζόμεστε 35 θερμίδες, ἐνῶ γιὰ νὰ ἀνυψώσωμε κατὰ ἓνα βαθμὸ τὴ θερμοκρασία ἓνος κιλοῦ σιδήρου χρειαζόμεστε μόνο 3,5 θερμίδες).

"Ὅπως βλέπετε, τὸ νερὸ εἶναι τὸ πῶς παράξενο καὶ πῶς ἀνῶμαλο ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Οἱ φυσικοὶ πρὸ τὸ μελετοῦν πεφτουν ἀπὸ ἐκπλήξεως σὲ ἐκπλήξι. Κι' ὥστόσο, γιὰ μὰς, τοὺς ἀμύητους, τὸ νερὸ δὲν εἶνε παρὰ τὸ πῶς ἀπλὸ καὶ τὸ πῶς συνηθισμένο πρᾶγμα τοῦ κόσμου...

— Εἶδατε, ρὲ μάγκες, τί δύσκολα ποὺ βγαίνουν σήμερα τὰ λεπτά;...

(Τοῦ "Αρχέλαου)

Τί γίνεκε, μωρὲ "Αντρέα, τόσα χρόνια; "Εμαθα πὺς παντρεύτηκες. Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ γάμο σου;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

"Ὁ ψυχίατρος: Τὸ σχέδιό μου τόκαμε ἓνας πελάτης μου ἀρχιτέκτων!

(Τοῦ Σ. Πολωνάκη)

**Εξασφαλίζετε τὸ μέλλον
τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν
μοναδικὸν οἶκον ἐμπιστοσύνης**

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ“

ΚΟΙΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ-ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΛΟΝΔΙΝΟ
ΒΙΚΤ ΟΥΓΚ 48-49
ΚΡΗΣΙΣ ΤΗΛ. 51-051

Διὰ θύματα πολεμῶν
καὶ ἀνταρτοπολεμικῶν
διὰ τὰς ἐν ἡμῶν...

Εἰς πλὴν διάκειται
ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΙΑ
ΔΙΟΥΡΙΝΙΑ...

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΚΑΙ
ΕΞΟΤΕΡΙΚΕΣ.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝΣΙΤΑ

Η νέα που μπήκε στο μπαρ του Φορτ - Γκάρλαντ ήταν όμορφη, μα φαινόταν τσακισμένη από την κουράση και έδεσπεσε άμέσως σε λυγμούς.

Μερικοί κυνηγοί πήγαν κοντά της.

Οι κυνηγοί έστεκαν τώρα γύρω της κι αναρωτιόνταν τι έπρεπε να κάμουν για να την παρηγορήσουν. Άλλα, ξαφνικά η νέα σήκωσε το κεφάλι της και τους είπε με ραγιαμένη φωνή:

— Τό πτώμα του δόν Έσπινόζα βρίσκεται στην είσοδο του Σάγγκουε ντε Κρίστο, κοντά στο ξέφωτο που ανοίγει η περυσινή πυρκαϊά. Πηγαίνετε να το πάρετε.

Όλοι αναγνώρισαν τότε την όμορφη Καρμενσίτα, την αδελφή του δόν Έσπινόζα.

— Άλλ' είχαν ακούσει καλά; Είχε πη το πτώμα; Ο δόν Έσπινόζα είχε πάθει, λοιπόν, να ζή;

— Τον σκότωσα εγώ, με τα χέρια μου πριν από λίγη ώρα, όπως του το είχα τάξει! είπε η Καρμενσίτα.

Ξαφνικά τινάχτηκε και τα δάχτυλά της σφίχθηκαν πάνω στη λαβή του πιστολιού της.

Θα σκότωσα σαν το σκυλί, φώναζε, όποιον τολμήση να τον πειράξει ή να του κόψη το κεφάλι για να το παρουσιάσει στις αρχές και να εισπράξει το ποσό της έπιθυμίας. Αυτό το ποσό θα το πληρώσω εγώ με δικά μου λεφτά σε κείνους που θα πάνε να αέσουν εδώ το πτώμα του αδελφού μου.

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

M. Λαμπρόπουλος
Άγ Κωνσταντίνου 12
Τηλ 53.100

ΣΗΜ.—Αί προσκομίζονται το παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι

Κα Φορέματα και ταξιδιό

Η επιτυχία

ΕΙΝΑΙ ΕΞΗΦΑΛΙΣΜΕΝΗ ΟΤΑΝ Η ΔΟΚΙΜΗ ΤΩΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΚΟΡΙΣΕΙΣ ΛΑΙΤΕΣ ΚΑΙ ΣΟΥΤΙΕΝ

ΦΛΕΞ ΦΟΡΜ

Ερμού 50

Αποκλειστική πώληση

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΚΟΝΤΩΣΗ

ΔΕΚΟ

μόνο που έκαιαν ήταν πως ώρισαν ένα σοβαρό ποσό για κείνον που θα τους πηγαίνε το κεφάλι του ή θα τον σκότωνε.

Μα ποιος τολμούσε να καταδιώξει το δόν Έσπινόζα, που ήταν ο καλύτερος σκοπευτής της Αθαμπάσκα και που, όπως ήξεραν όλοι, κοιμόταν πάντα με το ένα του μάτι;

Η μόνη που ευχαριστήθηκε από την απόφαση που είχε πάρει η αστυνομία ήταν η Καρμενσίτα. Γιατί η επιθυμία της ήταν να τον σκοτώσει με τα ίδια της τα χέρια. Αυτό το είχε όρκησθη πάνω στον τάφο του αγαπημένου της Τομ.

Στην Αθαμπάσκα όλοι ήξεραν τον όρκο της. Μα κανείς δεν πίστευε πως θα τον εκπλήρωνε. Άλλ' η Καρμενσίτα δεν ήταν από τις γυναίκες που λένε δυο φορές το ίδιο πράγμα.

Μια μέρα, η νέα εξαφανίστηκε από το ράντσο. Οι κυνηγοί που γυρίζαν προς το μέρος του Φορτ - Γκάρλαντ ή του Φορτ - Φρέν την συναντούσαν κάπου - κάπου. Μα η Καρμενσίτα εύρισκε διάφορες προφάσεις για να δικαιολογήσει την παρουσία της. Κι έπειτα, σ' αυτά τα μέρη οι άνθρωποι δεν κάνουν έρωτ ήσεις ο ένας στον άλλον. Άκουσε μόνο τι τους λέει ο συνομιλητής τους και κάνουν πως τον πιστεύουν κι όταν ακόμη καταλαβαίνουν πως τους λείπει ψέματα.

Ένα βράδυ που η Καρμενσίτα περνούσε από το δάσος του Σάγγκουε ντε Κρίστο ανακάλυψε τυχαίως το κρησφύγετο του αδελφού της. Θα μπορούσε, βέβαια, να τον σκοτώσει σαν το σκυλί, γιατί ο δόν Έσπινόζα είχε γυρισμένες τις πλάτες προς το μέρος της. Άλλ' η νέα δεν το ήθελε. Όχι, δεν θα δολοφονούσε τον αδελφό της. Το σωστό ήταν να του δώσει την ευκαιρία να υπερασπισθεί τον εαυτό του. Άποφασίσε, λοιπόν, να περιμένει να ημερώσει.

Όταν ημερώσε, η Καρμενσίτα εξέτασε με προσοχή το όπλο της κι έπειτα προχώρησε με σταθερό βήμα προς το μέρος όπου βρισκόταν ο αδελφός της.

Ο δόν Έσπινόζα τοίμαζε εκείνη τη στιγμή το αλογό του κι ο θόρυβος των βημάτων της αδελφής του τον έκανε να γυρίσει το κεφάλι, ενώ το χέρι του σφίγγε τη λαβή του πιστολιού του.

Η Καρμενσίτα κι ο δόν Έσπινόζα βρέθηκαν με τα πιστόλια στα χέρια και τα δάχτυλά της σκανδάλη.

Άλλ' η νέα πρόλαβε τον αδελφό της κατά ένα χιλιοστό, κατά ένα εκατομμυριοστό, κατά ένα δευτερολέπτου. Κι η σφαίρα, φεύγοντας από το όπλο της, χτύπησε το δόν Έσπινόζα ανάμεσα στα δυο μάτια και τον ξάπλωσε νεκρό.

Η Καρμενσίτα δεν ξαναγύρισε στο ράντσο της. Την ίδια μέρα, έφυγε για το Έντιντον, όπου ντύθηκε το ράσος της μοναχής στη γυναικεία μονή των Άδελφών του Έλεους.

ΧΙΛΑΡΗ ΚΟΝΚΕΣΤ

Αναποδείκτο ΧΙΟΚΜΟΡ

Τό γλυκό

Κάποτε δυο Χοτζάδες ξεκίνησαν από τη Προύσσα για να πάνε στην Πόλη. Στο δρόμο που πήγαιναν αντίκωσαν το Ναστραδίν Χοτζά, που ταξίδευε για το ίδιο μέρος κι έσκέφθηκαν να βάλουν στον ίδιο ντοβά κι οι τρεις μαζί τα φαγά τους. Άλλα ύστερα από δυο-τρεις μέρες δεν τους είχε απομείνει τίποτα άλλο παρά λίγο αλεύρι και λίγο μέλι, με τα οποία κάθισαν κι έφτιασαν ένα πρόχειρο γλυκό.

Καθόντας μας πρέπει να πάρη το μερτικό του, είπε ο ένας Χοτζάς. Άλλα έπειδη αν πάη στα τρία, δεν θα πάρουμε και σπουδαία πράγματα. Έχω τη γνώμη, να το φάω ο ένας από τους τρεις μας για να ευχαριστήση τουλάχιστον. Μα ξεπαλθούμε λοιπόν κι οι τρεις μας, να κοιμηθούμε κι αυτός που θα δει το καλλίτερο όνειρο, αυτός θα φάη το γλυκό.

Το σχέδιο του Χοτζά το δέχτηκαν ευχαρίστως οι άλλοι.

Οι δυο Χοτζάδες ήτανε τόσο πολύ κουρασμένοι που άμέσως ξάπλωσαν κι αποκοιμήθηκαν. Τότε ο Ναστραδίν, που δεν μπορούσε να κλείση μάτι από την πείνα, σπρώχθηκε σιγά-σιγά, έφαγε το γλυκό και ξανάπεσε να κοιμηθ.

Ο ένας από τους Χοτζάδες ξύπνησε ύστερα από κάμποσες ώρες και φώναξε στον άλλο Χοτζά και στο Ναστραδίν:

— Έ, φίλοι μου, άκούστε το όνειρο που είδα άποψε: Είδα πως μ' έπαινε σ' ένα παλάτι και πέρασα όλη τη νύχτα στην άγκαλιά μιας πεντάμορφης γανούμισσας!...

Κι εγώ, φώναξε ο άλλος Χοτζάς, όνειρεύτηκα δυο ούρι που με σήκωσαν στον αέρα πάνω στα φτερά τους, άνοιξαν την πόρτα του Παραδείσου και μ' έφεραν μπρος στο θρόνο του Άλ-λάχ!...

Ο Ναστραδίν τους άκουσε σιωπηλός.

— Έμπρός, Ναστραδίν, πές μας και συ σαν τί όνειρο είδες; τον ρώτησαν.

— Όνειρο; έκανε και χασιμουρήθηκε ο Ναστραδίν. Το όνειρο το δικό μου, τέτανο, είναι πολύ περίεργο! Δεν θιμάμαι ναχω ξαναδεί παρόμοιο. Σκεφθήτε ότι στον ύπνο μου γέλαγα μονάχος μου.

— Πές μας το, λοιπόν, Ναστραδίν, και μας έσκασες! του ξανάπαν εκείνοι.

— Είπε, αλήθεια, πολύ νόστιμο όνειρο κι όταν σας το πω, θα γελάσετε με την καρδιά σας. Όνειρεύτηκα λοιπόν πως ο ένας σας έφτιασε συντροφιά δυο ούρι πήγε κατ' ευθείαν στον Παραδεισο κι ο άλλος έχοντας συντροφιά μια γανούμισσα γλυντούσε κάπου μονάχος. Άφου απόμεινα μονάχος — τί βέλατε να κάνω; — σπκώθηκα κι έφαγα το γλυκό!...

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιασδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «ΕΘΝΟΥ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνησε το άρθρο 6 6 του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μεναλάου 9. Αθήναι

ΣΥΝΑΙΟΝΑ			
ΣΥΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια	...	Δρα	150.000
Εξάμηνη	...		75.000
Γενική	...		40.000
Ευδάσματα Ερωτηριακά δια ταχυδρομική επιταγή και Εξωτερικά δια ταχυδρομική επιταγή, πρὸς τὸν κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου			

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΝΤΕ ΒΕΓΚΑΣ

Παράξενο διήγημα

Ο φίλος μου Μάνουελ ντε Βέγκας, ήταν απ' τους ανθρώπους που αποφεύγουν τα ταξίδια. Σ' όλη του τη ζωή — κι ήταν τώρα τριανταπεντε χρονών — δεν είχε εγκαταλείψει ούτε μια φορά το Μπούργκος, τη μικρή αυτή πόλη της Ισπανίας, που είναι χτισμένη πάνω από τον ποταμό Άλλανθον. Ζούσε αμέριμνος και εύχισιμένος, μπορεί να τη κανείς, στον πατρογονικό του πύργο, ζωγραφίζοντας πορträita και Έσταυρωμένους.

Ο ντε Βέγκας ήταν πολύ πλούσιος. Είχε κληρονομήσει την τεράστια περιουσία του προπάππου του, του παππού του και του πατέρα του. Ήταν ένας ψηλός καλοφτιαγμένος νέος, με άθρονα κατάμαυρα μαλλιά που τ' άφινε να πέφτουν ατημέλητα.

Οι ντε Βέγκας δεν έπρεπε να ταξιδεύουν έξω από την Ισπανία, πριν παντρευτούν και πριν άποχτήσουν και μεγαλώσουν τον πρώτο τους γιού. Κι αυτό, γιατί κάποια τσιγγάνα περαστική απ' το Μπούργκος, είχε προφητέψει στον προπάππο του, ότι η οικογένεια των ντε Βέγκας θα σβύνη, ύστερα από ένα τραγικό δυστύχημα που θα συνέβαινε στον τελευταίο της οικογενείας έξω από την Ισπανία. Κι ο φίλος μου Μάνουελ ήταν ο τελευταίος των ντε Βέγκας.

Δεν έπαιζε παρά να παντρευτής, τον πείραζε συχνά. Θα μεγαλύτερης το γιού σου, θα τον φέρης σε νόμιμη ηλικία κι έτσι θα μπορέσης να ταξιδέψης.

Σωστά, μου άπαντούσε σοβαρά. Τ' όνειρό μου είναι να ταξιδέψω, να γνωρίσω τον κόσμο που μόνο από βιβλία τον ξέρω ως τώρα. Μα όταν ή πρόληψη πέση σ' ένα σπτί, είναι καλύτερα χειρότερη κι από πανούκλα. Έλα όσο θέλεις. Θα πεθάνω ανάμεσα σ' αυτά τα άραιοι έρείπια με το πινέλλο στο χέρι...

Φαντάζεστε, λοιπόν, την έκπληξή μου όταν ένα βράδυ που με μια παρέα φίλων, παίρναμε το όρεκτικό μας σ' ένα κέντρο της Νίκαιας, όπου είχα πάει να παραβείνω, είδα ξαφνικά να περνά μπροστά μου ο φίλος μου ντε Βέγκας. Στην αρχή νόμιζα πως είχα κάνει λάθος. Ώστόσο ήταν αυτός.

Τον καλοπείρισα, τούσφιξα το χέρι εγκάρδια και τον παράσυρα σ' ένα απόμερο τραπέζι και να τα πούμε. Ήμουνα τόσο περίεργος να μάθω τι στάθηκε άφορμή να βγύ απ' τις τακτικές του συνήθειες. Ο Μάνουελ, μου άνοιξε γρήγορα την ψυχή του όπως τον παλιό καιρό, στο Μπούργκος.

— Σου φαίνεται παράξενο, αλήθεια, που με βλέπεις εδώ; με ρώτησε πρώτος.

— Πιό πολύ απ' όσο μπορείς να φανταστής. Άνησυχά μάλιστα να μάθω μη σου συμβαίνει κάτι το σοβαρό.

— Σ' ευχαριστώ για την καλή σου καρδιά, μου άπάντησε. Κυνηγώ μια γυναίκα, μια πολύ όμορφη γυναίκα, τη μέλουσα κυρία ντε Βέγκας, αν τη βρώ κι αν φυσικά είναι ελεύθερη.

Έπεφτε από έκπληξη σ' έκπληξη. Δε σε καταλαβαίνω, Μάνουελ, είπα στο φίλο μου. Ποιά είναι αυτή η γυναίκα;

— Μήπως ξέρω; μου άπάντησε σιγά. Στο ξενοδοχείο, μούδωσαν ένα επισκεπτήριο που έλεγε: «Χάρου και Έντιθ Πάρκερ». Τίποτ' άλλο.

Ώστόσο στο λίγο διάστημα που έμειναν στο Μπούργκος, κανείς δεν τους είδε μαζί. Στο ξενοδοχείο δεν έμειναν ποτέ στο ίδιο δωμάτιο, κι

έξω έβγαιναν πάντα χωριστά. Δεν συναντήθηκαν με κανένα, δεν έπισκέφθηκαν κανένα. Μ' ένα λόγο δεν άφησαν να φανή γιατί ήρθαν, κι έφυγαν όπως ήρθαν, σκεπασμένοι από ένα μυστήριο. Καταλαβαίνεις τώρα γιατί λέω, πως δεν μπορεί να ξέρω ποιά πραγματικά είναι και πού πηγαίνει;

— Ναι, άπάντησε χαμογελώντας. Εκείνο μόνο που δεν καταλαβαίνω τώρα είναι...

— Πώς την άγάπησα και πως... Για χάρι της τ' άφηψες όλα, τον δέικοφω. Συνήθειες, προλήψεις και τόσα άλλα.

Ο έρωτας είναι πάνω απ' όλ' αυτά, μου άποκρίθηκε ήσυχα. Την είδα για πρώτη φορά την παραμονή της άναχωρήσεώς τους. Περνούσε απ' την πλατεία του Μπούργκος, άραιο σαν όνειρο. Την κύτταξα πνιγμένη από θαυμασμό. Σε μια στιγμή που γύρισε πίσω το κουκλικτικό κεφάλιά της, τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν. Χαμογελάσαμε και από την ώρα εκείνη η εικόνα της, έφαιλτικά τυραννική, ριζώθηκε στην ψυχή μου, στη σκέψη μου. Την παρακολούθησα ως το ξενοδοχείο, μα δε γύρισε άλλη φορά να με κυττάξ.

Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα. Κάθισα και τη ζωγράφισα από μνήμης. Όταν τις πρωινές άρες τέλειωσα, λίγο έλειψε να τρελλαθώ. Ποτέ άλλοτε δεν είχα ζωγραφίσει με τόση γρηγοράδα, ούτε είχα πετύχει ένα τόσο υπέροχο πορträito. Η άγνωστη στεκόταν μπροστά μου όλοζώνταν, έτοιμη θαρρείς να μου μιλήση. Της το έστειλα άμέσως παρακαλώντας να με δεχτή. Όταν άρκεσε πήγα στο ξενοδοχείο της να τη ζητήσω, να μάθω ποιά είναι, μου είπαν πως έφυγε. Ώστόσο το πορträito το πήρε μαζί της. Άλλα δεν άφησε ούτε δυο λόγια, ούτε ένα ευχαριστώ. Το μόνο που έμειθα ήταν ότι το ζεύγος Πάρκερ έφυγε για τη Νίκαια, όπου λογάριζαν να περάσουν το καλοκαίρι. Ήρθα τότε δώ άποφασισμένος να την ακολουθήσω ως την άκρη του κόσμου...

— Και... η προφητεία; τόλμησα να πω.

— Η προφητεία; Ποιά προφητεία; έκανε σά ν' άκουε πρώτη φορά γι' αυτό. Α, για τον τελευταίο των ντε Βέγκας, θες να πής; Κουταράρες! Έθαψα τη ζωή μου για μια πρόληψη, εκατό χρόνων, που εύτυχως μου βγήκε σε καλό μένοντας στο Μπούργκος. Διαφορετικά δεν θα την εύρισκα ποτέ...

— Ώστε, λοιπόν, τη βρήκες; ρώτησα περίεργος. Πού είναι;

Ο Μάνουελ χαμογέλασε κλείνοντας τα όνειροπόλα μάτια του. — Έμεινε έτσι ένα λεπτό. Όταν τα ξαναόνοιζε πετάχτηκε πάνω ξαφνικά με το βλέμμα καρφωμένο σε μια άρισμένη κατεύθυνση.

— Νάτη! μου ψιθύρισε.

Και δίχως καν να μ' άποχαιρετήση έτρεξε σαν τρελλός στο δρόμο, όπου την ώρα εκείνη μόλις ξεκινούσε ένα πολυτελέστατο άμάκι, όπου είχε μπη μια γοητευτική γυναίκα. Άσυναίσθητα παρακολουθούσα με το βλέμμα το φίλο μου που τρέχε στο δρόμο, αναζητώντας έν αυτοκίνητο ελεύθερο. Και τότε έγινε το μοιραίο.

Καθώς ο φτωχός Μάνουελ έτρεχε άπρόσεχτα πάνω κάτω, ζητώντας ένα αυτοκίνητο για να παρακολουθήση τη μοιραία της ζωής του γυναίκα, βρέθηκε ανάμεσα σε δυο άλλα που έρχονταν απ' αντίθετη διεύθυνση. Και, προσπατώντας να φυλαχθή απ' το ένα, βρέθηκε στο δρόμο του άλλου που τον διαμέλισε. Ήταν το άμάκι της Έντιθ Πάρκερ.

Η μοίρα είχε νικήσει. Ο τελευταίος των ντε Βέγκας έπεσε θύμα δυστυχήματος, έξω από την Ισπανία.

ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΝΟΒΑΡΕΣ

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Έπ' ευκαιρία, του ειδικού σημειώματός μου, για το άπαραίτητο καθεστρόνυό ζεμακιγιάρισμα του προσώπου, έλαβα εκ μέρους άναγνωστρίων μας πολλά γράμματα στα όποια μου ζήτην διάφορες λεπτομέρειες για το μακιγιάζ, γιατί έχουν διαβάσει, σε διάφορα περιοδικά, πολλές φορές σχετικά μ' αυτό, αλλά μερβέβαια — καθώς μου γράφουν — κι άνεφάρμοστα πράγματα και ζητούν έπ' αυτών την συμβούλην μου.

Ένα βασικό ζήτημα που πρέπει να γνωρίξη λεπτομερώς κάθε «καθώς πρέπει» κυρία ή δεσποινίς είναι το μακιγιάζ, γιατί αυτό είναι το άπαραίτητο συμπλήρωμα, ή τελευταία πινελιά, το ρετουσάρισμα — άς το πούμε έτσι — του προσώπου, για την κοινωνική και αισθητική εμφάνισή της. Και έπειδη ένα κακοβαλμένο, χτυπητό κι άτεχνο ή τολμηρό μακιγιάζ καταστρέφει τη χάρη και το θελήγηρο της γυναικείας εμφάνίσεως, άκόμη δε πολλές φορές και γελοιοποιεί, γι' αυτό πρέπει κάθε γυναίκα να κατέχη όλα τα μυστικά για την έπιτυχη έφαρμογή του.

Το μακιγιάζ είναι μια τέχνη που λίγες γυναίκες την κατέχουν, παρ' όλα όσα γράφονται και τις προόδους της αισθητικής που έγιναν τα τελευταία χρόνια πάνω στο ζήτημα αυτό. Οι περισσότερες, εξ άγνοιας τους ή παρασυρμένες άπο θορυβώδεις ρεklamés διάφορων άνοημοβίων, προσώπων, χρησιμοποιούν χτυπητά μακιγιάζ και βάφονται μ' ένα υπερβολικά τολμηρό τρόπο, νομίζοντας ότι έτσι είναι θελκτικές και προκλητικές, ενώ άπεναντίας με τη βραμένη αυτή μάσκα που κολλάνε τόσο άκαλαίσθητα στο πρόσωπό τους, δίνουν μια σκληρή και κωμική έκφραση στο χαρακτηριστικά του.

Η πραγματική αισθητική τέχνη χρησιμοποιεί το μακιγιάζ, όπως ο καλός φωτογράφος το ρετούς, για να τονήση τη δόλη έλαφρά τα φυσικά χαρακτηριστικά του προσώπου και για ν' άποκρύψη, όσο μπορεί, άρισμένες άτέλειές του και όχι για να το παραμορφώνη.

Η τέχνη και ο τόπος του μακιγιάζ της ήμερας πρέπει να είναι διάφορα από της νυκτός. Μια κυρία λ. χ. δεν πρέπει να βάφει την ήμερα τα βλέφαρά της, αλλά μόνο το βράδυ, που η άνταύγεια του ηλεκτρικού φωτός τόσο δίνει ξεχωριστή χάρη και γοητεία. Την ήμερα δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται άνοιχτόχρωμες πούδρες και γενικά ζωηρά μακιγιάζ, γιατί έτσι φαίνονται εύκολότερα όλα τα τυχόν ύπαρχοντα αντίαιθητικά έλαττώματα του προσώπου (τρίχες, ρυτίδες, λεκέδες κλπ.).

Οι κανόνες του μακιγιάζ άφήνουν μεγάλη έλευθερία στην πρωτοβουλία της κάθε μίας, γι' αυτό δε πρέπει μόνες σας, για να φαίνεστε άραιοι και θελκτικοί και πρό παντων σοβαρές, να εξακριβώνετε ποιο μακιγιάζ σας ταιριάζει καλύτερα και άρμόζει περισσότερο στην ηλικία σας. Δεν πρέπει, λοιπόν, να παρασύρεστε από ό,τι διαδίδεται στο ξένα περιοδικά περί της μόδας των χρωμάτων του μακιγιάζ. Αυτό πρέπει νανε συγχρονισμένα με τη νοοτροπία του τόπου που ζή κανείς και του κλίματος. Ο τόπος μας όσο κι αν έχει τελευταίως εξελιχθή, δεν σκονίζει τα μύθ, τα πράσινα, τα βιολετιά και χρυσάφι μακιγιάζ, ούτε ο άνοιχτός και καταγάλανος ούρανός μας και η ήλιόλουστη χώρα μας, τα άνοιχτά και χτυπητά μακιγιάζ που χρησιμοποιούν σε μέρη με μουντό ούρανό και σπάνιο ήλιο. Στα μέρη αυτά ζούν περισσότερο με τεχνητό φως κι άλιγότερο με τον ήλιο. Τα παικλόχρωμα κι έντονα αυτά μακιγιάζ, είναι «μακιγιάζ σκηνης», όπως τα λέμε οι ειδικοί, τα όποια φαίνονται άραιοι μόνον όταν τα βλέπη κανείς από μακριά και υπό την άνταύγεια των ηλεκτρικών προβολέων, όπως συμβαίνει στον κινηματογράφο και στο θέατρο.

Όσες, λοιπόν, έχουν κανονικό κι έκφραστικό πρόσωπο πρέπει να μακιγιαρώνται όσον το δυνατό έλαφρότερα. Το αυτό τονίζω, ιδιαίτερα, και σ' όσες είναι πολύ νέες καθώς και σ' όσες έπέρασαν τα πενήντα. Ίδιος το βώσιμο της ήμερας πρέπει να είναι άπολύτως άπαλό, «φυσικό» γιατί το δυνατό φως της ήμερας και η ηλικιακή άνταύγεια δεν έπιτρέπουν υπέρβολη στο μακιγιάζ.

Πού θα βάλετε το ρούζ; Όταν έχετε μήλα έξογκωμένα πρέπει να βάλετε το ρούζ λίγο πιο κάτω απ' αυτά. Όταν έχετε το πρόσωπο «στεννό», πρέπει να βάλετε από τα μήλα προς τα αυτιά. Όταν δε το πρόσωπό σας είναι «πλατύ» πρέπει να βάλετε το ρούζ από τα μήλα θέρωρα προς τη μύτη. Έπίσης όσες έχουν μεγάλη ή πλατιά μύτη δεν πρέπει να την πούδραρουν πολύ και ιδίως στα πλαγία της, αλλά μόνο στη μέση γραμμή της. Ακολουθώντας την τεχνική αυτή στο μακιγιάζ περιορίζονται πολύ οι φυσικές άτέλειες και τα έλαττώματα της έπιδερμίδος του προσώπου.

Άς πουμε τώρα και για τη διαφορά του «λιπαρού» από το «ξηρό» ρούζ. Το λιπαρό ρούζ μπορούν να το χρησιμοποιούν μόνον όσες έχουν πολύ δροσερή και περιποιημένη έπιδερμίδα, γιατί αλλιώςίτωκα αυτό δεν άπλώνεται εύκολα και σχηματίζει στο πρόσωπο πλακάκια ή στρώγγυλα κομμάτια ως και υπερβολικά διασταλμένους πόρους. Γενικά το «λιπαρό» ρούζ, πρέπει να ζερετε ότι διπλασιάζει τις άτέλειες της έπιδερμίδος. Γι' αυτό όσες έχουν άπεριποίητη ή φσει άσχημη έπιδερμίδα, πρέπει να άρκουνται μόνο στο έλαφρό βώσιμο με «ξερό ρούζ», (κομπάκι). Το χρώμα που μπνρνει πρέπει επίσης να συμφωνή με το χρώμα του ρούζ των χειλέων, όπως και το χρώμα της πούδρας πρέπει νανε πάντοτε άνάλογο με τη χροιά του προσώπου.

Και μια τελευταία συμβούλη: Μην βιάζεστε ποτέ όταν μακιγιαρεύεστε. Αφήνετε προτού βάλετε την πούδρα και το μακιγιάζ να στεγνώση καλά το καλλυντικό σας, δηλ. το «φόν ντε τέν». Και μη ξεχνάτε ότι το μακιγιάζ είναι ή βάση της σοβαράς εμφάνίσεως και της όμορφιάς σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός - Δερματολόγος

Ζαχαρίας: Τί γίνεται, βρέ γυναίκα, ακόμα βρέχει;

— Θα ήθελα ένα δέρμα αρκούδας στο μέγεθος του συζύγου μου!...

— Μουγκάθηκες, 'Αγησίλαε, καί δέν μου άπαντάς τόσην ώρα;...

— Όλα τά πουλόδερά μου, βρέ γυναίκα, τάκανες δικές σου μπλούζες! Δέν θά μ' άφήσης κανένα νά φοράω εγώ;...